

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER

Gena Showalter

EN
KARANLIK
ÖPÜCÜK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EN KARANLIK ÖPÜCÜK

Pegasus Yayınları: 548
Bestseller Roman: 226

EN KARANLIK ÖPÜCÜK

GENA SHOWALTER

Özgün Adı: The Darkest Kiss

Editör: Esengül Aydın
Bilgisayar Uygulama: Cansu Gümüş

Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2012

ISBN: 978-605-5289-75-1

Türkçe yayın hakları © Pegasus Yayınları, 2012

Copyright © Gena Showalter, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Harlequin Enterprises II B.V./S.à.r.l'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KARANLIĞIN EFENDİLERİ
2. Kitap
EN KARANLIK ÖPÜCÜK

İngilizceden Çeviren:

MELTEM UZUN AKBULUT

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili okur,

Karanlığın Efendileri adlı yeni kitap serimi sizlere sunmaktan dolayı büyük heyecan duyuyorum. Seri En Karanlık Gece'yle başlıyor ve En Karanlık Öpücük'le devam ediyor. Budapeşte'deki ıssız bir kalede bulunan ve her biri diğerinden daha çekici olan altı ölümsüz savaşçı, kimsenin bozmayı başaramadığı kadim bir lanete mahkûmdur. Savaşçılar, güçlü bir düşman geri döndüğünde, tanrıların kutsal emanetini aramak için dünyayı dolaşmaya karar verirler.

Bu esrarlı ve şehvetli dünyaya yolculukta, iyi ile kötü arasındaki çizginin belirsizleştiği ve gerçek aşkın en büyük teste tabi tutulduğu yerde bana katılın.

En iyi dileklerimle,

Gena Showalter

ÖNSÖZ

Karanlık Olan, Malach ha-Maet, Yama, Azrail, Karanlıkta Yürüyen, Mairya, Ölülerin Kralı olarak biliniyordu. Hepsi ve daha fazlasıydı, Yeraltı Dünyasının Efendileri'ndendi.

Uzun zaman önce *dimOuniak*'ı, yani bir tanrıçanın kemiklerinden yapılmış güçlü bir kutuyu açtı ve iblis güruhunu dünyaya saldı. O ve ona yardım eden savaşçılar ceza olarak iblisleri kendi içlerinde barındıracaklardı. Işıkla karanlık, düzenle kaos birbirine karıştı, ta ki iblisler eski disiplinli savaşçıların dizginlerini tutmakta zorlanana kadar.

Kutuyu açan o olduğu için ona ölüm iblisi verildi. Yaptığına karşılık neredeyse dünyanın ölümüne neden olacağından bunun adil bir ceza olduğunu düşünmüştü.

Şimdi insan ruhlarını toplamak ve onları son mekânlarına götürmekle sorumluydu. Bu fikre karşı olsa bile. Masumları ailelerinden koparmaktan hoşlanmıyordu, günahkâr olanları kıyametlerine teslim etmekten haz almıyordu. Ama ikisini de sorgulamadan ya da tereddüt etmeden yapıyordu. Direnmenin, kapısına ölümünden çok daha kötü bir şey getirdiğini kısa sürede öğrenmişti. Direnmenin düşüncesi bile katıksız, amansız bir ıstıraba neden oluyordu.

İtaat etmesi uysal olduğu anlamına mı geliyordu? Şefkatli? Hassas? Hayır. Ah, hayır. Hassas duyguların altından kalkamazdı. Sevgi, şefkat ve merhamet bu kötü halinin düşmanıydı.

Ya öfke? Hiddet? Bazen *bunları* kucaklad.ğı olurdu.

Onu çok zorlayanın vay haline, o zaman tam bir iblise dönüşüyordu. Bir canavara. İnsanın kalbini parmaklarıyla kavrayıp sıkmakta bir an bile tereddüt etmeyen uğursuz bir varlığa.

Ah, evet. İnsan iblisin yularını elinde zor tutuyordu. Ve dikkatli olmazsanız, sizin için de gelebilirdi...

BİRİNCİ BÖLÜM

Anarşi tanrıçası, Kanunsuzluk'un kızı, kaos tüccarı Anya kalabalık dans pistinin kenarında duruyordu. Tüm dansçılar parti için Yeraltı Dünyasının Efendileri tarafından özellikle seçilmiş neredeyse çıplak, güzel dişi insanlardı. Her açıdan.

Bir duman bulutu hayali bir sis gibi etraflarını sarmıştı. Disko topundan minik yıldız ışıkları karanlık gece kulübündeki her şeyi ağır, geniş dairelerle aydınlatarak yağıyordu. Göz ucuyla, sıkı ölümsüz bir kalçanın kendinden geçmiş bir dişiye ileri, geri, ileri dokunduğunu gördü.

Kötücül bir gülümseyişle, *bana göre bir parti*, diye düşündü. Ama davetli değildi.

Sanki beni gelmekten alıkoyacak bir şey var.

Yeraltı Dünyasının Efendileri bir zamanlar Pandora'nın kutusunun içinde yaşayan iblisler tarafından ele geçirilmiş yakışıklı, ölümsüz savaşıtlardı. Ve şimdi, birkaç sert içki ve daha sert seks rauntlarıyla yüzyıllardır evleri olarak tanımladıkları şehre, Budapeşte'ye veda ediyorlardı.

Anya harekete geçmek istedi. Özellikle savaşıtlardan biri için.

Bağırma dürtüsüyle savaşıarak “Kaçın”, “Yangın” diye fısıldadı ve insanların isterik bir şekilde, panikle bağrışarak koşuşmalarını izledi. *Let the good times roll!*

Düzensiz atan kalbinin ritmine uygun rock müziğin düzensiz ritimleri hoparlörden öyle gürültülü çıkıyordu ki insanların onu duymasını imkânsız hale getiriyordu. Ancak anlamasalar da Anya’ya itaat etme mecburiyetinde hissettiler.

Yol açıldı, ağır... çok ağır...

Nihayet cazibesine kapıldığı şeyi görebildi. Sıcak nefesi ciğerlerini yaktı ve ürperdi. Lucien. Güzel yara izleri, inanılmaz derecede soğukkanlı ve ölüm iblisinin ele geçirdiği varlık. Şu anda arka masalardan birinde oturmuş, arkadaşı ve ölümsüz yoldaşı Reyes’a boş bir ifadeyle bakıyordu.

Ne konuşuyorlardı? Eğer Lucien Acı’nın ev sahibi Reyes’tan ona ölümlü kadınlardan birini getirmesini istemişse, yanlış “yangın” be-yanı en son kaygı duyacakları şey olurdu. Anya dişlerini gıcırdatarak başını yana eğdi, etraftaki tüm gürültüyü bertaraf ederek onlara yaklaştı ve dinledi.

“... kız haklıydı. Torin’in bilgisayarından uydu fotoğraflarını inceledim. O tapınaklar denizden *yükseliyorlar*.” Reyes elinde tuttuğu gümüş mataranın içindekileri devirdi. “Bir tanesi Yunanistan’da, diğeri Roma’da. Bu hızla yükselmeye devam ederlerse, bugün yarın fark edilecek kadar yükselmiş olacaklar.”

“İnsanların neden haberi yok?” Lucien alışkanlığı olduğu üzere iki güçlü parmağıyla çenesini ovaladı. “Paris haber kanallarını izledi; hâlâ bir şey yok. Spekülasyon bile.”

1 Roy Orbison’ın bir şarkısı. (ç.n.)

Aptal çocuk, diye düşündü Anya, seksin gecenin konusu olmadığını anlayınca rahatlamıştı. *Bilmenizi istediğim için biliyorsunuz*. Başka kimse onları görmez, göremezdi. Kaos denilen küçük tatlı şeyle, en etkili gücü buydu, insanları uzak tutmak için fırtınalarla tapınakları saklamıştı. Bu arada Yeraltı Dünyasının Efendileri'ni de lanet olası Budapeşte'den çıkarmak için yeterli bilgileri sağlamıştı.

Lucien'i Budapeşte'den çıkarmak ve oyunundan uzak tutmak istiyordu. Sadece kısa bir süre. Canı sıkkın bir adamı kontrol etmesi daha kolaydı.

Reyes iç geçirdi. "Belki de yeni tanrılar sorumludur. Çoğu zaman onların bizden nefret ettiğinden, sadece yarı iblis olduğumuzdan bizi yok etmeyi arzuladıklarından eminim."

Lucien hâlâ boş bir ifadeyle bakıyordu. "Kimin sorumlu olduğunun önemi yok. Planlandığı gibi sabahleyin yola çıkacağız. Bu tapınaklardan birini aramak için ellerim kaşınıyor."

Reyes şimdi boş olan şişesini masaya fırlattı. Parmaklarını sandalyelerden birinin üzerine geçirdi, boğumlarının rengi yavaşça kaçtı. "Şanslıysak, o lanet kutuyu orada buluruz."

Anya dilini dişlerinde gezdirdi. Kahrolası kutu, nam-ı diğer *dim-Ouniak*, nam-ı diğer Pandora'nın kutusu. Zulüm tanrıçasının kemiklerinden yapılan kutu, cehennemin bile tutamayacağı kadar iğrenç iblisleri içinde tutacak kadar güçlüydü. Aynı şekilde iblisleri gönülsüz ev sahipleri Yeraltı Dünyasının Efendileri'nin içinden çekecek kadar güçlüydü. Muhteşem saldırgan savaşıların hayatta kalmaları bu canavarlara bağlıydı. Bu yüzden, hiç söylemeye gerek yok, kutuyu kendileri için istiyorlardı.

Lucien yine başını salladı. "Bunu şimdi düşünme. Yarın yeterince zamanımız olacak. Git ve gecenin tadını çıkar. Sıkıcı varlığımla bir dakikanı daha ziyan etme."

Sıkıcı? Ha! Anya onu bu kadar heyecanlandıran biriyle daha önce tanışmamıştı.

Reyes sallana sallana ayrılmadan önce Lucien’i yalnız bırakıp bırakmamak konusunda tereddüt etti. Hiçbir dişi insan ona yanaşmıyordu. Evet, ona bakıyorlardı. Ama yaralarını görünce kesinlikle siniyorlardı. Hiçbiri onunla bir şey yapmak istemiyordu; bu da onların hayatlarını kurtarıyordu.

O benim, fahişelerrrr...

Anya yumuşakça “Beni gör!” diye emretti.

Bir dakika geçti. Lucien buna kayıtsız kaldı.

Anya’nın tarafına doğru baktı ama Lucien’in bakışı önündeki boş şişeye sabitlenmiş, düşünceli bir halde öylece duruyordu. Anya’yı şaşırtan ölümsüzlerin onun emirlerine karşı duyarsız olmalarıydı. Tanrıların *lütü*.

“Piçler,” diye mırıldandı. Onu sınırlayabilecek herhangi bir şeyi tereddütsüz yaparlardı. “Aşağılık Anarşi’yi becerecek herhangi bir şeyi.”

Anya Olimpos Dağı’ndaki günlerinde pek kabul görmemişti. Tanrıçalar ondan hiç hoşlanmamıştı çünkü onun “fahişe annesinin” bir kopyası olduğunu ve kocalarının üzerine atlayacağını düşünmüşlerdi. Aynı şekilde, yine annesi yüzünden tanrılar da ona hiç saygı göstermemişti. Buna rağmen erkekler onu *istemişlerdi*. Ta ki Anya onların değerli Muhafız Kaptanı’nı öldürene kadar. O zaman Anya’nın aşırı yabani olduğuna karar vermişlerdi.

Sersemler. Kaptan ona yapılan şeyi hak etmişti. Lanet olası, bundan daha fazlasını hak etmişti. Küçük piç ona tecavüz etmeye kalkmıştı. Adam onu rahat bıraksaydı, Anya da *onu* rahat bırakırdı. Ama *yooooook*. Adamın kara kalbini göğsünden sökerek çıkardığı için pişman değildi, kalbini Afrodit tapınağının önündeki kargının üzerine koyduğu için birazcık bile pişman değildi. Seçme özgürlüğü

değerliydi. Ve bunu ondan kim almaya çalışırsa hançerini tatmak zorunda kalırdı.

Seçim. Kelime zihninde çınladı, onu şimdiye getirdi. Lucien'ın kendisini seçmesi için ne haltlar yemesi gerekiyordu?

“Beni gör Lucien. Lütfen.”

Lucien bir kez daha onu görmezden geldi.

Ayağını yere vurdu. Haftalardır görünmeden Lucien'ı takip ediyor, izliyor, inceliyordu. Ve evet, şehvetle arzuluyordu. Yakınında pusuya yattığından, hatta onun şehvi şeyler yapmasını dilediğinden Lucien'ın haberi yoktu: Soyunmasını, kendini tatmin etmesini... gü-lümsemesini. Tamam, sonuncusu şehvi değildi. Ama tahrik olmuş bedeninin alev aldığını görmek istediği kadar güzel yaralı yüzünün de neşeyle aydınlanmasını da görmek istemişti.

Peki, bu masum isteklerinden birini karşılamış mıydı? Hayır!

Bir yanı onu hiç görmemiş olmayı, tanrıların yeni kralı Kronos'un birkaç ay önce Yeraltı Dünyasının Efendileri hakkında konuşmasına izin verip de baştan çıkmasına neden olmamasını diliyordu. *Belki sersem olan benim.*

Kronos Anya'nın da çok yakından bildiği ölümsüzler hapisanesi Tartarus'tan kaçmıştı. Zeus ve yoldaşlarını, Anya'nın ebeveynleri de dahil, oraya hapsedmişti. Anya onlar için geri döndüğünde, Kronos onu bekliyordu. Anya'nın en büyük hazinesini istedi. Ancak Anya geri çevirince Kronos onu korkutmaya çalıştı.

İstedığimi ver yoksa Yeraltı Dünyasının Efendileri'ni peşine salarım. İblislerin kontrolünde, aç hayvanlar gibi kana susamış bu yaratıklar senin güzel taze etini kemiklerinden sıyırmakta bir an bile tereddüt etmezler. Vesaire, vesaire, vesaire. Her neyse.

Ama bu Anya'yı korkutmaktan çok heyecanlandırdı. Sonunda savaşçıları tek başına aramasına neden oldu. Savaşçıları alt edince

Kronos'un yüzüne *bak-senin-o-koca-korkunç-iblislerine-ne-yaptım* bakışıyla gülmeyi hayal etti.

Ama Lucien'i görünce anında ondan etkilendi. Orada olma sebeplerini unuttu ve bu sözde kötü savaşçılara *yardım* bile etti.

Onu tahrik eden tek şey aykırılıklardı ve Lucien'da o kadar çok aykırılık vardı ki. Yaralanmış ama yıkılmamıştı, nazik ama taviz vermeyen biriydi. Sakindi, ölümsüzlerin kitabına göre, Kronos'un iddia ettiği gibi kana susamış değildi. Kötü bir ruh tarafından ele geçirilmişti, yine de kendi ahlak kurallarından asla sapmamıştı. Ölümle her gün, her gece uğraşıyordu. Yine de yaşamak için savaşıyordu.

Hayranlık uyandırıcı.

Tüm bunlar yeterince ilgisini çekmiyormuş gibi yanına gittiği an çiçeksi kokusu onu zevkli, günahkâr düşüncelerle dolduruyordu. Neden? Gül gibi kokan başka bir adam onu kahkahalara boğardı. Lucien söz konusu olunca tadına bakmak için ağzı sulanıyordu ve teni kor bir bilinçle, dokunuşunun açlığıyla karıncalanıyordu.

Şimdi bile sadece ona bakması ve kokusunun burnuna süzülmesi yüzünden ürperen teninden kurtulmak için kollarını ovalamak zorunda kaldı. Hemen ardından *Lucien'in* kendisine dokunduğunu hayal edince o haz veren ürpermeler geçmeyi reddetti.

Seksiydi. Gördüğü en tuhaf gözlere sahipti. Biri mavi, diğeri kahverengiydi, ikisi de iblis ve adamın niteliğiyle girdap gibi dönüyordu. Ve yara izleri... Tüm aklına gelen, tüm hayalini kurduğu, *açlığını* çektiği şey onları yalamaktı. Güzellerdi, yaşadığı acıya ve kedere rağmen ayakta kaldığının kanıtıydı.

Aniden yanında biten savaşçılardan biri "Hey, fıstık. Hadi dans edelim," dedi.

Sesindeki erotizmden onun Paris olduğunu anladı. Duvara yaslayıp becerdiği kadınla işini bitirmiş olmalıydı ve şimdi kendini

tatmin etmek için başka bir sürtük arıyordu. Ama daha aranmaya devam edecekti. “Defol.”

Anya’nın kayıtsızlığından etkilenmeden onu belinden yakaladı. “İnan bana, bu dansa bayılacaksın.”

Bileğinin hareketiyle Paris’i kenara itti. Şehvet tarafından ele geçirilen Paris açık, neredeyse pırıl pırıl tenli, mavi gözlü ve muhtemelen meleklerle ilahi söyletecek bir yüzle kutsanmıştı ama o Lucien değildi ve Anya için hiçbir anlamı yoktu.

“Ellerine sahip ol,” diye mırıldandı, “yoksa keserim.”

Şaka yapıyormuş gibi güldü, oysa Anya’nın bunu ve daha fazlasını yapacağını farkında değildi. Eften püften karışıklıklar çıkartıyor olabilirdi ama yapmayı planlamadığı bir tehdit ağzından hiç çıkmamıştı. Böyle bir şey zayıflık göstergesiydi ve Anya çok uzun zaman önce en ufak bir zayıflık göstermemeye ant içmişti.

Düşmanları bunu suiistimal etmeye bayılırdı.

Çok şükür ki Paris ona bir daha uzanmadı. Boğuk bir sesle “Bir öpücük karşılığında ellerimle ne istersen yapabilirsin,” dedi.

“Demek oluyor ki aletini de keseceğim.” Lucien’a bakarken Paris’in ikide bir araya girmesinden hoşlanmamıştı, böyle şeylerin tadını çıkarmak için nadiren vakit bulabiliyordu. Bugünlerde, uyanık olduğu saatlerin çoğunu Kronos’u atlatmakla geçiriyordu. “Buna ne dersin?”

Paris daha gür bir kahkaha attı ve Lucien’in dikkatini çekmeyi başardı. Lucien bakışlarını kaldırdı, önce Paris’e baktı, sonra da Anya’nın kilitlendi. Anya’nın neredeyse dizlerinin bağı çözüldü. Ah, güzel tanrılarım! Nefes almaya çalışırken Paris’i unuttu. Lucien’in farklı gözlerinde kıvılcımlanan ani ateşi hayal mi etmişti? Burun deliklerinin tanıdık bir şeyin kokusunu almış gibi açıldığını da mı hayal etmişti?

Şimdi ya da asla. Gözlerini ondan hiç ayırmadan dudaklarını yalayarak hiç zorlanmadan şehvetli bir tempo tutturdu, Lucien'in masasına doğru yürüdü. Yarı yolda durdu ve parmağını kıvrarak ona katılması için işaret verdi. Lucien'in karşısına geçmesi bir dakika bile almamıştı, sanki karşı koyamamış, görünmez bir zincirle çekilmişti.

Yakından upuzun, kaslı ve tehlikeliydi. Baştan ayağa tahrik ediciydi.

Anya'nın dudakları ağır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda karşılaştık Çiçek."

Anya yanıt vermesi için ona zaman tanımadı. Erotik bir şekilde sırtını dönüp Lucien'in bacaklarının arasındaki sert noktaya sol kalça kemiğini sürttü. Buz mavisi korsesini ince kurdelelerden ve umuttan başka bir şey tutmuyordu. Eteği düşük beldi ve tangasının ipini örtemediğini biliyordu. Ayyy.

Ölümlü ya da ölümsüz, erkekler genellikle görmemeleri gereken bir şeyi gördüklerinde erirlerdi.

Lucien ısıklık gibi ses çıkardı.

Anya daha geniş gülümsedi. Ah, ne hoş bir ilerleme.

Telaşsız hareketleri, hızlı tempolu müzikle tamamen tezattı ama sürekli ağır ağır salınarak dönmekten vazgeçmedi. Ellerini başının üzerine kaldırıp gür kar beyazı saçlarının arasından yavaşça geçirdi, ellerinin Lucien'in elleri olduğunu hayal ederek kendi tenini okşadı. Meme uçları sertleşti.

"Neden beni çağırdın be kadın?" Sesi alçaktı, ancak bir savaşçınıninki kadar otoriterdi.

Konuşmasını duymak bir başka adamın dokunuşundan çok daha tahrik ediciydi, Anya'nın midesi kasıldı. Omzunun üzerinden "Seninle dans etmek istedim," dedi. Küt, küt, yavaaaş bir sırıtış. "Suç mu?"

Lucien tereddüt etmeden yanıtladı. “Evet.”

“Güzel. Kuralları çiğnemek hep hoşuma gitmiştir.”

Kafa karıştırıcı bir duraksama oldu. “Paris bunu yapman için sana ne kadar ödedi?”

“Ödeme mi? Ah, ne şeker!” Geri adım attı, sırtıp eğilerek ve elinden geldiğince şehvetli salınarak poposunu ona sürttü. Sıcaklığı neredeyse kemiklerini eritiyordu. “Ödeme neyle yapılıyor? Orgazm mı?”

Hayallerinde bu noktada Lucien onu kavrayıp uzun sert erkekliliğini geçiriyordu. Gerçekte ise Anya’yı patlamak üzere olan bir bomba gibi görerek geri sıçramış ve aralarında daha nefret edilesi bir mesafe yaratmıştı.

Anya’yı anında kaybetme duygusu sardı.

“Dokunmak yok,” dedi. Muhtemelen sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu ama sesinde gerilim vardı. Bastırılmış. Tahrikten çok gerginlik.

Anya gözlerini kıstı. Etrafındaki herkes onların etkileşimini ve Lucien’in onu reddedişini izliyordu. Kaşlarını çatarak bakışlarına karşılık verdi. *Şimdi reyting zamanı değil. Arkanızı dönün kahrolasıcalar.*

İnsanlar teker teker itaat ettiler. Yine de Yeraltı Dünyasının Efendileri gözlerini ondan ayırmadan etrafını çevirdi, şüphesiz onun kim olduğunu ve burada ne yaptığını merak ediyorlardı.

Dikkatli olmak zorunda olduklarını anlıyordu. Hâlâ Avcılar tarafından izleniyorlardı. Aptal Avcılar Yeraltı Dünyasının Efendileri’nden ve içlerinde taşıdıkları iblislerden kurtuldukları takdirde huzur ve uyum içinde bir ütopya yaratabileceklerine inanıyorlardı.

Onları görmezden gel. Zamanın azalıyor, fıstık. Tamamen dönmeden sadece başını çevirerek dikkatini Lucien’a yoğunlaştırdı. Boğuk

bir sesle “Nerede kalmıştık?” dedi. Parmak ucunu tangasının ipinde gezdirdi, ortadaki parlak melek kanatlarına Lucien’in ateşli bakışını çekene kadar durmadı.

Nefesi kesilmiş bir halde “Tam çekip gitmek üzereydim,” diye yanıt verdi.

Sözleri karşısında Anya tırnaklarını küçük pençeler gibi uzattı. Hâlâ onu reddetmeyi mi düşünüyordu? Cidden?

Tanrıların yerini tespit edeceğini bile bile, onu uyuz bir hayvan gibi avlamayı planladıklarından beri uzak durması gereken şeyi yapmayıp kendini Lucien’a göstermişti. Ödülünü almadan bu kulüpten ayrılmayacaktı.

Artan kararlılığıyla uzun soluk saçlarını Lucien’in göğsüne değdirip kalçalarını bir kez daha sallayarak döndü. Alt dudağını dişlerken, göğüslerini destekledi. Dudaklarını sarkıtarak “Ama gitmeni istemiyorum,” dedi.

Lucien bir adım daha geri attı.

“Sorun ne şeker?” Acımasızca ileri adım attı. “Küçük bir kızdan mı korkuyorsun?”

Dudakları çizgi halini aldı ama yanıt vermedi. Çok şükür ki daha da uzaklaşmaya kalkmadı.

“Korkuyor musun?”

“Oynadığın oyundan haberin yok kadın.”

“Ah, bence var.” Baştan aşağı onu süzdü ve yepyeni bir hayret duygusuyla kalakaldı. Adam kesinlikle muhteşemdi. Gökkuşağı renkli flaşlar yüzünü ve o sanki taştan oyulmuş gibi duran kalıplı bedenini tepeden tırnağa yıkıyordu. Siyah bir tişört ve taşlanmış kot giyinmişti. İki de kaslarının katlarını ortaya çıkarmıştı. *Benim.*

“Dokunmak yok,” diye bağırdı.

Bakışına anında tepki verdi ve avuçlarını dışa döndürerek ellerini kaldırdı. “Sana dokunmuyorum şekerim.” *Ama istiyorum... planlıyorum... dokunacağım.*

Gergin bir şekilde “Bakışların başka söylüyor,” dedi.

“Çünkü...”

Bir savaşçı lafını keserek “Seninle dans edeceğim,” dedi. Yine Paris.

“Hayır.” Anya dikkatini ona çevirmedi. Lucien’i, sadece Lucien’i istiyordu. Başkasını değil.

Muhtemelen onu şüpheyle süzen başka bir Karanlığın Efendisi “Yem olabilir,” diye lafa girdi. Sesinin derinliğinden kim olduğunu anladı. Kuşku’nun muhafızı.

Lütfen. Yem mi? Bencil isteklerini bir kenara bırakıp hayrına başkasını ayartmaya çalışacak biri değildi. Yem, onlar aptal kızlardı, tüm yaptıkları kendilerini feda etmekte; yaptıkları tek iş Yeraltı Dünyasının Efendileri’nin dikkatini dağıtarak ayartmak ve Avcıların içeri sızıp onları öldürmelerine yardım etmekte. Gerçekten, ne tür bir moron tatlarına bakmak varken onları öldürmek isterdi ki?

“Salgından sonra Avcıların bu kadar çabuk bir araya toplanabileceklerini sanmıyorum,” dedi Reyes.

Ah, evet. Salgın. İçlerinden biri hastalık iblisi tarafından ele geçirilmişti. Herhangi bir ölümlünün tenine dokunması halinde şaşırtıcı bir hızla yayılan, öldürücü, korkunç bir hastalık bulaştırmış oluyordu.

Bunu bilen Torin her zaman eldiven giyer, nadiren kalenin dışına çıkardı, insanları lanetinden korumak için kendini isteyerek kaleye kapatmıştı. Bir grup Avcının birkaç hafta önce kaleye sızıp boğazını kesmeleri onun suçu değildi.

Torin hayatta kalmıştı ama Avcılar kalamamıştı.

Ne yazık ki, dışarıda bir yerlerde çok daha fazla Avcı vardı. Cidden sinek gibiydiler. Bir tanesini gebertsen anında iki tanesi onun yerini alırdı. Şimdi bile, saldırmak için dışarıda bir yerlerde fırsat kolluyor olmalıydı. Yeraltı Dünyasının Efendileri'nin dikkatli olması gerekiyordu.

“Ayrıca güvenliğimizi aşmaları mümkün değil,” diye ekledi Reyes, sert sesi Anya'yı düşüncelerinden kopardı.

“Kimsenin kaleye girip de neredeyse Torin'in başını koparamayacağı gibi mi?” diye yanıtladı Sabin.

“Kahretsin! Paris burada kal ve ben etrafı kontrol ederken gözünü ondan ayırma. Sabin benimle gel.”

Evet, kahretsin. Savaşçılar Avcılardan herhangi bir iz bulursa, onları masum olduğuna ikna etmesi mümkün değildi. En azından bu suçtan. Lucien ona kesinlikle güvenmiyordu, onun yanında kesinlikle rahat değildi. Öfke dışında bir sebeple asla ona dokunmazdı.

Korkusunun yüzüne yansımaya izin vermedi. “Belki de kala-balığı gördüm ve içeri girdim,” dedi Paris'e ve onu inceleyen başka bir Karanlığın Efendisi'ne, “Ve belki bu koca adamla ben lafımız bölünmeden birkaç dakikalığına görüşebiliriz. Özel olarak,” diye gergince ekledi.

İmayı anlamış olsalar da ayrılmadılar.

Güzel. Onların yanında uğraşmak zorundaydı.

Ritmeye göre yumuşakça bir kez daha salınıırken, bakışını Lucien'dan ayırmadı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. Zihinsel olarak *Sen de ellerini üzerimde gezdir*, diye yansıttı.

Tabi ki Lucien karşılık vermedi. Ama Anya'nın avuç hareketlerini izlerken burun delikleri keyifle açıldı. Yutkundu.

“Benimle dans et.” Bu kez o kadar kolay reddetmemesini umarak kelimeleri yüksek sesle söyledi. Dudaklarını yalayarak nemlendirdi.

“Hayır.” Boğuk, zor duyulan bir sesle.

“Çok lütfen, lütfen lütfen ama lüüüüüütfen.”

Lucien’in gözleri tahrikle parlıyordu. Anya hayal görmediğini anladı. İçine umut doldu. Ama birkaç saniye daha geçmesine rağmen Lucien ona dokunmadı, umudu öfkeye dönüştü. Zaman gerçekten onun düşmanıydı. Burada ne kadar uzun kalırsa yakalanma riski o kadar artıyordu.

“Beni çekici bulmuyor musun Çiçek?”

Gözünün altında bir kas seğirdi. “Benim adım bu değil.”

“Peki, o halde. Beni çekici bulmuyor musun kurabiyem?”

Seğirme çenesine sıçradı. “Seni nasıl bulduğumun pek önemi yok.”

Yine dudaklarını uzata uzata “Bu gerçekten sorumun yanıtı değil,” dedi.

“Olmak zorunda da değil.”

Grrr! Ne sinir bozucu bir adam. *Başka bir şey dene. Daha arsız bir şey.*

Yeterince arsız olmamışım gibi.

Pekiii, o zaman. Döndü ve yere eğildi. Eteği baldırlarının üzerine çıktı ve mavi tangasıyla ortadan açılan kanatlarını Lucien’nin daha iyi görmesini sağladı. Bir direğe dayanıp seks hareketlerini taklit ederken yavaş daireler çizdi, bedenini her açıdan gösterdi.

Lucien nefesini tuttu, güçlü bedenindeki her kas gerildi. “Çilek ve krema gibi kokuyorsun.” Konuşurken, her an üzerine atlayacak bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen diye düşündü. “Tadımın da öyle olduğuna bahse girerim,” dedi. Lucien’in kokusundan iğrenç bir şeymiş gibi bahsetmesine rağmen Anya kirpiklerini kırıştırdı.

Boğazından alçak sesli bir hırıltı geldi ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. Elini kaldırdı, onu kavramak için mi? Vurmak için? Vay canına, *bu* da neydi? Parmaklarını yumruk haline getirmeden durdu. Kokusundan bahsetmeden önce mesafeli ama birazcık da olsa ilgiliydi. Şimdi onun boğazını sıkacak gibi görünüyordu.

Anya’nın düşüncelerini doğrulayarak “Seni şimdi burada yere sermediğim için şanslısın,” dedi. Ellerini yana indirdi.

Anya şaşkınlıktan ağzı açık bakakalmış, hareket etmeyi bırakmıştı. Meyve gibi koktuğu için mi onu incitmek istemişti? İşte bu... *bu* tamamen... hayal kırıklığıydı. Zihni *kahredici* kelimesini kullanmaya çalışmıştı ama bu düşünceyi hemen sildi. Adamı kahrolmasına neden olacak kadar tanııyordu.

Onun ayaklarına kapanmasını beklememişti ama hoş davranmasını *ummuştu*. En azından birazcık.

Erkekler kendilerini onlara sunan kadınlardan hoşlanırdı, değil mi? Sayamayacağı kadar uzun zamandır ölümlüleri gözlemlemişti ve hep böyle oluyordu. *Anahtar kelime, fıstık, ölümlüler*. Lucien ölümlü değildi, hiç ölümlü olmamıştı.

Beni neden istemiyor?

Günler boyunca onu izlemişti, tek bir kadına yanaşmamıştı. Arkadaşının sevgilisi Ashlyn’e nezaket ve saygıyla davranıyordu. Buradaki tek kadın savaşçıya, Cameo’ya, nazik ve neredeyse ebeveyne yaraşır bir ilgiyle davranıyordu. Arzu yoktu.

Erkekleri de tercih etmiyordu. Gözü açıklıkla ya da daha sevgi dolu duygularla erkeklere takılmıyordu. O zaman başka bir kadına mı âşıktı? Başka ne olabilirdi? Eğer öyleyse o fahişeyi alaşağı edecekti!

Anya dilini dişlerinde gezdirdi ve yumruklarını sıktı. Duman binayı puslu, hayal gibi sarmaya devam ediyordu. Dişı insanlar, Yeraltı Dünyasının Efendileri'ni kendi taraflarına çekmek için onları cezbetmeye çalışarak dans pistinde yine kalabalık yapmaya başlamıştı. Ama savaşılar Anya'nın kim ve ne olduğu konusunda son hükmü bekleyerek onu gözlemlemeye devam ediyorlardı.

Lucien bir adım bile atmadı, sanki tüm bedeniyle yere kök salmıştı. Kronos onu bulmadan pes etmeli, çekip gitmeliydi. *Sadece zayıflar pes eder.* Doğru. Kararlılıkla çenesini kaldırdı. Sadece bir düşünceyle, hoparlörden gelen yankılı şarkıyı değiştirdi. Ritim anında yavaşladı, yumuşadı.

İfadesinin ritme uyması için çabalayarak Lucien'a doğru sallana sallana yürüdü, aralarındaki nefret edilesi mesafeyi kapattı. Güçlü sert göğsünde parmaklarını gezdirdi ve ürperdi. Dokunmak yok ha! Öğrenecekti. Anarşi kesinlikle itaatkâr bir süs köpeği değildi.

Lucien en azından geri çekilmemişti.

"Benimle dans edeceksin," diye mırıldadı. "Benden ancak bu şekilde kurtulursun." Onunla alay edercesine parmaklarının ucunda yükseldi ve nazikçe kulak memesini ısırdı.

Sonunda kollarını ona doladığında boğazından homurtu sesi geldi. İlk başta onu iteceğini sandı Anya. Ama Lucien bedeninin kıvrımına daha da sokuldu. Bedeniyle göğüslerini ezdi ve sol baldırıyla Anya'nın bacaklarını açmaya zorladı. Anya çok çabuk tahrik oldu.

"Benimle dans etmek istiyorsan, ederiz o zaman." Bedenleri birbirine yapışık, Anya'nın karnı Lucien'ın hemen dizinin üzerine sürtünür şekilde Lucien Anya'yı yavaşça gerileyerek bir o yana bir bu yana salladı. Zevk okları fırlayıp damarlarında dolaşarak vücudunda etkilenmemiş tek bir alan bırakmadı.

Bu onun hayal ettiğinden daha iyiydi. Kendini bırakarak gözlerini kapattı. Adam kocamandı. Her anlamda. Omuzları o kadar genişti ki yanında cüce gibi kaldı. Üst bedeni o kadar kaslıydı ki onu bütünüyle sarardı. Ve bu esnada, ılık nefesi ilgili bir sevgili gibi yanağını okşuyordu. Anya titreyerek ellerini sırtında gezdirdi ve koyu, ipeksi saçlarına dokundu. *Evet. Daha.*

Yavaş ol kızım. Anya'nın onu arzuladığı gibi Lucien da onu arzulasa bile asla ona sahip olamazdı. Tam olarak değil. Bu açıdan, Anya da Lucien kadar lanetliydi. Ama yine de bu anın tadını çıkarabilirdi. Ah, bundan zevk alabilirdi. Sonunda ona karşılık veriyordu!

Lucien burnunu çenesine sürttü. Nazıkçe, “Bu binadaki her adam seni istiyordur,” dedi, yine de sözleri bıçak kadar keskindi. “Neden ben?”

Baş döndürücü kokusunu içine çekerek “Öyle işte,” dedi.

“Bu bir yanıt değil.”

Onun az önceki konuşmasını taklit ederek “Olması da gerekmiyor,” dedi. Meme uçları hâlâ sertti, o kadar sertti ki korsesine sürtündükçe arzusunu artırıyordu. Teni şaşılacak derecede hassastı, zihni Lucien'in her hareketinin aşırı farkındaydı. Hiç bu kadar erotik bir şey hissetmiş miydi? Bu kadar... doğru?

Lucien neredeyse birkaç tutam koparıncasına saçlarını sıkıca yakaladı. “Buradaki en çirkin adamla dalga geçmeyi eğlenceli mi buluyorsun?”

“En çirkin?” Kimse onu gördüğü gibi görmemiş miydi? “Ama Paris'in yanında değilim ki, lolipopum.”

Bu onu duraksattı. Kaşlarını çatıp onu bıraktı. Sanki netleştir-meye çalışır gibi başını salladı. Belli belirsiz bir acıyla “Ne olduğumu biliyorum,” diye homurdandı. “Çirkin demek nezaket olur.”

Anya iç gıcıklayıcı farklı renkli gözlerine bakarken sakın kaldı. Ne kadar çekici olduğunu gerçekten farkında değil miydi? Güç ve enerji yayıyordu. Yabani bir erkeksilik hissettiriyordu. Onunla ilgili her şey Anya'yı büyüleyordu.

“Ne olduğunu biliyorsan tatlım o zaman seksi ve enfes derecede tehlikeli olduğunu da biliyorsundur.” Ve ondan daha fazlasını istiyordu. Yine bir ürperti dalgası sırtından kollarına indi. *Yine dokun bana.*

Lucien ona baktı. “Tehlikeli mi? Bu, benden seni incitmemi istediğin anlamına mı geliyor?”

Yavaşça sırtıttı Anya. “Sadece şaplak atman kaydıyla.”

Burun delikleri yine kabardı. “Sanırım yara izlerim seni rahatsız etmiyor,” dedi, şu anda tamamen duygudan yoksundu.

“Rahatsız etmek mi?” Bu yara izleri onu bozmamıştı. Aksine, onu dayanılmaz kılmıştı.

Yakın... daha yakın... evet, temas. Ah, yüce tanrılarım! Ellerini Lucien'in göğsünde gezdirdi, elinin altında hissettiği göğüs uçlarından çok zevk aldı, onu selamlayan güç katmanlarının tadını çıkardı. “Beni tahrik ediyorlar.”

“Yalancı!” .

“Bazen,” diye kabul etti, “ama bu konuda değil.” Yüzünü inceledi. Bu yaraları bayıla bayıla almış olamazdı. Acı çekmişti. Hem de çok. Bu düşünce onu büyülediği kadar kızdırmıştı da. Onu kim ve niye incitmişti? Kıskanç bir sevgili mi?

Biri bıçağı almış ve Lucien'i kavun gibi doğramış, sonra da düzensiz bir şekilde parçaları bir araya getirmeye çabalamış gibiydi. Yine de çoğu ölümsüz çabucak iyileşirdi, yaralanmalarından iz kalmazdı. Bu yüzden, oyulmuş olsa bile Lucien'in iyileşmesi gerekirdi.

Bedeninin geri kalanında da benzer yaralar var mıydı? Yeni bir tahrik dalgası yine dizlerinin bağını çözmüştü. Onu haftalardır izliyordu. Ama güzel bedenini bir kez bile görmemişti. Bir şekilde, o ayrıldıktan sonra banyo yapabilmiş ve üzerini değiştirmişti.

Onun varlığını hissediyor ve kendini saklıyor muydu yoksa?

“Seni tanımasaydım, adamlarım gibi Yem olduğunu düşünürdüm,” dedi gergin bir şekilde.

“Peki, seni bu kadar emin kılan ne?”

Bir kaşını kaldırdı. “Öyle misin?”

Riske girmek zorundaydın, değil mi? Onu Yem olmadığına dair temin etmeye kalksaydı, Yem’in ne olduğunu bildiğini itiraf etmiş olacaktı. Bunu bilecek kadar Lucien’i tanıyordu, gözlerinde onun Yem olmadığı iddiasını çürütecek bir ifade vardı. Bu durumda da Anya’yı öldürmek zorunda hissedecekti. Yem *olduğunu* iddia etse, yine onu öldürmek zorunda hissedecekti.

En ayartıcı ses tonuyla “Olmamı ister misin?” dedi. “Çünkü sen ne istersen olurum, sevgilim.”

“Dur,” diye gürlledi, sakinlik maskesi bir an düşmüş, gerçek yüzünü kısa bir süre göstermiş ve şaşırtıcı derecede yoğun bir yangını ortaya çıkarmıştı. Ah, yanmak. “Oynadığın oyundan hoşlanmadım.”

“Oyun yok, Çiçek. Yemin ederim.”

“Benden ne istiyorsun? Sakın yalan söylemeye kalkma.”

Şimdi bir dolu soru vardı. Tamamen erkekliğinin üzerinde yoğunlaşmasını istiyordu. Onu soyacak ve keşfedecek saatler istiyordu. Onu soymasını ve keşfetmesini istiyordu. Ona gülümsemesini istiyordu. Ağzında dilini istiyordu.

Bu noktada sadece sonuncusu elde edilebilir gözüküyordu. Ve bunu adil oynamayarak elde edebilirdi. Şükürler olsun ki Fırıldak göbek adıydı.

“Bir öpücük alacağım,” dedi, yumuşak, pembe ağzına gözünü dikerek. “Aslında bir öpücük için ısrar ediyorum.”

“Yakınlarda bir Avcıya rastlamadım,” dedi Reyes, aniden Lucien’in yanında belirerek.

“Bu bir şey ifade etmez,” dedi Sabin.

“O bir Avcı değil ve onlarla çalışmıyor.” Arkadaşlarına geri çekilmelerini el ederken dikkatini Anya’dan ayırmadı. “Onunla biraz yalnız kalmam gerek.”

Kendinden bu kadar emin olması Anya’yı afallattı. Onunla yalnız kalmak mı istiyordu? Evet! Ama arkadaşları olduğu yerde kaldılar. Serseriler.

Lucien Anya’ya “Birbirimizi tanımıyoruz,” dedi, sanki hiç bölünmemiş gibi konuşmasına devam etti.

“Ne olmuş? Birbirini tanımayan insanlar da beraber takılabilirler.” Göbeğini ereksiyonuna değdirecek şekilde sırtını çıkardı. Mmm, ereksiyon. Ereksiyonunu kaybetmemişti, hâlâ tahrik olmuş haldeydi. “Küçük bir öpücükten zarar gelmez, değil mi?”

Lucien onu sabit tutacak şekilde parmaklarını belinin kıvrımına geçirmişti. “Sonra? Gidecek misin?”

Söyledikleri onu gücendirmeliydi ama umursayamayacak kadar büyülenmiş, kendini hazza kaptırmıştı. Nabız atışları vahşi bir dansa başlamıştı. Midesinde tuhaf, tatlı bir sıcaklık dalgalanıyordu.

“Evet.” Ondan alabildiği tek şey bu olabilirdi, daha fazlasını ne kadar arzuladığının önemi yoktu. Alabildiğini bir şekilde alacaktı: baskıyla, zorla, hileyle. Onun öpüşünü hayal etmekten ve gerçek

olmasını arzulamaktan sıkılmıştı. Gerçek olmasını sağlamak *zorundaydı*. Sonunda. Kesinlikle tadı hayalini kurduğu kadar inanılmaz olmayacaktı.

Gözlerini yarı kapatarak “Anlamıyorum,” diye mırıldandı. Koyu kirpikleri pürüzlü yanaklarının üzerinde gölge yapmış, hiç olmadığı kadar tehlikeli görünmesine neden olmuştu.

“Sorun değil. Ben de anlamıyorum.”

Ona eğildi, sıcak, çiçek kokulu nefesi Anya’nın tenini kavurdu. “Bir öpücükle ne elde edeceksin?”

Her şeyi. Bekleyiş içini kemiriyordu, dilinin ucunu dudaklarının kenarında gezdirdi. “Hep böyle geveze misindir?”

“Hayır.”

“Yem olsun olmasın ben öpmeden sen öp Lucien,” diye seslendi Paris kahkahayla. Kahkaha ne kadar iyi niyetli olsa da çelik kadar keskindi.

Lucien direnmeye devam etti. Lucien’in kalbinin atışını duyabiliyordu. İzleyicilerden utanmış mıydı? Ne kötü. Bunun için her şeyi riske atmıştı ve onun geri adım atmasına izin verecek değildi.

“Boşuna çaba sarf ediyoruz,” dedi.

“Ne olmuş? Boş çaba da eğlencelidir. Daha fazla oyalanmayalım. İcraat olsun artık.” Anya onun başını kendine çekip dudaklarını onunkilere bastırdı. Lucien’in ağzı anında açıldı ve dilleri derin, ıslak bir şekilde birbirine dolandı. Gül ve nane kokusu bağımlı kılacak şekilde içine dolarken Anya’ya yoğun bir ateş bastı.

Daha derine girdi, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeyiyle istiyordu. Ateş tüm bedenine nüfuz etmişti. Erkekliğine süründü, kendini durduramıyordu. Lucien saçını yakaladı, tamamen ağzının kontrolünü aldı. İşte böyle, Anya bir tutku girdabına girdi ve sadece

Lucien'in giderebileceği susamışlığa kapıldı. Anya tek bir adım atmadan cennetin kapılarına ulaşmıştı.

Birileri neşeyle güldü. Birileri ıslık çaldı.

Anya bir an için ayaklarının altından yerin kaydığını hissetti. Tutunacağı hiçbir şey yoktu. Bir an sonra, sırtının soğuk bir duvara değdiğini hissetti. Kahkahalar bir şekilde aniden kesilmişti. Buz gibi hava tenini sızlatmıştı.

Dışarıda mıyız? diye düşündü. Umursamadan inliyordu, Lucien diliyle ağzını fethederken Anya bacaklarını Lucien'in beline doladı. Bir eliyle kalçasını öyle sıkı kavramıştı ki neredeyse moraracaktı, buna bayılmıştı ve diğer elini saçlarının arasından geçirip daha kalın bir tutamı kavradı ve daha derin bir temas için başını yana eğdi.

“Sen... sen,” diye fısıldadı vahşi bir şekilde.

“Yanıyorum. Konuşmayalım. Daha çok öpüşelim.”

Kontrolünü yitirdi. Dilini Anya'nın boğazına kadar soktu, dişleri birbirine çarpıyordu. Tutku ve tahrik şiddetle kavrulan cehennem gibi ikisini de alev alev yakıyordu. Anya gerçekten yanıyordu. Kendinden geçmişti. Canı yanacak kadar. Lucien çoktan bir parçası olmuş, onu tümüyle ele geçirmişti.

Bunun bitmesini istemiyordu.

Lucien, memesini avuçlayarak kaba bir şekilde “Daha,” dedi.

“Evet.” Dokunuşuyla kalbi hızlı hızlı atarken meme uçları sertleşti. “Daha, daha, daha.”

“Çok güzel.”

“Harika.”

“Dokun bana,” diye gürledi.

“Dokunuyorum.”

“Hayır. *Bana.*”

Birden ne demek istediğini anladı ve bu, arzusunu daha da yoğunlaştırdı. Belki de gerçekten Anya'yı istiyordu. Ellerini üzerinde istemesi bir öpücükten daha fazlasını arzuladığı anlamına geliyordu.

“Zevkle.” Bir eliyle tişörtünün kenarını yakaladı ve kaldırdı. Diğeriyle karnının boğumlarını okşadı. Yara izleri. Yara izlerini hissetti ve ürperdi, pürüzlü dokusu inanılmaz sıcaktı.

Her okşayışta Lucien'in kasları kasılıyor ve Anya'nın alt dudağını ısıırıyordu. “Evet, hoşuma gitti.”

Lucien'in tepkisi zaten yanan ateşe dökülen benzin gibiydi. İnledi.

Parmak uçlarını hafiften ıslatarak Lucien'in meme uçlarında dairesel hareketlerle gezdirdi. Her seferinde meme uçlarını hafifçe çimdikledi ve sanki kendine dokunuyormuş gibi klitorisi kabardı. “Seni hissetmeye bayıldım.”

Lucien diliyle erotik bir yıldırım etkisi bırakarak Anya'nın boynundan aşağıya doğru yaladı. Anya'nın gözkapakları aralandı, gerçekten dışarıda, kulübün karanlık bir köşesinde olduklarını anlayınca nutku tutuldu. Yaramaz çocuk Lucien onları oraya ışınlamış olmalıydı.

Tek bir düşünceyle bir yerden diğerine ışınlama yeteneğine sahip tek bir Karanlığın Efendisi vardı. Anya da bu yeteneğe sahipti. Yine de bir yatak odasına ışınlanmış olmayı tercih ederdi.

Hayır, bir umutsuzluk dalgasıyla savaşıarak kendini ikna etmeye çalıştı. Yatak odası kötü olurdu. Kötü, kötü, kötü. Anya için bir an bile böyle düşünmek kötü olurdu. Diğer kadınlar tensel temasın elektrikiğinden ve çıplak bedenlerin kucaklaşmasından keyif alabilirdi ama Anya için hayır. Asla.

Lucien “Seni istiyorum,” dedi.

“Zamanı var,” diye fısıldadı.

Anya'yı daha ateşli bir öpücükle duvara mıhlarken koyu haleli başını kaldırdı, mavi ve kahverengi irisleri yoğunlaşmıştı. Öpüşme sürdü de sürdü, ta ki Anya isteyerek mutlu bir şekilde onun içine gömülene dek. Artık Anya değildi, baştan ayağa Lucien'in kadınıydı. Lucien'in kölesiydi. Ona asla doyamayabilirdi, yine de ne olursa olsun içine girmesine izin vermemeliydi. Tanrılar, gerçeği fanteziden çok daha iyiydi.

"Sana daha fazla dokunmaya ihtiyacım var. Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var." Bacaklarını belinden indirip dikildi ve erkekliğini çıkarıp parmaklarını onun sertleşen erkekliğine sarmak için Lucien'in pantolonunun düğmesine uzanmışken yaklaşan ayak seslerini duydu.

Lucien da sesleri duymuş olmalıydı. Kaskatı kesilip aniden ondan uzaklaştı.

Lucien soluk soluğa kalmıştı. Anya da öyle. Bakışları birbirine takılınca Anya'nın neredeyse dizlerinin bağı çözüldü, bir an için zaman durdu. Aralarındaki tutku ateşi hâlâ canlıydı, bir öpücüğün bu kadar tutuşturabileceğini hiç düşünmemişti.

"Üstünü düzelt," diye emretti.

"Ama... ama..." İzleyici olsun olmasın bitmesine hazır değildi. Bir an müsaade etmiş olsa onları başka bir yere ışınlatabilirdi.

"Hadi. Hemen."

Hayır, hayal kırıklığıyla ışınlanmanın olmayacağını anladı. Lucien'in sert ifadesi işinin bittiğini gösteriyordu. Onunla, öpüşmeyle.

Bakışlarını ondan kopararak kendine baktı. Büstiyeri göğüslerinden aşağı düşmüştü. Sutyen giyinmiyordu. Bu yüzden sertleşen pembe göğüs uçları, iki küçük fener gibi görünüyordu. Eteği, neredeyse düşmek üzere olan tangaşının önünü gösterecek kadar inmişti.

Üstünü düzeltti, yüzyıllardır ilk kez kızarmıştı. *Neden şimdi? Fark eder mi?* Elleri titriyordu, utanç verici zayıflık göstergesiydi. Durdurabilmeyi diledi ama bedeninin duymayı istediği tek emir Lucien'in kollarına tekrar atılmaktı.

Suratlar on karış, dik dik bakan birkaç savaşı köşeyi döndü.

“Böyle kaybolmana bayılıyorum,” dedi Gideon isimli savaşı, asabi ses tonu bundan hiç hoşlanmadığını söylüyordu. Anya onun yalan iblisi tarafından ele geçirildiğini biliyordu, bu yüzden adam tek bir gerçeği bile ağzına alamıyordu.

“Kapa çeneni,” diye yapıştırdı Reyes. Zavallı, işkence görmüş Reyes, Acı'nın muhafızı. Kendini doğramayı seviyordu. Bir keresinde, Anya onun kalenin üstünden atlayıp sonra da kırık kemiklerinin acımasından nasıl keyif aldığını görmüştü. “Lucien, kadın masum görünebilir ama dilini yutmadan önce silahı var mı yok mu araman lazımdı.”

“Aslında çıplak sayılırım,” diye araya girdi Anya öfkeyle. Kimse onu takmıyordu. “Ne tür bir silah saklayabilirim ki?” Tamam, birkaç tane *saklıyordu*. Aman ne büyük mesele. Kız dediğin kendini korumalıydı.

Lucien umarsız ses tonuyla “Her şey kontrolüm altındaydı,” dedi. “Silahlı olsun olmasın bir dişiyle baş edebileceğimi düşünüyorum.”

Anya onun sakinliğinden hep etkilenmişti. Şimdiye kadar. Neredeydi onun o samimi tutkusu? Anya hâlâ nefes almak için mücadele ederken onun bu kadar çabuk toparlanması adil değildi. Bacakları bile hâlâ titriyordu. Daha kötüsü kalbi göğsünde bir savaş davulu gibi ses çıkarıyordu.

“Peki, o kim?” diye sordu Reyes.

“Yem olmayabilir ama farklı bir şey olduğu açık,” dedi Paris.”
“Onu buraya işinladın ama çılgık atmadı.”

Hepsi gözlerini kısarak Anya'ya baktı. Yüzyıllardır hiç bu kadar acemi, bu kadar savunmasız hissetmemiştir. Lucien'i öpmek ele geçirilme riskine değeri. Ama sorgulamaya katlanmak anlamına gelmiyordu. "Hepiniz kesin. Size bir bok söylemeyeceğim."

"Seni ben davet etmedim, Reyes de soruşturmuş; kimsenin arkadaşı değilsin," dedi Paris. "Neden Lucien'i ayartmaya çalıştın?"

Paris'in ses tonundan yüzü yara izi içinde olan biriyle kimsenin *isteyerek* takılmayacağı anlamı çıkıyordu. Onun kabalık etmek ya da Lucien'i kırmak istemediğini, muhtemelen bunun hepsinin kabul ettiği bir gerçek olduğunu bilmesine rağmen Anya rahatsız oldu.

"Neden zorla sorguya çekmiyorsunuz?" Teker teker onlara baktı. Lucien hariç hepsine. Lucien'i görmezden geldi. Yüz ifadesinin hâlâ soğuk ve duygusuz olduğunu görürse dağılılabildi. "Onu gördüm, hoşuma gitti ve yanına gittim. Ne fark eder ki. Hikâyenin sonu."

Savaşçıların hepsi kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Etrafında yarı çember oluşturdıklarını o an anladı, hareket ettiklerini neredeyse görmemiştir. Kendini gözlerini yuvarlamaktan zar zor alıkoyabildi.

"Gerçekten onu istemiyorsun," dedi Reyes. "Bunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden *zorlamadan* anlat."

Onu zorlamak mı? Lütfen. O da kollarını kavuşturdu. Az önce, Lucien'in onu öpmesi için tezahürat yapmışlardı. Öyle değil mi? Belki de Anya kendini kaptırmıştı. Ama şimdi niyetinin tüm ayrıntısını mı istiyorlardı? Lucien'in kör bir kadını bile ayartamayacağını düşünüyor gibiydiler. "Erkekliğini içimde istedim. Anladın mı dallama?"

Şok edici bir duraksama oldu.

Lucien Anya'nın önüne geçti. Onu... koruyor muydu? Ne kadar tatlıydı. Gereksiz ama tatlı. Öfkesinin bir kısmı geçti. Onu kucaklamak istedi.

"Onu rahat bırak," dedi Lucien. "Önemli değil. Önemsiz."

Anya'nın mutluluk vızıltısı da uçtu. Önemli değil? Önemsiz? Daha eline memesini alalı ve bacaklarının arasına ereksiyonunu sürteli çok olmamıştı. Nasıl böyle bir şey söylemeye cüret ederdi?

Gözüne kırmızı bir sis perdesi indi. *Annem de hep böyle hissetmiş olmalıydı.* Neredeyse Dysnomia'yı yatağa atan tüm erkekler tatmin olduktan sonra kadına hakaretler yağdırmışlar, *kolay*, demişlerdi. *Başka bir işe yaramaz.*

Anya da annesini iyi tanıyordu, Dysnomia, sevginin peşinde olmasının yanı sıra kanunsuz doğasının kölesi olmuştu. Tanrıların evli ya da bekâr olmalarının önemi yoktu. Onu arzuladıkları an Dysnomia kendini onlara verirdi. Muhtemelen sevgililerinin kollarında birkaç saat kabul edildiği, biraz değer gördüğü için karanlık güdülerini tatmin edilmişti.

Göz ucuyla Lucien'a bakarak ihanetinin neyi daha acı verici hale getirdiğini düşündü. Onun söylemesini beklediği ve arzuladığı tüm şeyler *önemsiz* kelimesiyle son buldu. *O benim*, diyebilirdi. *Ona ihtiyacım var*, diyebilirdi. Kesinlikle, *Benim olana dokunmayın*, demeliydi.

Annesini çok sevmesine rağmen hayatının onunkine benzermesini istememiş ve asla kullanılmayacağına dair çok uzun zaman önce yemin etmişti. *Ama şimdi bana bak. Lucien'ın beni öpmesi için yalvarıp yakardım. O ise karşılığında beni önemsiz bir şey olarak gördü.*

Gürleyerek, tüm gücünü, öfkesini, incinmişliğini kullanarak Lucien'ı itti. Silahtan çıkan bir mermi gibi Lucien Paris'e çarptı. İki adam da birbirinden sekerek ayrılmadan önce öfkeyle *homurdandı*.

Lucien doğrulur doğrulmaz yüzünü Anya'ya döndü. "Bir daha sakın."

"Aslında bundan fazlası olacak." Ona doğru yürüdü, yumruğunu kaldırdı. Lucien az sonra mükemmel beyaz dişlerini yutmuş olacaktı.

"Anya," dedi, ismini kısık bir yalvarışla söylemişti. "Dur."

Damarlarındaki kan son damlasına kadar şoktan katılaşmış, donakalmıştı. “Kim olduğumu biliyorsun.” Bu, bir cümleydi, soru değil. “Nasıl?” Haftalar önce sadece bir kez konuşmuşlardı ve bugüne kadar Lucien onu hiç görmemişti. Bundan emindi.

“Beni takip ediyordun. Kokundan tanıdım.”

Çilek ve krema, demişti önceden, sesinde suçlama vardı. Gözleri büyüdü. Zevk ve onurunun kırılması iligine kadar işleyerek birbirine karıştı. Bu kadar zamandır onu izlediğini biliyormuş.

“Madem kim olduğumu biliyordun neden bu kadar sorguladın? Neden seni takip ettiğimi bilirken ortaya çıkmamı istemedin?” Sorular ağzından acı verici bir güçle çıkmıştı.

“Bir,” dedi “Avcılarla ilgili tartışma ortaya çıkana kadar kim olduğunu bilmiyordum. İki, amacını öğrenene kadar seni korkutmak istemedim.” Durdu, onun konuşmasını bekledi. Konuşmayınca ekledi. “Amacın nedir?”

“Ben...seni...” Kahretsin! Ona söylemeli miydi? “Bana bir iyilik borçlusun! Arkadaşını kurtardım, lanetinden kurtardım.” İşte. Mantıklı, gerçek ve umutla konuşmayı dürtülerinden uzak tutabildi.

“Ya.” Başını salladı, omuzlarını dikleştirdi. “Şimdi her şey yerine oturdu. Alacağınızı almaya geldin.”

“Ee, hayır.” Her ne kadar gururunu kurtaracak olsa da bu kadar kolay öpüştüğünü düşünmesini istemiyordu. “Henüz değil.”

Kaşlarını çattı. “Ama demiştin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum.”

“O zaman neden geldin? Neden her hareketimi gözledin?”

Dilini damağına yapıştırdı, yine öfkelenmişti. Ancak Reyes, Paris ve Gideon etrafını çevirince yanıt verecek zamanı olmadı. Üçü de kaşlarını çatmıştı. Onu yakalamayı ve tutmayı mı düşünüyorlardı?

Lucien'a yanıt vermek yerine sert bir ses tonuyla adamları tersledi. "Ne var? Sizi konuşmaya çağırdığımı hatırlamıyorum."

"Sen Anya mısın?" Reyes bir iğrenmeyle onu baştan aşağı süzdü.

İğrenmek mi? Minnettar olmalıydı! Onu en iyi arkadaşını her gece bıçaklamaktan kurtarmamış mıydı? Evet, kahretsin. Yapmıştı. Ama bakışı tüylerini diken diken eden türden çok iyi bildiği bir bakıştı. Çünkü annesinin aşk hayatı ve Anya'nın özgür ruhlu yapısından dolayı annesinin izinden gideceğiyle ilgili genel yargı yüzünden Olimpos'taki her Yunan tanrısı farklı zamanlarda aynı türden iğrenmeyle ona bakmıştı.

İlk başta, Anya onların sürekli hor görmesinden inciniyordu. Birkaç yüzyıldır, iyi-kız şeylerini denemişti: garip bir rahibe gibi giyinmiş, sadece onunla konuşulduğunda konuşmuş, bakışını hep yerde tutmuştu. Bir şekilde felaket yaratma dürtüsünü bile bastırmıştı. Ona bir fahişeden başka gözle bakmayanlara saygıyla davranmıştı.

Aptal tanrıça eğitiminden döndüğü uğursuz bir günde Ares'e gülümsediği için fahişe Artemis ona *sürtük* demişti ve Anya bu yüzden ağlarken, Dysnomia onu kenara çekmişti. *Ne yaparsan yap, nasıl davranırsan davran, seni zalimce yargılayacaklar*, demişti tanrıça. *Kendi doğamıza sadık olmalıyız. Başka biriymiş gibi davranmak sana sadece acı verir ve ne olduğundan, kim olduğundan utanmana neden olur. Başkaları bu utançtan beslenecektir ve çok geçmeden sana söyledikleri her şey üzerine yapışacaktır. Sen harika bir varlıksın Anya. Kendinle gurur duy. Ben duyuyorum.*

O zamandan beri, Anya dilediği gibi seksi giyinmeye başladı, istediği zaman istediği gibi konuştu. Bir tek deri kayışlı bıçaklarına hayran hayran bakmak dışında ayaklarına bakmadı. Artık düzensizlik yaratma ihtiyacını bastırmıyordu. Olduğu kişiden *hoşlanıyordu*.

Bir daha asla utanmayacaktı.

“Geçenlerde... yaptığım tüm araştırmalardan sonra seni etten kemikten görmek enteresan. Dysnomia’nın kızısın,” diye devam etti Reyes. “İkinci dereceden anarşi tanrıçasısın.”

“İkinci derece olan bir yanıım yok.” İkinci derece demek önemsiz demektir. O da “birinci dereceden” olan varlıklar kadar önemliydi, kahrolası. Kimse babasını bilmediği için, şu anda kim olduğunu Anya biliyordu, ikinci dereceden zannediliyordu. “Ama evet. Ben bir tanrıçayım.” Duygusuz bir yüz ifadesiyle çenesini kaldırdı.

“Kendini tanıtıp Ashlyn’in hayatını kurtardığın gece bize tanrıça olmadığını söylemiştin,” dedi Lucien. “Sadece bir ölümsüz olduğunu söylemiştin.”

Omzunu silkti. Tanrılardan o kadar nefret ediyordu ki bu unvanı nadiren kullanıyordu. “Yalan söyledim. Genellikle de söylerim. Bu benim cazibemin bir parçası, sence de öyle değil mi?”

Kimse yanıt vermedi. Anlaşıldı.

Reyes sanki Anya hiç konuşmamış gibi, “Bir zamanlar tanrıların savaşılarıydık ve yukarıda yaşırdık, eminim biliyorsundur,” dedi. “Seni hatırlamıyorum.”

“Belki henüz doğmamışımıdır, akıl küpü.”

Gözlerinden öfke kıvılcımları çıktı ama sakın kalmaya devam etti. “Sana söylediğim gibi, ortaya çıktığından beri seni araştırıyorum, elimden geldiğince her şeyi öğrendim. Uzun zaman önce, masum bir adamı öldürmekten hapse atılmışsın. Sonra, bir yüzyıl ya da hapsinden sonra, tanrılar sonunda sana uygun bir ceza kesmişler. Ancak onlar cezayı uygulayamadan hiçbir ölümsüzün yapamadığını yapmışsın. Kaçmışsın.”

İnkâr etmeye çalışmadı. “Araştırman doğru.” Büyük kısmı.

“Efsaneye göre Tartarus’un muhafızına bir tür hastalık bulaştırmışsın. Senin gitmeden hemen sonra zayıf düşüp hafızasını

kaybetmiş. Güvenliği güçlendirmek için her köşeye muhafızlar yerleştirilmiş. Tanrılar hapishanenin gücünün muhafızının gücüne bağlı olmasından korkmuşlar, korktukları da başlarına gelmiş, zamanla duvarları ufalanmaya, çatlamaya başlamış. Sonunda da Titanların kaçmasına neden olmuş.”

Bu konuda onu suçlayacaktı, öyle mi? Gözlerini kıstı. “Efsaneler,” dedi donuk bir şekilde, “ölümlülerin anlamayacağı şeyleri açıklamak için genellikle çarpıtılır. Birçok efsanenin konusu olan senin bunu bilmemen komik.”

Reyes, “Burada, insanların arasında saklandın,” dedi onu duymazdan gelerek. Yine. “Ama huzur içinde yaşamakla yetinmedin. Savaşlar başlattın, silahlar ve hatta gemiler bile çaldın. Büyük yangınlara ve başka türlü felaketlere neden oldun, bunlar insanlar arasında paniğe ve ayaklanmalara dönüştü, yüzlerce insan hapsedildi.”

Yüzüne sıcaklık nüfuz etti. Evet, bu şeyleri yapmıştı. Yeryüzüne ilk geldiğinde, asi doğasını nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Tanrılar kendini bundan koruyabilmişti ama insanlar koruyamamıştı. Ayrıca, neredeyse... Hapishanedeki yılları onu vahşileştirmişti. Mesela, ‘erkek kardeşinin seninle böyle konuşmasına izin vermeyeceksin değil mi?’ gibi konuşmaları klanlar arasında kanlı düşmanlıklara neden oldu. Saltanatta bulunup, belki hükümdara ve politikalarına gülüp geçmek, kraliyet şövalyelerinin krallarına suikast düzenlemesi gibi şeylerde parmağı vardı.

Yangınlara gelince, içindeki bir şey onu “kazara” meşaleleri düşürmeye ve alevlerin dansını izlemeye zorlardı. Ve çalmak... kafasının içinde fısıldayan sesle mücadele edememişti, *Al onu. Kimse anlamaz.*

Sonunda önemsiz hırsızlıklar, beyaz yalanlar ve olağan sokak kavgaları gibi küçük şeylerle düzensizlik ihtiyacını beslerse büyük felaketlere meydan veremeyebileceğini öğrendi.

Nazikçe, “Ben de sizinle ilgili ödevimi yaptım,” dedi. “Siz de bir zamanlar şehirleri yok etmemiş ve masumları öldürmemiş miydiniz?”

Şimdi de Reyes kızarmıştı.

“Sen de benim gibi değıştin...” Cümlesini tamamlayamadan etraflarında ani bir uğultuyla şiddetli bir rüzgâr esti. Anya bir anlık kafa karışıklığıyla rüzgâra karşı gözlerini kırptırdı. Bundan sonra ne olacağını bilerek “Kahretsin!” diye söylendi.

Zaman durunca tabi ki savaşçılar oldukları yerde kaldılar. Çünkü onlardan çok daha büyük bir güç dünyayı tutuyordu. Lucien bile, Reyes’le laf dalaşını çok dikkatli izleyen canlı bir taş dönüştü.

Kahretsin, Anya da donuyordu.

Ah, hayır, hayır, hayır, diye düşündü ve o hızla görünmez hapisane parmaklıkları kışın ağaçtan düşen yapraklar gibi üzerine düştü. Hiçbir şey ve hiç kimse onu esir alamazdı. Artık mümkün değildi. Babası bunu garantilemişti.

Anya onu serbest bırakma isteğiyle Lucien’a doğru yürüdü, Lucien’in ona söylediği şeylerden sonra neden böyle bir şey yapıyordu bilmiyordu ama rüzgar başladığı gibi aniden kesildi. Ağzı kurudu ve kalbi göğsünde ahenksiz bir tangoya başladı. Birkaç ay önce yukarıdaki tahtı devralan, yeni arzular peşine düşen ve yeni cezalar, yeni kurallar getiren Kronos gelmek üzereydi.

Onu bulmuştu.

Acayip korktu. Karanlığı kovan ve hayal edilemez bir güçle vınlayan parlak mavi bir ışık önünde belirdiği anda Anya anında gözden kayboldu. Hiç de duymaya alışkın olmadığı bir pişmanlıkla Lucien’ı arkada bıraktı ama öpüşmelerinin anısını ve tadını yanına almıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Takıldığı tek düşünce *Anya* iken siyah bir sis Lucien'in üzerine çöktü.

Bir yandan onun tam ayarı olduğunu, ona jilet gibi keskin bir arzu duyduğunu, kısa bir süre önce onu kollarına aldığını, onun kollarında olduğu kısacık sürede onunla biraz daha zaman geçirebilmek için tanıdığı herkese ihanet edebileceğini unutmaya çalışırken bir yandan da onunla sohbetin ortasındaydı.

Hiçbir öpücük onu daha fazla etkilememişti. Kafasının içinde iblisi kesinlikle mırıyordu. Mırıyordu. Evcilleşmiş bir kedi gibi. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı ve bu gece neden böyle olduğunu anlamamıştı.

Bir sorunu olmalıydı.

Neden *Anya*'nın önemsiz olduğunu, hiçbir şey ifade *etmediğini* söylemek onu neredeyse öldürmüştü? Ama bunu söylemek zorundaydı. Hem kendi hem de *Anya*'nın iyiliği için. Böylesi bir ihtiyaç tehlikeliydi. Ve bunu itiraf etmek o çok meşhur kontrolü için ölümcüldü.

Kontrol. Hareket edebilseydi buna gülerdi. Söz konusu olan bu kadın olunca kontrolünün olmadığı açıktı.

Neden onu istiyormuş gibi davranıyordu? Neden diline değmezse ölecekmiş gibi onu öpmüştü? Kadınlar onu bu şekilde arzulamazlardı. Artık değil. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Yine de Anya daha fazlası için resmen ona yalvarmıştı.

Ve şimdi görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Uzundu, mükemmel bir boyu, perilere özgü mükemmel bir yüzü ve güneşin öptüğü kremamsı mükemmel pürüzsüz bir teni vardı, ağız sulandırarak derecede erotikti. Diliyle her santimini yaladığını hayal etti.

Göğüsleri giydiği yarım gök mavisi korseden neredeyse fırlayacaktı ve siyah mini eteği ile siyah topuklu çizmeleri sayesinde nefis baldırlarının her santimi görünüyordu.

Saçı öyle açık renkti ki kar fırtınası gibi dalgalar halinde sırtına düşüyordu. Gözleri kocamandı ve büstiyerinin mavisikle aynı tondaydı. Hokka gibi burnu vardı. Emmek için yaratılmış dolgun ve kırmızı dudaklara sahipti. Düz, beyaz dişler. Günahkâr bir zevk yayıyordu, her erkeğin fantezisinin pırl pırl yaşam bulmuş haliydi.

Aslında, haftalar önce yaşamlarına girdiğinden ve Ashlyn'i kurtardığından beri onu aklından çıkaramamıştı. O zaman nefis güzelliğini göstermemişti ama çilekli kokusu iligine kadar işlemişti.

Şimdi onun tadına da bakmış olan Lucien kalbinin deli gibi attığını ve nefesinin boğazını yaktığını hissediyordu. Maddox ve Ashlyn'in birbirlerini bırakmaktan korkar gibi sarmaş dolaş, cıvıl cıvıl hallerine baktığında aynı hissi duymuştu.

Sis beklenmedik şekilde zihnini ve bedenini serbest bırakarak kalktı ve hâlâ dışarıda olduğunu gördü. Anya gitmişti ve arkadaşları da etrafında donmuş haldeydiler. Gözlerini kıstı, sırtına bağladığı hançerlerden birine uzanıp birini kınından çıkardı. Neler oluyordu?

“Reyes?” Yanıt yok. Göz kapağı bile oynamıyordu. “Gideon? Paris?”

Hiçbir şey.

Karanlıkta bir hareketlenme oldu. Lucien yavaşça silahını çıkardı, tetikteydi... gerekli olan şeyi yapmaya hazırlandı... bu sırada aklına bir şüphe düştü. Anya bıçaklarından birini alıp ona karşı kullanabilirdi, bunu bilemezdi. Umurunda da olmazdı. Ona fazlasıyla kapılmıştı. Ama Anya hançerleri almamıştı. Bu da ona gerçekten zarar vermek istemediği anlamına geliyordu.

“Neden ona yaklaşmıştı?” diye yine merak etti.

“Selam Ölüm,” dedi ağır bir erkek sesi. Kimse görünmüyordu ama bıçak, Lucien’in elinden çekilip hızla yere uçtu. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Lucien’in tepkisi dışarıdan görünmüyordu ama içine kemirici bir korku düştü. Daha önce bu sesi duymamış olmasına rağmen kime ait olduğunu biliyordu. Kalbinin derinliklerinde biliyordu. “Titan Lordu,” dedi. Lucien’in bu tanrıyı öğrenmesi çok eskiye gitmiyordu. Şimdi onu daha iyi tanıyordu.

Gazap’ın muhafızı Aeron da onu bir ay önce öğrenmişti. Dört insan kadını öldürmesi emredildi. Titanlar nedenini söylemeyi reddettiler. Aeron bu görevi yerine getirmek istemediğinden bilincini yitirdi. Şimdi hem kendi hem de dünya için bir tehdit olduğundan kendi rızası dışında savaşçıların zindanında misafirdi. Kan tutkusu savaşçıyı her gün yiyip bitiriyordu.

Lucien arkadaşının yabani bir hayvana dönüşmesinden nefret ediyordu. Daha da kötüsü içinde büyüyen çaresizlik duygusundan nefret ediyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun yapabileceği bir şeyin olmadığını biliyordu. Hepsi şu anda karşısında beliren tanrının yüzündendi.

“Bu onuru neye... borçluyum?” diye sordu.

Kronos amber rengi ay ışığının altında kayar gibi belirdi. Gür gümüş rengi saç ve sakalı vardı. Bedenini saran, muhtemelen çok iyi dokunmuş ipekten uzun bir elbise giyinmişti. Gözleri dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı.

Sol elinde siyah Ölüm Tırpanını tutuyordu, bir ölümsüzün başını anında kesecek türden bir silah olduğundan Lucien'in yakalayıp zalim tanrının üzerinde kullanmaya bayılacağı bir silahtı. Ölüm bedene kavuştuğundan beri Tırpan ona aitti. Ama Kronos hapsedildiğinde ortadan kaybolmuştu. Lucien Kronos'un bunu nasıl bulduğunu ve kendisinin de Pandora'nın kutusunu bu kadar çabuk bulup bulamayacağını merak etti.

"Ses tonundan hoşlanmadım," diye yanıtladı kral, yanıltıcı şekilde sakindi. Lucien bu ses rengini iyi biliyordu. Çünkü duygularını kontrol altında tutmak için bunu kendi de kullanıyordu.

"Özürlerimi kabul edin." Piç. Kronos silaha rağmen Tartarus'tan kaçacak ve önceki kral Zeus'u tahtından indirecek kadar güçlü görünmüyordu. Ama güçlüydü. Zalimliği ve kurnazlığıyla hiç şüphesiz düşman edilecek biri değildi.

"Vahşi ve güvenilirmez Anya'yla tanıştın." Sesi şimdi gecenin içinde kaybolan yumuşak bir fısıltıya dönüşmüştü. Yine de bir orduyu rahatlıkla düşürebilecek bir mızrak kadar keskindi.

Lucien'in korkusu yüze katlandı. "Evet. Onunla tanıştım."

"Onu öptün."

Yumruklarını sıktı. Anısı başını döndürmüştü ama bu tutkulu anısı nefret edilesi bir varlık tarafından izlendiği için öfkelenmişti. *Sakin ol.* "Evet."

Kronos gece kadar sessiz bir şekilde ona doğru süzülerek geldi. "Haftalardır bir şekilde beni ekmeyi başarıyor. Ancak seni arayıp bulması enteresan. Sence neden?"

“Gerçekten bilmiyorum.” Ve bilmiyordu. Onunla ilgilenmesi mantıklı görünmüyordu. O kadar ateşli öpüşmesi kesinlikle numaraydı. Gerçi onu, bedenini, ruhunu ve iblisini tutuşturmayı başarmıştı.

“Fark etmez.” Tanrı ona yaklaştı, gözlerine derin derin bakmak için durdu. Kronos güç kokuyordu. “Şimdi onu öldüreceksin.”

Bu resmi beyanla, Ölüm Lucien’in zihnindeki kafesini tıngırdattı ama Lucien ilk kez emin değildi; iblisi heveslenmiş miydi, yoksa zoruna mı gitmişti? “Onu öldürmek mi?”

“Şaşırmış gibisin.” Sanki konuşma bitmiş gibi tanrı bakışını Lucien’den çevirip yanından sürtünerek geçti.

En hafif temaslardan biri olmasına rağmen, sanki araba çarpmış da kasları sıkışıp ciğerleri yapışmış gibi Lucien geriye savruldu. Nefes almaya çalışarak doğrulurken etrafında döndü. Kronos az sonra gözden kaybolmak üzere karanlığa yürüyordu.

“Sakıncası yoksa,” diye seslendi, “onu... neden ölü istediğini sorabilir miyim?”

Tanrı dönmeden “O Anarşi, karşısına çıkan herkesin başını derde sokuyor. Bu yeterli bir sebep olmalı. Bu onur için bana teşekkür etmelisin,” dedi.

Ona teşekkür etmek mi? Lucien ağzından dökülmek için yalvaran kelimeleri susturayım diye çenesini sımsıkı kapadı. Şimdi hiç olmadığı kadar tanrının başını bedeninden ayırmak istiyordu. Yine de tanrıların intikamının ne kadar zalim olabileceğini bildiğinden yerinde kaldı. Reyes’in her gece Maddox’u kılıçla öldürüp Lucien’in savaşçının ruhunu cehenneme götürmeye zorlandığı kadim lanetten daha yeni kurtulmuşlardı.

Ölüm laneti Maddox’un Pandora’yı istemeden öldürmesinin hemen ardından Yunanlılar tarafından bahşedilmişti. Lucien kral-

larına suikast düzenlediği takdirde Titanların cezası ne kadar kötü olabilirdi?

Ona yapacakları Lucien'in umurunda değildi, arkadaşları için korkuyordu. Zaten yüzyıllık ömürlerinde kimsenin kestiremeyeceği kadar işkenceye maruz kalmışlardı.

Yine de kendini "Bu görevi yapmak istemiyorum," derken buldu. *Yapmayacağım.* Aslında güzel Anya'yı öldürmenin başlı başına bir lanet olacağını farz etti.

Kronos'un hareket ettiğini görmedi ama bir kalp atışı kadar kısa sürede tanrıyla yüz yüze kaldı. Kolu uzanıp Tırpan, Reyes'in boynunda dururken o parlak başka dünyalara ait gözleri Lucien'i kılıç gibi kesti. "Ne kadar sürerse sürsün, ne yapmak zorunda kalırsan kal, bana onun ölü bedenini *getireceksin*. Emrime kulak asmaz da başarısız olursan sen ve tüm sevdiklerin acısına katlanır."

Tanrı kör edici gök mavisi ışıkla aynı hızla ortadan kayboldu ve dünya sanki hiç durmamış gibi eski hareketine kavuştu. Lucien nefes alamadı. Kronos'un tek bir bilek hareketiyle Reyes'in kafası uçabilirdi.

"Ne halt oldu?" diye gürledi Reyes, etrafına bakarak "Kadın nereye gitti?"

"Az önce buradaydı." Paris alanı tarayıp hançerini sıkıca kavrayarak etrafında döndü.

Kral, *Sen ve sevdiklerin acısına katlanırsınız*, demişti. Palavra değildi. Kesinlikle gerçektir. Lucien yumruklarını sıkı, boğazına oturan yumruyu yuttu. "İçeri girelim ve gecenin tadını çıkaralım," diyebildi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Hey, bekle bir saniye," diye başladı Paris.

"Hayır," dedi Lucien başını sallayarak. "Artık bundan bahsetmeyeceğiz."

Bir süre sessiz sessiz Lucien’a baktılar. Sonunda her biri başını sallayarak kabul etti. Yanlarından hızlı adımlarla geçerken tanrının ziyaretinden ya da Anya’nın yok oluşundan bahsetmedi. Kulübe girerlerken Kronos’tan ya da Anya’dan bahsetmedi. Her biri farklı bir köşeye dağılıp kafaları karışmış bir halde ona bakarlarken yine onlardan bahsetmedi.

Reyes yanından geçerken elini kaldırarak onu alıkoydu.

Reyes aniden durdu ve kafası karışmış halde ona baktı.

Lucien daha önce oturdukları masayı çenesinin hareketiyle işaret etti. Reyes anlayarak başını salladı ve masaya doğru uzun adımlarla yürüyüp oturdular.

Reyes koltuğuna yaslanıp sanki sadece hava durumundan bahsediyorlarmış gibi öylesine dans pistine bakarak “Dökül,” dedi.

“Anya’yı araştırmışsın. Hapse kimi öldürdüğü için girmiş? Onu niye öldürmüş?”

Müzik arka planda küt küt çalıyordu. Flaşlar Reyes’in bronz teninde ve gece kadar karanlık gözlerinde dans ediyordu. Omzunu silkti. “Okuduğum yazmalarda neden olduğuna dair bilgi yok. Sadece kim olduğunu yazıyor. Aias.”

“Onu hatırlıyorum.” Lucien o kibirli piçten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. “Muhtemelen hak etmiştir.”

“Onu öldürdüğünde Ölümsüzlerin Muhafız Kaptanı’yımış. Tahminimce Anya bir tür belaya sebep olmuştur. Aias onu tutuklamaya kalkmış ve kavga etmişlerdir.”

Lucien şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kendini beğenmiş Aias mı yerini almıştı? Pandora’nın kutusunu açmadan *Lucien* kaptandı, Kronos’un koruyucusu ve arabulucusuydu. Ancak içine iblis yerleştirilince bu göreve uygun olmadığından azledildi. Daha sonra o ve

kutuyu çalması için ona yardım eden savaşçılar toptan cennetten sürüldüler.

Reyes düşünmeden “Sonraki saldıracağı kişinin sen olup olmadığını merak ediyorum,” dedi.

Belki ama bu gece eline öyle bir şans geçmesine rağmen saldırmamıştı. Hiç şüphesiz *Lucien* bunu hak ederdi. Yeryüzüne ilk geldiklerinde o ve arkadaşları karanlık ve yıkımdan, acıdan ve sefaletten başka bir şeye sebep olmamışlardı. İblisleri üzerinde kontrolleri yoktu ve ayırt etmeden öldürmüşler, evleri ve aileleri yok etmişler, felaket ve kıtlık getirmişlerdi.

Zamanla tehlikeli olan yarısını bastırmayı öğrendiğinde iş isten geçmişti. Avcılar çoktan ortaya çıkmış ve onlarla savaşmaya başlamışlardı. O zaman onları suçlamamış, hatta öfkelerini hak ettiklerini bile düşünmüştü. Daha sonra Avcılar Güvensizlik’in muhafızı, aynı zamanda *Lucien*’ın kader kardeşi *Baden*’i öldürdüler. Bu kayıp onu mahvedip derinden sarstı.

Avcıların nedenlerini anlamamanın önemi kalmamıştı ve sorumluları katletmişti. Yine de daha sonrasında huzur istemişti. Tatlı huzur. Ancak bazı savaşçılar huzur istememişlerdi. *Tüm* Avcıların yok olmasını arzulamışlardı.

Bu yüzden *Lucien* ve diğer beş savaşçı yüzyıllarca savaşız yaşadıkları yer olan Budapeşte’ye taşınmışlardı. Geride kalan altı savaşçı ise birkaç hafta önce *Lucien* ve adamlarını dünyadan sonsuza dek silmeye kararlı Avcıların peşinden kasabaya gelmişlerdi. İşte böyle, kan davası yeniden alevlenmişti. Bu kez bundan kaçış olmayacaktı. Bir parçası daha fazla kaçmak istemiyordu. Avcılar tamamen yok edilene kadar huzur olmayacaktı.

Reyes’a “Anya hakkında başka ne öğrendin?” diye sordu.

Savaşçı omzunu silkti. “Dışarıda bahsettiğim gibi Dysnomia’nın tek kızı.”

“Dysnomia?” İki parmağını çenesinde gezdirdi. “Onu hatırlamıyorum.”

“Kanunsuzluk tanrıçası ve Yunanlılar arasında en yerilen ölümsüz. Evli olsun olmasın erkek olan her şeyle yattı. Kimse Anya’nın babasının kim olduğunu bilmiyor.”

“Kuşkulanılan yok mu?”

“Her gün her gece birkaç farklı sevgiliyle birlikte olan bir anne söz konusuysa nasıl olabilir?”

Anya’nın annesinin yolundan gitme ve yatağına birden fazla adamı alma düşüncesi Lucien’i çıldırttı. Onu arzulamak istemiyordu ama umutsuzca, ölesiye arzuluyordu. *İstiyordu*. Ona gerçekten direnmeye çalışmıştı. Onun kim olduğunu anlayana ve ölümsüz olduğu aklına yatana kadar da direnirdi. *Ölemez, kendimi ona kaptırdığım takdirde bir ölümlünün tersine kimse onu benden alamaz. Asla onun ruhunu almak zorunda kalmayacağım*, diye düşünmüştü.

Ne kadar aptaldı. Bunun olmayacağını akıl etmeliydi. O ölümdü. Herkesin canı alınabilirdi. Onun, arkadaşlarının. Bir tanrıçanın. Bir hayatta katlanabilecek olandan çok daha fazla kaybı bir günde görmüştü.

“Öyle bir kadının,” dedi Reyes, “böylesi meleğe benzer bir kız doğurması beni şaşırttı. Güzel Anya’nın aslında günahkâr olduğuna inanması zor.”

Öpücüğü *günahkârdı*. Zevk veren bir günahkârlık. Ama kollarına aldığı kadın kötü görünmemişti. Evet, tatlıydı. Kesinlikle şaşırtıcıydı. Ve şok edercesine hassas, inanılmaz derecede ona muhtaçtı.

Yine de onu neden öptüğünü merak etti. Bu soru ve yanıtının olmayışı içini kemiriyordu. Neden onun için dans etmişti? Neden

onunla dans etmişti? Ondan bir şey mi istiyordu? Yoksa Lucien onun için bir iddia mıydı? Ayartıp köle edecek, sonra da daha yakışıklı birine gidip bu çirkin adamın enayiliğine gülecek miydi?

Bu düşünce karşısında kanı dondu. *Böyle düşünme. Sadece kendine işkence ediyorsun.* Peki, ne düşünmeliydi? Anya'nın ölümünü mü? Tanrılar, bunu yapabileceğinden emin değildi.

Haftalar önce Anya ona yardım etmiş, Lucien da ona borçlanmıştı. Borçlu olduğu bir kadını nasıl öldürebilirdi? Tadına baktığı bir kadını nasıl öldürebilirdi? *Yine mi?* İçine akan ani karanlık dalgasını zapt etmeye çalışarak dizlerini çekip tuttu.

“Hakkında başka ne biliyorsun? Eminim fazlası vardır.”

Reyes umursamaz bir şekilde omzunu silkti. “Anya bir şekilde lanetlenmiş ama ne tür bir lanete maruz kaldığı konusunda bilgi yok.”

Lanetli mi? Bu açıklama onu şoke etti ve kızdırdı. Bundan dolayı acı çekmiş miydi? Neden umursuyordu ki? “Onu lanetlemekten kimin sorumlu olduğu yazıyor mu peki?”

“Themis, adalet tanrıçası. Bir Titan ama cennetin tahtını isteyen Yunanlara yardım etmek için Titanlara ihanet etmiş.”

Zihnindeki görüntüsü bulanık olsa da tanrıçayı hatırlamıştı. Uzun, ince, siyah saçlı. Aristokratik bir yüz ve konuşurken salladığı ince kemikli eller. Bazı günler nazik olur, bazen katlanılamaz derecede sert olurdu. “Themis’le ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Sadece hapishane muhafızı Tartarus’un karısı olduğunu hatırlıyorum.”

Lucien kaşlarını çatı. “Belki de Anya kaçmak için Tartarus’a işkence etmiş, Themis de Anya’yı lanetleyerek cezalandırmıştır.”

Reyes başını salladı. “Eğer el yazmasının tarihi doğruysa, lanet Anya’nın hapsedilmesinden önce verilmiş.” Dilini damağına vurarak

şaklattı. “Belki Anya annesine çekmiştir. Belki Tartarus’la yatmış ve tanrıçayı kızdırmıştır. Çoğu kadının başka bir kadına zarar verme isteğinin sebebi bu değil midir?”

Bu varsayım Lucien’a iyi gelmedi. Yüzünü sıvazladı, yaraları o kadar pütürlüydü ki avucu aşındı. Aniden, Anya’nın tenini tahriş etmiş midir, düşüncesine kapıldı. Bastırdığı duygulardan pürüzlü dokunun altındaki yanakları kızardı. Muhtemelen Anya pürüzsüz mükemmelliğe sahip erkeklere alışkındı. Onu, güzel tenini tahriş eden çirkin savaşçı olarak hatırlayacaktı.

Reyes parmak uçlarını masanın üzerinde duran boş bardaklardan birinin üzerinde gezdiriyordu. “Ona borçlu olmaktan hoşlanmıyorum. Kulübe gelmesinden hoşlanmadım. Daha önce de dediğim gibi Anya gittiği her yere yıkım ve kaos getirir.”

“Biz de gittiğimiz her yere kaos ve yıkım götürmüştük.”

“Eskiden evet ama bundan hiçbir zaman zevk almamıştık. O ise seni ayartırken gülümsüyordu.” Reyes kaşlarını çatı. “Senin ona nasıl baktığını gördüm. Tıpkı benim Danika’ya baktığım gibi.”

Danika. Aeron’a öldürmesi emredilen insanlardan biriydi. Lucien Reyes’in nefes almaktan çok onu istediğinden şüpheleniyordu ama tanrıların zalimliğinden onu koruma umuduyla gitmesine göz yummak zorunda kalmıştı. O zamandan beri onu yakınında tutmak, sadece ona özel olmasını istemek varken gitmesine izin verme kararından pişman olabileceğini düşündü.

Ne yapacağım? Lucien *ne yapmak istediğini* biliyordu. Anya’yı unut ve Aeron’un yaptığı gibi Kronos’u yok say. Yine de Aeron’un yaptığı gibi tanrıların kralını yok saymak cezaya davetiye çıkarmaktı. Arkadaşları daha fazlasını kaldıramazdı. Bundan kesinlikle emindi. İyi ile kötü arasında kalmışlardı. Daha fazlası düşmelerine,

iblislerine teslim olmalarına ve sürekli yıkım dürtüleriyle mücadeleyi bırakmalarına neden olurdu.

İç geçirdi. Kahrolası tanrılar. Yukarıdan gelen emir muhtemelen en kötü zamanda gelmişti. Varlığına karşı tehdit olan Pandora'nın kutusu dışarıda bir yerde saklıydı. Onu o bulmadan bir Avcı bulursa, iblis Lucien'in ölmesine neden olarak kutuya çekilebilirdi çünkü ikisi birbirine ayrılmaz şekilde bağlıydı.

Ölmek umurunda değildi ama kardeşlerinin incinmesine izin veremezdi. Onlara karşı sorumluluk duyuyordu. Kutuyu korumak için seçilmemiş olmayı gurur meselesi haline getirip de onu açmamış olsaydı, bu adamların bedenleri iblislere barınak olmak durumunda kalmayacaktı. Yaşamlarını, Yunan tanrılarının elit savaşıları olarak haz aldıkları yaşamlarını yok etmemiş olacaktı. Şen, tasasız hayatlarını. Hatta mutlu hayatlarını.

Bir nefes daha aldı. Arkadaşlarına daha fazla çektirmemek için ani bir pişmanlık ve acıyla Anya'yı öldürmeye karar verdi. Bu da tanrıçanın peşine düşeceği ve yine onun yanında olacağı anlamına geliyordu.

Bir kez daha Anya'yla olma, onun çilekli kokusunu duyma, yumuşak tenini okşama düşüncesi onu hem umutlandırıyor hem de ona işkence ediyordu. Çok eskiden Mariah isimli bir ölümlüye âşık olmuştu ama onunlayken onu hiç böyle arzulamamıştı. Bedeninin her santimine geçmek bilmeyen sıcak bir ağrı nüfuz etti.

Mariah... tatlı, masum Mariah, iblisini kontrol etmeyi öğrendikten çok kısa bir süre sonra kalbini verdiği kadın. Yeryüzünde yaşayalı bir, belki iki yüzyıl olmuştu. Zaman mefhumu yoktu, her gün diğerinin aynıydı. Sonra Mariah'ı görmüş ve yaşamın tekrar bir anlamı olmaya başlamıştı. İyi şeylerin hasretini çekiyordu, karanlığı silecek temiz bir şeylere ihtiyacı vardı.

Gece yarısını aydınlatan güneş ışığıydı, merhametsiz karanlıkta parlak bir mumdu ve sonsuza kadar ona tapmayı umut etmişti. Ama kısa süre içinde hastalığa yakalanmıştı. Ölüm onun hayatta kalmayacağını bilmişti. Lucien o anda ruhunu almalıydı ama kendini buna zorlayamadı.

Hastalık haftalarca onu parça parça yok ederek bedenini mahvetti. İyileşeceğini umut ederek bekledikçe, kadın daha çok acı çekti. Sonuna doğru, ölmek için yalvarmış, hıçkırılmış ve çığlıklar atmıştı. Sonunda bir daha asla birlikte olamayacaklarını anlayarak direnci kırılmış ve büyük acılar içinde görevini yapmıştı.

Bu yara izlerini o gece almıştı.

Lucien zehirli bir bıçakla kendini lime lime doğramıştı; yaralar her iyileşmeye başladığında, yaraların kalması için dua etmiş ve kendini yine doğramıştı. Sonra yine. Deri daha fazla kendini yenileyemeyecek hale gelene kadar kendini dağlamıştı. O kadar acı çekmişti ki bir daha hiçbir dişinin ona yaklaşmayacağını garantilediğini umut etmişti. Böylece sevdiği birini kaybetmenin acısını bir daha yaşamayacaktı.

Bu yaptığı için asla pişman olmamıştı. Şimdiye kadar. Anya'nın gerçekten isteyebileceği bir adam olma şansını mahvetmişti. Fiziksel olarak mükemmel olan bir kadın eşit derecede bir adamı hak ediyordu. Kaşlarını çattı. Neden böyle düşünüyordu? Ölmesi gerekiyordu. Başka türlüünü arzulamak sadece olayları karıştırdı. Yani var olan meseleleri daha da karıştırdı.

Bir kez daha, Anya'nın görüntüsü düşüncelerini yutarak zihnine kazındı. Yüzü şehvetli bir şölen, bedeni cinsel bir doruktu. Bir erkek olarak onu yok etme düşüncesi karşısında öfkeyle haykırdı. Ölümsüz bir savaşçı olarak da bunun karşısında haykırdı.

Belki Kronos'u emrini geri çekmesi için ikna edebilirdi. Belki... Lucien bu düşüncesine acı acı güldü. Hayır. Bu işe yaramazdı. Kronos'la pazarlık yapmaya çalışmak onu yok saymaktan daha aptalcaydı. Tanrıların kralı buna karşılık daha kötü bir şey emrederdi.

Kahretsin! Neden Kronos onu ölü istiyordu ki? Anya ne yapmıştı?

Kronos'u başkası için ret mi etmişti?

Gözünü karartan kıskançlık ve sahiplenme duygusunu görmezden geldi. Kulaklarında *benim* sözcüğünün çınlamasına aldırmadı.

Reyes, Lucien'in düşüncelerini bölerek "Bekliyorum," dedi.

Lucien zihnini toplamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Neyi?"

"Orada neler olduğunu anlatmanı."

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledi öylece ve bundan dolayı kendinden nefret etti.

Reyes başını salladı. "Dudakların onu öpmekten morarmış ve şişmiş. Saçın darmadağınık, belli ki parmaklarını saçında gezdirmiş. Onu almaya niyetlendiğimizde önüne atladın ve sonra da kız ortadan kayboldu. Hiçbir şey olmadı mı? Bir daha dene."

Reyes'in yeterince takacağı şey vardı zaten, bir de Lucien'in yükünü taşımak zorunda kalmamalıydı. "Diğerlerine onlarla Yunanistan'da buluşacağımı söyle. Planlandığı gibi onlarla seyahat etmeyeceğim."

"Ne?" diye kaşlarını çatıttı Reyes. "Neden?"

"Onun ruhunu almam emredildi." Tüm söylediği bu oldu.

"Ruhunu almak mı? Sadece cennete ya da cehenneme kadar götürmek değil yani? Anlamıyorum."

Başını salladı. "Anlaman gerekmiyor."

"Üstü kapalı konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Kimin ve neden istediğini söyle."

“Fark eder mi? Ruh ruhtur ve nedeni ne olursa olsun sonu değişmez. Ölüm.” Lucien Reyes’ın omzuna şaplak attı ve ayağa kalkması için itti. Savaşçı bir kelime daha edemeden Lucien uzun adımlarla kulüpten çıktı, Anya’yı öpüp kaybettiği yere gelene kadar durmadı.

Zihninin uzak bir köşesinde, onun neredeyse inlediğini duyabildi. Tırnaklarının sırtına batışını ve kalçalarını erkekliğine doğru salladığını neredeyse hissedebiliyordu. İnmeyen ereksiyonu. Her şeye rağmen.

İhtiyaç onu tırmalıyordu ama bunu bir kenara itti ve sağ gözünü kapattı. Alanı mavi yani ruhsal gözüyle taradı, parlayan bir gökkuşağı, eterik renkler gördü. Bu renklerle burada olan her eylemi, ziyaretçiler tarafından hissedilen her duyguyu yorumlayabilirdi. Bazen kimin ne yapmış olduğunu bile belirleyebiliyordu.

Bunu daha önce sonsuz kereler yapmış olduğundan en son olan eylemin işaretlerini bulmakta zorlanmadı. Onları kolayca sınıflandırdı. Orada, yeni yapılmış, parıl parıl boyalı binanın duvarında tutkunun yıldızları parlıyordu.

Öpücük.

Bu ruhsal âlemde, Anya’nın tutkusu alev alev yanan pembe rengindeydi. Gerçekti. Sahte değildi, diye düşündü bir parçası. Bu pembe iz daha önce hiç görmediği türden bir parıltıyla parlıyordu. O zaman gerçekten onu arzulamış mıydı? Fiziksel olarak bu kadar mükemmel bir yaratık *onu* kendine layık mı bulmuştu? Mümkün görünmüyordu ancak kanıtı fırtınanın ortasında kurtuluşa giden bir yol gibi parlıyordu.

Midesi kasıldı, içi yandı. Ağzı onun tadına bir daha bakmak için sulandı. Göğsü keskin, aç bir zonklamayla ağrıdı. Ah, o göğüsleri bir daha elinde tutmak ve avuçlarında uçlarının yeniden sertleşmesini hissetmek. Parmaklarını bu kez ıslaklığına önce yavaş ve sonra hız-

lanarak sokup çıkarmak. Anya orgazm olacak ve belki daha fazlası için yalvaracaktı. İnledi.

Senin ellerinde can vermek zorunda. Unutma.

Sanki yapabilecekmiş gibi ellerini yumruk haline getirdi. “Nereye gitti?” diye mırıldandı, onu ittiğinde durduğu yerdeki kıvılcımları izledi. Mavi ona göz kırptı. Üzüntü. Üzülmüş müydü? Onun önemsiz olduğunu söylediği için mi? İçi suçlulukla doldu.

Renkleri daha yakından izledi. Mavinin arasına parlak, vurucu bir kırmızı karışmıştı. Öfke. Duygularını incitmiş ve Anya buna karşılık ona kızmış olmalıydı. Suçluluğu daha da yoğunlaştı. Anya’nın onunla oynadığını, gerçekten onu istemediğini sanmıştı. Lucien’in onu isteyip istemediğini önemseyeceğini düşünmemişti.

Anya’nın onu şaşkına çevireceğini düşünmemişti.

Renkleri sınıflandırmaya devam ederken çok solgun beyaz izi buldu. Korku. Bir şey onu korkutmuştu. Ne? Kronos’u mu sezmışti? Onu görmüş müydü? Ölüm emrinin verilmek üzere olduğunu biliyor muydu?

Lucien onun korkmuş olmasından hoşlanmadı.

Beyaz rengin soluk izini takip ederken her kası gerildi. Hareket ederken, bedeninin ölüm iblisiyle karışmasına izin verdi, sadece bir ruhtu şimdi, bir anda bir yerden başka bir yere ışınlatabilen bir gece yarısı sisiydi.

Anya’nın özü Lucien’in kalesine doğru gidiyordu, onu bulacağı için tedirgin oldu. Özellikle de yatak odasında. Anlaşılan uzun süre kalmamıştı ama odanın bir ucundan diğerine hızlı adımlarla yürüdü sonra... ışınladı Maddox ve Ashlyn’in odasına. Lucien kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Neden buraya gelmişti? Çift birbirlerine sarılmışlar, yanakları al al yataklarında uyuyordu. Az önceki seks maratonundan dolayı bu halde olduklarından emindi.

Lucien, Anya'nın izini bulup ışınlanmadan önce ani kıskançlık dalgasını bastırmaya çalıştı...

Bilmediği bir daireye ışınlandı. Siyah kaplı camın çatlaklarından ay ışığı süzülüyordu. Hâlâ karanlıktı. Hâlâ Budapeşte'de miydi? Az mobilya vardı: duvara yaslanmış kahverengi, pejmürde bir kanepe, eklem yerleri ve sırt kısmından ayrılmış hasır bir sandalye. Televizyon, bilgisayar ya da Lucien'in yıllardır alıştığı diğer modern lüks eşyalar yoktu.

Yan odada birbirine çarpan bir hançerin patırtısı yankılandı. Bu, çok iyi bildiği bir sestti. Nasılsa içeridekinin onu göremeyeceğini bildiğinden sese doğru süzüldü.

Kapının eşiğine uzandı ve ağzı açık kaldı, şok dalgaları onu resmen çarpmıştı. Reyes'ın tutku duyduğu, hakkında ölüm kararı verilen Danika duvarda asılı olan insan boyundaki bir kuklaya sürekli iki hançer fırlatıp duruyordu. Şaşırtıcı derecede Reyes ile Aeron'a benzeyen bir kuklaydı.

"Beni kaçırıcaksın ha?" diye mırıldandı. Alnından damlayan ter göğsüne iniyordu, gri büstiyeri ıslaklıktan vücuduna yapışmıştı. Uzun sarı atkuyruğu boynuna yapışmıştı. Bu kadar soğuk bir dairede ter içinde kalmak için saatlerce egzersiz yapıyor olmalıydı.

Anya neden buraya gelmişti? Danika saklanıyordu ya da saklanmıştı. Aeron'ın, yani Gazap'ın tanrıların emrettiği üzere onu ele geçirmeden gitmesine izin vermek bu ölümlüye geçici de olsa bir tür hayat sunmaktı. Bu yüzden onu bırakacaktı. Aeron'ın zindandan kaçması sadece zaman meselesiydi. Savaşçılardan hiçbiri onun özgürlüğünü daha fazla kısıtlayabilecek şeyi takmak istememişti: Tanrılar tarafından dövülen kırılmaz zincirler. Yani evet, Aeron eninde sonunda *kaçacaktı*.

Lucien varlığını gösterip Danika'yla konuşup konuşmamak arasında gitti geldi. Ama görünmemeye karar verdi. Danika'nın onunla ilgili iyi anıları yoktu ve nasıl olsa Anya'yla ilgili yararlı bir şey söylemeyecekti. Yine parmaklarını endişeyle çenesinde gezdirdi. Anarşi tanrıçasının amacı her neyse Yeraltı Dünyasının Efendileri'yle ilgili her şeyle ilgilendiği aşikârdı.

Lucien hiç olmadığı kadar afallamıştı.

Burada hiçbir yanıt yoktu, sadece daha fazla soru vardı, bu yüzden bir dakikasını daha ziyan etmedi. Anya'nın aydınlık izini takip etti, ki şimdi parlak kırmızıydı, yine bir şeye öfkelenmişti ve kendini... ısınlanırken buldu.

Bir mahalle bakkalı. Ölümlülerin küçük market diye adlandırdığı bir yer olduğunu düşündü.

Kaşlarını çattı. Artık Budapeşte'de olmadığını biliyordu çünkü dükkanın camına parlak güneş ışığı yansıyor. Oldukça kalabalık insan grubu sürü halinde benzin parası ödüyor, abur cubur satın alıyordu.

Lucien görünmeden dışarı çıktı. Sarı arabalardan oluşan sürü yan caddeden hızla geçerken, kalabalık ölümlüler kaldırımlarda aceleyle hareket ediyorlardı. Karanlık bir sokağa girip cisimleşti. Merakla dükkâna geri döndü. Zil çingirdadı.

Onu gören kadının biri nefesini yuttu, sonra da çabucak bakişını çevirdi. Bir çocuk onu işaret etti ve annesi tarafından azarlandı. Herkes geri çekildi, kaba görünmemeye çalışarak adım adım ondan uzaklaştılar. Kasada sıra vardı, Lucien özür dilemeden sırayı pas geçti.

Kimse itiraz etmedi.

Kasiyer Gideon'a benzeyen ergen bir çocuktü. Mavi saçları, hızmaları, dövmeleri vardı. Ancak sakızını patlatıp çekmeceye parasını

saklarken Gideon'un yabaniiliğinden eser yoktu. Çocuğun tişörtünün üzerindeki etikette çabucak adını gördü.

"Dennis, soluk saçlı bir kadın fark ettin mi? Hani siyah mini etekli..."

Dennis kasayı kapatırken "Ve buz mavisi neredeyse üzerinden düşecek badisi olan mı? Ya, fark ettim," diye Lucien'in lafını bitirdi. Lucien aksanı tanımıştı. Birleşik Devletler'deydi. Çocuk, bakışını kaldırdı ve olduğu yerde kaldı. Yutkundu. "Ah, evet." Sesi titredi. "Gördüm. Nedenini sorabilir miyim?"

Lucien'i üç duygu ele geçirdi, hiçbirinden hoşlanmamıştı: başka bir erkeğin Anya'yı görerek keyiflenmesine duyduğu kıskançlık, onu bulmaya yaklaştığı için duyduğu şevk ve onu bulmaya yaklaştığı için duyduğu *korku*. "Kimseyle konuştu mu?"

Çocuk bir adım geri attı ve başını salladı. "Hayır."

"Herhangi bir şey satın aldı mı?"

Ağır bir sessizlik oldu, sanki vereceği yanıtın Lucien'i öfkelen-dirmesinden korkuyordu. "Sayılır."

Sayılır mı? Dennis ayrıntıları vermeyince Lucien dişlerini gıcırdattı ve "Ne tür bir şey aldı?"

"Ne-neden bilmek istiyorsun? Yani polis ya da onun gibi bir şey misin? Eski kocası falan?"

Lucien dilini damağına yapıştırdı. *Sakin, sakın ol*. Dennis'in bakışını yakalayıp gözlerini rengi atan insanın üzerinde sabitledi ve bırakmadı. Havayı ağırlaştıran gül kokuları ondan yükselmeye başlamıştı.

Dennis yine yutkundu ama gözleri cam gibi olmaya başlamıştı.

"Sana bir soru sordum," dedi Lucien sakince, "ve sen de yanıt vereceksin. Kadın ne satın aldı?"

“Üç çilekli kremalı lolipop.” Transa girmiş bir sesle yanıt vermişti. “Ama onları satın almadı. Aldı ve basıp gitti. Onu durdurmaya falan çalışmadım, yemin ederim.”

“Bana lolipopları göster.”

Gecikmeden dolayı insanlar mırıldanıp sızlanmaya başlamışlardı ki Lucien onlara bakınca çabucak sustular. Bu sırada Dennis kasadan ayrıldı ve onu şeker bölümüne götürdü. Yarı boş lolipop kutusunu işaret etti.

Lucien delicesine istemesine rağmen koklamadan cebine iki tane attı ve biraz para çıkardı. Yanlış para birimi ama çocuğa *bir şey* vermek hiçbir şey vermemekten daha iyiydi. “Sana ne kadar borcum var?”

“Benden olsun.” Dennis arkadaşarmış gibi ellerini kaldırdı.

Çocuğu parayı alması için zorlamak istedi ama daha fazla görüntü vermek istemiyordu. Sonunda parayı cebine tıktırdı. “Kasana geri dön” dedi, sonra da dükkânının geri kalanını taramak için etrafında döndü. Ruhsal düzlemde milyonlarca renk vardı. Onları sınıflandırmak yorucuydu ama kimse işini bölmeye kalkmadı ve sonunda Anya’nın eşsiz özünün yerini belirleyebildi.

Kanı kaynadı.

Onunla ilgili her şey, arkasında bıraktığı küçücük bir sis bile onu çağırıyor, onu çekiyordu. Ve dikkatli olmasaydı tuzağa düşecekti. O kadar... çekiciydi ki. Güzel bir bilmeceydi.

Lucien dükkândan ayrıldı ve terk edilmiş, bir kez daha ruhsal âleme geçtiği patikaya girdi. Anya’nın sonraki yerine ışınlandı...

Ve onu parkta buldu. Sonunda.

Ona bakarken göğsüne keskin bir acı saplandı ve aniden nefes almakta sorun yaşadı. Şu anda durgun görünüyordu, kulüpteki baştan

çıkarıcı halinden eser yoktu. Salıncaktaydı, güneş ışığı başında altın bir hale oluşturmuydu. İleri geri sallanıyordu.

Alnını salıncağın zincirine dayamış, düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. O ipeksi, gümüş rengi saç kollarına düşmüştü, saç rüzgâr estikçe perilere özgü yüzünü yalıyordu.

Onu kollarına alıp sadece sarılmak için neredeyse amansız bir istek duydu.

Bir kadın hiç bu kadar savunmasız görünmüş müydü? Bir kadın hiç bu kadar yalnız görünmüş müydü? Çaldığı lolipoplardan gül renkli olanı dilinin pembe ucuyla döndürerek yalıyordu. Erkekliği hemen tepki verdi. *Hayır. Olmaz.* Ama emri arzusunu azaltmadı.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne yapman gerekirse gereksin bana onun ölü bedenini getireceksin, demişti Kronos. *Yoksa tüm sevdiklerin acısına katlanacak...*

Lucien öfkenin, içinde kıvılcımlandığını hissetti ama çabucak bastırdı. Öfke yok. Duygu yok. O Ölüm'dü. Şu anda başka bir amacı yoktu. Duygular sadece onu engellerdi. Bunu çok iyi biliyordu.

Ne kadar zaman alırsa alsın. Kronos'un sesi bir kez daha zihninde yankılandı.

Bir an için, sadece bir an için, Lucien bu anın sonsuza dek sürme olasılığını düşündü. Sonsuzluk. *Tereddüt ettiğinde ne olacağını biliyorsun. Kaderi ölüm olan biri ilkinde niyetlenildiğinden çok daha kötü bir kader yaşar. Bunu yap! Yoksa arkadaşlarını daha kötü bir kadere mahkûm edeceksin.*

Kararı doğrultusunda cisimlendi ve ileri doğru adım attı. Botlarının altındaki çakıl taşları çatır çutur ses çıkardı ve Anya hemen başını kaldırdı. Anında bakışları kilitlendi. Kristal gözleri kocaman açılınca Lucien'in içi öyle yoğun bir ateşle ve arzuyla doldu ki Lucien bu ateşin içinde yanmaya can attı.

Anya hemen ayağa kalktı, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Lucien.”

Sesinin tatlılığı emdiği çilek ve kremayla karışmıştı. Lucien’in bedeni erotik olarak gerilmişti, kararlılığı zayıflamıştı. Yine. *Güçlü dur, kahrolası.*

İçinde olduğu tehlikeyi anlamayarak yerinde kaldı Anya, yoğun kirpiklerinin altından hâlâ ona bakıyordu. “Beni nasıl buldun?”

“Seni her zaman bulabilirim,” diye uyardı, yanıtın yarısını ona vermişti.

Anya bakışlarını yüzünde gezdirdi, onu zihnen soyduğunu sezince onun ne kadar ateşli olduğunu düşündü Lucien. Kadınlar ona bu şekilde bakmamıştı hiç. Hiçbir zaman. Ve o böyle bakınca... mesafesini korumakta ve tepkilerini kontrol etmekte zorluk yaşamaya başlamıştı. Her geçen dakika erkekliği daha da sertleşiyordu.

“Ee... başladığımız işi bitirmeye geldin, değil mi Çiçek?” Sesi istekli geliyordu.

“Gelişimin sebebi bu değil.” Kelimeler ağzından dikkatli bir şekilde çıkmıştı. *Başka yolu yok. Bunu yapmak zorundasın.*

Dolgun kırmızı dudakları aşağı düştü. “O zaman neden...” Soluğunu tuttu, bir elini aniden yana attığı kalçasına koydu. “Beni biraz daha aşağılamaya mı geldin? Çünkü bilmelisin ki bunu hoş görmeyeceğim. Ben önemsiz *değilim!*”

Ah evet, Lucien onu incitmişti ve bir kez daha içi pişmanlıkla doldu. Onun tamamen canını yarmaya gelince suçluluk duymak aptallıktı ama bu duygu baş edemeyeceği kadar güçlüydü. Sözlerini yineledi. “Geliş sebebim bu değil. Üzgünüm Anya ama seni öldürmeye geldim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

***S**eni öldürmeye geldim.*

Bu sözler Anya'nın zihninde yankılandı. Susturamadığı umutsuz bir vaatti. Lucien asla şaka yapmazdı. Bunu çok iyi biliyordu. Onu izlediği sürede yüzünde tek bir gülümsemeye şahit olmamış, zarif dudaklarından bir parça bile esprinin çıkmadığını görmüştü. Dahası Ölüm'ün ruhu şu anda ondan yansiyordu, teninin altında iskeletimsi maskesi parlıyordu.

Gül kokusu havayı ağırlaştırmıştı, neredeyse hipnotize ediciydi, istediği herhangi bir şeyi yapmasını ister gibiydi. Ölüm bile olsa.

Bir an kalbi durdu. Daha önce onu ruh alırken görmüştü, ürkütücü derecede güzel bir manzaraydı, o zaman bunu kendinin de tadacağını düşünmemişti. Ne de olsa o bir ölümsüzdü. Ama ölüm-süzlerin bile ölebileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Muhafız Kaptanı'nın kalbini çıkardığı gece, onun sefil varlığını sonsuza kadar sona erdirdiği gece, ölme ihtimali çok netti. Tabi ki tutuklanıp tanrıların onunla ne yapacaklarını tartıştıkları sırada ölümü daha da netlik kazanmıştı.

Hücreesindeki her gün, parmaklıklar onu daha da sıkı sarmış ve diğer mahkûmların inlemeleri ve çığlıkları daha da yüksek çıkmaya

başlamış gibi gelmişti. Belki de bunlar kendi çılgınlarıydı. Düzensizlik yaratma arzusunu besleyememek onu dayanılmaz derecede incitmişti.

Hayatın bir ölümsüz için bile olsa çok kısa sürede ziyan edilebileceğini ya da sona erdirebileceğini çabucak anlamıştı ve o zamandan sonra her zaman kendi için savaşmaya karar verdi. Ne olursa olsun. Fiziksel ya da duygusal özgürlük ondan bir daha alınmayacaktı.

Tanrılar başka türlü düşünmüşlerdi. Sonunda onu savaşçılarına seks kölesi yapmaya karar vermişlerdi. Bunun *uygun bir ceza* olduğunu söylemişlerdi. Onların kaptanını almıştı, şimdi kaptanın ordusunu rahatlatmalıydı.

Bu onu zihnen, ruhen ve bedenen yıkacaktı. Kararlılığı zayıflayacaktı. Ama babası onu alıp götürmeye geldi, cezayı kendi yükleneyecek olmasına rağmen onu kurtardı. Bir kez daha özgür kaldı. Bir kez daha hep arzuladığı mutluluk için bir şansı oldu.

Ve şimdi arzuladığı, öptüğü adam Lucien onun hayatını sona erdirmek, ondan *her şeyi* almak mı istiyordu? İçinde binlerce farklı duygu kabardı ve önce hangisine odaklanacağından emin değildi. Öfke? Kafa karışıklığı? İncinmişlik?

“Neden canımı yakmak istiyorsun?” diye ısrarla sordu.

“Canını yakmak isteyen ben değilim. Ama yapmalıyım. Görünüşe bakılırsa, başıboş bırakılamayacak kadar yabanisin.”

Ah bu kelimeler içini sızlattı! Olimpos’un onu geri çevirmesindeki tek nedendi, buna alışkındı. Ama her şeye rağmen, Lucien’in düşüncesi onun için daha farklıydı, önemliydi.

“Beni nasıl buldun?” diye tekrarladı.

Lucien’in soğuk ifadesinde tek bir duygu seğirmesi olmadı. “Fark etmez.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabilirim.”

“Kaçarsan seni yine bulurum. Nereye gittiğin fark etmez, seni hep bulurum.”

Hem ayartıcı hem de korkutucu. “Neden bana saldırmıyorsun o zaman? Bunu aşalım ki başka bir kovalamaca olmasın ha?”

Çenesini kaldırdı Lucien, çenesini inatla dikleştirdi. “Saldıracağım. Ama önce seni kafamdan çıkarmak istiyorum.”

İlgisiz görünmek için elinden geleni yaparak salıncağın zincirine yaslandı. “Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlayamadım tatlım. Küçük yabani Anya bu kadar kötü mü öpüşüyor ki dilini ağzına bir kez soktuktan sonra seni bırakmaması iğrendirdi?” Görüldüğü gibi sesi de kayıtsız geliyordu, öyle olduğunu umuyordu, içten içe ise titriyordu.

Nasıl olur da görüntüsü hâlâ onu etkilerdi? Daha da kötüsü, şimdi onun tadını da biliyordu, bedeninin onun bedenine yaslanışındaki ve ellerinin onu sararkenki hissi, onu kendine çekme, ona karşı olan tüm tepkileri yoğunlaşmış gibiydi.

Daha fazlasının açlığını çekiyordu. *Belki bir terapistle görünme zamanı gelmiştir.*

“Ne kadar iyi öpüştüğünü eminim çok iyi biliyorsundur.” Sözlerinde acının izi vardı.

“Suçmuş gibi bahsediyorsun.”

“Öyle.”

Anya'nın göz kapakları ince bir çizgi halini aldı. Uzun zamandır hayattaydı; tamamen masumca yaşamamıştı ama hiç hafifmeşrep olmamıştı. Lanetinden önce bile kolay damgasını yemenin acısını bildiğinden böyle davranmaya yeltenmemişti.

Yine de herkes gibi Anya da beğenilmenin ve sevginin açlığını çekiyordu. Erkeklerin ona bakma biçimini severdi ve çoğu zaman yatakta izin veremediği cinsel ilişkinin hayalini kurarak uyanık kalırdı.

“Bunu kolayca yapabiliriz Anya.”

“Neyi, öpüşmeyi mi?”

Lucien zor yutkundu. “Seni ölüme götürmeyi.”

Ona tepki verme. İyi bir savaşçı her zaman düşmanın duygularını ona karşı kullanırdı ve Lucien da kahrolası iyi bir savaşçıydı. Ama Anya da öyleydi. “Neden beni öldürmek istediğini bir daha söylesene kurabiyem. Unuttum.”

Gözünün altında bir kas seğirdi. “Söyledim. Seni öldürmek istemiyorum ama tanrılar bunu yapmamı emretti.”

Ve kimse, Karanlığın Efendisi bile tanrılara itaatsizlik edemezdi. Midesine korku oturdu. Yine de Lucien’in isteyerek gelmediğine memnun olmuştu.

“Tüm tanrılar mı biri mi?” diye sordu, gerçi yanıtı pekâlâ biliyordu.

“Biri. Kronos.”

“Piç tanrı,” dedi, sadece tanrının kendisi duysun diye. *Umarım dinliyorsundur, seni korkak.*

Lucien gerçekten de tanrının gazabından korktuğunu ispatlayarak sindi. Korkmalıydı. Kronos merhametin anlatıldığı gün mutlaka okuldan kaçmış olmalıydı.

Titan tanrısâl hapishanesinden kaçtığı an, çabucak ve zalimce Yunanlarla savaşmış ve yaşayanları hapsedmişti. Anya’nın geri dönüp de birkaç tanesini serbest bıraktığı zaman o zamandı. Ayrıca Kronos’un özgürlüğü karşılığında ondan en büyük hazinesini isteyerek onu yakaladığı ve tekrar hapsedtiği zamandı da. Reddettiği için onu cezalandıramadan Anya kaçmıştı. Anya Takımına bir puan.

Kısa bir süre sonra, onu ikinci kez yakalamış ve Yeraltı Dünyası'nın Efendileri'yle tehdit etmişti. Şimdi burada Lucien ve o birbirleri üzerinde *Halo 3*² oynamak üzereydiler. Kronos Takımına bir puan.

“Böylesi kötü bir varlığa itaat etmek istediğinden emin misin?” diye sordu.

Lucien'in bakışları Anya'nın kararlılığını sarsarak onunkiyile buluştu. “Zorundayım ve söyleyeceğin hiçbir şey beni amacımdan alıkoyamaz.”

Anya kendine güvenir görünmek için elinden gelenin en iyisini yaparak bir kaşını kaldırdı. “Bahse var mısın?”

“Hayır. Bu yalnızca boşuna umutlandırır.” Aralarında yumuşak bir meltem esti, Lucien'in koyu renkli saç tutamları yüzünü yaladı. Aralarındaki görünmez bağı hiçbir şeyin engellemesini istemeyerek onları kulağının arkasına attı.

Bu hareketle, kaşlarının koyu çizgisi, burnunun güçlü eğimi ve yaralı yanaklarının sert oyuntusu daha belirgin olmuştu. Ama Anya'nın karşılık vermeye devam ettiği gözleriydi. Mavi olan gözü onu sadece Lucien'in olduğu bir dünyanın derinlerine çekerek dönerken kahverengi olanı olduğu yere sabitlemiş gibiydi.

Bana itaat et. Teslim ol.

Kelimeler Anya'nın zihninde belirdi.

Çenesini ve bununla birlikte Anya'nın her yerini sıktı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu, *biliyordu*. Onu sakinleştirerek uyuşturacaktı ve ölüm vuruşunu isteyerek kabul etmesi için onu zorlayacaktı.

Kahretsin, hayır. Ona bunu yapamazdı. Lanetlendiğinden beri yüzyıllardır uzmanlaştığı tek bir beceri varsa o da bir adama direnme

2 Bir bilgisayar oyunu. (ç.n.)

sanatıydı. Onun ayartıcı tutuşundan kurtularak başını salladı. *Bak bakalım.*

Ona tepki verme, diye hatırlattı kendine. En sevdiği çilekli loli-popunu emerken bakışını geniş göğsünden çekti ve sonraki adımını düşündü. “Bana bir iyilik borçlusun Çiçek. Bunu şimdi istiyorum. Beni öldürmeyeceksin.”

“Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun.” Kendini güçlendirmeye çalışırcasına dimdik durdu. “Bunu acısız kılmamı iste. Yapabilirim. Ruhunu almadan önce seni öpmemi iste. Onu da yapabilirim.”

“Üzgünüm bebeğim. Sanırım beni öldürmemen konusunda ısrarcı olacağım ve hatırlatmak gerekirse, birkaç hafta önce sana yaptığım iyiliğin karşılığını vermezsen *seni* öldüreceğimi söylemiştim.”

Bu kez daha ağır ve daha uzun bir duraksama oldu. Acı çeken bir ifadeyle elini saçında gezdirdi. “Kronos neden seni ölü istiyor?”

“Yanıtını daha yeni verdin. Aşırı yabaniyim.” Salıncağa yaslandı, bir elini yavaşça, gizlice bacağına kaydırды ve botunun içine daldırды, hançerlerinden birinin kabzasını kavradı. Aldığı göreve rağmen bu adam onu deli gibi tahrik ediyor olabilirdi ama dövüşmeden pes etmeyecekti.

“Bunun tek sebep olduğuna inanmıyorum,” dedi Lucien.

“Belki skor tablosuna beni de eklemek istedi ve ben de onunla kafa buldum.” Yalan. Gerçeği itiraf etmeyi reddetti, gerçi bu da pek yalan değildi.

Sonunda Lucien’in yüzünde bazı duygular belirdi; ama Anya ne olduğunu bilmiyordu. Tüm bildiği sert ve uzlaşmaz olduğuydu. “Belki senin sevgilindi ve sen onu kovdun. Belki bir başkasını ona tercih ettin. Belki de kasten onu tahrik edip aptal yerine koyarak terk ettin.”

Anya'nın gözleri ona jilet keskinliğinde odaklanarak bir kez daha kısıldı. Bıçağını arkasında saklayarak ayağa sıçradı. "Bu söylediğin çok kaba. Bir erkekle oynayacak kadar kendimi alçaltmam, böyle şeylerle hiç ilgilenmiyorum."

Lucien "Benimle oynadın ama," gibi bir şeyler geveledi.

Öfkesi kıvılcımlanan Anya kaşlarını çattı. "Neye inanmak istersen ona inan ama incinmene sebep olan bir şey yok."

"Sen Anarşisin. Başkalarının hislerini önemsediğini düşünmüyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyerek lafı yapıştırdı.

"Seks yapar gibi dans ettiğini biliyorum ve her adamın sonunu getirecek bir tadının olduğunu."

Kahrolası. Kelimeleri tek başına onu tahrik etmeye yetmişti. Boğuk, şarabımsı sesiyle Anya'nın öfkesi söndü, aniden kendini onun kollarına atmaya hazır hissetti. Bunu itiraf etmektense "Düzelteyim. Kaba değilsin. Şeytanisin," dedi. Şimdi onu daha çekici bulması nasıl bir karakter özelliği idi?

"Doğru söze ne denir?" Onu incelerken başını yana eğdi. Yine duygusuz maskesini takmasına rağmen, tehlikeli bir aurası vardı. "İlgini göstermekte hep böyle rahat mısındır?"

Ses tonunda kınama yoktu ama yine de bu yorum Anya'nın canını sıkıyordu. Farklı tanrıların annesine aynı soruyu soruşlarını, her seferinde annesinin gözlerinde kırgınlık ifadesinin belirdiğini ve her sevgilinin onun için yeterince iyi olmadığını söylediğini de hatırlayabiliyordu. Lucien bunun bedelini ödeyecekti.

Anya dilinin ucunu lolipopun etrafında gezdirdi, kayıtsızmış gibi görünmek için meyveli kısmından yavaşladı. Bu sırada gizlice tırnakları tenine batıp derince keserek parmaklarıyla hançerinin kabzasını sıktı.

“Ne olmuş öyleyse?” dedi sonunda. “Erkeklerin çoğu ilgisini göstermekte son derece rahatlar ve bununla gurur duyuluyor, seks tanrıları sanılıyorlar.”

Lucien onun yorumunu görmezden geldi. Savaşçılar bu konuda kesinlikle iyidiler. “Öncelikle ben...” Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı. Ona söyleyeceği şey konusunda fikrini değiştirmiş olmalıydı çünkü cümlesini bitirmemişti. “Bana bir açıklama borçlusun.” Sanki başka türlü yanıt alamayacağını anlamış gibi ekledi. “Lütfen.”

Cilveli bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. “Ne istersen, tatlım.”

“Bana doğruyu söyle. Neden beni öptün? Paris’i, Reyes’i, Gideon’u ya da diğerlerini alabilirdin. İtiraz etmezlerdi. Onlar da seni isterlerdi.”

Önce, gırrrr! *Onlar da seni isterdi*, içinden dalga geçerek tekrarladı. Onu asla istemeyen kendisinin tersine. Köpek maması değildi, kahrolası. İkincisi neden başkasını değil de onu arzu edebileceğini kabullenemiyordu?

Belki de Anya’nın tutkusunun sahte olduğunu düşündüğüne karar vermişti. En azından gururunu kurtarmıştı çünkü *onun için önemi yoktu ve onu istememişti*. Ahmak herif.

“Belki Kronos’cuğun beni öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden önce sana yağ çektim. Böylece kolay itaat etmeyeceğini umdum.” İşte. Bundan hoşlanmış mıydı?

Anlayış kaba, yabani yüzünü aydınlattı. Bariz bir hayal kırıklığıyla “Sonunda bir şeyler mantıklı geldi,” dedi.

Yoksa kendisi mi hayal kırıklığı olduğunu düşünmek istemişti? Ne de olsa adam onu öldürmek için gelmişti. Daha yumuşak duyguları muhtemelen hissedemiyordu.

Bana itaat et.

Ah, kahretsin. Anya Lucien'in yüzüne baktı ve bir kez daha tuzağa düştü. Mavi gözü hâlâ dönüyordu ve kahverengi olanı o kadar yoğun ve derindi ki seve seve içine dalabilirdi. Midesi kasıldı.

Hayır, hayır, hayır! Ona dişlerini gösterdi ve bakışını geri çekti. *Onu yavaşlatmak için onu incit, sonra da buradan kaybol.* Bu şimdi üzerine gitmekten çekinmeyeceği bir düşünceydi. O bir ölümsüzdü, iyileşirdi. Ama kahretsin ki onu terk etmeye hazır değildi. Haftalardır kimseyle konuşmamıştı. Onu takip etmekle, izlemekle fazlasıyla meşguldü. Onu arzulamakla.

Ne istediğin fark etmez. O sana saldırmadan önce sen ona saldı.

"Beni Kronos'tan koruyarak bana olan iyilik borcunu ödemen için son şans," dedi.

"Üzgünüm."

"Pekâlâ, o zaman. Şimdi netleştik," dedi, en ateşli ses tonunu kullanarak, "Parti başlasın." Eteğinin sağdan üste çıkmasını sağlayarak ve Lucien'in bakışını çıplak tenine çekmeyi umarak lolipopu yaladı ve ağırlığını sol tarafına verdi.

Lucien'in gözlerinde saklayamadığı küçücük bir arzu titreşimi oldu. *Çok geç.* Anya hançeri fırlattı.

Gümüş metal uçtu ve Anya'nın niyetini daha fark edmeden kalbine saplandı. Bedeni kasıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

İnanamaz bir halde "Beni bıçakladın," dedi. Yüzünü ekşiterek kanlı bıçağı çıkardı ve elini yaranın üzerinde gezdirdi, sonra da ıslak, kan kırmızısı parmaklarına baktı. Öfke, şaşkınlığını ele geçirdi.

"İstersen hançeri hatıra olarak saklayabilirsin." Ona bir öpücük attı ve onu takip edeceğini bile bile ve acısını çekmesini isteyerek Antarktika'nın buzlu bir kaya parçasına ısındı. Buz gibi rüzgâr üzerine giydiği incecik kıyafetini keserek anında onu çarptı. Rüzgâr

derisini, kaslarını geçerek doğrudan kemiğine işledi. Dişleri birbirine vuruyordu.

Penguenler ondan uzaklaşmak için acele ederek yürüyorlardı. Su döndü ve etrafında çalkalandı. Uçsuz bucaksız siyah gece gözlerini selamladı, tek ışık ayın altın ışınlarından geliyor ve buzullara yansiyordu.

Ölümlü olsaydı anında donarak ölürdü. Ama o bir tanrıçaydı. Sadece, kendini sefil hissediyordu. Nefesi yüzünün önünde kalın bir sis bulutu oluşturarak “Yine de buna değer,” dedi. Sefil olsaydı, yaralı Lucien için ne kadar kötü olurdu.

Tam önünde belirdi, o kadar netti ki sanki önünde güneş parlıyordu.

Kaşlarını çattı, mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. Tişörtünü çıkardı ve kaslarının karnında dizi dizi durduğunu gördü. Göğsünde hiç kıl yoktu, çoğu erkeğin karnından aşağıya inen kıl çizgisi bile yoktu. Teni parlak bal tonundaydı, bir yanı çelik üzerindeki kadife gibi pürüzsüzdü ve diğer yanı yaralı ve pürüzlüydü. İki yanı da o kadar yalamaya uygundu ki Anya’nın ağzı sulandı.

Meme uçları küçücük, kahverengiydi ve ok uçları gibi sertti. Dilinde kesinlikle harika bir tat bırakırdı. Göğsünde kan izi vardı ve uzun koyu yara izi kalbinin tam üzerindeydi. Doku neredeyse kendini yeniden toplamaya başlamıştı.

Onu bu şekilde, kanlı, öfkeli ve daha fazlasına hazır bir halde görmek Anya’yı tahrik etmişti. Aptal dizlerinin bağı yine çözülmüştü. *Zayıflıktan nefret edersin.* Ama kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Üzerinde etkisi hep böyle mi olacak?

Sersem kız.

Rüzgâr Lucien’i sarstığında, kanının ve içindeki oksijenin donacağı, sefil bir duraksayış yaşayacağını biliyordu. “Anya,” diye gürlledi.

“Yine seni görmek ne güzel Çiçek.” Daha fazla zaman kaybetmedi. Tüm gücünü kullanarak onu suya itti.

Düşmemek için onu tutabilirdi ama yapmadı. Onu da yanında götürme riskini almaktansa geri düşmeye razı oldu. Ne... tatlı. Piç! Şu anda bu kadar tatlı olmaya hakkı yoktu.

Suya çarpınca nefesini tuttu; öfke, şok ve buzlu bir işkence karışımı bir sestti. Birkaç damla su baldırlarına sıçradı ve Anya'nın soğuktan nefesi kesildi.

Suyun yüzeyinden anlaşılmaz ve hızlı bir şekilde “Anya!” diye bağırdı.

“Banyo için teşekkür etmene gerek yok. Yani en azından göğsünü kana buladıktan sonra temizleyebilirdim. Görüyorsun ya!”

“Gitme,” diye fırladı. “Lütfen.”

Kendini tutamadan durdu. “Neden?”

Kayaya ısınlanmaktansa suyun üzerinde yürüdü ve başını kaldırıp ona baktı. “Beni kızdırmak istemezsin.” Bir bulut hareket etti ve ipeksi, kapkara gökyüzünden yoğun altın ışınlar doğrudan ona aktı.

“Yoksa ne olur? Kocaman yeşil bir canavara mı dönüşürsün? Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Çiçek ama bu, beni ateşliyor. Buzunun çözülmesinin tadını çıkar.” Gülerek parmağını salladı ve Havai'deki en sevdiği plajına ısınlandı.

Ilık güneş ışığı anında tenini kaplayan ince buz tabakasını eriterek onu sardı. Genellikle buraya geldiğinde soyunur ve sessizliğin tadını çıkararak kumsala uzanırdı. Bazen kendini yukarıda yükselen palmiye ağaçlarıyla çevrili eve kapatır, televizyon karşısında yayılıp film izlerdi.

Bu kez plajda kaldı ve kıyafetlerini çıkarmadı, lolipopunu bıraktı ve çizmelerinden iki hançer daha çekti. İki yanında tutarak bekledi.

Kaşları çatık, donan Lucien bir dakika sonra karşısına dikildi. Dudakları hafif mavi tonundaydı ve hoşnutsuzluktan incelmışlerdi. Saçı buz tutmuştu, teni kristalize nemle parlıyordu.

“Teşekkürler. Plaj için,” dedi, dişleri birbirine vurarak.

Çenesini kaldırıp katilimsi bakışına karşılık vererek “Beni nasıl takip ediyorsun?” diye ısrarla sordu.

Sonunda nedeni ne olursa olsun bir yanıt bahşetti. “Gittiğin yerlerde enerji izleri bırakıyorsun. Ben de sadece onları izliyorum. Kulübün içinde kendini göstermeseydin seni asla izleyemezdim.”

Harika. Şimdi izini asla kaybettiremeyecekti. Onunla dans etmesi için tahrik eden aptal dürtüleri... Kendini göstermemeliydi. Sandığımdan daha fazla anneme benziyor olmalıyım. Ona “Bunu senin için kolay bir hale getirmeyeceğim,” dedi.

Öfkesinin bir kısmını yitirmişti, dudakları gülümsemeye benzer şekilde seğirdi. “Daha azını beklemiyorum.”

Şu anda yüzünü yumuşatıp karşı konulmaz bir espri anlayışına sahip olduğunu gösterme cüretini nereden alıyordu? Bu zevk dün ya da önceki gün neredeydi?

“Sana daha önce de söylemiştim ama tekrar söyleyeceğim,” dedi. “Seni incitmek istemiyorum.”

“Ah, harika.” Soluk saç omuzlarında dans ederek başını salladı. “O zaman sorun yok. Devam et ve öldür beni.” Her kelimesinden alaycılık akıyordu.

“Any.”

“Sus. Sana nazik olmaktan başka hiçbir şey yapmadım, sana ve arkadaşlarına yardım ettim ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?”

Gözünün altındaki bir kas seğirdi. Belki de bir şey sinirine dokunmuştu?

“Elimden gelseydi şartları değiştirirdim. Gelseydi...”

“Seçeneğin var. Basıp gidebilirsin.”

“Gidemem.”

“Her neyse iek. Bunu geçelim, ta’am? Tüm bu konuşmalar sadece başımı ağrıtıyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “O zaman ruhunu almama izin vereceksin?”

“Kahretsin, hayır. Bunu netleştirdiğimi sanmıştım, seninle ölümüne dvşeeğim. Daha da netleştirmemi istersen şöyle söyleyeyim; senin canını alacağım. şimdi ve burada. Daha önce bir ölümsüz ldrmştm. Bunu yine yapmak zor olmayacaktır.”

“Evet... Reyes, Aias’tan bahsetmişti.” Lucien onun yönüne doğru hiç harekette bulunmadı. “Neden onu öldürdün?”

nemsemez bir tavırla omzunu silkti. Ama içten içe kesinlikle rahat değildi. Aias’la olan çatışmasının anısı hiç güzel değildi. Neler olabilir, neler yaşanabilir, düşüncesi hâlâ onun peşini bırakmıyordu. “Beni becermek istedi, ben de onun bunu yapmasını istemedim. İleri gitmeye ve bunu yapmaya kalktı, bu yüzden göğsünde bir delikle iyi grneeğine karar verdim.”

Lucien çenesini çıkardı. “Umarım acı ektirmişsindir.”

Any’a’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir dur bakalım. Bir lmsz, eski Muhafız Kaptanı seçkin bir savaşçıyı öldürdüğüne *memnun* mu olmuştu? İlk kez böyle bir şey olmuştu. Bu bilgi, içinde dokunduğu her şeyi tamamen etkileyerek anlam değiştirdi. Sonunda biri, bu konuya tamamen yabancı biri onun tarafındaydı.

“Ah hiç sorun olmadı.” Boğazındaki yumruyu bir şekilde bas-tırabilmişti.

Lucien'in elleri yumruklara dönüştü. Neden? Fark etmez, diye düşündü Anya. Başka dünyaya ait gözlere mecnun bir köpek yavrusu gibi bakmadığını fark edince kendisiyle gurur duydu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi; ses tonu sert, düzdü.

"Bunu daha önce de demiştin. Flaş, flaş, flaş. Olmak zorunda. Boyun eğmeyeceğim ve kabul etmeyeceğim çünkü şovu yeni tanrılar ele aldı ve işi yapma biçimimden hoşlanmıyorlar. Boyun eğip kabul lenmeyeceğim çünkü o koca kaşar aç gözlü ve benden çalmak istiyor."

Lucien'in bakışı keskinleşti. "Neyi çalmak istiyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Kahrolası geveze dili. Tabi ki Lucien son söylediklerine takılmıştı. "Beni dinleme. Korktuğum zaman ağzımdan her türlü saçmalık çıkar. Unutma, sana yalan söylemekten hoşlandığımı söylemiştim, değil mi?"

"Bahse girerim benden korktuğun falan yok. Yalan söylüyorsun." Ona yanıt verme şansı vermedi. "Yani Kronos'u geri çevirmedin ya da onu aldatmadın, öyle mi?"

"Fark eder mi?" Hançerinin ucunun güneşte parladığından emin olarak saçının ucunu burdu. "Bana yapmayı planladığın şeyi değiştirir mi?"

"Hayır."

"O zaman yanıt verecek bir sebep görmüyorum." Ne Lucien ne de Anya bir adım geri attı.

Aniden çok yorgun görünen yüzünü sıvazladı. "Belki sevdiklerine veda etmen için sana bir gün verebilirim."

"Ah ne kadar tatlısın," dedi kuru kuru. Yine de alaycılığı uzun sürmedi. Göğsünün içinde bir ıstırap hissederek sevdiklerinin listesini yaptı. Annesi. Babası. Tek arkadaşı William. Lucien onu alt etmeyi başarırsa, başına gelenleri muhtemelen hiç bilmeyeceklerdi. Onu

endişeyle arayabilirlerdi. “Tüm kurbanlarına aynı nezaketi gösterir misin?” *Böyle düşünme. Sen bir kurban değilsin ve olmayacaksın.*

“Hayır.”

“O zaman şanslı bir kızmı?”

Dolgun dudakları memnuniyetsizlikten inceldi. Yanaklarındaki yaraların bir önemi yoktu, hiçbir şey bu dudakların güzelliğini götürmezdi. Belki de onların aslında ne kadar yumuşak olduğunu bildiğindendi. Belki de ruhuna kadar işlediğindendi ve daima izini taşıyacaktı.

“Evet,” dedi sonunda.

“Ah bu cömert teklifini geri çevireceğim sevgilim. Sanırım bekleyeceğime seni şimdi öldürmeyi tercih ederim. Bak, varlığını beni gerçekten kızdırmaya başladı.”

Lucien kaskatı kesildi. Anya onun (neredeyse) duygusuz bir savaşçı olduğunu bilmeseydi, onu incittiğini sanırdı. “Şimdi kaba olan kim?” dedi düz bir ses tonuyla.

Yaralarından mı bahsettiğini sanmıştı? Aptal. Bunu yanıtlarsa tartışma konusu başlatmış olacaktı. Bıçaklarını hafiften havaya attı, kabzalarından yakaladı ve ellerinde döndürdü.

Pes ettiğini gösterir gibi kaşını indirdi. “Sadece unutma. Bunu sen seçtin. Ben değil.”

“Beni sen takip ediyordun şekerim. *Sen* seçtin.”

Yüzünün önünde sadece iki santim geride belirip burun buruna kalınca Anya cümlesini zar zor bitirebildi. Yoğun gül kokusunu içine çekerek nefesini tuttu. Anya’nın elindeki bıçaklardan birini çabucak çarparak düşürdü ve hemen diğerine yöneldi.

İlk hareket onu bilinçsizce yakaladı ama ikincisine hazırlıklıydı. Birkaç adım arkasına ışınlandı ve kafatasına doğru sert bir tekme attı. Neden onu arkadan bıçaklamadığını bilmiyordu.

Lucien öne doğru tökezledi, kendini tuttu ve yüzünü ona döndü, gözleri çizgi halini almıştı.

“Seni öldürürken görmüştüm,” dedi, etkilenmiş olduğunu belli etmemeye çalışarak. “Hamlelerini biliyorum. Beni alaşağı etmek kolay olmayacak.” Yine arkasında belirdi ama Lucien onun hileleri konusunda şu anda daha bilinçliydi ve kollarından birini Anya’nın beline doladı, cisimlendiği anda elinden diğer bıçağını da düşürdü.

Onun kucaklayışıyla başı dönmüş, neredeyse inlemişti, bu şiddet bir şekilde onu daha da tahrik etmişti. Ereksiyonunu hissetmenin tadını çıkarmak için olması gerekenden daha uzun süre mi oyalanmıştı? Ah, bebeğim evet. Demek Lucien tartışmalarından hoşlanmıştı? İlginç. Heyecan verici. Ve kesinlikle haz verici.

“Ne kadar güçlüymüş benim küçük Lucien’im. Neredeyse dövüşürken adil olmadığım için üzülecektim,” diye ekledi, bacaklarının arasına dizini geçirirken.

Lucien uluyarak iki büklüm oldu.

Anya birkaç adım uzağa ışınlanırken kıkırdadı. “Kötü, yaramaz Anya farklı sebeplerle gelmiş olsaydın o alana çok daha nazik olurdu.”

“Son kez kadın, seni incitmek istemiyorum,” diye dişlerini gösterdi. “Beni zorluyorsun.”

Tırnaklarına baktı ve esnedi. “Kavgayı bırakıyor falan mısın yoksa? Bu sıkıcı olmaya başlıyor. Yoksa, bekle. Hep bu kadar zayıf mısın?”

Belki ona sataşmamalıydı. Ateşe dokunursan yanarsın. Bir an sonra Anya’nın önünde belirdi, ayak bileklerine tekme attı ve onu

yere itti. Sirtını vurdu ve anında nefessiz kalıp başı dönerek ciğerlerindeki hava boşaldı.

Sonra Lucien'in ağırlığı onu yerine mıhladı. Kolları serbestti, bu yüzden elini yumruk yaptı ve burnuna indirdi. Burnundan kan fışkırırken başı yana çevrildi. Ama saniyesinde kıkırdağı düzeldi ve kan durdu.

Başını eğip ona baktı. Zor soluklanıp bileğini yakalamak için mücadele ederken "Kız gibi dövüş, tanrıların aşkına," dedi. Sonra, sonunda onları yakaladı.

Onu kolayca zapt edebildi. Aias da onu bu şekilde tutmuştu ama sadece bir an için. Ama çabucak onu üzerinden atabilmişti. Lucien'i ne kadar uğraşırsa uğraşsın yerinden oynatamadı. Heyecanlanmıştı. "Beni incitiyorsun," diye yalan söyledi.

Lucien bileklerini bırakma hatasını yaptı. Anya yine onu yumrukladı, bu kez yumruğu gözüne attı. Kemiği kırıldı, şişti; Anya kahkaha attı. Morarınca daha güçlü bir kahkaha attı. İyileşince suratını astı.

"Işınlanmayacaksın," diye dişlerini gıcırdattı. Bakışı olduğu yerde kalması ve daha fazla onunla dövüşmemesi için onu uyuşturuyor ve o taze gül kokusu zihnini bulandırıp onu rahatlamaya zorluyordu.

Anya bir an gevşedi ve dudaklarını yaladı. "Hayır, ışınlanmayacağım. Baldırılarımla belini sarmasını hayal etmekle çok meşgulüm."

Lucien'in göz bebekleri büyüdü ve inledi. "Kes şunu. Sana emrediyorum."

"Neyi keseyim?" diye masumca sordu.

"Böyle şeyler söylemeyi kes. Ve bana böyle bakmayı bırak."

"Akşam yemeğim olacağını mı kast ediyorsun?"

Sadece başını hareket ettirdi.

"Olamaz," dedi ağır bir sırtısla.

“Evet, olabilir. Olacak.”

“Bu kadar yenilebilir bakmasan itaat *edeceğim*.” Ama tutkulu vaadini dile getirirken, zihni hızla çalışıyordu. *Sen bir savaşçıydın, Anarşi. Ölüm’den daha güçlü ölümsüzlerle savaştın. Oyun sona erdi.*

Lucien’in erotik çekiminden kendini kurtarmaya zorlayarak ve varoluşunun en karanlık günlerinde onu canlı tutacak içgüdüleri kullanarak arkasına ısınlandı. Lucien Anya’yı elinin altından kaybedince yüzü kuma gömüldü.

Bu şekilde olmak zorunda. Ağzındakileri tüküren Lucien’i tekrar yere gömecek şekilde tekmeledi. Sonra ata biner gibi Lucien’in üzerine oturup boynunu kırmak için parmaklarını çenesine dolayacak şekilde üzerine atladı.

Ama o da Anya’nın birkaç adım ötesine ısınlanarak bir pal-miye ağacının önünde cisimlendi. Anya doğrulamadan dizleri kuma çarptı. Lucien ona doğru hareket etmedi. Nefes nefese, bacaklarındaki kumu temizledi. Yumuşak meltem keskin Hindistan cevizi ve tuzlu su aromasıyla alay eder gibi burnuna doldu. Güller. *Neredeyse onu öldürüyordum,* diye düşündü sarsılarak.

“Bu durumda hiçbirimiz kazanamayacağız,” dedi.

Anya’nın yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. “Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Kesinlikle kazanıyorum.”

Lucien yere birkaç kırmızı meyve parçası düşürerek ağaca yumruk attı. “Başka bir yolu olmalı. Kesinlikle ölümün dışında başka bir yol olmalı.”

Hiddeti Anya’nın sızlamasına neden oldu, içinde büyüyen onu kurtarmaya çalışma isteği ona acı veriyordu. Anya iç geçirdi. Bu adam saniyeler içinde onu bir duygusal düellodan diğerine sürükleyebilirdi. “Kronos’a rica etmeyi düşünüyorsan, yapma. Fikrini değiştirmeyecektir ve buna kalkıştığın için seni cezalandıracaktır.”

Lucien oldukça öfkelenmiş bir adamın resmini verircesine kollarını yana açtı. “Neden seni kendi öldüremiyor?”

“Ona sormalıydın.” Sanki yanıtını bilmiyormuş gibi omzunu silkti.

“Anya,” dedi Lucien. “Söyle bana.”

“Hayır.”

“Anya!”

“Hayır!” Bıçaklarını ısınlatabilirdi ama yapmadı. Onun yanına ısınlabilirdi ama bunu da yapmadı. Bunun yerine bekledi, savaşçının ne söyleyeceğini ya da yapacağını merakla bekledi.

Kolları yana düşerken Anya’yı taklit edercesine iç geçirdi. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Sevişelim?” diye önerdi cilveli cilveli. *Acınası haldeyim.*

Sanki Anya ona vurmuş gibi Lucien’in rengi attı.

Rahatsız bir şekilde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Onu tekrar öpme düşüncesi bu kadar mı tiksindiriciydi? “Neden benden nefret ediyorsun?” deyiverdi, kelimeler ağzından öylece dökülüyormuştu. Kahretsin. Utanç vericiydi, sanki seilmeyi hak etmeyen bir kadınmış gibi. *Özür dilerim anne.* Dysnomia’dan biliyordu.

Lucien “Senden nefret etmiyorum,” diye itiraf etti yumuşakça.

“Ah, gerçekten mi? Bana dokunma düşüncesi karşısında kusmaya hazır görünüyorsun.”

Anya’nın sözlerini bir an görünüp sonra yok olan çarpık bir gülümseyiş karşıladı. Anya neredeyse şaşkınlıktan yere düşecekti. Sonunda onda gerçek bir gülümseme görmüştü. Bunun son derece ayartıcı olduğunu bilmeliydi. Bağımlılık yapıcı. Daha şimdiden bir tanesi için daha can atıyordu. Gülümsemesi güneş gibi ısıldamıştı.

İfadesi kadar çarpık bir tonda “Ve yine de ereksiyon oluyorum,” dedi.

Tamam. Bu adam kimdi? İlk önce gülümsedi ve şimdi de onunla dalga geçiyordu. Kanı kaynamıştı ve göğüs uçları (yine) sertleşmişti. “Bir erkeğin kadını istemesi için ondan hoşlanması gerekmiyor.” Yanıt vermek için ağzını açtı ama Anya lafını kesti. “Sadece sus, tamam. Yanıtını duymak istemiyorum.” Yaşadığı mutluluğu mahvetmek istememişti Lucien, bunu biliyordu. “Orada dur ve ben düşünürken sevimli görün.”

“Kasten beni tahrik etmeye çalışıyorsun, değil mi?”

Evet, öyleydi. Gerçekten onun açısından aptalca bir hareketti. Onu öldürmesi emredilmişti. Onu her ayartmaya kalktığında, muhtemelen bu düşünceyi daha katlanılabilir hale getiriyordu. Ama kendini tutamıyordu. O gülümseme...

“Bana verecek bir yanıtın yok mu?”

“Paylaşmak istediğim bir şey yok.” Neden bu kadar seksi görünmek zorundaydı? Onu okşayıp koyu renkli başının etrafında meleksi bir hale oluşturan güneş sevgilisi gibi davranıyordu. Evet, meleksi. Kalp atışı bir zonklama halini alıp midesinin kasılmasına neden olan yukarıdan düşmüş bir melekti.

Neden sıradan bir adam ve kadın olamamışlardı?

Neden onun istediği gibi Lucien da onu isteyemiyordu?

Neden ona olan saplantısı geçmiyordu, şimdi sonsuza dek onu ölümüne kovalamak zorunda kalmıştı?

“Bunu zorlaştırıyorsun.”

“Benim için kuralları çiğnemeyeceksin yani?” diye sordu, kırpiklerini kırıştırarak. “Bana küçücük, minicik bir iyilik yapmayacaksn? Bana borçlusun.”

“Hayır. Yapamam.”

Yanıt vermekte tereddüt etmemiști ve bu, Anya’nın tepesini attırdı. En azından yanıt vermek için birkaç dakika düşünebilirdi. Piç. Anya kaşlarını çatı. “Kabul etmen için sana bir şans daha veriyorum. Ödeşlik, yazı tahtası temiz.”

“Üzgünüm. Yine geri çevirmek zorundayım.”

Güzel. Bu, çılgınlığı sona erdirmenin tek bir yolu olduğu anlamına geliyordu.

Sonunda bıçaklarının yanına *ışınlandı*. Ona doğru ışınlandı. Anya önünde cisimlenince Lucien şaşkınlıkla gözlerini açtı. Anya boğazını kesti, Lucien nefes almaya çalışırken döndü ve onu bilinçsiz hale getirmek için diğeri bıçağı da alına sapladı.

Lucien sadece bilincini kaybetmekle kalmadı. İnleyerek dizlerinin üzerine düştü. Fark etmedi. Öyle ya da böyle sonuç aynıydı. Bu noktaya geldikleri için hayal kırıklığı yaşayan Anya hançerleri avucunda döndürdü, böylece sivri uçları doğrudan Lucien’i hedef aldı.

Lucien’in tepesinden bakarken elleri titredi. İçindeki her şey bunu yapmaması için çığlık atıyordu ama yine de bıçakları çapraz şekilde savurdu. Bir ölümsüzü sonsuza dek öldürmenin birkaç yolundan biri başını kesmektir. *Yap bunu... başka yolu yok...* Bıçakları çoktan boğazına saplamıştı, sadece bileklerini çapraz bir hareketle oynatması lazımdı. *İşinlanmadan yap şunu!*

Ah tanrılarım, ah tanrılarım. Yaptı. Boğazını kesmek için harekete geçti. Ancak bıçakları et yerine havayı buldu.

Lucien işinlanmıştı.

Öfke ve sevinç birbirlerine üstün gelmek için savaştı. Tam harekete geçmek üzereydi ki mengene gibi güçlü parmaklar omzunu tuttu ve Anya’yı olduğu yerde çevirdi. Yakıcı dudaklar ağzını açıp nefesini çalmaya çalışarak Anya’nın dudaklarını buldu.

Lucien'in dili ateşli bir öpüşmeyle Anya'nın ağzına girdi, öyle ki binlerce yıl uyanıkken de uyurken de aklından çıkmayacak bir öpücüktü. Ölü ya da canlı. Bu mutluluktan ve acıydı. Cennet ve cehennemdi. Lucien'in tadına bakmak Anya'yı öyle kusursuz tatmin etmişti ki Lucien'in hali hazırdaki gücü ve ateşle daha fazlasını arzuluyordu.

"Lucien." Nefesini tuttu ve inledi ve avucuyla tenini hissetmek için aceleyle silahlarını bırakarak ona uzandı.

"Başka söz yok. Beni önceki gibi öp."

Lucien'in harareti Anya'yı daha çok heyecanlandırdı. Görünüşe bakılırsa onun için dans etmek ve kendini kollarına atmak yeterli değildi. Görünüşe bakılırsa onu tahrik etmesi için neredeyse cinayet işlemek zorunda kalmıştı.

Lucien kollarını onun beline doladı ve Anya'yı yanan bedenine sıkıca çekti. Bu hareketle baldırlarının arasındaki ıslaklığa erkekliği sürdündü ve ikisi de kendinden geçmiş halde inlediler.

Anya üzerine atlamak ve tümüyle tadına varmak istedi. Daha derin öpüşebilmeleri için başını saçından tutup yana eğdi. Bir yanı bunu dikkatini dağıtmak için yaptığından şüpheleniyordu ama Anya'nın boğazına hiç yönelmemişti. Lucien sanki kendini durduramıyormuşçasına dilini ağzına sokmaya devam ediyordu.

Göğüs uçları o kadar sertleşmişti ki bıçak kadar keskindiler. Bu, mantığını tamamen kaybetmesine neden oldu. Korsesini çıkarmasını kastedip inleyerek "Lucien," dedi. Ten teması. Bunu ölesiye arzuluyordu. Salak, o kadar salaktı ki ten temasına izin vermek istiyordu, o anda özgürlüğü istediğinden daha çok istiyordu. "Lucien, üzerimdeki."

Bu kez, Anya'nın sesi Lucien'i artık hangi büyü'nün etkisindeyse ondan kurtulmasına neden oldu. Anya'dan uzaklaştı. Lucien geri çekilince tıpkı onun gibi neredeyse yüzüstü yere yapışacaktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu doğrulurken.

“Şu anda düzgün düşünemiyorum.” Nefes nefese kalmış bir halde geri adım attı Lucien. “Senden uzaklaşmam lazım.”

Gözlerinde öfkeli bir kıvılcım vardı, bu kıvılcım koyu, vahşi ve tamamıyla tehditkârdı. Korkuyla sırtı ürperdi. Korku ve çok daha derin bir tahrikle.

Neyim var benim?

Onu asla kızdırmaması gerektiğini, kızdırırsa kötü şeylerin olacağını söylemişti. Meğer doğruyu söylüyormuş. Onu bir şekilde kızdırmıştı ki Lucien öpüşmekten vazgeçmişti. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

“Beni bu şekilde mi bırakacaksın? Orgazm bile vermeden?” Hoppala. Amacı uçarı görünmekti. Ama bunun yerine muhtaç ve mızızızlanan biri gibi görünmüştü. Ve nefesi kesilmiş.

Kıvılcım daha da yoğunlaştı. “Birbirimizi yine göreceğiz Anya. Yakında.” Bu uğursuz vaatle ortadan kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucien o gece geç saatlerde üç insanın ruhunu öteki aleme götürürken ne yapacağını bilemez haldeydi. Sedefli kapılar ardına kadar açılırken, altın caddeleri ve mücevherli, kemerli, elmas kakmalı bulutlar gibi asılmış sokak fenerleri ortaya çıktığında bile kendinde değildi. Beyaz kıyafetli melekler melodili bir hoş geldin şarkısı söyleyerek, arkalarında tüylü beyaz kanatlar zarafetle süzülerek yanlara dizilmişlerdi.

Ruhlar öteki alemin eşiğinden geçtikten sonra onu dışarıda bırakarak kapılar kapandı ve geriye sadece sessizlik kaldı.

Hâlâ kendine gelmiş değildi.

Genellikle burada karşılaştığı güzellik ve huzur, kıskançlık ve gücenme sancılarıyla içini doldururdu çünkü asla içeri girmesine izin verilmezdi. Bu gece ise umurunda değildi. Anya zihnini tümüyle meşgul ediyordu. Onunla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Lucien bedeni yatağının ucunda cisimlenerek Buda'daki odasına ışınlandı. Hareket etmeden durdu, düşüncelere dalmıştı ve hissetmemesi gereken karmaşık duygularla dolmuştu. İş Ölüm'e gelince tereddüdün sonuçlarını çok iyi biliyordu. Ama bugün erken saatlerde sadece tereddüt etmemişti, neredeyse kurbanıyla sevişecekti. Dilini

sertçe sokmuş, onu okşamıştı. Onun işini bitirme fırsatına sahipti, kahrolası işini bitirmiş olmalıydı.

“Ben salak bir adamım,” diye mırıldandı.

Anya onu öldürme niyetiyle saldırmıştı. Ama Lucien onun etrafında dolanmış, kırmızı parlak dudaklarının nefes almak için açıldığını görmüş, teninde ılık nefesini hissetmiş, çilek krema kokusunu almış, iblisinin mırılamasını duymuş ve şimdiye kadar yaşamadığı en büyük şehvet dalgasıyla harekete geçmişti.

Anya’yı sevdiği kadın Mariah’dan nasıl daha fazla isteyebilirdi?

Nasıl?

Anya neredeyse onu öldürecekti, yine de *onu bir kez daha öpmeden ölemem* diye düşünmüştü. Başka hiçbir şey umurunda değildi. Sadece onun dudakları. Bedeni. *Onun.*

Kronos’u engellemek için Lucien’i kullanıyordu. Lucien’in arzusu daha da salakça hale getirecek kadar fazlasını kabul etmişti. Yine de Anya Lucien’in onu öpmesine aldırış etmemişti. Daha çok bundan büyük haz almış, daha fazlasını istemiş gibi davranmıştı.

“Kahretsin,” diye küfretti, ileri yürüyüp yumruğunu duvara geçirdi. Taş anında çatladı ve görüşünü bulandıracak şekilde etrafını toz sardı. O kadar iyi hissetmişti ki tekrar yumrukladı, parmak boğumları yarılıp şişti. *Rahatla. Şimdi.*

Öfkesine hiçbir şey daha iyi gelemezdi.

Dönüp odasına göz gezdirince yavaşça nefes alıp verdi. Çoktan sabah olduğunu anlayınca şaşırdı. Tüm bu ısınlanmalar farklı zaman dilimlerinin algısını kaybetmişti. Güneş ışığı odanın tek camından süzülüyordu. Maddox ve Torin hariç muhtemelen tüm savaşçılar Yunanistan’a ve Roma’ya yola çıkmışlardı. *Aynı şeyi yapmam lazım. Onun tadından ve temasından sersemediğim zaman Anya’nın ıca-bına bakabilirim.*

Uzun adımlarla dolabına yürüdü. Bu sırada üç vazonun odasına yerleştirildiğini fark etti. Her birinde, beyaz kış çiçekleri vardı ve bal kokusu saçıyorlardı. Geçen gece burada değillerdi. Demek ki sabah bunları buraya Ashlyn koymuştu. Tatlı, iyi yürekli Ashlyn muhtemelen bunlarla Lucien'in gününü aydınlatacağını düşünmüştü ama çiçekleri görmek göğsünü parçalayacak derecede pişmanlık acısıyla doldurmuştu.

Mariah çiçek toplar ve onları saçına takardı.

Kapısı aniden hızla açıldı ve güzel yüzünü kaygının aydınlattığı Ashlyn aceleyle içeri daldı. Her zamanki gibi sinsi tehdit ve öldürücü hevesiyle Maddox tam arkasındaydı. Her iki elinde de bıçak vardı ve saldırıya hazırды.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ashlyn sadece Lucien'i görünce. Açık kahverengi saçları omuzlarına, oradan da kollarına dökülmüştü. Kaygıyla kollarını göğsünde kavuşturdu. Onun için mi kaygılanmıştı? "Koridorda yürürken bir patırtı duyduk."

"Her şey yolunda," diye temin etti. Ama dikkatini mor gözleri kısılan Maddox'a çevirmişti. *Çıkar onu buradan*, diye diledi sessizce, Ashlyn'in duyularını incitmek istemiyordu. *Kendimde değilim*.

Lucien efsanevi kontrolünü kaybetme tehlikesi içindeydi. Yüzünün her çizgisinde zorlama vardı.

Maddox anlayarak başını salladı. "Ashlyn." Elini Ashlyn'in omzuna attı. "Lucien tapınağa yapacağı yolculuğa hazırlanıyor. Bırakalım da yapsın."

Maddox'un elini çekmedi. Bunun yerine ona yaslandı Ashlyn. Yine de kımıldamayı reddetmişti. Derin derin Lucien'i süzdü. "İyi görünmüyorsun."

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi. Bunu kaç kez söylemesi gerekiyordu? Eğildi, çantasının kulplarını tuttu ve onu yatağa fırlattı.

“Elin kanıyor ve kemiklerin de... Aman tanrım.” Kaşlarını çatarak elini uzattı.

Maddox onu durdurmak için bileğini yakaladı. Şiddet’in muhafızıydı ama bu kadına karşı nazikti, o kadar koruyucuydu ve onu o kadar sahipleniyordu ki neredeyse gülünç duruma düşüyordu.

“Maddox,” dedi sinirlenerek. “Yaralarının ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum. Kemikleri tekrar yerine takmak zorunda kalabiliriz.”

“Lucien iyileşecek ve senin de dinlenmen lazım.”

“Dinlen, dinlen, dinlen. Dört haftalık hamileyim, hasta değilim.”

Çift, haberi sadece birkaç gün önce vermişti. Lucien ara sıra onlar adına seviniyordu ama aynı zamanda bir iblise ev sahipliği yapan biriyle olağanüstü güçlere sahip ölümlü bir dişinin çocuğunun nasıl olacağını merak ediyordu. Yarı iblis? Tam iblis? Tam ölümlü? Bir keresinde kendi çocuğunun nasıl olacağını merak etmişti. Onun ve Mariah’nın. Ama daha doğurmaya bile karar vermeden Mariah ondan alınmıştı.

“Erkeğin haklı,” dedi. “Ben iyiyim.”

Ashlyn kararlıydı, büyük kahverengi gözleri Lucien’i kesinlikle bırakmıyordu. İyi yürekli olabilirdi ama aynı zamanda çok inatçıydı.

Bir bilim laboratuvarında büyümüş, incelenmişti ve daha yeni kontrol etmeyi öğrendiği eşsiz yeteneği için kullanılmıştı. Nerede durursa dursun, Ashlyn orada olmuş olan her türlü sohbeti duyabilirdi, aradan kaç yıl geçtiğinin bir önemi yoktu. Ancak Lucien ve diğer ölümsüzler arasındaki önceki konuşmaları duyamamıştı. Onların vermeyeceği yanıtları istediğinde bu durum Ashlyn’in canını sıkıyor olmalıydı.

“Kulüpteki kadınla senin hakkındaki söylentiler çoktan yayıldı,” dedi, masum bir şekilde gözlerini kırptırarak. “Kim o?”

“Kimse.” Dünyasının yeni merkezinin olması dışında. *Anya, güzel Anya.* Ellerini sıkıca büktü. Adı bile onu heyecanlandırmıştı, kanının hoş bir şekilde kaynamasına ve bedeninin sekse hazır olmasına neden olmuştu. *O sana uygun değil.* “Savaşçılar dedikodu yapmamalı.”

O ve Anya birlikte muhtemelen aptal gibi görünmüşlerdi. Anya, muhteşem dişiliğin simgesi. Lucien ise çirkin bir erkek canavar. Yine de kendini elini onun saçına dolamış olduğunu, bedeninin onunkine girip çıktığını hayal etmekten alıkoyamıyordu. Hızlı, sert. Yavaş, nazik.

Güzel, diye gürledi Ölüm aniden.

Lucien şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Genellikle iblis, sestten çok bir dürtü olarak kalmıştı, her zaman bir parçasıydı ama daima mesafeliydi. Şimdi neden konuştuğunu anlamamıştı. Kendini yanıt vermekten alıkoyamadı. *Evet, öyle.* Onu dört kez görmüştü. Onunla dört kez konuşmuştu. Bu geçen birkaç hafta onun kokusunu almıştı. Çoktan onun hücrelerine, düşüncelerine, arzularına, amacına yerleşmişti, herkesten, sevgili Mariah’sından bile daha çok.

Onu istiyorum. Yine Ölüm.

Evet.

Tadı güzeldi. Öldürmeden önce ona sahip olalım.

Hayır! Zihnen bağırmasına rağmen, Anya’yı bulması için onu zorlayarak iblisin onunla mücadele ettiğini hissetti.

Ayağını sımsıkı yere bastı. *Henüz değil.*

Ashlyn, dikkati kendine çekerek “Lucien,” diye bilgi istedi. İçindeki baskı hafifledi. “Ben bir savaşçı değilim, bu yüzden dedikodu yapabilirim. Onu öpmüşsün. Herkes sizi gördüğünü söyledi...”

“Ben iyiyim ve kadın da kimseyi ilgilendirmez,” diye yalan söyledi. Yüce tanrılar, başka bir yalan. Genellikle yalanlardan tiksiniirdi.

Ashlyn'in burnunu bükme için uzandı, Maddox'un hırladığını duyunca kolunu geri çekti. Maddox hiç kimsenin kadınına dokunmasından hoşlanmıyordu. Hiç. Ve Lucien ilk kez onu anlıyordu. Başka bir adamın Anya'ya dokunma düşüncesinden iğrenmişti.

Sersem. Kadın mükemmel gülümsemesiyle onu kullanmıştı ve tıpkı annesi gibi bir alay erkekle yakınlaştığına bahse girebilirdi. Bu sevgilileri güç ya da zevk için kullanıp kullanmadığını bilmiyordu. Önemsememeliydi de.

Ya şu anda Lucien'dan korunmak için bir başkasını ayartmaya çalışıyorsa?

Boğazından bir kükreme yükseldi ve kendini tutamadan durmaya yöneldi. Yumrukladı, yumrukladı, parmak boğumları anında zonkladı. Göz ucuyla Maddox'u Ashlyn'i çevirirken gördü.

Ne yapıyorsun? Anya başının çaresine bakabilir. Onu koruması için bir adama ihtiyacı yok.

Belki de plajda tek başınadır, onun kadar muhtaç ve kafası karışıktır. Bu düşünce öfkesini hafifletti, ancak bedenini inanılmaz şekilde sertleştirdi. Buna inanmayı ne kadar istese de onun gibi bir kadının onun gibi yaralı bir adamdan hoşlanmayacağını biliyordu. Gerçekten. Öpücüklerinin ne kadar ateşli olduğu fark etmezdi. Yüz yıllardır kaç tanesi onu geri çevirmişti? Yaklaştığında kaç tanesi korkuyla sinmişti?

Sayısız.

Ve bundan hep hoşlanmıştı.

Yatağına uzun adımlarla yürürken konuyu değiştirmeye çalışarak "Derin nefes al, ver. Torin nasıl?" diye sordu. "Bu kadar ağır iyileşmesinden hoşlanmıyorum."

Ashlyn Maddox'u yanına çekti, iri savaşı kaşlarını çattı ama Ashlyn'in konuşmasına izin verdi. "Geri kalanınız gibi neden çabucak

iyileşemediğini sanırım anladım. O Hastalık, değil mi? Yani sanırım hücreleri hastalıktan etkilenmiş. Yara kadar virüsle de savaşmak zorundalar. Yine de *iyileşiyor*. Şimdi kendi başına yemek yiyor.”

“Güzel. Güzel.” Lucien Torin’in yaşadığı saldırıyla ilgili hâlâ suçluluk duyuyordu. O da burada olmalıydı. Torin’in acısını hissetmeliydi.

İçeri sızan Avcılar Torin’in tenine dokunmamış olsalardı, kendilerine hastalık bulaştırmamış ve güçlerini zayıflatmamış olsalardı, Torin muhtemelen ölmüş *olurdu*. Lucien böyle bir olayın olmasını engelleyecek gerekli önlemleri almayı düşünmüştü. Çünkü diğerlerinden birinin boynunun vurulmasındansa *kendisinininkinin* vurulmasını tercih ederdi. Gerçi aldığı önlemler başarısız olmuştu.

“Ya Aeron nasıl?”

“Şey.” Ashlyn duraksadı, iç geçirdi. Dudağını ısırdı. “O kadar iyi değil.”

“Gözünü o kadar kan bürümüş ki kendini tırmalamaya başladı,” dedi Maddox, sesi kasvetli çıkmıştı. “Söylediğim hiçbir şey karanlık düşüncelerini dağıtmıyor.”

Lucien ensesini ovdu. “İkiniz başınızın çaresine bakabilecek misiniz?”

“Evet.” Maddox kolunu Ashlyn’in beline sardı. “Torin bilgisayarlarında topraklarımızı görüntüleyebilir ve şimdi benim ölüm lanetim de bitti,” dedi, kadını daha sıkı kucakladı, “Bizi koruyacak ve ihtiyacımız olabilecek şeyleri sağlamaya zaman ayırabilirim.”

Lucien başını salladı. “Güzel. Bulduklarımızdan seni haberdar edeceğim.” Çantasını salladı ve omzunun üzerinden, “Çiçekler için teşekkürler Ashlyn,” dedi. Bir kelime daha etmeden Yunanistan’daki Siklat Adaları’na ışınlandı.

Gümüş taş duvarlar yerini beyaz sıvalı duvarlara bırakmıştı. Satın aldığı ve döşediği ev beyaz yüksek sütunlarla ve pencerelerden sarkan beyaz tüllerle açık ve havadardı.

Çantasını bıraktı ve en yakındaki balkona gitti, hiç görmediği kadar berrak suya bakan havadar terasa çıktı. Deniz pürüzsüzdü, dalga yoktu. Tek bir dalgacık bile. Güneş sevecen bir şekilde parlıyordu, daha şimdiden gün ortasıydı ve kırmızı parlak çiçekli güre yeşil ağaççıklar binanın etrafını çevreliyordu.

Belki o ve diğer savaşçılar aramaya niyetlendikleri antik tapınağa yakın olmak için Atina'da ya da Girit'te kalmalıydılar ama adalarda kimliklerini saklama olasılığı daha yüksekti. Çok az turist ve daha da az yerli vardı.

"Ne kadar az o kadar iyi," diye mırıldandı.

Buraya gelmeyeli binlerce yıl olmuştu, bu yüzden o zamanı şimdiyle kıyaslayamıyordu. O günler karanlıktı; o kadar kötü çığlıklar, acılarla ve eylemlerle doluydu ki onları hatırlamak istemiyordu.

Şimdi farklı bir adamım.

Ancak yakında şimdiye kadar işlemediği en kötücül eylemi işleyecekmiş gibi hissetmişti. Anya'yı öldürmek. *Onun ölümünü düşünme. Şimdi değil.*

Berrak denize yeniden odaklanarak, O zaman ne düşünmeli, diye merak etti. Acaba Anya buranın manzarasından hoşlanır mıydı? İç geçirerek çenesini okşadı ve gerçekten meraklandığını fark etti. Hoşlanır mıydı?

Fark etmez. Fark etmesine izin veremezsin. Dikkatini sol tarafa çevirdi, *Anya'yı düşünme.* Manzara karşısında hayrete düştü: beyaz ve morla çizilmiş gibi zümrüt dağlar. Kesinlikle bu tanrıların büyük eseri idi.

Hayır, yarattıkları en güzel eser Anya'ydı.

Dişlerini gıcırdattı. Onu aklından çıkarmak için ne yapması gerekiyordu? Ne yapmak istediğini biliyordu. Onu burada balkonda soymak ve demir tırabzanlara çıplak bedenini yaslamak ve güneş ışığının onu okşamasını istiyordu. Ona öyle zarif bir şekilde dokunurdu ki Anya yaralı yüzünü umursamazdı. Ona tekrar tekrar, adını bağırtı bağırtı orgazmı tattırabilirdi. Daha fazlası için Lucien'a yalvarırdı. O kadar isterdi ki daha önce yattığı her adamı unutur ve sadece Lucien'ı düşünürdü. Sadece Lucien'ı arzuları.

Lucien'ın yüzünün eski ihtişamına geri dönme olasılığı çok çok düşüktü. Gerçi bunu istemiyordu da. Yaralarının her birini isteyerek almıştı. Şu anda onun bir parçasıydılar, bir kadını sevmenin acıya ve ıstıraba eş, kalıcı bir hatırasıydı.

Bir anıya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Anya'nın ölümünü erteleyemeyeceğine karar verdi. Lucien bunun bir yolunu buluncaya kadar Anya ona musallat olacaktı. *Aş bunu.* Onu nasıl öldürmeliydi? Onu incitmek istemiyordu, bu yüzden çabuk olması gerekiyordu. Bunu ne zaman yapmalıydı? Geceleyin, o uyurken mi? Midesi asitle yandı. Başarısız olursa Titanlar tam olarak ne yaparlardı? Aeron gibi, gözünü kan bürüyerek delirir miydi? Arkadaşları teker teker yok mu olurdu? Bu düşünceyle öfkesi onu yaralıyordu.

Lucien cebinde taşıdığı birkaç şekerden birini çıkardı, ambalajını açtı ve kokladı. Çilekli kokusu burnuna dolarken anında tahrik olması öfkelerini yumuşattı. Neden böyle aptalca bir şey yapmıştı? Yeniden öfkelendi ama bu kez kendine.

Kaşlarını çatarak tırabzanın üzerinden lolipodu attı. Suyu düşerkenki sesini duydu. Çıkan dalgacıklar suyun pürüzsüzlüğünü bozdu.

Arkasından kapı açıldı. Kapandı. Erkek sesleri ve kıs kıs gülme sesleri yankılandı. Lucien kaygısız bir şekilde döndü. Uzun, solgun,

mükemmel Paris cinsel tatminle ışıldıyordu. Savaşçı kesinlikle daha yeni bir kadınla yatmıştı.

Onun yanında sessiz, esmer ve söylenmemiş sırlarla patlamak üzere gibi duran Amun vardı.

Strider, son derece yakışıklı yüzü zevkle parlayan Gideon'ın omzuna yumruk atıyordu. "Kıskanç olduğunu biliyorsun," diyordu.

"Oyuncudan nefret etme," dedi Paris, sırtışı daha genişledi. "İki uçuş görevlisi benim ihtiyaçlarımı havada görmek istedilerse elden ne gelirdi?"

Lucien geniş evin içine girdi, ılık hava birden serinledi. "Özel jete bir amaçla para ödedik, Paris yatsın diye değil."

Tatlı sohbetlerini azarla bölünce dört adam da silahını çekti. Konuşanın kim olduğunu anlayınca rahatladılar. Hatta gülümsediler.

"Özel yanlış kelime," dedi Strider, mavi gözleri parıldıyordu. "Herkesin önünde yaptılar. Ve ben şikâyet etmiyorum. Film baktandı, bu yüzden onların performansı beni eğlendirdi."

Lucien kıskanç görünmemek için elinden geleni yaparak gözlerini yuvarladı. "Etrafa bir göz atın. Yatak seçin." Işınlanabildiğinden daha önce burada olan tek kişiydi. Henüz bir oda seçmemişti çünkü ilk seçeneği diğerlerine tanımak istemişti. Ona kalanla mutlu olacaktı.

Adamlar Paris'in dediği gibi yeni "yurtlarını" turlarlarken çan taları anında kenara fırlattılar.

"Güzel," dedi Paris arkadaki odayı seçtikten sonra. "Piliçler kesinlikle bayılacak."

"Berbat," dedi Gideon ama her zamanki gibi herkes onu görmezden geldi. Ağzından çıkan her şey yalandı. Ön kapıya en yakın olan odayı almıştı.

Strider oturma odasına geri döndüğünde Lucien'a "Ne kadar süredir buradasın?" diye sordu.

"Birkaç dakikadır."

"Bu nasıl olabilir?" Strider ve Lucien bir ay önce yeniden bir araya gelmişlerdi. Lucien'ın adamları Budapeşte'ye giderken Strider grubuyla Avcılarla savaşmak için Yunanistan'da kalmıştı. O zamandan bu yana yüzyıllar geçmişti ve şimdi birbirlerini daha yeni yeni tanıyorlardı. "Bizden önce uçmadın ve sen kahrolası kesinlikle bizle de uçmadın."

Paris Lucien'ın geniş omzuna kolunu attı. "Adamım burada ışınlanma denilen küçük şeyden bahsediyoruz." Lucien'ın nasıl ruh dünyasına girebildiğini ve göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere nasıl seyahat edebildiğini açıkladı. "Bunu Buda'ya geldikten birkaç yıl sonra öğrendi."

Budapeşte'ye gelmeden önce iblisinin üzerinde yeterince kontrol kuramamış ve bu yüzden yetenekleri üzerinde uzmanlaşmamıştı.

Strider başını salladı, etkilenmiş olduğu açıkça görünüyordu. "Havalı bir yetenek. Ama neden hepimizi ışınlamadın?"

Yine Paris onun adına yanıt verdi. "En son ışınlanma aşkına kapıldığımızda Reyes üzerine kustu. Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Ancak bildiğin gibi Lucien'ın espri anlayışı kıt, bu yüzden bizi bir daha götürmeyeceğine yemin etti."

"Bayıldığından bahsetmemene şaşırdım," dedi Lucien alaycı bir şekilde.

Strider kıkırdadı. "Ah, canım. Bayıldın mı? Bebek! Kahretsin, şu manzaraya bak," diye ekledi duraksayarak, terasa baktı. "Bana Olimpos'u anımsatıyor."

"Hey!" dedi Paris, kaşlarını Lucien'a çatarak. "Sana söyledim, başımı ışınlanmanın ortasında çarptım diye."

“Bu seni daha az bebek yapmaz,” diye laf attı Strider omzunun üzerinden. Kollarını balkon tırabzanına dayadı. “Burayı ne kadar sık görürsem göreyim her seferinde ilkmış gibi geliyor.”

Paris konunun kapanmasına izin vermiyordu. “Senin ışınlanmaya tepkini görelim. Bahse girerim...”

“Yeter,” diye araya girdi Lucien elini kaldırarak. Paris Strider’a meydan okumanın sonuçlarını çok daha iyi biliyordu. Adam bir yarışa girdiğinde dövüş olsun, boks olsun ya da o ve Paris’in sevdiği oyun Xbox olsun, yoğun bir şekilde acı çekmeden, güçten düşürücü ıstırap duymadan kaybedemezdi. Söylemeye gerek yok, kazanmak için ne gerekirse yapardı. “Yapacak işlerimiz var.”

“Berbat,” dedi Gideon.

Lucien onu görmezden geldi. “Avcılara karşı binanın güvenliğini artırmalıyız. Bundan sonra, yarınki turumuza hazırlanalım.”

Bir saatte pencerelere ve binanın etrafına sensorlar yerleştirdiler. Oturma odasına vardıklarında ter içinde kalmışlardı.

Paris botlarından silahları çıkarıp onları en yakındaki masanın üzerine yerleştirerek “Biz gitmeden önce Torin’e birkaç şey yaptırmıştım,” dedi. “Araştıracığımız tapınağın Tanrılar Tapınağı olduğunu düşünüyor. Daha önceden duymuş muydunuz?”

Lucien başını salladı. Anya isimlerinden bahsetmemiştii. *Anya...* Dilini dişlerinde gezdirdi, kanı kaynadı. Bu kadın onu ne kadar tahrik ediyorsa onun ölmesini isteyen tanrıya o kadar öfkeleniyordu.

“Ne bulacağımızı düşünüyorsunuz?” diye sordu Strider, Lucien’a bakarken yüz ifadesi dalgındı. “Ve ne halt etmeye cinayet işleyecekmiş gibi bakıyorsun? Son birkaç haftadır yüz ifadende sadece sıkıntı var. Tapınaklardan ve iblis, senden bahsediyorum.”

Diğerleri de yüzlerini Lucien’a çevirdi. Gördükleri karşısında şok olmuşlardı. Diğer soruyu görmezden gelerek “Umarım kutuyu

buluruz,” dedi. “Ya da en azından nerede olduğuuna dair ipuçlarını.” Ne yazık ki ararken Anya’yla da uğraşmak zorunda kalacaktı. *Any*a. Dövüşmek. Ölmek. Ölüm.

“Kahretsin. Gözleri kırmızı. Ona bunun daha önce olduğunu hiç görmemiştim,” dedi Paris.

“İblisin kontrolü elinde tuttuğu günlerde nasıl olduğunu hatırlıyorum ve hiç hoş değildi,” dedi Strider. “Bilmiyorum ama onu zincirlemeli miyiz?”

“Evet, hoş olur,” dedi Gideon.

“Bana bir dakika verin, kendime geleceğim.” Onlar bir şey yapmadan Lucien doğrudan Antarktika’ya soğuk suya ışınladı. Nefesi kesildi, kemiğine kadar dondu. Buzlu hava sıcak öfkesinin sertliğini serinletmeye yardım etti, kafasının içinde başköşeyi gasp eden kadın için arzusunu biraz olsun bastırabildi.

Hiçbir şeyin olamayacağını düşünüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

A nya Lucien'dan yirmi dört saat uzak kaldı. Sonunda Lucien ortaya çıkarsa diye sürekli düşünerek sinirden kuduruyordu. Her açıklanamaz ses zıplamasına, nefesini tutmasına, kalbinin deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

Plaj evinde volta atıyordu, film izlemeye çalışmıştı ama DVD oynatıcısına hangi filmi koyduğunu bile hatırlayamıyordu ve sonra kendini sevdiği odaya kapatmıştı. Hazine odasına. Genellikle yüz yıllardır yağmaladığı şeyler onu keyiflendirirdi. Ama bugün pek keyiflendirmemişti.

Kraliçe Elizabeth'in mücevherleriyle kendini donatmış ve Kral V. George'un hançeriyle dart oynamıştı. Piskopos kadehinden çilekli, kivili meyve suyu içmiş ve orijinal Mona Lisa'nın üzerine bıyık çizmişti. Leo'yla biraz vakit geçirdiğinden onun bunu önemseyeceğini biliyordu.

Lucien, hazineleri hakkında ne düşünürdü acaba, diye merak etti. Parlak kaçak mal yığınının ürüp geri mi çekilirdi? Muhtemelen. Bazen çok moral bozucu olabiliyordu. Umutla belki de onu anlayabileceğini düşündü. Belki iblisiyle bu kadar süre savaştıktan sonra Anya'nın hırsızlığının kendi doğasının karanlık tarafların-

dan insanları korumanın bir yolu olduğunu anlardı. Şey, bir de hoş şeyleri severdi.

Anya iç geçirdi ve parlak kumsala geri döndü. Bakir okyanus dalgalarına bakarken hayal kırıklığıyla, *Gelmeyecek*, diye düşündü. Güneş batalı epey olmuştı, sonra doğmuş, sonra yine batmıştı. Şimdi ufukta gök mavisi suyun üzerinde ışıldayan mor ve altın rengi parlıyordu. Kumsal çıplak ayaklarının arasında hisşirdiyordu. Havada Hindistan cevizi ve orkide kokusu vardı.

Burada hem Lucien’le dövüşmüş hem de onu öpmüştü. Burada yüzyıllardır gerçekleşen gelmiş geçmiş en büyük aksiyon yaşanmıştı. Buradan ayrılma düşüncesinden hoşlanmamıştı. Onu özlemek aptallık mıydı?

Ayak bileğinin fiskeyle kumu savururken “Muhtemelen,” diye mırıldandı.

Az önce belinin her iki yanı da ipli, dar, safir rengi bikinisini giyinmişti. Lucien bu sırada ortaya çıksa, sıkı bir kavgayla göğüslelerinden biri “kazara” dışarı fırlardı. Lucien terlemeye başlar, kavgaya sevişmeye dönüşür ve tekrar öpüşürlerdi.

Tekrar dokunurlardı.

İç geçirdi. *Olmayacak*. Yumuşak meltem gözlerinin üzerine açık saç tutamını savurdu. Saçını kulağının arkasına koydu ve kaşlarını çattı. Lucien ne yapıyordu acaba? Anya’yı özlemiş miydi? Biraz bile?

Yoksa Anya’yı nasıl öldüreceğinin planını mı yapıyordu?

O piç muhtemelen ondan uzak olduğu için mutluydu. “Planı ne olursa olsun işe yaramayacak.”

Elleri yumruğa dönüşürken gözlerini kıstı. Eğer o ona gelmeyecekse, Anya ona giderdi.

Avcılar Tanrılar Tapınağı'na onlardan önce gelmişti.

Küçücük ada birkaç hafta önce denizden öylece yükselmişti. Ve şimdiye kadar dünyanın geri kalanının pek haberi yok gibiydi. Yoksa orduları ve diğer teknolojileriyle ortaya çıkarlardı. Bu nedenle, Avcıların da bunu bilmemesi *gerekiyordu*.

O zaman onlara kim söylemişti?

Lucien bunun Anya'dan kaynaklandığını biliyordu. Maddox'a yardım ettiğinde, onlara kalıntıların nerede ortaya çıkacağını, tanrılarının niyetlerini söylemişti: Tanrılar dünyayı eski tapınma ve kan sunumu adetlerine geri döndürmek istiyordu. Avcılara da mı o mu söylemişti?

Belki bunu inadına yapmıştı. Ne de olsa onu öldürmeye çalışmıştı.

Gördüğüm en kötü girişim. Rezil!

Sinirle çenesini sıktı. *Şimdi onu düşünmenin sırası değil.*

Ne zaman düşünmeli?

Daha sonra.

Ölümün kafasında mutlu bir şekilde el çırpıldığını duyabiliyor ve bunun Anya'nın ruhunu almak istediğinden kaynaklanmadığını hissediyordu. İblisin onu görmeyi neden önemseydiğini anlamıyordu ama bunun nedenini sorgulayacak zamanı yoktu.

Avcılar civardaki yeşil alana kamp kurmuşlardı ve kesinlikle çabucak ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. Bir kez savaştan vazgeçmişti. Bir kez, ama bu kez değil. Avcıların yaptığı her şey, yaptıkları her hareket arkadaşlarına zarar vermek ve yok etmeye yönelikti.

Lucien bu sabah diğerlerini buraya getirmeden önce etrafa bakmak için adaya ışınlanmış ama onları fark etmemişti. Ancak birkaç dakika içinde Ölüm onu çekiştirmeye başlamıştı, direnmeye kalktığında bu ruhsal zorlama fiziksel bir yıkım olurdu.

Günün geri kalanını insanları son varış yerlerine götürerek geçirdi, gece yarısı geri döndü, sonunda umduğu araştırmayı yapabildi ve diğerlerinin güvenliğinden emin olabildi.

Avcılar o sırada gözüne takılmıştı. Şok olmuştu. Hâlâ şoktaydı. Onu şaşırtan sadece tapınağa ondan önce gelmeleri değil, salgından oldukça kısa bir süre sonra güçlerini toplamalarıydı.

Az önce, yıkıntılardan uzaklaşmışlar ve doğrudan kamplarına yönelmişlerdi. Çatılarda yaprakları kullandıkları, kazdıkları ya da buldukları tünelleri kullandıkları kamp oldukça saklanmıştı.

Ne kadar süredir buradaydılar? Yanıt ne olursa olsun, planlarını zaten biliyordu.

Yürürlerken onlardan birinin “Hepsini öldüreceğiz,” dediğini duymuştu. Lucien fiziksel bedeninde değildi, bu yüzden onu görmemişlerdi.

Bir diğeri “Önce acı çektir,” diye lafa girmişti.

“Tüm iblisler hapsedildiğinde, sanırım onlardan birinin dişini kolye olarak takacağım. Nefes aldıkları her an dünyaya kötülüklerini salıyorlar. Tanıdığım ya da sevdiğim biri hastalığa ya da talihsizliğe kapılıyor. Ve bundan yoruldum. Yıllar önce ortadan kaldırılışlardı, Marilyn'im kanserden ölmezdi. Hâlâ burada olurdu. Biliyorum.”

“Onlar gidene kadar dünya düzelmeyecek. Buda'daki insanları melek olduklarına dair kandırmış olabilirler ama tarih aksini ispatlamış durumda. Sizler antik Atina'da Ölüm'ün portresini gördünüz mü?” Ürperti. “Hayatta kalan tek bir insan yok.”

Duyma onları. Kesinlikle kutuyu arıyorlardı. Tüm bildiği buydu, kutunun izini çoktan bulmuş olabilirlerdi. Onların istediği şeyden nefret ediyordu ama neden yaptıklarını biliyordu. Baden'ı öldürdükten sonra güvensizlik iblisi cansız bedeninden çıkmış, çok daha

delirmiş ve hiç olmadığı kadar yıkıcı bir halde hâlâ dünyada başıboş dolanıyordu.

İşte o zaman Avcılar savaşıları ve onların iblislerini öldüremeyeceklerini anlamıştı. Bu yüzden, dünyadan ikisini de silmek için, savaşıları esir edip itaat altına almak, sonra da iblisleri kutunun içine hapsetmek zorundaydılar. Bulurlarsa tabi.

Zaman hiç olmadığı kadar düşmandı. Lucien kiraladıkları evde film izleyip onu bekleyen savaşıların yanına ışınlandı.

“Sonunda,” dedi Strider, onu fark edince. “Endişelenmeye başlamıştık.”

“Avcılar,” dedi. Hepsi anında doğruldu.

Paris ayağa fırladı, göz açıp kapayıncaya kadar silahlarını bir çırpıda hazırladı. “Kaç tane?”

“Yukarda on üç tane saydım. Tünellerde daha fazlası olabilir. Aynı anda birden fazla yeri izleyemiyorum, benim de bir sınırim var.”

Amun pantolonunun belinden yarı otomatik tabancasını çekti ve dergiyi kontrol etti.

“Bu gece kan banyosu olmayacak,” dedi Gideon sırtarak.

İlk başta planlandığı gibi bir tekneye atlamaktansa, Lucien hepsini bir seferde adaya ışınladı. Elbisesiyle gösterişli bir şekilde bekleyen Anya’nın yanında olmayı tercih ederdi. Herkesi şaşırtan şeyse, Paris yolculukta bayılmış ve onu kendine getirmek birkaç dakika almıştı. Işınlandığı andan beri sırtan Strider kolaylıkla ilk ışınlanmasıyla baş etmişti. Amun hiçbir tepki vermemişti. Gideon da Reyes gibi kustu ama çabucak kendini topladı.

Bu sırada, Lucien Anya’nın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Onu çıırılçılak soyan, ruhunu derinden kavuran ateş geri gelmişti. Ölüm bile tekrar mırlamaya başlamıştı.

Onun orada olduğunu bilmek Lucien'in kaslarının acıyla kasılmasına neden oldu. Saldıracağını düşündüğü için değil, ki bunu yapmasını bekliyordu ama korkmuyordu, onun kollarında olmasının nasıl hissettirdiğini unutamamasındandı. Ateşli dilinin boğazına girdiğinde inlemesini unutamıyordu. Göğüs uçlarının sertleşmesini, daha fazlasını arzulamasını. Onu davet eden bacaklarının açılmasını, bir adamın umut bile edemeyeceği kadar cennete yaklaştırmasını.

Hemen adadan ayrılmak istedi. Onu çıplak ve yatağında istiyordu. Ellerinin Anya'nın vücudunda olmasını ve onun ellerinin kendi bedeninin üzerinde olmasını istiyordu. Bacaklarının arasında ağzının olmasını ve onun ağzının erkekliğinde olmasını istiyordu. Sadece... istiyordu.

İstememiş olmalıydı.

Konsantre ol! Etrafı şırıldayan sularla çevrili, ay ışığında çiyle kaplı ağaç yapraklarının üzerine çömeldi. “Karışma,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordu Strider, onun yanında çömelirken kafası karışmıştı.

“Boş ver.” Ay yükselmiş, kumsalı ve yeşilliği okşayan altın kurdelelerle çevrenmişti. Böcekler mutlulukla şarkı söylüyordu. Avcıları tek başına da alaşağı edebilirdi. Sadece tünellerinin içine ışınlanabilir ve saldırabilirdi ama bir tanesinin bile kaçmasını istemiyordu.

“Onların Avcı olduğundan emin misin?” diye sordu Paris, Lucien'in diğer yanına çömelirken.

“Evet. İşaretlerini gördüm.” Her Avcı tarikatı bileklerini Sonsuzluk sembolüyle dağlardı. “Kötülüksüz Sonsuzluk” inançlarıydı.

Lucien kendini tamamen kötü olarak görmüyordu. Bir zamanlar, evet kötü, olmuştu. İblisi sürekli olarak onu hayatlara son vermesi için zorlamıştı, sadece ölenlerin ruhlarını toplamak onu kesmiyordu.

Öldürme arzusu şükürler olsun ki yumuşamıştı. Şimdi ise, sadece barış ve korunma için dövüşüyordu.

Daha fazlasını kaldıramayacak kadar pişmanlık yaşamıştı. Bir süre gözlerini yumdu. Sadece bir ölümlü olsaydı, uzun zaman önce evlenmiş olurdu. O ve Mariah'ın bir düzine çocuğu olurdu. Günlerini ailesine bakarak, gecelerini de sevgili eşine ayırarak geçirirdi. Ve öldüğünde muhtemelen cennete kabul edilirdi.

Ama hayatın tadını çıkarmak için yaratılmamıştı. Tanrıların kralını korumak ve cenneti savunmak için yaratılmıştı. Ve sonra, o ve iblisi bir araya geldiklerinde, o bile ondan alınmıştı. *Bunu hak ettin, hak ettiğini biliyorsun.*

“Bu bir tuzak olabilir,” dedi Strider, dikkatini çekerek.

“Burada olduğumu bilmiyorlardı, herhangi bir savaşa hazırlanıyor gibi görünmüyorlardı.”

Paris hançerinin kabzasını tuttu. “Bunu nasıl yapmalıyız?”

“Kamplarını kuşatacağız. İşaretimle tünellere sessizce gireceğiz, kaçma şansları olmadan onları içeri kilitleyeceğiz. Dört giriş var. Daha önce baktım. Paris Strider’la batıya gidin. Gideon doğuya. Amun, kuzeye. Ben güneye gideceğim.”

Adamların hepsi teker teker başlarını salladılar ve sessizce itaat ettiler.

“Heyo. Bir savaş.” Anya aniden Lucien’in yanında belirerek hafif bir kahkaha attı. O da Lucien’in yanına çömelmişti.

Her yerini anında çilekli krema kokusu sarmıştı. Kanı sızlatacak, kabartacak derecede ısınmıştı. Ona bakmayı reddederek “Sessiz ol,” diye homurdandı. Bu onun telafisi olarak anlaşılabilirdi.

“Bana saldırmayacak mısın?” diye sordu. Lucien Anya’nın güvenmiş olduğuna yemin edebilirdi.

“Şu anda sana ayıracak zamanım yok.” Hakaret ettiğini hissetmesini istemişti. Ama bu cümle daha çok hayal kırıklığı yansıtmıştı. “Daha sonra dövüşebiliriz.”

“Sürekli beni ihmal ediyorsun ve bundan hoşlanmıyorum.”

“İhmal ettiğim için memnun olman lazım.”

“Kendini övme.” Lucien’in beklentisinin tersine biraz bile surat asmadı. Bunun yerine ona daha da yaklaştı. “Avcılarla savaşırken yardım edebilir miyim? Lütfen, lütfen, lütfen, ha?”

“Hayır. Sessiz ol.” Savaşçılar onları duymuşlarsa bile belli etmediler. Lucien’in işaretini beklediklerini başlarını çalılıklardan çıkardıklarında anladılar.

“Ama ben usta bir dövüşçüyüm.”

“Biliyorum,” dedi soğuk bir edayla. Onu bıçakladığı yer hâlâ ağrıyordu. Kana bu kadar seksi bir şekilde susamış olan bir kadın için bu kanun dışı olmalıydı. Ve Lucien kana susamışlığı bu kadar çekici bulmamalıydı. “Tapınağı Avcılara sen mi haber verdin?”

“Öf. Neden Avcılara yardım edecekmişim?”

“Böylece beni öldürebilirler ve sen de öldürülmekten endişe duymazsın.”

“Şu anda bundan endişe duymuyorum,” dedi sakın bir şekilde.

Tanrılar Lucien’i korusun. Kadınlar hep böyle miydi? “Burada ne yapıyorsun Anya? Seni terk ettim çünkü mesafeye ihtiyacım vardı. Zamana. Çok mu şey istemişim?”

“Evet.” Anya, ona daha yakın bir pozisyon alacak şekilde yer değiştirdi. “Ben sadece... seni aklımdan çıkaramıyorum. Seni özledim.”

Bunu duymak neredeyse acı vericiydi. Bir yalan mıydı? “Anya.”

“Hayır, hayır. Hiçbir şey söyleme. Anca beni delirtiyorsun, sonra da kötü şeyler oluyor. Ah, yüce tanrılarım,” diye sessiz bir kahkahayla

ekledi. “Tıpkı senin gibi konuşuyorum. Bak, yardım etmeme izin ver. Yoluna çıkmayacağım. Yemin ederim. İzci sözü. Cadı sözü. Ya da ne tür bir söz istersen o.”

Üzerlerine yumuşak, tuzlu bir meltem esti ve Anya’nın saçı yavaş yavaş nağına değdi. İpeksi saç tutamını geri çekerken bir anda istenmedik şekilde sertleşti Lucien. “Sessiz olmanı söylemiştim. Burayı incelemem lazım.” Saçı ona değerken Anya dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordu “Ve tanrılar aşkına, saçını zapt et.”

“Kestireyim mi?”

“Tıraş et.” Bunun bile fiziksel çekiciliğini mahvedeceğinden şüpheliydi. *Konsantre ol!* diye hatırlattı kendine. Avcılar şu anda bir saatten fazladır tünellerin içindeydi. Yerleşmek, dinlenmek için zamanları olmuştu. Girişlerde hareket yoktu, gözcüden de iz yoktu.

“Gerçekten mi?” diye sordu Anya şaşkınlıkla. “Seksi savaşı Vin Diesel gibi tıraş ettirmemi ister misin?”

Vin Diesel de kimdi? Ve neden Lucien anında onu öldürmek istemişti? Lucien çenesini çıkardı. “Evet.”

“Bunu yaparsam yardım etmeme izin verecek misin?”

Sesi o kadar istekli geliyordu ki bunu gerçekten yapacağından, saçını tamamen tıraş edeceğinden şüphelendi. Kesinlikle, saçı Anya için bir şey ifade etmiyordu. Gösterişe aldırması onu şaşırtmıştı.

Bu neden onu daha da beğenmesine yol açmıştı ki?

“Hayır,” dedi sonunda.

“Tam bir baş ağrısısın,” diye homurdandı. “E, tahmin et bakalım ne yaptım? O tünellere çoktan ısındım. Avcılar kesinlikle bir süredir orada. Esirleri bile var.”

Vücudundaki her kas gerildi. “İlk olarak benim iznim olmaksızın içeri girdin, kendini ve beni tehlikeye attın, öyle mi?”

“Dinle tatlım.” Şimdi sesinde öfke vardı. “Düşündüğünün tersine ben güçlü bir varlığım ve kendimi tehlikeye atıp atmamaya kendim karar veririm. Ayrıca içeri girdiğim için mutlu olmalısın. Yakalan-saydım, beni öldürme derdinden kurtulmuş olurdun.”

“İkinci olarak,” diye devam etti Lucien sanki Anya hiç konuş-mamış gibi. Kelimeler ağzından zar zor dökülüyordu, boğazı o kadar daralmıştı ki. “Esirleri mi var?”

“Hııı hııı. İki tane.”

Sonunda, Anya’ya baktı ve anında buna pişman oldu. Altın iplikle işlenmiş beyaz bir elbise giyinmişti ve hatırladığından daha güzeldi. Ay ışığının altın parıltısı başını taçlandırmış ve zümrüt yeşillikleri onu çevrelemişti. Masal kitabından fırlamış antik bir kraliçe gibiydi.

Soluk renkli saçını dağınık bir şekilde tepesinde toplamıştı. Geri kalanı omuzlarına düşmüş, Lucien’in dokunması için adeta yalvarıyordu. Duyduğu arzu onu adeta yumrukluyordu. Zorlanarak “Onlar kim?” diye sordu.

“Görünüşümle ilgili tek bir kelime etmeyecek misin?”

“Hayır.” *Sana bakmak nihayet cennetin kapılarına girmek gibi.* Neredeyse kalbini acı verici bir şekilde sıkarak göğsü daraldı.

“Cidden, neden uğraşıyorum ki?” diye homurdandı. “Dört yüz kilo gelebilir, bir lağım gibi kokabilir, süprüntü giyinebilir ve senden yine aynı yanıtı alabilirim.”

“Esirler,” diyerek konuyu değiştirdi.

Narin omzunu silkti ve kremamsı teninin her santimini ortaya çıkaran elbisesinin incecik kumaşı dirseğine değdi. Bu cennette... olmak mıydı? Evet. Göğsünün altındaki şişkinliği görebiliyordu. Onu tatmayı öyle çok istiyordu ki gerçekten dişleri acıdı.

“Yani?” diye sordu. “Esirleri insan.”

Kronos onun canını bağışlar da Lucien'in onu yalamasına izin verirse kendi ruhunu Kronos'a sunardı. Dilinin tek bir fiske bile yeterdi. Tüm ihtiyacı olan buydu. *Lütfen*. "Ve?"

Dolgun dudakları yavaşça gülümseme halini aldı. "Aradığınız bilgiye sahip olabilecek insanlar. Bana başka bir şey sorma çünkü söylemeyeceğim. Elbisemle ilgili yorum bile yapmadın, oysa bunu çalarken bayağı sorun yaşadım."

"Çalmak yanlış bir şey. Ama... hoş bir elbise." Yorum az bile. Bir yalan. Yatak odasının yerinde enfes dururdu. *Aptalca bir düşünce*. "Pandora'nın kutusunu biliyorlar mı?"

"Sana söylemiştim, söylemeyeceğim," diye ofladı. "Hoş olduğumu söylemen gerekmiyordu. Bana çıkarmamı çünkü onsuz daha iyi görüneceğimi söylemen gerekiyordu. Lucien, tanrılara yemin olsun, bu kadar yakınım..." iki parmağını birbirine yakınlaştırdı, "... sana teslim olmama. Bu kadar!"

Onun söylediklerine aldırma. Esirler kutu hakkında bir şeyler bildiğine bahse girerdi. Evet, daha güvenli bir konu. Avcılar neden onları hapsedmişlerdi ki? Tünellere bakıp gözlerini kıstı. Esirleri incitme riskini göze alamazdı. Sadece masum yaşamları korumak istediği için değil, onlar hangi bilgilere sahipse *sahip* olmak istediği içindi.

"Çok gıcıkısın! Beni görmezden gelmendense öldürmeyi denemeni tercih ederim."

İç geçirerek, etraftaki ağaçlığa baktı. Savaşçılar hâlâ işaretini bekliyorlardı, büyük ihtimalle neden geciktiğini merak ediyordu. Anya'ya tek bir kelime etmeden Paris ve Strider'in yanına ışınlandı, insan esirler hakkında dikkatli olmalarını ve kendisinin birkaç dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra da Amun ve Gideon'ı takip etti. Her zamanki gibi sessiz olan Amun hariç savaşçılar homurdandı.

Sonra Anya'nın yanına ışınlandı. Daha doğrusu tam üzerine ışınlandı; kendi bedenine değen ılıklığının ya da göğüslerinin temasının tadını çıkarmamaya çalışarak onu ters çevirdi. *Üzerine değil de yanına ışınlanabilirdin.* Evet, öyle yapmalıydı; ama istememişti. Böylelikle kaçmasına engel olduğu bahanesini kullandı.

"Seni küçük... mmm." Sesi düştü ve keyifle inledi. Kirpikleri yanaklarının üzerinde keskin gölgeler oluşturarak gözlerini yarı yarıya kapadı. "Sevişmek mi istiyorsun?"

Evet. "Hayır. Burada bekle." Kulaklarında Anya'nın çileden çıkarıcı lafları çınlarken Budapeşte'deki yatak odasına ışınlandı. Maddox'un ölüm lanetinin sonsuz döngüsü boyunca, kontrolünü kaybettiğinde, arkadaşları tehlikeye attığında ve onun kontrol edilemez bir şiddetle patlamasına engel olmak için Maddox'u her gece yatağına zincirlemek zorunda kalmışlardı.

Maddox laneti kaldırıldıktan sonra zincirlerin yok edilmesini istemişti ama ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir şey tanrıların zincirlerini eritememiş ya da kıramamıştı. Zincirlerden kurtulamamışlardı, onları Aeron'ın üzerinde kullanmak istememişlerdi. Avcılar bulur da savaşçıların üzerinde kullanmaya kalkarlardı diye Lucien onları yatak odasına saklamıştı.

Şu anda, onları dolaptan gizlice çıkardı, anahtarı cebine indirdi ve iki ucunu yatak direklerine taktı, işte hazırды. Kararlı bir şekilde Anya'ya ışınlandı. Anya yerinden kıpırdamamıştı ve Lucien bir kez daha onun üzerine ışınlanmıştı.

Geri döndüğünü anladığında, bacaklarını beline doladı ve ateşli dilini boğazına soktu. "Bu yaramazlığa her ne neden olduysa yürekten onaylıyorum."

Lucien'i tutuşturan erkekliği kanla dolarak ve sertleşerek büyüdü. Aniden hiç olmadığı kadar azgın, arzulu olmuştu. Arzuladığı ve şimdi

sürekli hayalini kurduğu kadın gerçekten bedenini ona sürüyor, üzerinde ellerini gezdiriyordu. Çok daha istekliydi.

Bir öpücük. Hepsi bu.

Lucien kendisinin mi yoksa iblisinin mi konuştuğunu bilmiyordu. Tek bildiği eğer Anya'yı öperse duramayacağıydı. Bu kadını öpmek bir başkasıyla sevişmekten çok daha tahrik ediciydi. Ve doğru zaman doğru yer bile olsa, yakında öldürmek zorunda olacağı bir kadınla yakınlaşmak akıl kârı değildi. *Tarihin kendisini tekrar etmesine izin verme. Bitir şunu.*

“Lucien,” diye soludu. “Öp beni.”

“Yakında,” diye vaat etti ve doğruydı. Her ne kadar yapmaması gerektiğini bilse de, kendini buna ne kadar ikna etmeye çalıştıysa da baştan çıkmıştı ve onun ağzının tadına tekrar bakana kadar son vuruşu yapamayacaktı.

Anya'nın üzerinde kalarak ikisini de kendi yatağına ısınladı. Soğuk nevresimler Anya'nın sırtına değince, Anya'nın ellerini yukarı kaldırdı ve onu yatağa zincirledi. *Klik.*

Anya beklediği gibi karşı koymadı.

Etrafına bakındı, mırıldandı, “Mmm, yatak odan. Bu davet için yamp tutuşmuştum.” Sırıtarak, bedeninin alt kısmını onunkine doğru kaldırdı. Hoş sesi iblisin onaylayan mırıltısıyla karışmıştı. “Bu yeni müstehcen bir fantezi mi?” Kulak memesini bile ısırmıştı. “Buda'da olan, Buda'da kalır. Söz.”

Zevk, aşırı zevk tenine, kaslarına işleyerek iyice sertleşmesine neden olmuştu. Aç ve ateşli bir ürperti hissetti. Yine yanmaktan, sertleşmekten daha çok kanı ısındı. Damarlarında resmen lav akıyordu, her parçası arzuyla alazlanmıştı. Öpmek için ağzını açtı ama bir kez daha kendini tutabildi.

Temas yok. Öpüşmek yok. Şimdi değil. Öldürülecek Avcılar var.

Ona âşık olmak da yok. Daha çok arzulamak yok. Er ya da geç ölecek. Hem sevgilisi hem infazcısı olmak içindeki iblis kadar onu alçak kılardı.

“Benimle oynamayacak mısın?” diye sordu boğuk bir sesle. “Beni öpmeyecek misin? Yakında demiştin, şimdi değil mi?”

“Anya.” Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ağırılığı Anya’yı olduğu yere mıhlamıştı ve bacaklarını daha da açmıştı, Lucien’in daha derine gömülmesine neden olmuştu. Hâlâ imkânsız derecede sertti ve kıyafetleri elektriklenirken erkekliliği Anya’nın kadınlığına kendiliğinden sürtünüyordu.

Anya Lucien’i kendine doğru çekip teması uzatarak boynunu ısırdı. Lucien onu sabit tutmak için kalçalarını yakaladı ve bu hareket ona çok pahalıya mal oldu. Vahşi şehvetini bastırmak için dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı.

“Bu oyunu seviyorum,” dedi nefes nefese Anya. “Kurallar?”

“Sadece bir tane,” diyebildi dişlerinin arasından.

“Söyle hadi.” Dizleriyle Lucien’in kalçalarının yanlarına sürtüyordu, onu daha derine davet ediyordu.

“Tek kural...” Ellerini kaldırdı ve yanaklarını ellerinin arasına aldı, başparmağıyla kadife tenini okşadı. Ah, burada sonsuza kadar kalabilirdi. Ya da sadece kısa bir süre için olsa bile onun tadını çıkarabilirdi. “Tek kural burada kalmak zorunda olman.”

“Mmm, kuralları çiğnemeye bayılırım... hey? Ne?” kaşlarını çattı. “Burada *seninle* kalacağım, değil mi?”

“Hayır.” Tüm teması keserek yataktan kalktı. Vücudu itiraz ediyordu, iblisi ona lanetler savuruyordu. Lucien’in tüm suçları arasında onu bu şekilde bırakmak aniden en kötü şey gibi göründü.

Kaşlarını daha derin çattı. “Lucien? Ne?” Kollarını kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Kısık bakışlarını yatak başlığına kaydırды, kollarını oynatırken bir süre öyle kaldı, sonra ona döndü. “Anlamıyorum.”

“Şu yatakta alabileceğin tek zevk kendine vereceğin zevktir.”
Şimdilik.

Yüce tanrılar, böyle düşünme.

“Bundan yoruldum. Ama illa ki kendimi tatmin ederken beni izlemek istiyorsan, zincirleri çıkarmak zorundasın.”

Yine onun beklediği yanıtı vermemişti, inlemek istedi. Anya... bacaklarının arasına eliyle... klitorisini uyararak... kendine orgazm vererek... bunu hayal etmesi bile tamamen erotik ve kesinlikle nefes kesici ve sanki insanmışçasına dizlerinin bağının çözülmesine yol açmışsa, gerçekten böyle bir şeye şahit olması nasıl olurdu acaba?

“Burada kal,” diyebilirdi boğulur gibi “ve sessiz dur. Senin için geri döneceğim. Sözüm söz.”

“Benim için geri mi geleceksin?” Şimdi gözleri açılmıştı. “Nereye gidiyorsun? Kamçı ve çivili tasma almaya gittiğini söyleyen iyi edersin. Fahişen olmak dışında bir isteğin varsa pişman ederim. ”

“Tapınağa geri dönüyorum. Avcıları alt eder etmez geri döneceğim.”

Şok olmuş gibi soludu. Belki içinde biraz incinmişlik de vardı ama bunu kabul etmek istemedi. “Seninle ısınlanabilirim. Zincirler beni tutamaz.”

“Bunlar tutabilir. Bunlar ölümsüzler için yapılmıştır.”

Bir saniye geçti. Başka bir saniye daha.

Ağzı sımsıkı ona baktı. O ağzın yumuşak olmasını ve tüm bedeninde gezmesini tercih ederdi. Bugünkü eylemleriyle bu şans da yok

olmuştı, bundan şüphesi yoktu. Bu şekilde daha iyi, diye söylendi ama yine de acı bir pişmanlık dalgası hissetmişti.

“Işınlanamayacağımı mı söylüyorsun?” dedi dişlerinin arasından.

“Tam olarak bunu söylüyorum.”

“Ve sen beni bu şekilde mi bırakacaksın?”

“Evet. Uslu dur,” dedi ve onu bıraktı, tam terk ettiği noktada cisimlendi.

O gür sivri çimenler etrafını sardığı an, içi suçlulukla doldu, ihtiyaç da duydu. Suçluluk duydu çünkü onu çaresiz bırakmıştı. İhtiyaç duydu çünkü onun üzerine çıktığıyla ilgili anısı daha tazeydi ve gözünün önünden gitmek bilmiyordu. Harika.

Ve Anya da onu istiyor gibiydi. Ta ki Lucien her şeyin içine edene kadar.

Onunla ne yapacaktı? Kadın elini ayağını bağlıyordu!

Muhtemelen şimdi ondan nefret ediyordu. Onu asla affetmeyecekti. O tam yanında belirdi ve gözüne yumruk attı.

“Piç,” diye hırladı.

Lucien şaşkınlık ve acı içinde ona bakakaldı. Kahretsin, Anya gerçekten güçlüydü. Kemiğini kırdığını hissetti, vurduğu yer anında şişmişti. “Nasıl kurtuldun?” O zincirler yüzyıllardır kırılamıyordu.

“Kendi yollarım var.”

“Nasıl?” diye ısrar etti.

“Hapsedilemem, tamam mı? Ne tür baskılar, aletler kullanırsan kullan *beni tutamazsın*. Ve bir daha böyle bir şey yaparsan...” Ellerini yumruk yaptı. “Özgürlük her şeydir. Bir iblisi içinde tutmaya zorlandığın için daha iyi bilirsin. Yüzyıllardır her gece arkadaşının ruhunu almak zorunda kalıyordun. Seni kurtardığım bir zorunluluk.

Hatırlıyor musun? Özgürlüğümü deneyip almaya çalışman... Ah! Seni tek tırnağımla cidden ikiye bölerim.”

Bu şekilde daha iyi unuttun mu? “O zincirler tanrıların üzerinde kullanılmış ve asla başarısız olmamış. Sadece anahtarla kurtulabilirdin ve anahtar da cebimde.”

“Aman ne büyük şey, seni piç kurusu. Sana güçlü olduğumu söylemiştim, dinlememen benim kabahatim değil. Şu anda Avcılarla savaşman için sana yardım edeceğim. Hedefim kazara, istemeden tersine döner de *seni* öldürmezsem şanslı sayılırsın. Aslında seni bekleyeceğimi sanmıyorum.” Tünellere baktı ve parmağıyla saydı. “Görüşürüz... bir saniye sonra tatlım. Son kontrol ettiğimde orada en büyük, en kötü Avcı duruyordu. Onu sen farz ederek tırnağımla kıcını duvara yapıştırdım.”

Anya, arkasında çilek, krema ve kibirli bir öfke dumanı bırakarak anında gözden kayboldu. Kahretsin! Islık çalıp ileri sıçradı. Şu anda sabırsızlanan savaşçılar ipleri koparılmış gibi ileri atıldılar.

Sessizce, yandaki yaprak ve ağaç dallarını tekmelediler. Lucien ikinci tünele vardığında, Gideon'inkine, eğreti çatıyı fırlattı ve kendini içeri attı, ısınlanmak ve adamlarını ürkütmek istemiyordu. Gideon kaşlarını çattı ama onu aşağıya doğru takip ederken yorum yapmadı. Her birinin elinde hazır kalkmış silahları vardı.

Bir homurtu geldi. Bir bağırış. Lucien gerildi, bakındı... bakındı... kahretsin, ne Anya'yı görüyordu, ne de...

Avcılar. Orada iki tane köşede. Bir tanesi yaşlı bir adamı dövüyor, diğeri ise orta yaşlı bir adamı konuşturmaya çalışıyordu. İki esir de Avcılara durmaları için yalvarıyordu.

“Bilmem gereken şeyi söyle,” dedi Avcının biri, akılcı ses tonu eylemlerinin vahşiliğiyle çelişiyordu. “Acın sona ersin. Tüm yapman gereken bu.”

En uzun ve kaslı olanı yaşlı adamın karnına yumruk atarken “Eli boş dönmekten bıktım,” dedi.

Bir *ihhh* sesi geldi. Daha genç olanı feryat etti. “Dur. Dur artık. Başka bir şey bilmiyor!”

“Biliyor. Bilmek zorunda. Ya konuşursunuz ya da ölürsünüz. Şu anda bunlar tek seçeneğiniz.”

Şikayetçi olan ileri adım attı, esirlerin yüzüne doğru eğildi. “Ölümü seçtiniz ve bu, öyle kolay ve nazik olmayacak, anladınız mı? Yavaş yavaş öleceksiniz.”

“Babamı rahat bırak.” Daha genç olanı yaşlı olana kollarını doladı, bedenini ona kalkan yaptı. “Sana yemin ederim bildiğimiz her şeyi söyledik. Bırakın gidelim. Lütfen.”

“Söylemediniz. O iblisleri koruyorsunuz, hatta onlarla çalışıyor bile olabilirsiniz.”

Sanki Lucien’in gelmesini bekliyormuş gibi, Anya en iri olan Avcının yanında göründü ve daha adam onun orada olduğunu anlamadan boğazını yardı. Adamın bedeni yere çöktü ve Anya Lucien’a *bak-ne-yaptım* sırtışını attı.

Biraz önce vahşi bir şekilde tereddüt etmeden bir adamı öldürmüştü ve üstü başı kan olmuştu. Sırtışını görmek Lucien’in dünyasını eksenlerinden sarstı. O, çekici ve güzel bir melekti; aynı zamanda da bir katil. Tıpkı kendi gibi.

Onun sakinliğinden çok etkilenmesine, onun tadını çıkarmak istemesine rağmen Lucien iki hançerini ikinci Avcıya atmayı başara-bildi. İkisi de öldürücü noktalardı ve seçmektense iki yere de atmayı tercih etmişti. Tedbir olsun diye. Ölümsüz olsun olmasın Anya’nın olayın ortasında olmasından hoşlanmamıştı. İncinebilirdi. Avcıların ona dokunma düşüncesi bile içindeki derin öfkeyi kıvılcımlandırdı.

“Arkanda!” diye bağırdı aniden Anya.

Döndü ama zamanında değil. Bir Avcı karanlıkta saklanmıştı ve sessizce Lucien'in üzerine atıldı. Birbirlerine çarpıp yere yuvarlandılar, bıçağı Lucien'in boğazını santimle kaçırdı. Adam Lucien'i öldürmek ve iblisini dünyaya salmak konusunda kaygılı görünmüyordu. Kendini kaybetmiş gibi görünüyordu, ölüm tek kaygısıydı.

Düşmanı "İblis dölü," diye küfretti. "Hep bugünü bekliyordum."

Lucien ışınlandı, Avcının yere yapışmasına neden oldu. Kanıyordu, tekrar adamın arkasında belirdi, uzandı ve boynunu kırdı. Aynı anda, Anya yanında belirdi ve Avcıyı göğsünden bıçakladı.

Nefes nefese kalan Lucien doğruldu ve sordu; "Diğerleri nerede?"

"İkisini çoktan öldürdüm ve geri kalanını da görmedim." Kanlı ellerini elbisesine sildi, bembeyaz elbisesinde kan kırmızısı lekeler parlıyordu.

Bu görüntü yine onun yatağındaki yayılmış halinden daha erotik görünmesine neden olmuştu. Zarif güzelliği öldürücü ve cesaretlendiriciydi. Savaşçı prenses. Anya da ateşli bakışını üzerinde gezdirirken ondan etkilenmiş görünüyordu.

Ona "Güzel hedef," dedi.

Anya onun tahrik olduğunu görmeden Lucien dönerek çevresine bakındı. Avcılar saklanma yerlerini akıllıca seçmişler ve iyi güçlendirmişlerdi. Çamurlu duvarları kerestelerle desteklenmiş fazlasıyla oda, koridor vardı. Arkada yiyecek konservelerinin ve yakacak ince dalların üst üste yığıldığı bir masa vardı.

Gözünün ucuyla Anya'yı yere çömelmiş esirlerin önüne eğilirken gördü, adamlar muhtemelen intikam meleğinin onları da inciteceğinden korkmuşlardı. "Endişelenmeyin," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ben sadece kötü adamların belasıyım. Benden korkmanıza gerek yok. Sizi buradan çıkaracağız."

Ne yumuşaklık! Lucien bile etkilenmişti.

Koridorlardan birinden çıkarken bir oflama, bir gümbürtü, ardından da kulak delici bir böğürme sesi geldi. Bir saniye sonra diğer koridor insan çığlıklarıyla patladı ancak bu çığlıklar çabuk kesildi. Lucien Anya'nın önüne atladı, biri ortaya çıkarsa dövüşmeye hazırды.

Sonra uzun adımlarla Paris odalardan birinden çıktı, yüzü kesik ve yara içindeydi ve Lucien rahatladı. Savaşçı gururla bir parça da tükenmişlikle "İkisini hallettim," dedi.

Amun diğer yandan uzun adımlarla çıktı, yanaklarına kan sıçramıştı. Konuşmadı, hiç konuşmazdı zaten, sadece başını salladı. O da hedeflerini haklamıştı.

Arkasında Gideon ve Strider vardı, ikisi de sırtıyordu. "Üçünü çiviledim," dedi Strider ve Lucien onun topalladığını fark etti. "Bal-dırırma bir bıçak yedim ama zafer bizim."

"Başarısız oldum," dedi Gideon kibirle.

"Mağaraların bağlantılı olduğunu sanıyorum", dedi Paris. Aşırı mükemmel yüzünde gerilim vardı. Dövüşte gücünü son damlasına kadar kullanmış olmalıydı. Genellikle günün bu zamanında bir ya da iki kadını götürmüş olurdu, iblisini doyurmak için bir ya da iki kadına *ihtiyacı vardı*. Ama Şehvet dün uçak indiğinden beri tek bir kadınla bile yatmamıştı.

Anya esirlerin yanından Lucien'in yanına geldi, hepsinin bakışı üzerine toplanmıştı. Üç adam da nefeslerini çektiler.

"O ne halt demeye burada?" diye ısrarla sordu Strider. "Ve neden önemsiz bir tanrıça Avcılarla dövüş..."

Anya ayağını yere vurarak "Hey! Ben önemsiz değilim!" dedi.

Lucien'in yanıt verme şansı olmadı. Ölüm ısrarla onu çekiştiriyordu, Lucien'in neredeyse canı yanmıştı. Ruhları toplama ihtiyacı her zamankinden daha güçlüydü. Ölüm aynı zamanda kafasının

içinde sızlanıyordu, çatışma içindeydi. Bir yandan harekete geçmek isterken diğer yandan güzel Anya'nın yanında kalmak istiyordu.

Bu varlığın üzerinde ne tür bir güç kullanıyordu? Bunu nasıl kullanıyordu?

“Geri döneceğim,” dedi. Kendini fiziksel dünyadan tamamen kopararak ruhsal olana girdi. Bedenini arkada bırakabilirdi ama savaşçıların onu korumak için endişelenmelerini istemiyordu. Arkadaşları ve Anya bile görüş alanından kayboldu.

Sadece yerde uzanmış kan içinde ve cansız Avcıları görüyordu. Neredeyse ölü bedenlerinin içinde ruhları kıvranıyor, onu bekliyordu.

“Anya,” diye seslendi. Onu savaşçılarla tek başına bırakmaktan hoşlanmamıştı. Ne yapmaya çalışacaklarını söylemeye gerek yoktu, özellikle Paris'in.

Anya görünmedi. Bu âlemde onu daha önce takip ettiğini biliyordu, onu hissetmişti. Neden şimdi değil? *Başının çaresine bakabilir. Bunu ispatladığımı gördün.*

Acele et! Lucien dünyadaki her ruhtan sorumlu değildi. Aslında çoğunun kalmasına izin verilirdi, görünmez olarak başıboş dolaşırlardı. Bilinçli her anını bu âlemde geçirseydi, dünyadan cenneme ya da cennete seyahat etmekten başka bir şey yapmasaydı delireceğini düşünürdü. Son istirahat yerlerini belirlemek zaten başlı başına yeterince yükü.

İçinde derinlerde ruhları nereye götürmesi gerektiğini hep hissedirdi. Bazen kişinin son dakikalarının hasta edici bir zalimlikle mi yoksa salt iyilikle mi dolu olduğunu bile görürdü.

Lucien iç geçirdi, hedeflerini inceledi. Bu adamlar yakında sonsuz ateşte yanacaklardı. Şaşırmamıştı. Bazı Avcılar cennete gitmişti ama bunların gitmeyeceğini biliyordu. Bunlar aşırı fanatikti ve yanıt almak için masumlara gelişigüzel işkence yapmışlardı.

“Bu o çok peşinde olduğun *huzur* mu?” Lucien’in hayaletimsi varlığı birinci bedene doğru süzülerek gitti. Ellerini açıp parmaklarını esneterek Avcının göğsünün içine ulaştı. Buz soğukluğunda bir blok hissedince parmaklarını çatırdattı.

Ruh esir edildiğini anladı ve Lucien onu cesedinden çekiştirirken mücadele etmeye başladı. Gözleri buluştu ve Lucien kendininkilerin ateşle parladığını biliyordu.

“Hayır,” diye bağırdı. “Hayır. Bırak burada kalayım.”

“Adamın günahları hızlıca iblisin ve sonrasında da Lucien’in bilincinden geçti. Adam zaten kanıtlamış olduğu üzere yoluna çıkan kadın, erkek, çocuk kim varsa öldürerek kendini yasaların üzerinde hissetmişti, hepsini daha iyi bir dünya adına yapmıştı.

Piç.

İtiraz eden ruhu sıkı sıkı tutarak cehennemin girişine ısınlandı. Hades’e değil, o kasvetli yer altı dünyası ne cehennemin ateşini ne de cennetin ödülleri için ayrılmıştı. Bu adam alevleri hak ediyordu. Ateş çukurunun kapılarının kapalı olmasına rağmen dışarı yansıyan yoğun ısıyı hissedebiliyor, içerideki işkence dolu çılgınlıkların senfonisini, iblislerin kahkahalarını duyabiliyordu. Yuhalamalar. Sülfürün boğucu kokusu bir insanı öğürtecek kadar tüm alana yayılmıştı.

Binlerce yıl her gece Maddox’u buraya getirmişti, bu yüzden kendinden nefret etmiş, arkadaşının kederini kolaylaştırmak için yapabileceği bir şeylerin olmasını dilemişti ama yapacak hiçbir şeyi yoktu. Anya’ya kadar. Onun da sık sık hatırlatmayı sevdiği gibi onları o kurtarmıştı.

“Lütfen!” diye ağladı ruh. “Üzgünüm...”

“Yalvarmalarını kendine sakla,” dedi soğuk bir şekilde. Yüzyıllardır akla gelebilecek her türlü umutsuz pazarlığı duymuştu. Hiçbir şey aklını çelmemişti.

Anya sana yalvarırsa ne yapacaksın? O zaman ne olacak?

Aniden öyle güzel bir varlığı buraya getirme düşüncesi karşısında Lucien kusmak, ağzına geleni söylemek, öldürmek istedi. Suçu ne olursa olsun, yanmayı, etinin eriyip nefis bedeninden dökülmesini, sonra yenilenip tekrar erimesini hak ettiğini düşünmüyordu.

Belki öldüğünde cennete gitmesine izin verilirdi.

En azından bunun için dua edebilirdi.

“Lütfen!” İki kalın kaya parçası çukurun üzerinde açılınca avcının ruhu çılgılık attı. Turuncu altın sarısı ışıklar dışarı fırladı; çatırtı ve patırtıyla sülfür kokusu yanmış saç ve çürüyen doku kokularıyla daha güçlüydü.

Ruhun mücadelesi yoğunlaştı.

Lucien şeytani, iskelet kolların alevlerden uzandığını görüp alayların istekli kıkırdamalara dönüştüğünü duyunca ruhu içeri fırlattı. İskelet kollar onu yakaladı ve aşağıya doğru çekti. Neredeyse sağır edici acı dolu bir çılgılık geldi ve sonra da kapaklar kapandı.

İblisleri neyin içeride tutacağını bilmiyordu, sadece bu bir işe yarıyor gibiydi. Şu anda içinde barındırdığı iblisi tutamayan bir şeydi, bu yüzden, şükürler olsun ki, Pandora'nın kutusundan kaçtıktan sonra cehenneme dönmemişti.

Kutuyu açmamış olsaydın, Anya'yla asla karşılaşamayabilirdin.

Onu tanımak her ne kadar yakıcı olsa da belki de tanımamış olmanın daha iyi olacağını düşündü. Böylelikle öldürme emri de verilmemiş olurdu.

Her ölü Avcıyla birlikte seyahati tekrarladı ve işi bittiğinde, kendini fiziksel âlemde bulmak üzere gözlerini açtı. Etrafını karanlık ve kasvetli mağara duvarları sardı. Sessizlik vardı ama sessizliğin yer altı dünyasının çığlıklarından daha iyi olduğundan emin değildi. Zihni her saniyeyi Anya'yı düşünerek geçirmek istiyordu.

Anya ona saplantılıydı.

Ve onun gittiğini fark etti. Hayal kırıklığıyla doldu.

Olanları fark etti, adamları işlerini yapmaya devam etmişler ve masumları tedavi etmişlerdi. Ya da Anya gitmeden önce bunu yapmıştı. Nereye gitmişti.

Paris dövülen insanlardan birine “Anlamıyorum,” dedi. “Ne için?”

“Antik nesneler,” dedi yaşlı adam şiş dudaklarının arasından. “Paha biçilmez, tanrısal, güçlü. Her biri ona sahip olanı Pandora’nın kutusuna yaklaştıracak.”

Pandora’nın kutusu. Kelimeler kesinlikle tüm dikkatini çekmişti. Lucien gruba katıldı. “Antik nesneler kutuyu bulmamıza nasıl yardım edecek?”

Amun uzak bir kenarda durmuş izliyordu ama Lucien konuşunca başını çevirdi. Strider ona çabucak bakarak “Geri dönmen ne hoş,” diye mırıldandı.

“Kadın?”

“Hâlâ burada,” dedi Gideon. Bu, aslında ‘gitti’ demekti.

Amun’un yanına geldi ve birinden açıklama bekledi.

“Hemen ardından yok oldu,” dedi Strider. “Neden ortaya çıkmaya devam edip duruyor?”

Lucien yanıt vermedi çünkü Anya’nın ne yaptığından tam emin olamıyordu. *Seni özledim*, demişti. Gerçekten özlemiş miydi? Bilmi-

yordu. Güzel olduğu kadar gizemliydi de. “Kim bu adamlar ve bu antik nesneler kutuyu bulmamıza nasıl yardım edecek?”

Strider ani konu değişikliği karşısında omzunu silkti. “Yaşamlarını mitolojiye adanmış ölümlüler. Ve bilmiyorum.”

“Eve gidebilir miyiz?” dedi daha genç olanı. Kahverengi gözleri dolmuştu. “Lütfen.”

Lucien nazikçe “Yakında,” diye söz verdi. “Sadece Avcılara ne söylediğinizi bilmemiz lazım.”

İkisi de bir ağızdan “Avcılar?” diye sordu.

“Sizi hapsedenler.”

“Piçler,” dedi genç olanı dişlerinin arasından. “Size anlattıktan sonra bizi öldürecek misiniz?”

Strider kahkahayla “Hayır,” dedi. “Lütfen. Bir kendine, bir bana bak. Önemsiz hedeflerle işim olmaz.”

Yaşlı olanı yutkundu. Ağzını açtı.

Oğlu “Hayır,” dedi.

“Sorun değil. Onlara anlatacağım.” Yaşlı olan yaralı, kanayan ağzından ağır bir nefes aldı. “Antik inançlara göre dört antik nesne var. Her Şeyi Gören Göz, Görünmezlik Pelerini, Tecrit Kafesi ve Kudretli Asa.”

İkisi uzaktan aşına olduğu, Lucien’i keyiflendiren bir şeydi. Diğer ikisi ise tanıdık gelmemiş, kafasını karıştırmıştı. Daha çok durumun ironisi onu iğrendirmişti. Bu insanlar haklılarsa bir zamanlar tanrıların askeri olduğundan şu anda yaşadığı dünya hakkında Lucien’dan daha çok şey biliyorlardı. “Anlat bakalım. Lütfen.”

Adamın gözlerinde korku olmasına rağmen devam etti. “Bazı efsaneler bunların Kronos’a bazıları da her birinin başka bir Titan’a ait olduğunu söylüyor. Birçok hikâye Zeus’un Kronos’u yendiği, Zeus’un

olur da hapisten kaçmayı başarırsa kralın onları tekrar kullanmasını engellemek için dünyanın dört bir yanına dağıttığı konusunda birleşiyor. Çünkü Titanların Yunanları sonsuza dek yok edeceği kehanetinde bulunulmuştu.”

Neden Zeus Kronos’u öldürmemişti de onu hapsetmişti? Hangi sebeple kaçışından sonra Kronos Zeus’u öldürmemişti? Neden hapsi tercih etmişti? Tanrılar. Lucien bu ölümlülerin yaptığı gibi yıllarını onları incelemek için feda etse de onları asla anlamayacağını düşündü. “Bu dört antik nesne hakkında başka ne biliyorsun?”

Daha genç olanı omuzlarını silkti, hikâyeyi o devam ettirdi. “Her Şeyi Gören Göz diğer dünyaları görmenizi sağlar, doğru yolu gösterir. Pelerin onu giyeni gözleyenlerden saklar. Asa ise okyanusu ayırabilir, ki bu tartışma konusudur. Kafes ise içine kim sokulursa esir eder. Daha önce de dediğimiz gibi, efsaneye göre kutuyu bulmak ve kazanmak için dört tanesine de ihtiyaç var ama nedenini bilmiyoruz.”

“Peki, bu antik nesneler nerede?” diye fırladı Paris. Tüm savaşçılar yanıtı duymak için adamların etrafına toplandı.

Yaşlı adam iç geçirdi, sonraki sözleriyle savaşçıları öfkeliendireceğinden korkuyor gibi yavaş yavaş geri adım attı. “Bunu da bilmiyoruz.” Kahkaha attı, sesi acı çıkmıştı. “Uzun zamandır onları arıyoruz ama gerçekten var olduklarına dair herhangi bir işaret bulamadık.”

“Bu yüzden o piçler bizi buraya getirdiler,” diye ekledi genç olanı. “İpuçlarını bulmakta onlara yardım etmemiz için.”

“Herhangi bir şey buldular mı?” diye sordu Lucien.

“Hayır.” Daha genç olanı başını salladı. “Bu yüzden gün geçtikçe daha da sinirlendiler. Dünyanın her yerinde bunları arayan adamları var. Aksini daha çok dilesem de, cidden bulacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Olsaydı, çoktan biz bulmuş olurduk.”

Avcıların her yerde olduğunu biliyordu ama antik nesnelerin farkında değildi. Bu gerçekten onun hatasıydı. Çok uzun zamandır isteyerek kendini dünyadan yalıtmişti, kalesinde sessizce yaşamaktan mutluydu, uzakta kalan cennet acı bir hatıraydı. Bir daha asla.

Kronos nesneleri geri istemek zorundaydı. Aşırı derecede. Belki Lucien bunu kendi lehine kullanabilirdi. Sabin'i ve Roma'daki diğer savaşçıları ziyaret etmeyi aklının bir yerine yazdı, böylelikle onları uyartabilirdi. Adamlara "Tüm bildiğiniz bunlar mı?" diye sordu.

İkisi de ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.

"Bu bilgiler için minnettarız. Şimdi sizi eve götürelim," dedi. Parmaklarını her ikisinin de bileklerine doladı.

"Evimiz Atina'da," dedi genç olan, biraz umutlu, titreyen sesiyle. "Birlikte yaşıyoruz ve kendi yolumuzu bulabiliriz."

Yaşlı adamın yanaklarından sevinç gözyaşları süzüldü. "Teşekkürler. Siz... onlardan biri misiniz? Ölümsüz müsünüz? Daha önce de görünmüştünüz."

Lucien, soruyu duymamış gibi yaparak "Bana adresi ver," dedi. "Sizi götüreceğim."

Baba gözlerinde hürmet ifadesiyle adresi söyledi, Lucien onları ışınladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Anya evlerinde bekliyordu. Rahat görünümlü salonda bir ileri bir geri yürüyordu. Lucien'i gizlice takip etmesine rağmen yüzünde tek bir kıpırtı yoktu.

"Onların hafızasını sileceğim," dedi. Sesi de duygudan yoksundu. "Ne Avcılar, ne de savaşçılar hakkında bir şey hatırlayacaklar."

Her şeye rağmen Anya'yı gördüğü için çok sevinmişti ve hâlâ ona yardım etmeyi planladığı için minnettardı. Bununla birlikte tek bir kelime etmeden adaya ışınlandı. Bir kelime başka bir kelimeye ve

o kelime de bir yalvarışa –*öp beni, dokun bana, lütfen*– dönüşecekti. Bu şekilde sadece Kronos'a meydan okumuş olurdu. *Onu öldürmeyeceğim. Seni öldüreceğim.* Çünkü şu anda Lucien, Kronos'un onun ve arkadaşlarının üzerine göndereceği lanetleri önemse-miyordu. Tanrıların kralının onları sonsuza kadar acı çek-tirme olasılığını umursamıyordu.

Anyasız, her türlü acı çekecekti.

ALTINCI BÖLÜM

“Başımı tıraş etmek,” diye mırıldandı Anya üzüntüyle. Gerçekten bunu yapsa Lucien nasıl tepki verirdi? Bir sonrakinde ona kel olarak görünse? Muhtemelen onu “çirkin” ve “ahmak” olarak adlandırır ve ona daha çok direnç gösterirdi. “Şerefsiz.”

Aptalca ama yine de onu özlemişti.

O ruhları cehenneme götürmek için ruhsal âleme geçince, onun yakında oraya geleceğini bilerek insanların evine ısınlanmıştı. Yeniden Lucien’i görmek onu derinden etkilemişti. Sağ salım ortaya çıkmasına, yüzünün ve boynunun çoktan iyileşmesine sevindiğinden kendini neredeyse kollarına atacaktı; ancak duygularını bastırınca kendini kollarına atılmaktan alıkoyabildi.

Sonrasında, Havai’deki plajına geri dönmüş, keyfi kaçmış ve sevdiği tek parça beyaz kombinezonunu giyinmişti. Şimdi ıslak ve dalgalı saçı sırtından aşağı inerken parlak kumu suya doğru savuruyordu. Tenini okşayan güneş sıcacık parlıyordu. Dalgalar pembe kum tanelerinin bir kısmını alıp götürerek kucakladı. Bir an ağır basan duyguları onu tamamen yalayıp yutmuştu.

“Tüm yapmak istediğim ona yardım etmektir.”

Ve cömertliği karşısında ne almıştı? Lucien onu istiyormuş gibi yapmıştı, hatta onu yatağına kelepçelemiş, sonra da yok olmuştu. *Hâlâ* canını yakıyordu. Onun için yanıyordu. Lucien yeterince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmamıştı. “Ben tam bir moronum.”

Neden onu unutamıyordu?

Lanetine rağmen çıktığı hiçbir erkek onu bu şekilde etkilememişti! Hepsi her zaman tanrılardan duymak istediği iltifat yağmuru-
runa tutan ve onu az da olsa eğlendiren ölümlülerden oluşmuştu. Ama çoğu Lucien’i unutmak istediği kadar unutulabilir olmuştu. Onlarla yatmayı reddetmesine rağmen, hatırlanmaya layık olanları arkadaş edinmişti.

Hepsi tek tek ölmüştü. Sıradan arkadaşlıklar olmasına rağmen onların kaybı Anya’yı incitmişti, insan oluşları her zaman küçümse-
diği bir zayıflıktı. Birkaç yıldır insanlarla takılmıyordu. Bazı geceler o kadar yalnız hissediyordu ki Toys “R” Us’un büyük açılışından yürüttüğü oyuncak ayıya sokulup yatıyordu.

Lucien’le yalnız değildi. Heyecanlıydı. Onunla yaşadığı her an sürprizdi. Ama Lucien onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Gırr! Bundan sonra, ondan uzak kalacaktı. Ona gelmesini sağlayacaktı. Kronos’a itaat etmeyi umuyorsa eninde sonunda gelmeye mecbur kalacaktı. Sabır, hiçbir zaman onun en güçlü erdemi olmamıştı. Dahası her şeye rağmen gün geçtikçe onu daha da görmek istiyordu.

“Ben bir moron değilim. *Kahrolası* bir moronum.” Lucien’in dö-
vüşmesi gördüğü en seksi şey olmalıydı. En. Ölümcüldü ve kesinlikle Ölüm’ün kendisiydi, o hançerleri kullanırken hızlıydı ve akıcıydı. Farklı gözleri sonsuz lanetle ışıldamıştı ve Anya bunu dayanılmaz bulmuştu.

Hâlâ öyle buluyordu.

Onunla tartışmaktan zevk alıyordu. Onun yanında olmaktan hoşlanıyordu, ondan ayrılınca sıkılıyordu.

Cidden. Hem kasvetli hem ağır olduğunu düşününce hiç mantıklı değildi ama Lucien onu eğlendiriyordu, ona meydan okuyor ve kendisini canlı hissetmesine neden oluyordu. Ölüm iblisi tarafından ele geçirilen birinin onu canlı hissettirmesi tuhaftı.

Acaba Lucien da ona karşı bir şeyler hissediyor muydu? Hor görmesinin ve öfkesinin dışında herhangi bir şey? Öyleyse, iyi saklıyordu. Onu öptüğü zaman hariç. O zaman tamamen farklı bir adamdı. Tutkulu ve şefkatli, birazcık vahşi. Tüm bedeniyle öpmüştü, onu arzu ve gül kokusuyla sarmalamıştı.

“Kimi kandırmaya çalışıyorum? Yanına gideceğim.”

Kronos onu infazcısı olarak seçmişti. Ondan uzak duramıyordu, Lucien’in ondan uzak durmasını istemiyordu ve sırf bir öpücük için onu öldürmeye çalışmasına bile izin verebilirdi.

“Eğlenceli olabilir,” diye mırıldanarak ışınladı.

Bir grup ruhu cennete götürdükten sonra Yunan adasında beliren Lucien havadaki çilek kokusundan Anya’nın orada olduğunu hemen fark etti. Birleşik Devletler’de kilise etkinliğine katılan cemaatin içinde bulunduğu bir otobüs kazası olmuştu. Sarhoş bir sürücü onlara çarpmış ve hepsi ölmüştü.

Ziyan. Çocukların ölümü karşısında etkilenmeyecek kadar hissizleştiği için şükretti. Etkilemesine izin veremezdi, ölümle ne kadar uğraşırsa o kadar dağılırdı.

Anya’yı düşünerek çoktan dağıldın.

Bu düşünce ondan gelmişti ama iblisi çok çabuk yanıt verdi.

Bir öpücük daha.

Lucien bu kez şaşırmadı. Bu kadın ona ne zaman yaklaşırsa Ölüm heyecanlı bir kedi yavrusu gibi mırılıyordu. Hâlâ anlamadığı bir durumdu. *Neden onu istiyorsun?* Bir başkasının, kendi iblisi bile olsa onun kadar Anya'yı arzulaması hiç hoşuna gitmemişti.

Tadı güzel.

Yalan değildi.

Lucien Kronos'un gittikçe öfkелendiğini hissedebiliyordu. Boğazında ruhunu sarsan bir yanma vardı. Kral daha fazla beklemeyecekti, eğer harekete geçmezse çok geçmeden kesinlikle onu lanetleyecekti. Ya da arkadaşlarını.

Yine de Anya'yı tekrar görme düşüncesi içinde amansız bir yangın başlattı, hem onun ölümü hem de kendisinin cezasını unutuverdi. İki gün önce Avcılarla yaptığı savaştan beri, Anya'nın yanına gitmemiş ve Anya da ona görünmemişti. Tıpkı iddia ettiği gibi Lucien da onu özlemişti.

Lucien onun fiziksel varlığına dair bir iz bulmak için Tanrılar Tapınağını aradı. Yosun kaplı sütunlar, ufalanmış taş yığınları ve kristal suyu gördü. Ama Anya'dan iz yoktu.

Çok kez onun burada olduğunu hayal etti. Zihninde, sütunlar bol zümrüt yeşili sarmaşıkla beyaz beyaz parlıyor ve onun egzotik güzelliğini mükemmel derecede çerçeveliyordu. Zihninde, çamurlu su birikintileri köpüren havuzlar gibiydi ve Anya gülüp oynuyordu. Çıplaktı.

"Anya," dedi.

Yanıt vermedi.

Birkaç dakika bekledi, sonra yine seslendi.

Yine yanıt gelmedi.

"Burada olduğunu biliyorum."

Hiçbir şey. Şimdi ne iş çeviriyordu?

Kaşlarını çatmamaya çalışarak, bir kum yığınının üzerine eğildi ve tanelerieledi. Madem dil dökerek ortaya çıkmasını sağlayamayacaktı, o zaman dört antik nesnenin varlığına dair kanıt arayabilirdi.

Yumuşak bir şey kürek kemiklerine dokundu ve onu kıvrandıracak derecede içine dolan çilek kokusu daha da güçlendi. Etkilendiğini belli etmemek için dönmedi. En azından dışarıdan öyle göründü. Ama içten içe titriyordu.

“N’apıyosun?” diye sordu. Sonunda cisimleşmişti.

Tahrikle midesi kasılan Lucien ona odaklandı. Sevgili tanrılarım. Kıyafetleri... Yutkundu. Yüksek beyaz sütunlardan birine yaslanmıştı. Ufalanana kaya ve Paris’e özgü mermer duvarlar adeta onu sarmıştı, mükemmel peri yüzünü girift desenler çerçevelemişti. Saçının tutamları onu okşuyordu ve Lucien bir an kıskançlık patlaması yaşadı.

Parmaklarının onu okşamasını istiyordu, başka bir şeyin değil.

Bir omzu kapalı, diğeri ise güneşin öptüğü teninin görkemini ortaya çıkaran transparan beyaz bir elbise giyinmişti, galiba bu tarz bir sürü şeyi vardı. Kıvrımlarını kucaklayan örgülü altın kemeri belini sarmıştı. Elbisenin yırtmacı kar beyazı iç çamaşırı ve pürüzsüz, kremamsı teninin her santimi kadar baldırını ortaya çıkarmıştı...

Lucien aniden nefes almakta zorlandı. Arkadan vuran güneşle, çileksi meme uçlarının hatlarını görebiliyordu.

Çilek. Sonsuza dek Anya’yla bağdaştıracığı bir kelime.

Gitmesini sağla. Bedelini ödeyemeyeceğin biçimde dikkatini dağıtıyor.

Ondan kalmasını iste! diye gürledi iblis.

Keşke. “Gün ışığı gitmek üzere, bu yüzden...” Sesi kısık çıkmıştı.

Anya’nın mavi gözlerinin derinliğinde incinmişlik parladı. “Yani kaybolayım, öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Evet.” Arkasını döndü, *en iyisi bu, biliyorsun* ve başka bir kum yığınının avuçladı.

Öp onu. Öp, öp, öp.

Çenesini sıktı.

Sessiz bir dakika geçti. Sonra “Cık. Cık. Cık. Bana arkanı dönmeyen hiç akıllıca değil.”

“Diğer savaşçılar yakınımızda.” Adaya dağılmışlardı, duyacak kadar yakınlardı ama ölüme anında müdahale edecek kadar yakın değillerdi. “Arkamı kollamaları için haber vereceğim,” diye yalan söyledi. Bir daha yüzüne bakamazdı. İçinde her türlü duyguyu uyardırıyordu. Uzak dursa daha iyi edeceği duygular.

“İyi o zaman. Üzerime çullanmayacak mısın? Ya da bunun gibi bir şey? Ben, senin yok edilecekler listende en üstte değil miyim?”

“Sonra. Şimdi meşgulüm.” Yerini değiştirdiğini, bir kayanın yuvarlandığını duydu. Bakmak istedi. Bakmadı. Ona bir kez daha bakarsa başını hiç çeviremeyebilirdi. Tıpkı Anya’nın istediği gibi üzerine çullanırdı ama onu incitmek için değil. Öpmek için, tıpkı Ölüm’ün arzuladığı gibi. Tekrar tekrar. Kıyafetleri parçalanana ve onun içine girene kadar.

O anda, bedeni o kadar sertleşti ki patlayacağını sandı.

Paris tapınağın uzak duvarının ötesinden “Lucien,” diye seslendi, sesi gergindi.

Dikleşti. Hâlâ Anya’ya yüzünü dönmüyordu. “Evet.”

“Bir dişi kokusu alıyorum. *Senin* dişinin.”

“Olduğun yerde kal.” Diğerlerinin onu bu şekilde görmesini istemiyordu. “Hepiniz. Bizi doğru yöne götürecek şeyi aramaya devam edin.”

Paris ağzının içinde bir şeyler geveledi. Strider bağırdı. “Seni şanslı piç.” Amun ve Gideon yanıt vermedi.

“Tahmin et bakalım; bir daha senin arkanı kollamayacaklar,” dedi Anya, ses tonu tuhaf bir şekilde duygudan yoksundu.

Bu kadar belirsiz olmasından hoşlanmıyordu. Kendisini acıdan korumak için yaptığı şeyden korkuyordu. Onun sebep olduğu acıdan.

“Siz çocuklar antik nesneleri arıyorsunuz ha?”

“Bilmiyormuş numarası yapma. Bizi buraya *sen* gönderdin.” Biraz daha yere eğildi ve büyük gümüş bir taşı yana yuvarladı, çakıl taşlarını seçti ve altından ölü bir midye çıktı. Dişlerini gıcırdattı, kendini sabırsız ve aptal hissetti. Ne tür bir savaşı kumlarla oynardı?

“Bu tapınak binlerce yıldır suyun altında gömülü kaldı,” dedi Anya. “Tuzlu su muhtemelen tüm kanıtları götürmüştür.”

“Belki de bir şeyler kalmıştır.” Öyle olduğuna inanmak zorundaydı.

“Değerli Ashlyn’inin kutunun Hydra tarafından korunduğunu söylediğini sanıyorum,” dedi Anya ve bu kez alaycı konuşmuştu.

Evet, Ashlyn Dünya Parapsikoloji Enstitüsü’yle yaptığı yolculuklarda Hydra’yla ilgili bir şeyler duymuştu. Ama Anya neden onu küçümsemişti? Ashlyn’e yardım etmişti, ondan hoşlanıyor gibiydi. *Fark etmez.*

Sayırsız kaynaklara göre, Hydra’nın birçok başı ve zehirli nefesi vardı. Herkül’ün Lerna Gölü’nde onu yendiği söylenmişti. Ama Ashlyn yıllar içinde birkaç kez görüldüğünü iddia etmişti. Her seferinde farklı bir yerdeydi; Kutuplarda, Mısır’da, Afrika’da, İskoçya’da ve hatta Birleşik Devletler’de bile. İnsanlar ona Nessie, Koca Ayak ve benzeri isimler takmıştı. Ölümlüler genelde burunlarının dibinde olan bitenin farkında olmazlardı.

Lucien'in bir parçası bu tapınağı terk etmek ve bu yerlerden birinde araştırma yapmak istiyordu. Hydra'yı bulabilirse belki kutyu da bulabilirdi. Belki onu sonunda yok edebilir ve Avcıların ve hatta tanrıların bile iblisleri tuzağa düşürüp onu ve diğer savaşçıları öldürmelerini engelleyebilirdi.

Bununla birlikte onu burada merak tutuyordu. Titanlar bir sebeple bu tapınağı yeniden ortaya çıkarmışlardı. Evet, insanları eski tapınma ve kurban etme günlerine geri götürmeyi planlamışlardı. Ama burada bir şey vardı. Olmak zorundaydı. Avcılar buraya başka hangi sebeple bakmış olabilirler ki?

"Hazine avlarını severim," dedi Anya, Lucien'in dikkatini çekmek isteyerek. "Çok heyecan verici."

"Bize yardım etmeyeceksin."

Bir anlık duraksama oldu. Sonra aniden onun yanında durdu, saçının tutamları Lucien'in çıplak kollarını okşuyordu. Bir saat önce tişörtünü çıkarmıştı, güneş çok parlak ve çok sıcaktı. Karnının boğumlarından kıllarının tenine yapışmasına neden olacak şekilde damla damla ter akıyordu. Anya'yla biraz bile temasta olması başını döndürdüğünden dişlerini gıcırdattı.

"Neden yardım edemiyorum?" diye sordu Anya ve hırçın ses tonunda bir güvenmişlik vardı. Tanrılar, bu güvenme tonuna bayılmıştı. "Şimdiye kadar çok değerli olduğumu kanıtladım."

Aptallık edip sonunda Anya'ya bakmaya cüret etti. İlk önce iç çamaşırlarını gördü ve tamamen onu arzuladı. Bakışını yukarı doğru kaldırarak devam etti, gözleri birbirine kilitleneneye kadar duramadı. Çok güzeldi. Kahrolası bacakları titreyerek ayağa fırladı.

Anya'nın bakışları ise anında onun göğsüne takıldı. Gövdesindeki ve omzundaki siyah kelebek dövmesine. Yutkundu, yine bakmak

zorunda kaldı. Arzu kıvılcımları saçıyordu. Ona dokunmak için uzanmaya bile kalktı, kendini tuttu ve kolunu aşağı indirdi.

Yap hadi. Dokun bana. Parmak uçlarının ateşini hissetmeyeli o kadar gün geçmişti.

Ama dokunmadı. Kelebeği işaret ederek “Güzelmış,” dedi.

“Teşekkürler.” Tekrar uzanmayınca hayal kırıklığı içini yaktı ama Lucien böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu. “Bundan nefret ediyorum,” diye itiraf etti.

“Gerçekten mi? Neden?”

“Bu iblisin işareti. Ölüm bedenimin içine girdiğinde, bu dövme beliriverdi.”

“Öyle mi canım? Bilgin olsun diye söylüyorum bu, her türlü bebeği çeker. Belki ben de bir tane yaptırırım. Bir hançer ya da belki melek kanatları. Aha buldum. Buna uyacak bir kelebek dövmesi yaptıracağım. İkiz gibi olacağız!”

Dövmeli Anya. Diliyle şeklin üzerinde geçeceği bir desen. Yutkundu. *Dokun bana. Lütfen dokun.* “Önceki sorunu yanıtlamaya gelince, bize yardım edemezsin çünkü dikkatimizi dağıtırsın,” dedi niyetlendiğinden biraz daha zorla. Yanındayken güzelliği ve kokusu yüzünden her seferinde başka bir şeye zar zor konsantre olabiliyordu. “Üzgünüm.”

Anya’nın bakışı onunkini yakaladı. “Üzgün falan değilsin ama her neyse,” dedi, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. “O zaman kutunun nerede olduğunu sana söylemeyeceğim.”

Lucien anında Anya’nın kollarına yapıştı. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Anya Lucien'in bileklerini tuttu ve sıktı. Onu itmek yerine olduğu yerde tuttu. "Bunu yaparsam beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçer misin?"

"Hayır."

Kaşlarını çatarak ayaklarını yere bastı. Bu hareket göğüslerinin hafifçe zıplayıp koluna değmesine neden oldu. "Canımı sıkmana neden izin verdiğimi bilmiyorum."

"Bunu daha önce de demiştin."

"Demek ki iki kere söylenecek kadar önemliymiş."

İç geçirdi. "Neden *buradasın* Anya?"

İnatçı bir ifade takındı. "Seni ilgilendirmez Çiçek."

"Bana yağ mı çekiyorsun?"

Gözkapakları pencerenin üzerine çekilen perdeler gibi kapandı ama bastırılamaz duygunun küçücük çıtalarıyla orada kümelenen mavi ateş görebiliyordu. "Sen tam bir baş ağrısıydın, bunu biliyorsun değil mi?"

Kendini tutamadı, hep böyle mi olacaktı? Bedenleri birbirine değecek şekilde burun buruna kalarak Anya'yı silkip kendine çekti. İblise mahkûm olduğundan beri hiç bu kadar kontrolden çıktığını hatırlamıyordu. Anya'nın meme uçları haz verircesine göğsüne battı. "Sen de öyle. Beni delirtiyorsun."

"Yuh, kahrolası. Asıl *sen beni* delirtiyorsun."

Lucien onu sarstı ve tüm öfkesini kaybetti, aniden nefesini tuttu. Anya inledi. İnledi! "Mmm. Şanslı günümde olmalıyım. Yine sertleşmişsin."

Kanı arzuyla alevlenerek burun delikleri açıldı. *Daha* da arzulu. *Konsantre ol.* "Kutuyla ilgili ne biliyorsun Anya?" Bundan bahsetmişti,

değil mi? Hatırlayamıyordu. Hatırlayabildiği tek şey tadı, sıcaklığı ve vahşiliğiydi.

Lezzetli küçük dilini çıkarıp dudaklarının kenarında gezdirdi. “İtiraf. Nerede olduğunu bilmiyorum ama onu asla bulamayacağımı biliyorum.”

Duygu yok. Kahrolası duygu yok. “Nedenmiş?”

“Tanrılar bile nerede olduğunu bilmiyor. Bilselerdi bulmuş ve şu anda çoktan kullanmış olurlardı.”

Evet. Mantıklıydı. “Başka ne biliyorsun?”

Kalçasını çıkardı, hafiften ona sürttü ve inledi. “Titanlar Yunanları yendikten sonra... şey çoğu Yunanı yendikten sonra, bazıları kaçtı. Her neyse, işkence ve sorgulama gibi pis oyunlara başvurdular. Kronos ve ekibi o antik nesneleri geri istiyor. Zeus onlara ne yapıldığını ona anlattı. Ve Kronos araştırmasına başladı ama şansы yaver gitmedi.”

Lucien içinde uyandırdığı zevk hislerine karşılık dişlerini birbirine sürttü. “Kronos neden onları istiyor?”

“Daha iyi bir soru; onları neden istemesin? Büyük güç kaynakları. Düşmanlarının ellerine düşerse, küçük Kronoscuk tekrar alt edilebilir. Ama Kronos onlara sahip olursa, sonsuz başarıyı garantilemiş olur.”

“Peki, ama antik nesneler nasıl kutuya götürüyor? Neden tanrılar da kutuyu istiyor? İblisleri tutmaktan başka bir şeye yaramıyor.”

“Ah, yanlış. Bir düşünsene. Bu kutu Zulüm tanrıçasının kemiklerinden yapılmış. Herhangi bir şeyin ruhunu içine çekebilir. Tartarus parçalarına ayrılınca ve Kronos Yunanları içeride tutmak için askerlerini kullandığından, kutu mükemmel bir çözüm olurdu. Düşmanları ve sizin iblisleriniz için bir ev. Daha iyi bir intikam var mı? Başına bela olan tanrıları onların başına bela olacak iblislerle kilitli kalacak.”

Bir an için, kırmızı bir sis Lucien'in görüşünü bulandırdı. Ölüm o kahrolası kutuda binlerce yıl hapis kalmıştı, tam bir var oluş olmadan var olmuştu. Çığlıklar vardı, bir sürü çığlık. Karanlık, çok karalıktı. İblis içeri isteyerek girmeyecekti. Ölüm önce Lucien'i yok edecekti, bundan emindi.

"Savaşa hazır gibi görünüyorsun Çiçek. Benimle dövüşmek mi istiyorsun? Hı, lütfen?"

Sakinleş. Anya'nın kollarını bıraktı ve geri çekilmeye çalıştı. Onunla dövüşerek... onu yerine yapıştırarak... ağzına dilini sokarak... *Sakinleş!* Daha fazla uzaklaşmasına izin vermeyerek Lucien'in bileklerine yapıştı.

"Neden Kronos sadece Yunanları öldürmüyor?"

"Sen de tanrılarla zaman geçirdin, değil mi?"

"Uzun zaman önce."

Beklenmedik bir şekilde onu bıraktı. İkisi de uzaklaşmadı. Hayır, birbirlerine daha da yaklaştılar. "Zevklerine düşkünler diyebilirsiniz. Hem bu hem de intikam duygusuyla yaşarlar. Zeus ölürse Kronos kadar acı çekmemiş olur. Ve Kronos Zeus olmaksızın zaferleriyle böbürlenemeyecek, dalga geçemeyecek ve ona meydan okuyacak kimsesi olmayacak. Sonsuzluk sıkıcı olur, ufukta sürpriz olmaz."

"Kronos neden burada değil? Neden kendi aramıyor?"

Anya sırtıttı. "Neden aramalı? Onun işini sen yapıyorsun."

Bu da tanrının Lucien'in ve diğerlerinin ölmesini istemediği anlamına geliyordu. Bunun karşılığında Lucien'in Anya konusunda ne yapacağına karar vermesi için az zamanı vardı. Aniden Anya gibi o da sırtıtmak istedi. Göğsündeki mutluluk kıvılcımını mahveden tek şey Kronos'un Lucien'in bulduğu antik nesneleri elinden alacak olmasıydı. Tabi ki onları saklamak için bir yol bulmadıkça.

“Peki, Kafes, Asa, Göz ve Pelerin nasıl kutuya götürüyor?” diye sordu.

“Onu şu anda bilmiyorum.” Omuzlarını silkti, omzunu ona sürterek.

Yanağının içini ısırdı, Ölüm vahşi bir şekilde mırıltıyordu. Dokunuşunun zevki, çok masum bile olsa onu derinden sarsıyordu.

“Belki bir anahtar ya da harita olabilir ve kişiye doğru yönü işaret edebilir,” dedi nefes nefese. “Peki, senle ben ne yapacağız?”

Dokunuş onu da etkilemiş olmalıydı.

“Bilmiyorum.”

Yüz hatları yumuşamıştı, gözleri parlıyordu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Kendini şunu söylemek için zorladı, “Tapınaktaki arayışına devam edeceğim.” Aslında bir öpücük için yalvarmak istemişti. Gideon’ı aniden nasıl da kıskanmıştı, kolaylıkla yalanlar ağı örebilen Gideon’ı. Suçluluk hissetmeden.

Gözlerini kıstı. Anya geri adım attı. Anya yanında olmayınca kendini mahrum hissediyordu ve kafasının içinde iblisin gürlediğini duydu.

“Beni bilgi almak için kullanıyorsun, öyle mi? Beni ayartarak, beni istiyormuş gibi bana bakarak ama sadece ağzımdan laf almak için, öyle mi?”

“Evet,” diye yalan söyledi.

Yüzü asıldı.

Başka bir utanç dalgası daha hissetti. Ona karşı bu kadar zalim olmamalıydı. Paris kadar hafifmeşrep olabilirdi, muhtemelen Lucien’i kullanmak için onu suçladığı şeyi kendisi de yapıyordu. Ama o tatlı, komik ve meydan okuyucuydu.

“Beni sürekli reddediyorsun, güzel,” dedi, saçlarını omzunun üzerinden attı. “Sanırım sen benden daha iyisin, her neyse. Ama biliyor musun? Değilsin. Sen yan gelip yatıyorsun, tanrılar senin iplerini çekerken sen hiçbir şey yapmıyorsun. Ben en azından onlara karşı savaşmaya çalışıyorum.”

“Anya...”

Lafını bitirmemişti. “Küçük arkadaşın Aeron zindandan kaçıp da Danika ve ailesini öldürdüğünde ne yapacaksın? Yine mi hiçbir şey? Akli başına geldiğinde, yaptıklarından dolayı hayatı sonsuza dek mahvolmuş olacak. Ve sen de buna katkıda bulunacaksın. Hayatlarının çok kısa sürmüş olmasına rağmen onların ruhlarını cennete götüreceksin.”

Haklı olduğunu fark etti ve bundan dolayı kendinden nefret etti. Ne tür bir adamdı? Tüm bu zaman süresince Kronos’un kuklası olmuştu. Savaşçı olduğu halde tanrıyla savaşmamıştı, lanet olası ipleri kesmeye çalışmamıştı bile.

“Belki de kadınlar masum değildir,” dedi, ki bu sözlerin yalan olduğunu biliyordu. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Belki Danika’nın ve ailesinin yok edilmesinin iyi bir nedeni vardır.”

“Bu konuda haklısın. Onların seçilmesinin bir nedeni *var*.”

“Söyle.” Ölümleri düşünmek kendini ve başarısızlığını düşünmekten daha kolaydı.

“Kendin bul pislik. Sana yeterince şey anlattığımı düşünüyorum.”

Lucien arkasını döndü. Gözlerindeki yalanı görmüştü, Anya sebebi bilmiyordu. Ama açıkça rencide olmuştu. Lucien onu rahatlatmak istedi ve böyle yapmaya hakkı yoktu. “En azından buradaki araştırmamda zamanımı ziyan edip etmediğimi söyle.” Anya ona hiçbir şey borçlu değildi ama sormaktan kendini alıkoyamadı.

Uzun bir süre konuşmadı. Hiç ses yapmadığı için gidip gitmediğinden bile şüphelendi. “Burada zamanını ziyan etmiyorsun.”

“Bunun için teşekkürler. Ne...”

“Hayır. Daha fazla soru yok; neye bakacağını ve nasıl bulacağını söylemeyeceğim. *Teşekkür ederim* demen gerçekten harika olurdu.” Son cümlelerinden alaycılık akıyordu, yine de şükürler olsun ki çelik keskinliğinde değildi.

Biraz neşelendirme umuduyla sataşarak “Bir şey değil,” dedi.

Kalçalarını sallaya sallaya ona doğru adım attı. Yüz ifadesi bir kez daha yumuşayarak bir başka sütuna yaslandı. “Geri saralım,” dedi. “Beni tekrar öldürmeye çalışmana ne kadar zaman var?”

Öldürmek. Onu öldürmeyi düşününce göğsüne sert bir ağrı saplandı. Utançla eğildi ve boşu boşuna kayalarla kumları birbirinden ayırmaya kalktı. “Bilmiyorum.”

“Çok uzun süre beklersen Kronoscuk’u sinirlendirmeyecek misin?”

“Bana zaman sınırı koymadı.”

“Belki bir yüz yıl daha bunu tartışabiliriz.”

Lucien homurtuyla güldü, Anya’nın yine iyi bir ruh haliyle *onunla* dalga geçtiğini anlamıştı.

“O zaman senin işine yaramayacak mı? Programın bayağı dolu, değil mi?”

“Bunun gibi bir şey,” diye mırıldandı Lucien.

“Peki ya yarın? Yarın boş musun?”

“Önümüzdeki birkaç hafta boyunca doluyum.”

“Ve benimle dövüşmeyi araya sıkıştıramazsın, öyle mi?” Nere-deyse sesi istekli geliyordu.

Sen ne istersen. “Kusura bakma.”

“Bu öldürme işini ciddiye almadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Ah bu konuda ciddiym.” Ne yazık ki. “Endişelenme.”

Anya kederli bir şekilde iç geçirdi. “Peki ya sevişmek için zamanın var mı? Bunu yapabilir misin?”

Zihninde bir görüntü kıvılcımlandı: Anya onu yatağa zincirlemiş, göbeği ışıdayarak bacaklarını açmış bir halde. Erkekliği sertleşmişti. Yine. “Kusura bakma. O da olmaz.”

Umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti ama gözlerinde incinmişliğini görmüştü. Bakışlarını sandaletli ayaklarına indirip bir taşı tekmeledi. “Sinsice yaklaşıp başını koparırsam şaşırma.”

“Uyarın için teşekkürler.”

“Benim için bir zevk. Kahretsin!” diye aniden bağırdı.

Kaskatı kesildi, elini silahına götürdü. “Neyin var?”

“Ayaklarıma bakıyordum.”

Lucien yavaşça rahatladı. “Nesi kötü?”

“Korkunç! Gördüğüm en kötü şey. Hiç ayaklarıma bakmam.”

Lucien bakışlarını capcanlı kırmızı ojeyle boyanmış ayaklarına kaydırdı. “Bence çok güzeller.” Ona yanıt vermesi için fırsat vermedi. Şunu söylerken yanakları yanıyordu; “Belki de sinsice *senin* yanına gelmek için programımda yer açabilirim.”

Dudaklarına ağır bir gülümseme yayıldı, yüz ifadesi yumuşadı. “Çok tatlısın, öyle bir beceriye sahip olduğunu düşünüyorum.”

Sırıtişına karşılık vermemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onu tahrik ettiği kadar eğlendiriyordu da.

“Belki ben de antik nesneleri ararım,” dedi, aklına sonradan gelmişçesine. “Onları bulursam, seni kafesin içine hapsedebilirim. O zaman bana daha nazik davranmak *zorunda* kalırsın.”

Lucien homurtuyla yanıt veremedi, Anya yine sırtıttı ve gözden kayboldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

E rtesi hafta, Anya Lucien'in her adımını takip etti. Ruhlara eşlik ederken bile. Cehennemi ziyaret etmesinden nefret ediyordu. Karanlık ama kızgın çukurdan çıkan sıcaktan, kokulardan, alaylardan ve kinayelerden nefret etmişti. Lucien ise hep bunlardan etkilenmemiş görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordu. Bu, Anya'yı üzüyordu. Dünyanın tekrar tekrar sunmak zorunda olduğu en kötü şeyleri görüyor ve hayatta kalmak için kendini uyuşturmak zorunda kalıyordu.

Anya ise onun en iyisini görmesini istiyor; onun hissetmesini istiyordu.

Keder ve ölüm prensinin hayatına ışığın girdiğini görmenin eğlenceli olacağını düşündüğünden bunları istediğine kendini ikna etti. Daha derin bir sebebi yokmuş gibi davrandı çünkü bu açıklamanın altında yatan şeyden korkuyordu.

Lucien'dan günler önce vazgeçmesi gerektiğini bilerek iç geçirdi. En azından ona saldırmalı ya da bir ısınlanma kovalamacası için tapınaktan uzağa çekmeliydi. Ama ona el kaldırmayacağını düşünüyordu ve onu takip etmeyi reddedeceğini biliyordu. Bu yüzden

görünmez kaldı ve yakınında durdu. Ayrıca, o antik nesneler hakkında o ne öğrenirse Anya da öğreniyordu.

Onlara bu nesnelerden bahsettikten sonra onları gerçekten istediğini fark etti. O küçük sıcak eline bir tanesini geçirdi mi onu yalvartabilirdi. Tanrılarım, yüz ifadesi paha biçilmez olurdu. Özellikle onu geri çevirip Kronos'la pazarlık ettiğinde. Antik nesneye karşılık onun hayatı.

“Git Anya,” diye fısıldadı Lucien.

Onu göremiyordu ama yine de Anya dil çıkardı. Tüm hafta boyunca ona söylediği tek şey bu gibi şeylerdi. Bunları bir kez daha söyleseydi, cisimlenip yüzüne tokat atmayı sonra da hemen yok olmayı planlamıştı.

“Ciddiyim.”

Onun geldiğini her zaman anlıyordu. Onun kokusunu aldığını söylemişti. Bundan memnun olmuştu çünkü onun farkına vardığı anlamına geliyordu. Hâlâ da bundan memnundu ama sürpriz unsurunu mahvetmediği sürece.

Şu anda, savaşçı Tanrılar Tapınağı'nda duruyordu, yabani bir şiddetle çıplak, çatlamış duvarlara bakıyordu. Hiçbir şey bulamayacakları korkusuyla yüzlerinde ürkütücü bir kararlılıkla o ve diğer savaşçılar her gün buraya geliyorlardı.

Onu ölesiye istediğime kuşku yok.

Lucien'in yanında takılmak aptalca ve tehlikeliydi. Sadece ona olan arzusunu daha da yoğunlaştırıyordu. Düzenli olarak kelebek dövmesini görmek zihninde her türlü yaramaz fantezilerin belirmesine neden oluyordu. Mesela; onu yalayarak saatler geçirmek. Ya da onu okşarken Lucien'in erkekliğini ağzına almak. Mesela; çikolata sosuna bulayıp tatlı diye yemek.

Bunlardan herhangi birini önermeye kalksa muhtemelen onu bıçaklamaya kalkardı. Görüntüsünden dolayı kendinden bu kadar az emin olan ve bir kadın onunla ilgilenince bu kadar öfkelenen birini hiç görmemişti. Başkaları nasıl olur da onun ağız sulandıracak derecede seksi olduğunu göremezdi? Ne çetindi? Her düzeyde kadınlık içgüdülerini nasıl da kışkırtıyordu?

Lucien eğildi. Gün ışığı onu sevgiyle okşuyordu. *Hayır, o benim. Her şeyiyle benim.*

“Git Anya,” diye tekrarladı.

Gırrr!

Yanındaki bir kayalığın üzerine oturdu. Yine üzerinde tişört yoktu, kesik ve yaralı teni hafiften yanmıştı.

Yüzünü ona dönmemişti. “Sana gitmeni söyledim.”

“Ben de sana itaat edeceğim, öyle mi? Babam değilsin. Öyle olmak istemediğin sürece. Kötü, yaramaz bir kız olduğum için bir tokada ihtiyacım var.”

Acı dolu bir inleme çıktı. “Anya. Lütfen.” Orada yayılan yaralardan birkaçını ortaya çıkaran omurgasından ter damlıyordu.

Onları okşamak için uzandı ama savaşçılardan biri seslenince dondu kaldı.

“Lucien. Kadının...” Konuşanın Paris olduğunu anladı. Sesi hiç olmadığı kadar gergindi. Buradan hiç çıkmamıştı, değil mi? Zavallı adam. Paris seks yapmayınca zayıflıyordu. İhtiyaçlarını gidermek için bir kadın bulsaydı, dünyasındaki her şey yoluna girerdi. Ama aynı kadınla iki kez yatamazdı. Şehvet, şehvete düşkün iblis, ona izin vermezdi.

Anya seks lanetinin çilesini biliyor ve anlıyordu. Gerçi onunkiler Paris'inkinin tersiydi, onu her türlüşünden alıkoyuyordu. İki lanet

de eylemlerini belirliyor ve özgür iradelerini baltalıyordu. İkisi de hapı yutmuştu.

Bu lanetten başka bir şey beni tutamazdı, diye düşündü belli belirsiz. Hapisten kaçabilme yeteneğini elde etmeden önce lanetlenmişti. Bu yüzden laneti hâlâ onun bir parçasıydı. Bundan kaçış yoktu.

Bakışı Lucien'a döndü ve omuzları düştü. Hayır, ne kadar tersini dilese de bundan kaçışı yoktu.

“Olduğun yerde kal, sadece,” diye bağırdı Lucien Paris’e. “O benim sorumluluğumda.”

Sorumluluğunda mıyım? Bundan haz mı duymalıydı yoksa aşağılanmış mı hissetmeliydi bilmiyordu. “Neden arkadaşlarının buraya gelmelerine ve bizimle oynamalarına izin vermiyorsun?”

Çizgi haline gelmiş gözkapaklarının arasından ona baktı, yine hızla bakıp bakışını aynı hızla çevirmişti. Hâlâ bir bakışıyla ıslanmasına neden oluyordu. Saf seks çağrısıydı, her yeri terlemişti ve kirliydi ve erkeksiydi. Hımm.

“Üzerinde ne var?” diye gakladı.

“Bir hizmetçinin üniforması. Bilirsin, toz almak için sana yardım etmek istiyorum.”

“Tıpkı önceki gibi, arkadaşlarım taşın ötesindeler,” dedi. “Orada kalacaklar, çalışacaklar. Dikkatlerinin dağılmasına gerek yok.”

Onun dikkat dağıtıcı olduğunu ona kaç kez söylemesi gerekiyordu? Anya avuçlarının içine aldığı dağılmış taşla baktı ve kaşlarını çatı. Belki, işe yaradığını kanıtlarsa, ona daha istekli bakardı. “Bu yerin en eski halini hatırlıyorum. Dünyaya gelmeden önce bize, yani diğer ilahlara ve bana burada ders verilmişti. Güçlerimizi nasıl kontrol edeceğimiz, nasıl düzgün hareket edeceğimiz, vesaire vesaire vesaire.”

Lucien yüzünü renklendiren ilgisini saklayamadı. Lucien, “İçeri girmeme asla izin verilmemişti” diye itiraf etti. “Sadece Zeus’un gittiği yere giderdik ve o da burada zaman geçirmeyi seçmemişti.”

Iyk. “Ne yazık ki burası bayağı harap olmuş. Eski halini görsydin muhtemelen beğenirdin.”

“Neye benziyordu?” diye sordu Lucien, elindeki toprak yığınınu bırakıp başka bir avuç aldı. Bulduğu her çakıl taşını ışığa kaldırdı, işaretler için her yanını incelemek için döndürdü, sonra omzunun üzerinden attı.

“Oldukça yüksek heykeller tapınağın her yerini çevreliyordu. Bazı duvarlarda fildişi kullanılmıştı. Yerlerde elmaslar, zümrütler, safirler ve yakutlar parlıyordu. Yaşlı zafer meraklısı Kronos ve kardeşleri yönetimi devraldıklarında, Kronos’un her şeye çekici düzen vereceğinden eminim.”

Lucien homurtuyla güldü. Anya bunun için kendinden nefret etse de Lucien’in çıkardığı sestten haz duymuştu. Onun keyiflenmesi Anya’da afrodizyak etkisi gösteriyordu ve buna *kendisi* sebep olmuştu.

“Başka?”

“Bakalım.” Buz mavisıyla boyadığı tırnağıyla hafiften çenesini tıklattı. “Her kapı girişinin yanında iki beyaz sütun vardı. Onlara güç sütunları deniyordu.”

“Orada kaç oda vardı?”

Burada geçirdiği günleri hatırlamaya çalıştı. Tapınağın güzelliğini seviyordu ama içindeki varlıklardan nefret ediyordu. Eğitim alan diğer tanrıçalar Anya’yı kaç kez öğretmene şikâyet etmişlerdi, “O neden burada eğitim görüyor? O bizden biri değil. Sadece sorun oluyor.” Kaç kez genç tanrılar onunla dalga geçmişlerdi, “Neden bir cüppe giymek için kasıyor, anlamıyorum. Herkes onsuz daha fazla zaman geçirdiğini biliyor.”

Hatırladığı acıları bir kenara itti. “Tabi ki ana sunak odası, şu anda içinde süründüğün yer. Kurban etmeden önce dua edenlerin yıkandığı ve bir araya toplandığı bir toplantı salonu vardı. Sonra iç oda ve rahiplerin locaları.”

Her kelimesi aklına kazınmış gibi başını salladı. “Bana bu sunak odasından bahset.”

Buna itaat etmekten memnun olarak “Zamanda geçmişe yolculuk etseydik, önünüzde beyaz mermer bir masa olurdu. Ve duvarlarda freskler. Yüce tanrılar, gerçekten zevk sahibiydi. Dairelerimden birini yeniden dekore ettirip o resimleri resmetmek...”

“Freskler mi? Freskler ne anlatıyordu?” diye sordu Lucien, onun lafını keserek. Yerinde duramadan ayağa kalktı ve sert bir bakışla onu olduğu yere çiviledi.

Onun dikkatini çekmek için sıkıcı tapınaklardan konuşması gerektiğini bilseydi, bunu günler önce yapardı.

“Ee?” diye ısrar etti.

Aniden umursamazlık numarası yaparak omzunu silkti. “Tarihsal kahramanlıklar, zaferler. Hatta birkaç yenilgi.”

Gözleri parladı. “Peki ya kutu Anya?”

“Hayır. Üzgünüm.” Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Eliyle yüzünü sıvazladı. Ona yaklaştı, dokunmak istiyordu ama yarı yolda durdu, tepkisinden emin değildi. Bu kadar yakından fark ettiğinden daha fazla göğsünün ve kollarının kirlendiğini görebildi ve kalp atışı çok daha vahşiydi. Bunu görünce ağzı sulandı. Kelebek dövmesi titreyordu... Uyanık mıydı? Canlı mıydı?

“Kafanın içinden neler geçiyor?” diye sordu.

“Yaramaz şeyler.”

Kahverengi gözü koyulaştı, mavi gözü dönüyordu. İkisi de göz-bebekleri büyüyerek minicik, siyah beyaz dantelli formasına sabitlenmişti. “Bana işkence etmekten zevk alıyorsun, değil mi?”

Parmaklarını birbirine yaklaştırdı. “Sadece birazcık. Ama üzülme, seni ya da herhangi bir şeyi seçmiyorum. Beni öldürmek isteyen erkeklere işkence etmek tuhaf yanlarımdan biri.”

Bir buluttan parlak bir ışık hüzmeleri geldi. Bir bulut mu? Bu sıcak günde? Kazara mı bunu toplamıştı? Yukarı bakmadı. Bakamazdı. O ışık Lucien’in yüzüne vurmuştu, yaralarını aydınlatmış ve gözlerinin altında gölge oluşturmuştu. O anda, bir erkeğin olabileceği kadar kötü ve uğursuz göründü. Öteki alemin işlerine dalmış görünüyordu. Kötücül.

Lezzetli.

Kalp atışı hızlandı ve meme uçları sıkı küçük düğümlere dönüştü. *Uzan bana. Lütfen.*

Ama yapmadı.

Bakışını ondan çekmek zorundaydı. Onu bu şekilde istemek aptalcaydı. Sebep sadece Anya’nın laneti değildi, Lucien da bu konuda bir şey yapmazdı. *Ona ifade ettiğin gibi yaltaklanmanın yanlış bir tarafı yok.*

Bu sırada ona âşık olmadığı sürece. *Bu sorun olurdu.* Büyük bir sorun. Bu kadar yoğun arzu duyması bile sersemleticiydi. Daha fazlası ise...

“Anya,” dedi Lucien, düşüncelerinden onu kopararak.

“Ne?” Ona yüzünü dönemedi ama kemerinin halkasından çilekli bir lolipop çekti, ambalajını açtı ve dilini ucunda gezdirdi. Ağzından hafif bir zevk inlemesi çıktı. Enfesti. Lolipopları yıllar önce araba kazasında ölen bir insan arkadaşından sonra keşfetmişti. O zamandan beri, onu rahatlatan bir yiyecek olmuştu.

Lucien bir saniye sonra karşısına dikildi, artık bu yaptığından nefret etmeye başlamıştı ve elinden şekeri hızla çekti. Lucien şekeri yere fırlatınca Anya'nın gözleri açıldı.

“Hey! Bu çok yersizdi.”

Kaşlarını çatı. “Bu şeyleri benim önümde yeme.”

“Neden?” Kafa karışıklığıyla kollarını yukarı kaldırdı.

“Öyle işte.” diye inatçı bir yanıt verdi.

Buram buram çiçek kokusu yaymaya başlamıştı. Koku Anya'nın etrafında dolanıyor, onu içine çekiyordu. “İlla sen de tatmak istiyorsan bir dahaki sefere manyaklaşmak yerine sor yeter.”

“İstemiyorum.”

“O zaman...”

“Daha fazla konuşma. Çalışmalıyım.” Ona arkasını dönerek yine kum yığınınına odaklandı.

Ama daha önce gözlerinde ateş parıltısı görmemişti.

Neredeyse umut etmeye korkarak onu daha yakından inceledi. Sanki arzusuyla savaşıyormuş gibi omuzları kaskatı ve sırtı dümdüzdü. Onun için mi?

İçinde daha ateşli, daha derin bir tahrik patlak verdi. Belki, Anya gibi, aslında söylediği şeylerin yarısını kast etmiyordu. Belki de gerçekten onu arzuluyordu.

Ona soramazdı. Lucien sadece reddetmekle kalırdı. Ama nede-nini sormak için kıvranıyordu. Neden onun bilmesini istemiyordu? Neden onu istemek istemiyordu? Kesinlikle, Anya'nın kolay olduğunu düşünüyordu. O zaman binlercesine verdiğini sandığı şeyi o niye almak istemiyordu? Ayrıca bu fikrin ne kadar gülünç olduğunu bilseydi ne yapardı?

“Vaktini kumda boşa harcıyorsun,” dedi Anya neşeli bir ses tonuyla, sonunda ona yardım bahşederek dikkatini yine çekecekti. *Buraya gel ve beni öp.*

“Daha fazla konuşma.”

“İyi de sen konuşuyorsun.”

“Kaybol.”

“Gel de dene.” *Lütfen. Seni istediğim gibi sen de beni iste. Bu konuda yanılmayayım.*

Yanıt vermedi.

Öfke onu yiyip bitiriyordu, sonunda en yakındaki tümseğe bir ofla oturdu. “O antik nesneleri senin kadar ben de istiyorum,” diye homurdandı, “ve senin bu buz gibi tavrının ikimize de faydası yok.”

Bu dikkatini çekti. Onun yanına ışınlandı, tümsekte üzerine atlayıp onu yere yapıştırdı. Ağır kaslı ağırlık onu aniden zapt edince ciğerlerinde hava kalmadı.

Aklından çıkarma, antik nesnelerden daha sık bahset. Üstündeki kostüm oldukça kısıydı, bacaklarını açabilir ve onu bedenine davet edebilirdi. Anlık zevk dalgası başından ayak parmağına kadar inip bu arada bir süre kalarak onu derinden etkiledi.

“Onları neden istiyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Güç için tabi.” Takas yapabilecek güce sahip olmak için ama Lucien’in bunu bilmesine gerek yoktu.

Çatlak sesiyle “Bunu kapattığımızı sanmıştım,” dedi. “Antik nesnelerle senin işin yok.”

“O zaman beni öldürmüş olman gerekirdi.” Dudaklarını yalayaarak ona baktı. Her zamanki gibi nefesini kesmişti. “Onları gerçekten istediğime, çok fena istediğime karar verdim.”

Lucien'in ağızından alçak bir gürlleme çıktı. "Hayır. Sanırım ölmek istiyorsun. Ben sana hayatının son günlerinin tadını çıkarasın diye birkaç gün daha veriyorum, sen ise kasıtlı olarak beni tahrik ediyorsun."

"Ah ne tatlısın," diye mırıldandı Anya. Yine de onu elden kaçırmamaya çalıştı. Kollarını boynuna doladı. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum sevgilim. Ve bu iş üzerindeyken biraz da eğlenmek istiyorum."

Hoş olmayan bir şeyi hatırlamış gibi burun delikleri açıldı. Çenesinde yaralarını çok daha ortaya çıkarmıştı, bir kası seğirdi. Ağzı sulandı. Onlara diliyle dokunmak istiyordu. "Benimle anlaşmaya varman seni kurtarmayacaktır."

Buna geri dönmüşlerdi, değil mi? Kahretsin, küçük bir yalan söyle ve bu sonsuza kadar yakarı bırakmasın. "Neden beni hâlâ öldürmüyorsun o zaman? Hayatımın son günlerinin tadını çıkarmana izin veriyorum gibi palavralar sıkma. Diğer ruhların son günlerinin tadını çıkarmalarına izin vermiyorsun."

Ağır bir duraksama. Yüzü karardı. "Belki sana bir ayrıcalık tanıdım çünkü bir şeyler biliyorsun, bana antik nesneleri ve dolaşısıyla kutuyu bulmamda yardımcı olabilecek bir şey. Anlat bana."

"Bir şey biliyor olsaydım, onları çoktan ele geçirirdim salak herif."

"O zaman benim işime yaramazsın." Hafiften geri çekildi ve sanki ona vurmak ister gibi yumruğunu havaya kaldırdı.

Geçen hafta boyunca, çoğu kez bunu yaptığını görmüştü. Ona vurmayacağını bilmiyordu ama hayaletimsi bir elle içine uzanıp ruhunu ele geçireceğini, bedenini boş bir kabuk gibi bırakacağını biliyordu.

Onunla alay ettiği için kendini dövmeliydi. *Sadece onunla zaman geçirmek istemişim*, diye içinden inledi. Gerçekten, bundan

sonra düşünebildiği tek şeydi. Onu yatağından çıkaran tek şeydi. O ve öpücükleri.

“Antik nesnelerin nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi çabucak. “Ama tapınakla ilgili daha çok şey söyleyebilirim. Buna ne dersin?”

Bu kelimeleri söylemesini bekliyormuş gibi başını salladı. “Devam et.”

Onu kullanıyor muydu yoksa? Sinsi iblis. Yine de Lucien’in bu davranışları onu daha da tahrik ediyordu. Neredeyse hiç kimse onun hakkından böyle gelememişti.

Anya, Lucien’in omuzlarını onları biraz da tırnaklayarak yoğurdu. Lucien durmasını söylemedi. Nefes alışığı daha düzensiz, daha yüzeyseldi. Gözleri kısıldı, çıplak göğsü, bedeninin sıcaklığı Anya’yı kendinden geçirdi. *Bu şekilde sonsuza dek kalabilirim.*

“Anya,” diye inledi. Parmaklarını Lucien’in üzerinde gezdirirken Lucien teslim olmuş halde gözlerini kapadı.

“Ne hakkında konuşuyorduk?” diye sordu.

“Tapınak...” dedi, kelimeler ağzından zor dökülüyordu. “Evet, tapınak.”

“Kendimle ve tapınağa gelmiş geçmiş tüm tanrılarla ilgili bir sır anlatacağım,” diye fısıldadı.

“Dinliyorum. Durma sakın.”

Parmaklarının santim santim sırtından aşağı inmesine izin vererek daha derin dokunmaya başladı. Kalçasına doğru. “Güçlerinin çoğu etki tepki denilen küçük bir şeye bağlı. İnsanlar hareket ediyor ve biz tepki vermekte özgür kalıyoruz. Yardım etmek için. Ya da incitmek için. Bu nedenle tabiri yerindeyse ellerimi çözmek için bir şeyler yapıncaya kadar Maddox ve Ashlyn’e yardım edemedim.”

Lucien'in göz kapakları açıldı. Kahverengi ve mavinin derinliklerine zevk oturdu. "Çok iyi korunan bir sır olmalı çünkü bunu bilmiyordum." Durdu. "Maddox ve Ashlyn'e yardım edebilmek için bir şeyleri feda etmek zorunda kaldılar."

"Evet." Gözleri parladı. "Şimdi bir tanrı gibi düşünüyorsun."

"O zaman bir şey öğrenmek istiyorsam ben de bir fedakârlıkta bulunmalıyım." Başını salladı, sonra Anya'nın ellerinden birini yakalamak için arkasına uzandı. Elini ileri çekti ve Anya'nın göğsüne koydu. Ama geri çekilmedi, teması koparmadı. Hayır, Anya'nın parmaklarına tek tek dokundu.

Anya kanında ılık karıncalanmalar hissetti.

Lucien sertleşmişti. Anya'nın bacaklarının arasına devasa ereksiyonunun değdiğini hissedebiliyordu. Üzerine çıkan ilk adam değildi ama kesinlikle en büyüğüydü. En seksi olanıydı. Ve en büyüleyiciydi. Lanetine rağmen gerçekten ileri gitmesini *istediği* ilk adamdı.

Sonunda Themis'in sözleri mantıklı gelmişti.

Anya yakışıklı genç bir tanrıyla tekrar karşılaşmasından sonra ağlayarak eve koşuyordu ki bir tanrıçaya çarptı. Themis ona bir bakış atmış ve neredeyse şokla yere düşecek gibi olmuştu. Nedenini anlamak için aşırı meşgul olan Anya aceleyle uzaklaşmıştı. Ertesi gün, Themis kapısına gelmişti.

"Kocamı ayartmışsın." Adalet tanrıçasının annesine bağırıldığını duymuştu.

Dysnomia çenesini kaldırmış ve omuzlarını dikleştirmişti. Ama kendini savunmak için tek kelime etmemişti.

"Kızın kocamın kopyası. Onun dölü olduğunu inkâr edecek misin?"

"Hayır. Etmiyorum."

Anya iliklerine kadar şok olmuştu. Babasının kim olduğunu hep merak etmişti ve güçlü hapisane muhafızı Tartarus'un babası olması onu hem keyiflendirmiş ki artık *önemsiz* olarak adlandıramazdı, hem de kızdırmıştı. Bunca yıldır neden onu görmezden gelmişti?

"Onun eşinin olduğunu biliyordun," diye bağırdı Themis "Yine de onunla yattın. Bu yüzden, onun piçini doğurduğun için cezalandırılacaksın. Adalet benim olacak."

Dysnomia'nın güzel yüzünü korku kapladı ama "Ben böyle doğdum," dedi.

"Bu seni haklı çıkarmaz. Bugünden sonra bedenine bir erkeği her kabul ettiğinde hastalanacaksın ve günlerce yatağından çıkmayacaksın. Zarar görmeden hiçbirinin ilgisini çekemeyeceksin. Bundan böyle bu söylediklerim geçerli olacak. Bu lanet mühürlendi."

Annesi inleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Themis titreyerek bir köşede onları izleyen kıza, Anya'ya, gözlerini dikerek "Ve sen," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Dysnomia ayağa kalkmaya çalışarak. "Onu rahat bırak. O masum."

Tanrıça merhametsizce devam etti. "Masum mu? Sanmıyorum. O senin kızın, bu yeterli bir suç. Bir gün bir erkeği arzulayacaksın; Anarşi ve o da seni arzulayacak. Birlikte olmaktan başka hiçbir şeyin önemi olmayacak. Kim olduğu, ne olduğu, kime ait olduğu fark etmeyecek. Ona sahip olacaksın. Tıpkı annen gibi ona sahip olacaksın."

"Ve sen, de yalnız öleceksin çünkü kötü ve nefret dolusun," diye Anya lafı yapıştırdı. Bir başka kadının artığını kabul etmek şöyle dursun, herhangi bir tanrıya pas verebileceğini hayal bile edememişti.

"Annen olmayacaksın. Bir erkeğin bedenine girmesine izin verdiğinde sonsuza kadar ona kendini bağlamış olacaksın. Sadece onunla ve onun için yaşayacaksın. Onun hazzı seninki olacak. Onun acısı

senin acın olacak. Eğer seni terk eder ve bir başkasına âşık olursa, onun kaybıyla çok acı çekeceksin ama onu terk edemeyeceksin. Ölüirse, kederin seni mahvedecek. Annenin mirası bugün sona erdi. Bundan böyle bu söylediklerim geçerli olacak. Bu lanet mühürlendi.”

Kelimeler sımsıkı sardı, neredeyse onu boğacaktı. Tenine, kemiklerine oradan da ruhuna işlemişti, asla reddedemeyeceği şekilde alevle damgalanmıştı. Ondan sonraki haftalar boyunca afallamış bir halde gezindi. Babasının evli bir adam olduğunu öğrenmişti, bununla birlikte katlanabileceğinden çok daha ağır bir lanete uğramıştı. İkisi de onu şok etmişti.

Şok etkisini yitirince, onun varlığını inkar ettiği için babasından ve eğer dikkatli olmazsa aynı şeyi ona yapabilecek tüm erkeklerden nefret etmeye başlamıştı. Korkmuştu, çok korkmuştu.

Annesi onu dövüş derslerine göndermişti. Hayatı eskiden olduğundan daha büyük risk taşıdığı için kendini savunabileceğini ummuş ve dersleri çok ciddiye almıştı. Gücü artarken öfkesi ve korkusu azalmıştı. Yine de yalnız kalma kararlılığı o kadar güçlü değildi.

Lanetlendiği günden beri hiçbir erkeğin onu ayartarak üzerinde güç kurmasına izin vermemişti. Tanrılar onu babasının hapishanesine kapattığında özgürlüğünü kaybetmeme kararlılığı daha da güçlenmişti.

Şu ana kadar.

Şimdi Lucien’in en içten dokunuşunun hazzını yaşamak istiyordu. Derinde. Pompalayarak. En derinine girerek. Evli olsun, olmasın bu şeyleri yine isterdi.

Ona sahip olmayı düşünmek bile bacaklarının arasında üzerine giydiği iç çamaşırının ince zarını ısıtan harika bir nem havuzunun oluşmasına neden oluyordu. Teni, bedenine dar geliyordu, bacakla-

rını onunkine yukarı aşağı sürtmekten duramıyordu. Özgürlük diye hatırlattı kendine. Daha büyük bir şey yoktu.

Yıllardır yatmayı seçtiği insanların asla tam olarak içine girmesine izin vermemişti. Ölümsüz Muhafız Aias'ı da öpmüş ve onunla sevişmişti. Ama Anya durmaları gerektiğini söylediğinde, Aias onunla alay etmiş ve ona fahişe demişti, adı piç onu yere mıhlamıştı.

Sert bakışlarıyla Anya'nın kıyafetlerini, kendi pantolonunu yırtmıştı. Korku Anya'yı tüketmişti. Ona bağırarak, serbest bırakması için yalvarmıştı. Aias ise gülmüştü. Işınlanamamıştı, babasının ona tek bir armağanı olan bu yeteneğe o zaman sahip değildi. Gücünün son damlasına kadar dövüşmüş ve sonunda tıpkı ona öğretildiği gibi ölümcül vuruşunu yapmıştı.

Anya yaptıklarından asla pişman olmamıştı. Hapishanede çürürken bile. Ona ait olanı kimse almamıştı. Hiç kimse.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Lucien.

Sesi tahrikten kısılmış mıydı?

Neden ona gerçeği anlatmıyorsun?

“Seni. Seksi. Hırsızlığı. Başka bir adamı.”

“Bir sevgili mi?” diye sordu, sesi şu anda tehlikeliydi.

Kıskançlık mı? “Onun gibi bir şey.”

Gözleri kısıldı.

“Beni başka bir adamla düşünmek seni sinirlendirdi mi, Çiçek?”

“Kahrolası, hayır,” diye bağırarak, Anya'nın kollarından kopup ayağa dikildi.

Bir anda Anya'nın içine kayıp duygusu oturdu. Yavaşça ayağa kalktı. File kumaşından tozu silkeledi. *Bu en iyisi*, dedi kendine. *Seni arzulamayabilecek bir adama teslim olmana ramak kalmıştı. Ki bu kişi kesinlikle seni öldürmek istiyor.*

“Önceki sohbetimize geri dönelim. Ashlyn Maddox’u kurtarmak için kendini feda etmek zorundaydı,” dedi Lucien gergin bir şekilde. Bir zamanlar sunak olan odaya uzun adımlarla geri döndü, açık alanın etrafında döndü. “*Ben* neyi feda edebilirim?”

“Lucien,” diye seslendi Strider. “Kayıntı zamanı yaklaşıyor.”

“Biraz daha zamana ihtiyacım var,” diye yanıtladı. Ondan beklediğini ayırmamıştı. “Anya? Fedakârlık?”

“Burada yapılan fedakârlıkları mı soruyorsun?” Konuşmayı kaçırmıştı, mutsuz düşünceleriyle başı aşırı dertteydi. “Evet? Ee?”

“Kan?”

“Evet.” Bununla nereye varmak istiyordu? “Tapınak yeryüzüne taşındığında, kan feda edildi.”

“Ya bu tapınağa gelen müdavimler tam olarak ne kurban ettiler? Neyin kanını döktüler?”

Yine zihninin o günlere dönmesine göz yumdu. O zamanlar ölümlüler ona bile tapıyordu. Bugünlerde herkes tanrıları görmezden geliyor, mitoloji ve efsane gibi şeyleri silip atıyorlardı. Gerçi başkalarınınki kadar canını sıkıyordu. Bilinmemekten hoşlanıyordu.

“Aile fertlerini feda etmişlerdi,” dedi sonunda, midesi düğümlenmişti. Ah, bundan ne çok nefret etmişti. O günlerin geride kalmasına memnun olmasının bir nedeni de buydu. “Çoğunlukla masumlar seçilirdi. Bakireler. Boğazlarını keserler ve kan kaybından ölmesini izlerlerdi.”

Lucien’in rengi attı. “Burada beklenen bu mudur? İhtiyaç duyulan?”

“Her zaman değil. Bazen bir şeye ihtiyacı olan kişi birini öldürmekten biraz kendi kanından dökerdi ve bu da işe yarardı ama kimse bunu yapmak istemedi. Kendilerine zarar vermek istemezlerdi.

Bu yüzden çoğu insan sevdiğini doğramayı ve bunu asil bir davranış kılmayı tercih etti.

Rengi biraz düzeldi. Botundan bir hançer çıkardı.

Anya geri çekildi, avuçlarını açtı. “Ne, beni mi kurban etmeyi düşünüyorsun? Şimdi?”

“Ne bakiresin ne de sevilen biri!” diye mırıldandı.

Dişlerini gıcırdatarak Anya aniden durdu, ayağını yere vurdu. Piç. Lucien’in ilk söylediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. İkinci söylediğinin de canını sıkması gerekti. Sanki Lucien’in bunu vurgulamasına gerek vardı. “Senin aşağılamalarından yoruldum Çiçek. Bugün sana yardım ettim. Geçen hafta da yardım ettim. Bir ay önce de yardım ettim.”

Pişmanlıkla iç geçirdi. “Haklısın. Üzgünüm. Bu çok yersizdi. Bir daha böyle bir şey söylemeyeceğim.”

“İyi olur.” Özür dilemesini beklemiyordu ve böyle yaparak Anya’yı A planından vazgeçirdi. Lucien önce sol bileğini, sonra da sağı doğrayınca “Sen ne...” sözleri yarıda kaldı. Şoke olan Anya ona doğru koştu. “Sen delisin, Lucien. Kesinlikle delisin.” Ölmeyecekti, bunu biliyordu. Henüz!

“Göreceğiz.” Yaralar büyük ve açıktı.

Anya’nın bilekleri gördüğü karşısında sızladı. Onu kesinlikle bir kere bıçaklamıştı ama şimdi onun incinmesini görmeye katlanamamıştı. Lucien’in kolunu yakaladı ve bileklerinden birini kendininkine çekti, kanın bir kısmını kıyafetinin kumaşıyla durdurmayı umdu.

Kuma değdiği an Lucien kükredi ve dizlerinin üzerine çöktü. Kaygısı arttı. “Lucien. Neyin var?” O ölümsüzdü ve normal yollarla ölemezdi ama bu onun endişelenmesini engellememişti. Lanetlenmiş olabilirdi. O...

Tekrar kükredi ve sıkıca midesini tuttu.

“Lucien. Ne halt oluyor anlat!”

Gözkapaklarını sımsıkı kapattı, hızlı hızlı soluyordu, yavaşça gözlerini açtı. İrislerinin ikisi de aniden mavi oldu. Öteki aleme aitmiş gibiydi, kristalimsi bir hal almıştı, fırtına gibi dönüyordu. Titreyen bacaklarının üzerine kalktı ve Anya’nın kavrayışından uzaklaştı, tapınağın ayakta kalan tek duvarına doğru yürüdü.

“Görebiliyorum,” dedi.

Anya’nın üzerine rahatlık çöktü. Lucien’in bir görüşü vardı. Eski günlerde, tanrıları veya tapınağın kendisini bile bir adak memnun ederdi, karşılığında bir hediye verilirdi. “Ne görüyorsun?” Ona delicesine sarılmak istese de kollarının yanında kalması için kendini zorladı.

Onu duymazdan gelerek “Bir şey bulmuş olabilirim,” diye seslendi.

Savaşçıların dördü de ona koştu, öç melekleri gibi sütunlara çullandılar. Anya’yı fark ettiler ve şaşkınlıktan ağızları açık kaldı. Onun Fransız hizmetçi kıyafeti pek açık saçıktı ve sadece Lucien içindi. Ancak üstünü değiştirmek için ısınlanmadı. Bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Erkekler onunla konuşmuyordu, Paris umutla dudaklarını yalamıştı, sanki sadece onun için hazırlanmış bir ziyafetti. Gözlerini yuvarladı. Anya ona bir tokat atardı ama bunun bir “teklif” olabileceğini sanacağı için vazgeçti.

Strider, hançerini çıkararak “Neden kanıyorsun?” diye ısrarla sordu. Kaşlarını çatıp Anya’ya baktı. “O ne halt giyinmiş öyle?”

Ayna tereddüt etmeden ona tokat attı.

Lucien duvara odaklanmış bir halde “Kadına hiçbir şekilde bu-
laşılmayacak,” dedi. “O benim.”

Benim, demişti. Anya gülümseyerek her savaşıya alaycı bir parmak hareketi yaptı. “Bunu duydunuz mu? Ben onunum, bu yüzden hepiniz avucunuzu yalayın.”

Lucien mırıldandı, “ve ellerini kendine saklasan iyi edersin Anya, yoksa onları kaybedersin.”

“Lütfen. Sanki kankaların beni alt edebilir,” diye yanıtladı, Lucien’in bunu duyup duymadığından emin değildi. Tepki vermemiştii.

Savaşçılar Lucien’in etrafında toplanırken Anya doğrudan aralarına girdi. Ve evet, bu esnada birkaç hançeri de araklamıştı. Yüce tanrılar, kendini gerçekten iyi hissetmişti. Lucien’le aşırı meşgul olduğundan son zamanlarda yeterince hırsızlık yapamamıştı. Çalma daima onun ayaklanmacı duygularını yatıştırıyordu, kalp atışını yavaşlatıyor ve midesindeki sürekli ağrıyı rahatlatıyordu. Adamlar Anya’nın ne yaptığını anlamadılar yoksa ona saldırırlardı, bundan emindi. Bu durumda yorum yapmadan onun geçmesine izin verdiler.

Lucien ne bulmuştu? Ne görüyordu?

Lucien herkesi arkasına itip bir kez daha duvara bakarak kollarını açtı.

“Lucien?” dedi Strider, gerçekten kafası karışmıştı. Anya gözünün ucuyla onu inceliyordu. Mavi gözlü, sarışın, uzun boylu, kaslı ve bronz tenliydi. Kaba yüz hatları vardı ve normalde adi bir espri anlayışını tercih ettiğini görebiliyordu.

Neden *ona* çekilmemişti?

“Ne görüyorsun?” diye sordu Paris. Gruptan isteklilik ve heyecan uğultuları yükseldi.

Gideon, gözleri parlayarak “Beklemek eğlencelidir,” dedi.

“İki ölümlü araştırmacının Zeus ve antik nesneler hakkında söylediklerini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Lucien.

Evet, mırıldanmaları yükseldi.

“Neredeyse hepsi doğru. Burada olması gereken bir duvar resmine bakıyorum. İmgeler değişiyor, detay detay gösteriyor. Zeus, Titanları hapsedtikten sonra Hydra’nın antik nesneleri saklamasını ve korumasını emretmiş. Hydra kendini dörde bölmüş ve çeşitli yerlere dağılmış. Her bir canavar bir yadigârı almış.”

“Ah, adamım,” dedi Anya. “Hydra muhafızsa, siz beylerin başı dertte. Kesinlikle bu iş çok büyük. Eğer Lucien’in görüşü doğruysa yılanımsı bir bedende iki başı var, dört bedende sekiz baş yapar ve tüm bu başların kesinlikle adet öncesi sendromu vardır.”

“Her yılan sonsuza dek saklanmalı, özellikle de tanrılara yerini asla belli etmemeliydi,” diye devam etti Lucien.

Strider homurdandı. “Bunun bize ne faydası olacak o zaman?”

Amatörler. “Sembollerden herhangi birini görüyor musun?” diye sordu Anya Lucien’a.

Duraksama oldu. “Evet.”

“Peki neler? Zeus diğer tanrıların onların yerlerini bilmesini istememiş olabilir ama eğer kendi isterse en azından doğru yönü gösterecek bir şeyin olmasını istemiş olmalı. Görkemli zamanlarında, hangi tanrıdan istediği neyi çaldıysa, ki bu onun beğendiğim tek yanıydı, ortalık yatışana kadar hazine haritalarında olduğu gibi görsel semboller kullanarak onları saklardı. Nesne bir şekilde yerinden oynatılmışsa onlara değişim büyüsü yapardı.”

Lucien ona dönemedi. “Bize Zeus’un Kronos’a onlara ne olduğunu söylediğini anlattın. Kronos’un aradığını ama bulamadığını söyledin.”

“Hey. Bu Zeus’un doğruyu söylediği anlamına mı geliyor? Onlar düşünman, hatırladın mı? Bana sadece sembollerini söyle!”

Lucien yanıt vermeyi reddederek muhteşem dudaklarını birbirine bastırdı.

“Peki. Söyleme. Buradan ayrılıyorum ve sana ve beylere söylemen için bir şans veriyorum. Kesinlikle burada *kalmayacağım*, ne görünmez olarak ne de gizlice dinleyerek.” Bekleyerek ona sırtıttı.

Boğazından alçak bir hırıltı geldi.

“Cidden, eninde sonunda bunu bulacağımı biliyorsun, bu yüzden zamanını ziyan etme. Ayrıca, bunu kendi başına bulmak için atacağın bir sürü adımdan seni kurtaracağım. Benim yardımımıza ihtiyacın var. Yine. İtiraf et.”

“Pekâlâ. Yardımına ihtiyacımız var.” Endişeyle iki parmağını çenesinde gezdirdi, gücenmişliğin resmiydi bu. “İlk sembolün onları birbirine bağlayan eğik uçlu iki çizgisi var.”

“Güney Afrika,” dedi tereddütsüz.

“Bunu nasıl biliyorsun?” dedi Paris, hiç olmadığı kadar tükenmiş görünüyordu. Anya’nın yanına sokuldu ve kalçasını çimdikledi.

Anya Paris’in eline vurdu ve uzaklaştı. “Senden daha akıllıyım,” dedi ona kibirle. “Bu yüzden biliyorum.”

Paris neredeyse Anya’nın bileğini umutsuz şekilde yakaladı. Anya onunla yapmayı planladığı şeyden emin değildi. Lucien ikisinin arasına girerek onları birbirinden ayırdı.

Lucien savaşıya hırladı.

“Tamam.” Paris iç geçirdi ve geri adım attı. “Mesajı aldım. Dokunmak yok.” Durdu, bileğine baktı. “Kahretsin! Bıçağım gitmiş.”

Diğer savaşçılar bakışını Lucien’dan Anya’ya, Anya’dan ona çevirdiler, sanki kime yöneleceklerini bilmeye ihtiyaçları vardı.

“Ne?” diye sordu ısrarla. “Onu benim aldığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Benim ki de yok,” dedi Strider sırtarak “Ama benden hatıra olsun sana. Kullanırken beni hatırla.”

Bu sırtış onu şaşırtmıştı ve o da karşılığında kendini sırtırken buldu. Lucien ona hırlayana kadar. Gizliden gizliye buna memnun olmasına rağmen Anya gözlerini yuvarladı.

“İşine bak koca çocuk,” dedi. “Dikkatinin dağılmasından nefret ettiğini biliyorum.”

Şükürler olsun ki hırlaması durdu. “İkinci sembol,” dedi Lucien bir kez daha herkesin dikkatini duvara çekti, “tek bir sivri uçlu çizgi.”

“Bu Kutuplar. Ah,” diye ekledi, elini kalbine koyarak. “O buzlu diyarlar ilk buluşmamızı hatırlatıyor. Sen hoş, serinletici banyonu yaparken ben buzuldan seni izliyordum. Hatırladın mı?” Anya yanıtlama fırsatı vermedi. “Belki bu bizim sonsuza dek sevgili olmamız anlamına geliyordur. Bu, kucaklaşmak için harika bir an. Sence de öyle değil mi?”

Dudaklarını sımsıkı kapadı. “Üçüncüsü yatay, yine ucunda uzanan eğik bir çizgi var.”

Bunu bir hayır olarak algıladı. “Burası Birleşik Devletler.”

“Sonuncusu altta kıvrılan, neredeyse bir palanın ucu gibi düz bir çizgi.”

“Mısır,” dedi. Sonra sırttı ve ellerini çırttı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Daha fazla yolculuk ve daha fazla hazine avı! Önce nereye gidiyoruz? Hı, hı, hı?”

“Yerlerini nasıl biliyorsun?” diye sordu Lucien, nihayet yüzünü ona dönerken Paris’in sorusunu tekrarlamıştı. Gözleri hâlâ uhrevi maviyle parlıyordu.

“Belki Zeus bunlar hakkında herkese bir şeyler anlatmıştı.”

“Nasıl biliyorsun?” diye ısrar etti.

Annesi o zamanlar Zeus'un sevgilisiydi ve devlet işiyle ilgili küçük bir şeye kulak misafiri olmuştu ama bu küçük değerli sır çatılardan bağırmayı isteyeceği türden bir şey değildi. "Sana söylemiştim. Ben akıllıyım."

"Peki, sana güvenebileceğimizi nasıl bileceğiz *biz*?" diye sordu Paris, elleri kalçasındaydı.

"Hah. Kesinlikle bilemezsiniz. Ama bana ihtiyacınız var. Sanırım bu yüzden iki arada bir dereye kalacaksınız."

Lucien yüzünü ona dönmesi için zorlayarak Anya'nın kolunu yakaladı ve sıktı. "Bizimle gelmiyorsun Anya. Hemen aklından bu düşünceyi çıkar."

Ah, gerçekten mi? "Dene de durdur beni. Sana meydan okuyorum."

"Biliyorsun, yapabilirim. Seni durdurabilirim."

Bir kaşını kaldırdı, güveni sarsılmazdı. "Öyle mi? Hâlâ bura-dayım, sağ salım hem de, değil mi?"

Bu Anya'nın hayal gücü müydü yoksa burun deliklerinden cehennem ateşi gibi kokan bir duman mı çıkıyordu? Tam o sırada, onun kişisel şeytani ejderi gibiydi. Tatlı! Lucien kendini sakinleştirmeye çalışırken kafasında hummalı bir şekilde dönen tekerlekleri görüyordu sanki. Gergin olduğunda seksinin de ötesindeydi. "İtiraf et. Bensiz sembollerin ne olduğunu bilemezdin. Bana ihtiyacın var."

Bir kez daha Paris'in şüphelerini tekrarlayarak "Yalan söylemiş olabilirsin," dedi.

"Boşuna aran dur o zaman. Neden umursuyorum ki? Ben bilgisayar başında oturup Hydra'ları bulabilirim. Antik nesneleri bir araya getireceğim *ve* kutunun yerini bulacağım. Sen ve senin Testosteron Takımın daha bir uçuş ayarlayamadan bunu yapacağım."

Dört savaşçı da homurdandı.

Onlara, tüm masumiyetiyle “Ne o? Alındınız mı?” diye sordu.

Lucien, Anya’dan bakışını çevirmeden “Biz ayrılıyorruz,” dedi. “Paris, sen ve Gideon Birleşik Devletlere seyahat edeceksiniz.”

Paris başını kaldırıp öfkeyle baktı. “Ah, adamım. Neden Yalan’la beraber çalışmak zorundayım?”

“En büyük kara parçasına, en fazla nüfusa sahip yer. İki kişinin orada araştırma yapması daha iyidir,” diye açıkladı. “Strider sen Güney Afrika’ya gideceksin. Amun Mısır’a.” Anya’ya baktı. “Ben kutuplara gideceğim.”

Anya yardımsever bir şekilde “Bir paltoya ihtiyacın olabilir,” diye önerdi.

Lucien’in gözleri kısıldı. Anya ona bir öpücük atma isteğine zor direndi.

“Sabin’in cebini çaldıracağım,” dedi Strider. “Ona ne bulduğumuzu anlat. Kim bilir? Belki Roma Tapınağı’nda bir şey keşfeder.”

“Orası hakkında herhangi bir şey biliyor musun, Anya?” diye sordu Lucien.

“Sadece oraya Adı Gizli Olanlar Tapınağı dendiğini biliyorum.”

“Adı Gizli Olanlar mı? Onları duymuştum,” dedi Gideon.

Bu, duymadığı anlamına geliyordu. Tapınağı düşünmek Anya’nın ürpermesine neden olmuştu. “Ebeveynler afacan çocuklarını o uğursuz yere terk etmekle tehdit ederdi. Belki bu, çılgınlıkların her zaman duvarlardan yansıyarak duyulabilmesindendi.”

“Adı Gizli Olanlar kimlerdi?”

“Onları hiç görmedim. Mesafemi korudum. Adından da belli olduğu gibi olağan ailevi tehditlerin dışında nadiren bahisleri geçerdi.”

Lucien iç geçirdi. “Dilersen Sabin’i ara,” dedi Strider’a. “Ama Roma’ya ışınlanmayı planlıyorum ve ona kendim söyleyeceğim. Ora-

dayken tapınağı araştıracağım. Kanım burada bir katalizör gibi işe yaradı. Belki orada da öyle olur.”

Havayı umut kapladı. Hiç olmadığı kadar başarıya yakındı, biliyordu Anya.

“Varış noktalarımıza geldiğimizde nereden aramaya başlamalıyız?” diye sordu Paris. “Şu anda, tüm bildiğim Birleşik Devletler’e gitmem gerektiği. Dediğin gibi orası lanet olası kocaman bir yer. Çok kadınlı,” diye ekledi aklına sonradan gelmiş gibi. Ağır bir sırtışla dudakları yukarı kıvrıldı, yüzündeki yorgunluk taze et vaadiyle hafiflemiş gibi göründü.

Lucien Anya’ya “Nereye bakmalılar?” diye ısrarla sordu.

Yine, herkes ona döndü.

Onun yardımını istiyorlardı, sonra istemediler, sonra yine istediler. “Ne? Ben sersem, sinir bozucu, önemsiz bir tanrıçayım. Bana ihtiyacınız yok. İstenmiyorum. Ayrıca...”

“Benimle gelebilirsin,” diye hemen lafı yapıştırdı Lucien.

Ah, bu ne şevk. Tedirgin bir şekilde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi Anya. Yine de Lucien’in istekleri ve gürlemeleri amansız dinginliğinden daha iyiydi. Hıh. Belki onu biraz daha zorlayabilirdi. “Pardon ne söyledin?” Elini kulağının üzerine getirdi. “Seni duyamadım.”

“Benimle gelebilirsin,” diye yüksek sesle tekrarladı. Tehlikeli bir şekilde.

Şimdi kollarını göğsünde kavuşturdu. *Böyle zorlamaya devam et, belki üzerine atlayabilir.* Lütfen, lütfen, lütfen. “Beni öldürmeyi tekrar deneyecek misin?”

“Yapmam gerektiğini biliyorsun ama bunu yapmadan önce adil olup seni uyaracağım.”

Yine de onu durdurmak istemiyordu. “Yeterince adil.” Bugün daha iyi olabilir miydi? Çok geçmeden onunla yalnız yolculuk ediyor olacaktı, muhtemelen onunla dövüşecekti de. Bu olasılık onu korkutmamalıydı ama korkuttu. Tehlikeli olsa da daha önce onda gördüğü arzuyu beslemek için bir şans istedi. “Kabul ediyorum.”

“Nereye bakmalıyız?” diye tekrarladı Paris.

“Bildiğin gibi tüm yanıtları bilmiyorum.” Bu böyle sürerse erkekler sadece aklından dolayı ona saygı duyacaklardı. Öf.

“Anya,” diye uyardı Lucien.

“Ne? Bilmiyorum! Sadece Ashlyn’in dev, çirkin canavarlar hakkındaki söylediklerini dikkate alın. Muhtemelen Hydra ile ilgili olacaktır. Ah, o suyu sever. Bu yüzden dev çirkin yaratıkların su yakınlarında görüldüklerine dair duyduğunuz söylentileri takip edebilirsiniz.”

Adamlar başlarını salladılar ve kendi aralarında hangi teçhizatlara ihtiyaç duyacaklarına, ne zaman ayrılacaklarına dair çene çalmaya başlayınca Anya’yı yine unuttular.

Anya Lucien’a sokuldu ve parmak ucunu onun göğüs kafesinde gezdirdi. “Eğleneceğiz ha, sen ve ben.”

Lucienn tam Strider’a Güney Afrika’yla ilgili bildiklerini anlatıyordu ki kelimeler boğazına dizildi. Gözleri alev saçarak Anya’ya döndü. Lucien’ın söylemeye ya da yapmaya çalıştığı şeyi asla bilemeden ona bir öpücük attı ve gözden kayboldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lucien seyahat için ihtiyaç duyabileceği gereçleri toplarken, ki Larada on sekiz ruhu toplayıp onları son istirahat yerlerine götürmüştü, Anya'nın yakıcı bakışını hissetmedi. Onun çekici çilek kokusunu da almamıştı.

Neredeydi? Ne yapıyordu?

Neyi kimle yapıyordu?

Ellerini yumruk yaptı, parmak boğumları çıktı, eklemleri o kadar sertti ki kırılacak gibi oldu.

Onu hiç olmadığı kadar özlemişti. Onun varlığına alışmıştı, yanında Anya olmayınca kendini iyi hissetmiyordu. Ayrıca, onun için endişelenmişti. Kronos Lucien'in onu yarı gönüllü öldürme çabalarından sıkılmış ve Anya'yı kendi mi öldürmeye karar vermişti?

Şimdi tırnaklarını avucuna batırıp kanatmıştı. *O iyi.* Belli ki Kronos onu öldüremediği için bu görevi Lucien'a vermişti. Anya Kronos açısından güvendeydi.

Ama saat işliyordu...

Lucien her an o piçin ortaya çıkmasını ve başarısızlığından dolayı onu cezalandırmasını bekliyordu. Ceza olayı giderek ona çok daha az önemli geliyordu.

Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu ve bu dileğine kavuşmak üzereydi. Havai'ye gitmeyecek olmaları çok kötüydü. Ama Lucien Anya'nın Lucien nereyi seçerse oraya gideceğini biliyordu, bu yüzden Lucien Kutupları seçmişti, arzusunun serinleyeceğini düşündüğü, umduğu tek yeri.

Çünkü onu özlemekten çok arzuluyordu. Çok fena.

Ona giderek daha da saplanıyordu. Son zamanlarda düşünene bildiği tek şey onu soymaktı. Bacaklarının arasını yalamak, onu hayal edilebilecek ve akla gelmeyecek her şekilde memnun etmek. Orgazm olurken onun yüzünü izlemek. Onun erkekliğini yalarken saçını avuçlamak. Bugünlerde? Ha!

Şimdi bile titriyordu. Lanet bir ölümlü gibi titriyordu.

Uzun süredir ihmal ettiği bedeni Anya ona her yaklaştığında resmen onun için ağlıyordu. Çekip gitmek konusunda kendini ikna etmesi gittikçe daha da zorlaşıyordu. Aynı şekilde Anya'nın hamlelerini durdurmak için onun cesaretini kırması da zorlaşıyordu.

Şehrin taş kaldırımlı sokaklarını uzun adımlarla yürürken, *Düşünmeyi bırak, alış verişini bitir*, diye kendine emretti. Adadan Atina'ya ışınlandı, güneş parıl parıl parlıyordu. Burada bulunduğu son seferde ki bu yüzyıllar öncesiydi, sokaklar ölü bedenlerle doluydu ve kan kırmızı nehirler gibi akıyordu.

Bu görüntüyü aklının gerisine attı. Hava berrak ve tuzluydu. Fırsatı varken bu ılık havanın tadını çıkarmaya ihtiyacı vardı. Çok yakında Kutupların buzlu keskinliğini hissedecekti. Anya'yla.

Kahretsin! Onu kafasından tamamen çıkarmak için ne gerekiyordu?

Lucien azimle ihtiyacı olan her şeyin zihinsel kontrolünü yaptı. Bir palto. Botlar. Termal çamaşırlar. Kalın çoraplar. Ve eldivenler. Buda'ya ışınlanıp oradaki her şeyi toplaması lazımdı ama sahip olduğu şeyler *normal* kış mevsimi içindi. Kutuplar başka bir hikâyeydi. Göz alabildiğine buz gibi rüzgârlara ve kara dayanmak zorunda kalacaktı. Belki şans yanında olacaktı ve Hydra'yı çabucak bulacaktı. Maddox'u aradı, ondan Torin'e olası görüntüleri araştırmasını söylemesini istedi.

Anya ne yapıyordu?

Bu kez düşüncelerini durdurmaya bile çalışmadı. Kesinlikle, dövüşmenin bir faydası yoktu. Anya. Kutuplarda. Onunla yalnız. Belki Hydra'yı çabucak bulmak pek de harika bir şey olmazdı.

O ve Anya buzullarda bir araya geldiklerinde Anya onu buzlu suya itmişti. Bu anı onu gülümsetmemeliydi ama gülümsetmişti. Anya, o buzulda durup onu beklemiş, sonra da tüm gücüyle Lucien'i itmişti. Öldürücü bir an olmasaydı, güzel olabilirdi. Ama testisleri bile donmuştu.

Anya çınlayan samimi bir kakhaha atmıştı. Baş döndürücü ve ayartıcı. Bunu bir daha duymak istiyordu.

Onun cesareti ve inadı hoşuna gidiyordu. Peşinde ölüm olan kimse siner kalırdı.

Nerede kaldı? diye düşündü yine. Sonunda ondan bıkmış mıydı?

Yumruklarını duvara geçirdi. Taş, tenini incitti. Anya ondan bıkmış olsun olmasın çok geçmeden diğer savaşçılardan uzakta ona sahip olacaktı. Ondan daha fazlasını öğrenmeyi umdu. Anya'nın ondan daha çok öğrenmesini engellemeyi umdu.

Sonunda görevini daha iyi yapmayı umut etti.

Tutuk adımları yavaşladı ve kendini manzaraya bakmaya zorladı. Zümrüt ağaçlar binaların büyük kısmını çevrelemiş, havadan geçerek

gölgeler oluşturmıştı. Sokaklarda yasaklandığından araba yoktu, bu yüzden insanlar gitmek istedikleri yere yürümek zorundaydılar.

Tüccarlar bu zorunluluktan muaflardı, meyveden sebzelere, incecik fularlardan kapı kollarına kadar her şeyi satıyorlardı. Bunlardan hiçbiri onu Kutuplarda sıcak tutmazdı.

“Burada ihtiyacın olan hiçbir şeyi bulamazsın,” dedi Anya, aniden onun yanında yürüyerek.

Anında kanı kaynadı. Anya’nın aniden ortaya çıkışına kimsenin şahitlik etmediğine emin olmak için etrafına bakındı. Ona bakanlar sadece erkeklerdi.

Hiç olmadığı kadar hoştu.

Solgun saçları örülmüş boynundan aşağı iniyor ve pembe kurdelesini kulaklarını kapatıyordu. Kürklü bir palto ve kürküne uygun dizinin üstüne gelen botlar giyinmişti.

“Neredeydin?” diye sordu, sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. Sonunda onunlandı ve asıl önemli olan da buydu. *Ait olduğu yerde,* diye hatırlattı zihni ve kaşlarını çatı. *Yanımdayken onu sorundan uzak tutabilirim.* Dahası yok.

“Ah,” dedi, elini havada sallayarak. “Orada burada.”

Başka bir adamla mı birlikteydi? Çenesini sıktı. Zihninin bu doğrultuda çalışmasını engellemenin en iyisi olacağı için konuyu değiştirdi. “Neden bu şekilde giyindin?” Siyah, keten bir tişört ve bol pantolon giyinmişti ve terliyordu.

“Çünkü İsviçre’ye gideceğiz sersem ve orası soğuk. Sen, arkadaşım hiç uygun şeyler giyinmemişsin.”

“Anya, ben...”

Lucien’in lafını keserek “Sadece bir saatlik zaman farkı var,” dedi. “bu yüzden Zürih’te alışverişe çıkmak için mükemmel bir zaman.”

İç geçirdi Lucien. “Neden bizim Zürih’e alışverişe gitmemiz gerekiyor?” *Bizim*. Kahrolası düşünce! Onları bir olarak düşünmemesi gerekiyordu. Asla bir çift olamazlardı. Çok tehlikeliydi.

“      orası karlı ve beyaz manzaraya yakışırım. Oraya kadar yarışalım!”

Arkasında  ilek kokusu bırakarak gözden kayboldu. Onsuz kendini mahrum hisseden Lucien ikinci kez kalabalığı taradı. Birkaçının ağızının açık kalmasından birkaç kişinin onun yok oluşunu fark ettiğini anlamıştı.

Budapeşte’nin halkı bir yere kadar onun ve diğ rlerinin farklı olduğunu biliyordu ve bu yüzden çoğu onları yalnız bırakıyordu. Onları koruyorlardı bile. Belki de savaş lar cemiyete bu kadar para akıttığı içindi. Belki de insanlar böyle yapmazlarsa başlarına geleceklerden korkuyorlardı.

Yine de. Antik Yunan’ı bıraktığından ve sebep olduğu yıkımdan beri,      lere yeteneklerini göstermek konusunda çok dikkatli olmuştu. Varlığıyla ilgili dedikodular istemiyordu. İnsan medyasının onun ve diğ rlerinin peşine düşmesini istemiyordu. Ve kesinlikle peşinde daha fazla Avcı olsun istemiyordu.

Ama tüm bunlara rağmen, Anya’nın ortadan kayboluşunu açıklamaya çalışmadı. O da sadece gözden kayboldu. Bir şekilde tanıkların tüm olayı hayal ettiklerini varsaymalarını umut etti. Bir dakika daha bekleyemedi. Kalbi o geldiğinden beri yavaşlamamıştı.

Onunla birlikteyken kimseyle olmadığı kadar geriliyordu. Efsanevi s k netini kaybetmişti. şükürler olsun ki varlığıyla patlamamıştı. Onun       emri verildiğinde aralarındaki bağı güçlendirmeye de kalkmamıştı. Ancak bunların ona bir yararı olmuyor gibiydi.

Gerçekten de izleri Zürih’e götürüyordu. Bir iki kez burada ruhları toplamak için bulunmuştu ama keşfetmek ya da burada oylanmak

için hiç bulunmamıştı. Topla, cennete ya da cehenneme kadar eşlik et ve gece yarısı Maddox'un laneti yüzünden eve geri dön. Yüzyıllar boyunca hayatı böyle devam etmişti. Lanetin kırıldığı aydan bu yana, savaşçılar Pandora'nın kutusunu aramakla fazlasıyla meşgullerdi, Lucien'in de tek başına seyahat edecek vakti yoktu. Gerçi şu sırada bu, istediği bir şey değildi. Avcılar yıkım, arkadaşları ise huzur arayışındaydılar.

Bugün sadece başka bir ruhu daha almaya zorlanmamak için dua ediyordu. Bu zamanı bölünmeden ve bozulmadan Anya'yla geçirmek istiyordu.

Sersem. Bu tuzak olabilir. Sana zarar vermeye kalkabilir.

Gün ışığı üzerine akarken onu ahşap bir güvertede dururken buldu. Aralarında soğuk hava girdap gibi döndü. Arkasında karla kaplı dağların nefes kesici manzarası vardı.

Kollarını yana açarken yüzünü ona dönmüş, saçının telleri yüzünü yalıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Nefis." Ve öyleydi de.

Dolgun dudaklarının kenarlarında belli belirsiz, hassas bir gülümseme belirdi. Ona baktı ve "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Lucien'i mi kastetmişti? Sözleri tıpkı Anya'nın niyetlendiği gibi onu ayartmak ya da heyecanlandırmaktan çok sinirlendirmişti. Bir sonraki nefesi almak istediğinden daha çok onu istiyordu ve Anya onun duygularıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Tüm bedeni gerilmişti.

İşte yine başlıyoruz, diye düşündü. Senin duygu yularını tutmasını izin vermek. Seni etkilemesine izin vermek. "Hadi bitirip kurtulalım," dedi gergin bir şekilde.

Yavaşça gülümsemesini kaybetti. “Kurtulmak mı? İnsanın moralini sifıra indirirsin sen. Ama bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Öğle yemeği yedin mi?”

“Hayır.”

“Önce yemek o zaman. Alışveriş sonra.”

“Anya. Bence...”

Sanki Lucien konuşmamış gibi yanından geçti ve büyük bir daireye –bir malikâne de olabilir?– canlı renkleri ve çok süslü bir yere açılan açık kemerli girişe sallana sallana girdi. Başka ne yapacağını bilmeyen Lucien onu takip etti.

“Bu senin sanırım,” dedi. “Daha büyük bir şey bekliyordum.”

“Her yerde bir evim var ve burası şu anda ihtiyacım olan tek yer. Dahası... böylesi daha samimi.” Oturma odasının ortasında, tepeleme yemek dolu alçak ahşap bir masa vardı ve önünde mor yastıklardan birinin üzerine kuruldu. “Senden dolayı bir süredir buraya gelmemiştim.”

“Kronos?”

Başını salladı ve iki tabağı tavuklu tart, taze pişmiş ekmek ve haşlanmış sebze ile doldurmaya başladı. Bir tanrıçaya layık bir yemek değildi.

Başını kaldırmadan “Otur,” dedi. Kaşığı ağzına götürürken zevkle gözlerini kapattı.

Emredileni yaptı. Ev hayatı manzarası ve basit tavırlardan aldığı saf haz karşısında kendini iyi hissediyordu. Hiç karısı olmamıştı, bir kadınla birkaç aydan fazla birlikte olmamıştı; çok uzun zaman önce Mariah dışında kimseyle ev hayatı yaşamamıştı. Paris’in berbat yemek yapma girişimlerini saymazsa, ki Lucien kesinlikle sayamazdı, ev hayatı olmamıştı.

Mariah. Öldü. İlk kez onu düşününce içi kin, öfke ve suçlulukla dolmamıştı. Sonunda, çok uzun zaman sonra iyileşiyor muydu? Her geçen gün onu daha az düşünüyordu. Özgürleştirici olduğu kadar üzücüydü de.

Mariah Lucien'in her şeyi olmasına rağmen Ölüm onu hiç önemsememişti.

Ölüm Anya'nın kaybıyla yas tutar mıydı peki?

Öyle olmasını ummuştı. Şimdi bile, iblis mırlıyordu.

"Kronos'un seni neden ölü istediğinin gerçek nedenini söylemedin."

Anya bir bardak koyu, yoğun şarabını yudumlarken bardağın üstünden Lucien'a baktı. "Hiç de bile. Sana onun istediği bir şey olduğunu söyledim."

"Bedenin?" Kelimeler ağzından bir bir dökülüyordu.

"Sana kalsa bedenimi herkese sunarım." Sesinin tonunda acı vardı. "Yiyecek misin yoksa beni mi izleyeceksin?"

Midesi aniden guruldadı, turtayı ısırdı. Lezzetli, mükemmel hazırlanmış. "Bunu sen mi yaptın?" Onun mutfakta çalıştığını hayal edemiyordu.

"Yüce tanrılarım, hayır. Çaldım."

Perimsi yüzündeki iğrenme ifadesi Lucien'a komik geldi ve kendini sırtırken buldu. "Çaldın mı?"

"Evet." Dudaklarına baktı, mavi gözleri yanıyordu. "Gülümsemi seviyorum."

Yutkundu. "Kronos," diye ısrar etti, kafasının içinde dönen düşünceleri durdurmaya çalışıyordu. "Neden seni bulup kendi öldürmüyor? Şu an açıktasın. Eminim seni olduğun yerde durdurabilir."

"O, gizemli tanrının teki. Yaptığı şeyleri kimse neden yaptığını bilmez."

“Senin bir tahminin yok mu?”

“Şey,” diye omzunu silkti. “O bir angut. İşte benim tahminim.”

Lucien gerildi, bir yıldırım ya da gök gürültüsü bekledi. Rahatlaması birkaç dakika aldı. “Bu onun istediği *bir şeyin* olduğunu gösterir. Bana ne olduğunu söyle. Lütfen, Anya bir kez olsun bana doğru bir yanıt ver.” Bilseydi, bunu ondan çalabilirdi, Kronos’a verebilir ve kâbusu sona erdirebilirdi.

“Bir kez olsun mu?” Ona çatalını sallıyordu. “Sana her zaman doğru yanıtlar veriyorum.”

İç geçirerek “İşte yine,” dedi.

Anya uzun bir süre ona baktı, konuşmadan, kıpırdanmadan. “Gerçeği istiyorsan söyleyeceğim. Ama bu bilgi sana pahalıya patlar. Takas yapacağız. Soruya karşılık soru.”

“Kabul. Kronos’un istediği şey nedir?”

“Bende... kahretsin, Lucien. Bende bir anahtar var, tamam mı? Mutlu oldun mu şimdi?”

“Evet. İşte. İkimiz de bir soruyu yanıtladık.”

“İkimiz de değil. Kahretsin! Sana bir soru sordum, değil mi? *Mutlu musun şimdi?* Sen öndesin.”

“Sende bir anahtar var,” diye ısrar etti Lucien. “Neyin anahtarı?”

“Bunu sana söyleyemem.” Tavuktan bir parça daha kopardı, çiğnedi, yuttu.

“Neyi açıyor?”

“Sorularına daha fazla yanıt veremem,” dedi açıkça. “Adil oynamıyorsun.”

Anya’nın adalet anlayışı karşısında Lucien laf sokmadan devam etti. “Neden ona vermiyorsun?”

“Çünkü o benim,” diye karşılık verdi. Çatalı düşüp tabağına çarptı. “Şimdi seni bir timsah çukuruna ışınlamadan sus. Hazırlamak için saatlerce uğraştığım yemeği ziyan ediyorsun.”

“Daha şimdi bana kendin pişirmediyi söylemiştin.”

“Yalan söyledim.”

“Ölünce anahtarın bir önemi kalmayacak,” diye işaret etti, konuyu kapatmak istemiyordu. Çok fazla şey riskleydi.

“Defol git, Ölüm.”

Delirince ona Ölüm diye seslendiğini fark etti. Aksi takdirde tatlım, bebeğim ve Çiçek diyordu. Ve sevgilim diye mırıldandı zihni. Lucien bunları tercih ederdi. Çiçek hariç, diğer isimler kendini erkek gibi hissetmesini sağlıyordu. Bir ölümsüz gibi, lanetli bir savaşçı gibi değil. Çirkin değil. Onu tamamen yok edecek biri gibi değil.

Kaşlarını çattı. “Sadece bir anahtar için ölmeye razı olduğuna inanamıyorum.”

“O hiçbir anahtara benzemiyor ve beni öldürmek zorunda değilsin.”

“Zorundayım.”

“Neyse.” Şarabın geri kalanını da dikti kafasına. “Birkaç soruna yanıt verdim. Şimdi sıra sende.”

“Pekâlâ.” Çatalını yeşil fasulyeye batırdı. “Ne bilmek istiyorsun?”

Any a dirseklerini masaya dayadı ve çenesini yukarı dönük avuçlarına koydu. “Tanrıların emrine itaatsizlik ettiğin oldu mu hiç?”

“Hayır. Ama Titanlar cenneti ele geçirene kadar bana bir şey yapmam emredilmemişti. Yunanlar Maddox’a ölüm lanetini verdikten sonra bizi terk ettiler.”

“En azından Titanlara itaatsizlik etmeyi *denedin* mi hiç?”

“Yine hayır. Kişisel olarak. Ama Aeron o dört kadını öldürmeyi reddetti ve sen de sonuçlarını gördün. Kana susamışlığı onu yedi

bitirdi. Şu anda herkesi öldürmek istiyor. Arkadaşlarını bile. Belki kendini de. Onu kilitlemek zorunda kaldık, hepimiz iblislerle lanetlendiğimizden beri özgürlüğümüz zaten çok sınırlanmıştı, Aeron'ın geriye kalan özgürlüğünü de almış olduk. Bu birbirimize asla yapmamaya ant içtiğimiz bir şeydi."

"Anlıyorum," dedi aniden, düşüncelere boğulmuş gibi görünüyordu. "Özgürlüğünü kaybetmek ölümden daha kötü bir ceza."

"Evet." Lucien onu inceledi, gördüğü şeyden etkilenmişti. Bu oynak kadını hiç bu kadar ciddi görmemişti. Hapsedildiği, belki işkence gördüğü zamanı hatırlamış olmalıydı. Elleri yumruğa dönüştü. "Ne kadar hapis kaldın?"

Omuzlarını silkti. "Sonsuz gibi görünüyor ve antik el yazmalarının yüzyıllar dediğine inanıyorum ama daha çok iki gibiydi."

Açıkcası mert görünmek istemiş ama başarısız olmuştu. "Hapsedilince ne yaptın?"

"Düşündüm, volta attım. İncindim. Yan hücredeki adamla konuştum. Biraz burnu havadaydı ama sessizlikten iyiydi." İç geçirdi. "Hiç ölüm iblisiyle dövüşmeyi denedin mi?"

Kaşı kafa karışıklığıyla çatıldı. Acı çekmesine sinirlenmektense kafasının karışması daha iyiydi. "Ne demek istiyorsun? Fiziksel olarak dövüşmek mi?"

"Hayır. Sen ölene ya da onun senden çekilene kadar bedenini terk edemeyeceğini biliyorum. İçinde kısıldığını ve ikinizin bir olduğunu biliyorum. Ama onun bir ruhu alma arzusuna hiç direndiğin oldu mu?"

Tüm bedeni gerildi. Bu, genellikle konuştuğu bir konu değildi. Anya biraz sır vermişti. O da altta kalmamalıydı. "Evet."

"Ee?" Konsantrasyonu arttı, gözleri lazer ışını gibi üzerindeydi. "Ne oldu?"

Savaşçılardan hiçbirini onun bir zamanlar aşık olduğunu bilmiyordu, sevgilisinin yavaşça göçüp gittiğini, bedeninin çürüdüğünü bilmiyorlardı. “Bir ruha eşlik etmezsen, fiziksel bedeni anlatılamaz bir ıstırap çeker. Hiç kimsenin çekmemesi gereken bir acı. Kaderin niyetlendiğinden daha fazlası.”

“Damarına bastım, değil mi? Gözünün altında bir kas seğiriyor?” Daha fazla bilgi almak için baskı uygulamak yerine sessizce yemeğinin geri kalanını yedi.

Lucien onu izlerken sorduğu sorular yüzünden yüzeye çıkan karanlık anılar soldu, yerini arzu aldı. *Sahip ol ona*. Kelimeler zihninde fısıldaşıyorlardı. Belki yaptığı her hareketin sonuncusundan daha şehvani olmasındandı. *Onunla seviş*.

Hayır. Sen bir canavar değilsin. Artık değil, en azından. Onunla zaman geçirebilir, daha fazlası değil.

Yemeğini bitirince Anya ayağa kalktı. “Biraz sevişmek ister misin yoksa hemen alışverişe mi çıkalım?”

Bej paltosunu çıkarmamıştı ve sımsıcak görünüyordu. *Lucien* onu ısıtacak tek kişi olmak istiyordu. Zorlanarak “Alışveriş,” dedi. Ama ayağa kalkmamıştı.

Sanki verdiği yanıtın bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti ve bu, *Lucien*’i rahatsız etti. Rahatsızlanmasına kızdı. Kızması sinirini bozdu. Hiçbir şey hissetmemeliydi.

Alaycı bir sırıtışla “Silahlarını buraya bırakabilirsin,” dedi. “Avcılar asla buraya çıkmaz. Nötr bir bölge.”

“Silahlarımı çıkarmam. Asla.”

Anya ateşli bakışıyla *Lucien*’i baştan aşağı süzdü. “Duşta bile mi?”

Onunla duşta olduğunu, suyun çıplak bedeninden aşağı süzülüğünü hayal edince erkekliği kıpırdadı. “Hiç.”

“Neden Luciencik. Bu çok barbarca.” Alt dudağını ısırđı ve masanın etrafında dolandı, eğilip kulağına fısıldadı; “Ama ilk elden tanık olmak istediğim bir şey.”

Saçının düşen tutamı Lucien’in yanağına sürtündü ve Lucien kendinden geçerek gözlerini kapadığını fark etti. Neredeyse saniyeler içinde kontrolden çıkarak aniden kanı kaynadı. Onu öpmeyi ölesiye istiyordu, aptalca, tehlikeli... harika. Ama bir şekilde ayağı kalkıp ondan uzaklaşabilecek gücü buldu.

“Gerçekten eğlenenin içine nasıl edeceğini biliyorsun.”

“Anya.”

“Hayır. Tamam daha fazla konuşma. Buradan çıkalım,” dedi, sesi hafiften çatlamıştı.

Bacaklarının titrediğini anlayınca utandı. O kadar sertleşmişti ki erkekliliğİ gerçekten acıyordu.

Ön kapiya doğru ağır ağır giderken Anya arkasına bakmadı. Kapiyı açtı, Lucien’in onu takip etmesini bekleyerek daireyi terk etti. Soğuk havanın onu yatıştırmasına izin vererek bir dakika nefes alıp verdi.

Vücudundaki her kas kasılmıştı, ona daha muhtaç ve istekliydi. Sadece ona. İblis bile onun için can atıyordu, artık aç bir şekilde mırlamıyor, resmen kükrüyordu.

Antik nesneleri, kutuyu düşün. Avcıları düşün. Kollarında Anya’nın bedenini tuttuğunu düşün.

Bu, onu ciddileştirdi.

Aniden öfkeli bir fısıltı geldi. “Bekliyorum Ölüm.”

Kronos.

Lucien'in tamamen kanı dondu. Sonunda Kronos geri dönmüştü. Neden buradaydı? Neden şimdi? *Çünkü erteleme süresi sona erdi.* Kral cisimlenmemişti. Ne yapıyordu?

"Beni başarısızlığa uğrattın Ölüm. Tekrar tekrar, beni başarısızlığa uğrattın."

"Üzgünüm."

"Yalancı!"

Sesi neredeyse kulak zarlarını deliyordu.

"Bunun için sen acı çekmeyeceksin," diye ekledi tanrı sessizce, "ama arkadaşların çekecek. Paris'ten başlayacağım, onu hiçbir kadının barınmadığı bir yere göndereceğim. Onun oradan ayrılmasına engel olacağım ve o zayıfladıkça ben kahkahalarla güleceğim ve onunla işim bittiğinde Reyes'a yöneleceğim."

Any'a'nın yaptığı gibi onunla savaş. "O zaman onları öldürecek-sin? İblislerin kudurmuş bir halde dünyaya salınmalarına izin mi vereceksin? Hiçbir ölümlü sen iblislerin verdiği zararı durduruncaya kadar önünde eğilmeyecektir."

"Zeus insanları iblislerinizden koruyamamış olabilir ama *ben* koruyabilirim. Reyes'a yapacaklarımı duymak ister misin?"

Savaş! "Kendine zarar vermesini engelleyeceksin, bundan eminim. Belki baş edemeyeceği kadar zevke boğacaksın onu."

"Ne cüretle kafa bulursun benimle?"

"Hayır. Ama bana vereceğin işi yapmaya gönüllü de değilim."

"Bunun farkındayım Ölüm. Ayrıca bundan yorulduğum da. Sence hangimiz zafere ulaşacak ve istediklerini elde edecek?"

"Ya..." Lucien dudaklarını sımsıkı kapadı. Bunu yapmalıydı? Bir dakika içinde *Evet*, diye karar verdi. Yapmalıydı. Başka yolu yoktu.

“Anya’da senin çok istediğın bir şey var. Ya bunu senin için elde edersem?”

Birkaç saniye için sadece çatırtılı bir gerilim oldu.

Sonra daha sakince, Kronos “Bunu denemene izin vereceğim. Bunda başarısız olursan, bana onun bedenini *getireceksin*. Bunda da başarısız olursan, bu kadar hoşgörölü olmayacağım. İddia ettiğim her şeyi ve fazlasını yapacağım. Bunu yaparken de senin izlemeni sağlayacağım. Şimdi git!” dedi.

Büyük bir fırtına Lucien’i öne itti. Homurtusunu tutarak doğruldu ve Anya’nın çıktığı yolu izledi. Kronos’un yakında olmasına rağmen binanın lobisinde sağ salim onu bulmuştu. Anahtarı bir şekilde ondan almalıydı. Tam şu anda, onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Eğer başarısız olursa...

Midesinde acı dolu bir düğümlenme oldu. Başarısız olmayacaktı.

Bakışıyla binayı taradı. Köşede çatırtılı bir alevle büyük bir şömine vardı. Bunun yanında, açık bir beğeniyle Anya’ya bakan iki erkek bir masada oturuyordu. Lucien kaşlarını çatı. Ölümlülerin farkında olmadan ya da belki ilgisiz, sabırsız bir şekilde ayağını yere vurdu ve parlak pembe tırnaklarını inceledi.

Dün kırmızıydılar, değil mi? Belki de maviydiler. Onları her gün değiştiriyordu, neredeyse ruh hali kadar sık.

Lucien onların yanından geçerken erkeklere tısladı, o sesi tutamamıştı. Sonuçlarını önemsemeyecek kadar kabaydı. Anya gibi bir kadını sahiplenmenin kalp ağrısından başka bir şey getirmeyeceğini düşünemeyecek kadar hassastı.

O senin değil ve asla olmayabilir de. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, onun değerli anahtarını çalmak bunu garantileyecekti.

Konuşmadan Anya'nın yanından geçip gitti. Ama Anya ona yetti. Onun bedeninin sıcaklığını ve çilekli kokusunu hissedebiliyordu, ikisini de sevdiğini anladı. Dünyası onlarsız asla aynı olmayacaktı.

“Önce ne satın alacaksın?” diye sordu ona, düşüncelerinin ve içsel karışıklığının farkında değildi.

Lucien anahtarı sormak için ağzını açtı ama kelimeler oluşmayı reddettiler. Anahtardan bahsettiği anda Anya konuyu kapamıştı. Önce onu yumuşatmak zorunda olduğunu düşündü ve biraz olsun onun güvenini kazanmalıydı.

“Bir palto iyi olur,” dedi. Gökyüzünden güneş ışığının dökülmesine rağmen buz gibi rüzgâr onu dövüyordu.

“O zaman bir palton olacak. Mükemmel bir yer biliyorum.” Parmaklarını Lucien'inkilere geçirdi ve onu sola çekti.

İçgüdüsel olarak geri çekilmek istedi. Ama çekilmedi. Bunun yerine daha sıkı tutundu, ona tutunabilmeyi ve hiç bırakmamayı diledi. Anya nefesini tuttu, omzunun üzerinden tatlı bir gülücük attı. Ölüm aklının koridorlarında sürünüyor, ona uzanıyor, o da ona dokunmak istiyordu.

Anya buz kaplı sokakta yol gösterdi. Arabalar dolambaçlı yollardan geçiyor, insanlar karlı kaldırımlarda başıboş dolaşüyor, taş mağazalara girip çıkıyorlardı. Etrafı görkemli dağlarla çevriliydi. Tanrılar gerçekten bu muhteşem manzarayla fark atmışlardı.

Burası cennet olabilirdi.

“Burada.” Anya, Machen Teegeback isimli bir dükkâna girdi.

“Sıcak Çörekler?” diye çevirdi, yıllardır birçok dilde ustalık kazanmıştı. “Daha yeni yedik. Bir palto alacağımızı düşünmüştüm.”

Kıkırdadı. “Burası fırın değil sevgilim. Burası bir pazar.” İçeride paltolar, eldivenler, şapkalar ve sıcak tutması için gerek duyulan her şey vardı. “Şimdi, endişelenme. Anya, seni en iyi şekilde giydirecek.”

Bir başka tatlı kıkırdamayla, mağazaya girip ona farklı renklerde paltolar fırlattı. “Bu senin gözlerine uyar. Şey, onlardan herhangi biri.” Durdu. “Bu senin teninde harika durur.” Durdu. “Mmm, ceplerinden doğru yeni favori yerime ulaşması bununla kolay olur.” Durdu. “Ah, buna bak.” Ona fırlatmadan önce *kendisinin* giyindiği paltonun erkek versiyonunu tuttu. “Buzullara tırmanırken ikiz gibi olacağız.”

Anahtarı bulmadığı sürece, Anya onunla seyahat etmiyor olacaktı. Kendini düşünerek bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. “Sadece bir paltoya ihtiyacım var. Hangisini...”

Kasaya kaçamak bir bakış attı ve büyük yün eldivenleri paltosunun içine soktu.

Lucien kaşlarını çattı, az önce olanlar konusunda kesinlikle yanılmıştı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Çalışıyorum.” Ses tonunda cinsel doruğa ulaşmış gibi iştah vardı.

Lucien sırtından aşağı ürperme hissetti. “O zaman yemek konusunda dalga geçmiyordun. Nakde mi sıkıştın?”

“Pek sayılmaz. Fazlasıyla nakdim var.” Ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarını büktü. “Büyük kötü iblisin sinirlendiğini söyleme. Çünkü sinirlenmemelisin. Ertesi gün ödeyeceğim, Sally Sunshine. Belki.”

“Eldivenleri geri bırak Anya.” *Bu mu onu yumuşatmanın yolu?* Çenesini sıktı. Hayır, değildi ama lafını yemeyi reddetti.

“Hayır.”

“Çok iyi. Senin yerine ben öderim.” Lucien Anya’nın ona fırlattığı paltoları bıraktı, nazıkçe tek eliyle onun kolunu yakaladı ve

diğeriyle de eldivenleri yakaladı. Avucu göğsünün kenarını sıyırdı. Yutkunarak, paylayarak, ihtiyacı olan her şeyi topladı, kasaya doğru yürüdü ve Paris'in daha önce ona verdiği banknotlarla ödeme yaptı.

Onlar kapıya yürürlerken, Anya burnundan soluyarak yanında bitti. "Bunu yapmak zorundayım, tamam mı?"

Anya'nın gerilimi Lucien'ı şaşırtmıştı. "Neden?"

"Senin kendine özgü dürtülerin varsa benim de var. Bu yeri ya yakıp yıkacağım ya da bir çift eldiven aşıracağım."

O anda kafasına dank etti. Onun da savaşıacağı kendi iblisi, kontrol etmeyi dilediği kötücül bir doğası vardı. Böyle bir şeyin ne kadar zor olabileceğini biliyordu. "Onları senden aldığım için özür dilerim."

"Sorun değil."

Satın aldıklarını taşıyarak, binadan çıktı ve ona katılmasını bekleyerek köşede durdu. Soğuk hava çarptı ama çantadan paltosunu çıkarmadı. Anya yanındayken yanıyordu.

Yine onun yanında olmasını istiyordu ve bunun anahtarları istemesiyle alakası yoktu. Bir dakika geçti ve çıkmadı. Ne yapıyordu? Döndü ve dükkâna yeniden girmeye niyetlendi.

Kapı ardına kadar açıldı ve Anya ortaya çıktı. Dudakları kendinden emin bir sırıtişla kıvrıldı. Teni bambaşka bir derecede yanıyordu.

"Antik nesneleri ararken buzu kazmak zorunda kalabilirim. Uygun aletlere ihtiyacım var," dedi. "Onları nereden elde edebilirim?"

"Ah. Kazmak eğlenceli *olmayacak*."

"Gezinin amacı eğlence değil."

"Mızıkçı." Ceketine uzandı ve bir çift siyah eldiven çıkardı. Dişlerini kullanarak etiketini kopardı. Sonra doğrudan Lucien'ın gözlerine bakarak deri eldivenleri ellerine geçirdi.

“Onları çaldın mı?”

“Bu yönünden çok hoşlanıyorum kurabiyem. İyi bir gözlemcisin.”

Lucien başını salladı. Dudakları seğiriyordu. Onu ya yanında yürümeye ya da arkada kalmaya zorlayarak ileri doğru yürüdü. “Bir binayı yakmayı engellemek için neden çalman gerektiğini söyle. Sen ima ettin, ben sonuç çıkarmaya çalıştım ama ilk elden duymak istiyorum.”

Anya aynı hızla yanında yürüdü. “Reyes’ın gece kulübünde bahsettiği o savaşları hatırladın mı? E, tahmin et bakalım? Onları ben başlattım. Ölümlülerin arasına ilk girdiğimde, düzensizlik ihtiyacından gözüm dönmüştü ve her hareketim onları hiddete sevk etmiş gibiydi. Tabi ki birbirleriyle, benimle değil. Daha da kötüsü gözüm bir meşaleye takıldığında onu devirmeden duramıyordum. Bazen alevler ayaklarımın altında dans edip insanlar çılgınlara atana kadar yaptığım şeyin farkına bile varamıyordum. Ve o çılgınlara, ah tanrılar, o çılgınlara.” Rüyada gibi iç geçirdi. “Kulaklarıma o kadar nefis geliyordu ki. İşitsel bir dondurma gibi. Onları daha fazla duymak istedim. Onları duymaya ihtiyacım vardı.”

“Anarşi kanunsuz olmak demektir. Belki, derinlerde o çılgınlara kendi doğanın gerektirdiği kaosı temsil ediyordu.”

“Evet,” dedi, gözleri açılarak.

“İçimdeki iblis Ölüm. Uzun bir süre boyunca bu arzuya alışmak için ne yapmam gerektiğine aldırmadan yaşamın yok oluşu için can attı.”

“Gerçekten anlıyorsun.” Başını salladı, ifadesinde biraz şaşkınlık vardı. Bir tutam saçı yüzüne düştü ve onu kulağının arkasına itti. “Bir gün kendimi bir avizeye uzanıp yere düşmesini ve camın kırılma sesiyle insanların feryatlarını duymayı isterken buldum, o arada yanımdan bir kadın geçti. Elmas bir yüzük takıyordu ve elmas

ışıkta, bir avizeden çok daha fazla parlıyordu. O elması istedim. Onu takip edip çaldım. Onu parmağıma taktığım an, içimdeki bu ezici ihtiyaç... bir şekilde sustu. O zamandan beri çalışıyorum.”

Bir süre sessiz kaldı Lucien. “Benden istediğin an çalabilirsin.” Üzgün bir şekilde, yakında ondan çalacak olanın kendisinin olmasından korktu. Onun hayatını almayı artık hiç istemiyordu. Lucien gibi Anya da ayaklı bir kâbus olabilirdi ama uğraşıyordu. Daha iyi olmak için.

Ona sırtıttı. “Teşekkürler.”

Göğsü ağrımaya başladı. *Anahtar. Anahtarı sor.* Bunun yerine kendini “Kutuplarda çok zaman geçirdin mi?” diye sorarken buldu.

“Birazcık. Ah, bu eğlenceli olacak! Şey, kazma kısmı hariç.” Heyecanlı bir şekilde ellerini çırpıttı. “Sadece ikimiz, sıcak kalmak için birbirimize sokulacağız, Avcılardan endişe duymaya gerek olmayacak. Herhangi bir insanın uzun süre soğuğa dayanabileceğini sanmıyorum. Şimdi, hadi. Daha fazla yürümek istemiyorum. Bu zaman kaybı olur.” Birden gözden kayboldu.

Lucien tereddütsüz bir şekilde onu takip etti...

Yunanistan’a vardılar. Adaya, kiraladığı eve. Çantaları bıraktı, diğer savaşçıları ne gördü ne hissetti. Muhtemelen hâlâ tedarikle uğraşıyorlardı.

Anya sanki hiç umurunda değilmiş gibi krem renkli deri kanepe üzerine kendini pat diye bıraktı. Mutlu bir iç geçirişle, altın rengi eldivenleri çıkardı, sıra botlarına geldi, güzel beyaz bacaklarını ortaya çıkardı. İkisini de yana fırlattı. Daha sonra paltosunu çıkardı, beyaz dantel sutyeni ortaya çıktı.

Gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı. “Tüm gün üzerinde bunlar mı vardı?”

Muzip bir şekilde sırtıttı. “Evet. Sevdin mi?”

Erkekliği uyandı. Yine. Bu kez daha kalın, daha sertti. Daha sert, daha ateşli. Hizmetçi kıyafeti giyindiği günden çok daha seksiydi ve neredeyse Lucien'ı yere devirecekti. Tanrılara şükürler olsun ki altına ne giydiğiyle ilgili en ufacık bir fikri yoktu. Ona bakan herkesi öldürebilirdi. Lucien daha sonra karda ona saldıracabilirdi.

Bakışını ondan alamıyordu. Karnı dümdüzdü ve krema rengindeydi, göbek deliği gözleri için şehvani bir ziyafetti. Göğüsleri olgun ve dolgundu, pembe meme uçları hafiften görünüyordu ve ah o kadar sertti ki. Çorapları ikinci bir ten gibi bedenine uyum sağlamıştı.

Esname hareketi yaparken “E? Beğendin mi?” diye tekrarladı. Ayakları çıplaktı, güzel tırnakları ışıktaki parlıyordu. “Bunu çok daha erken görebilirdin ama inat etmekle fazla meşguldün. Bu kez inatlaşma.”

“Güzelsin Anya.”

“Buraya gel ve beni öp o zaman,” diye boğuk bir sesle yalvardı.

“Yapamam,” diye yutkundu Lucien.

“Nedenmiş o?” Parmak ucunu karnında, göbek deliğinin etrafında gezdirdi. “Sadece beni öpmeni ve bana biraz dokunmanı istiyorum. Kendimi sana son kez sunduğumu bil. Senin sürekli reddedişin benim güvenimin içine ediyor.”

Kafasının içinde bir gürlleme duyuldu. Ona dokunmamak? Onu öpmemek? “Neden öpmekten ve dokunmaktan fazlası değil.”

“Çünkü.” Kollarını kavuşturdu, göğüslerini birbirine değdirip ezerek.

“Bana cevap ver.”

“Neden verecekmişim? Sen bana nadiren cevap veriyorsun.” Yine karnının etrafında parmağını gezdirdi.

Lucien her hareketini izledi. Aniden boğazına bir şey oturdu. Kendini başka erkeklere verebilir ama Lucien'a veremezdi. Kafasına

nüfuz etti ve dişlerini gıcırdattı. Sadece onu öpmesine izni vardı. Başka bir şey için o kadar iyi değildi.

Bundan dolayı ondan nefret etmek istedi ama bunu kendine o yapmıştı. Kasten kendini oymuştu ki kadınlar artık onu istemesin. Anya da kesinlikle onu yetersiz buluyordu. Buna rağmen Lucien onun hayatını kurtarmanın bir yolunu arıyordu. “Seninle bir şeyi konuşmamız lazım, Anya.”

“Ne? Dilini hareket ettirmenin en iyi yolunu mu?”

“Anahtar. Kronos’un istediği anahtarı bana ver ve ben de ne istersen onu yapayım, nasıl öpmemi istiyorsan öyle öpeyim.”

Anya’nın yanaklarındaki renk uçtu. “Kahretsin, hayır. Seni o kadar istemiyorum.”

Bunu biliyordu ama bunu söylemesi onu derinden yaralamıştı. “Anahtardan vazgeçmen hayatını kurtaracak.”

“Anahtarsız yaşamının anlamı yok. Şimdi, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bizi konuşmak istiyorum.”

“Bana anahtarı verene kadar biz diye bir şey olmayacak.”

“Anahtar benim,” diye bağırdı, “ve asla vazgeçmeyeceğim. Anlıyor musun? Asla! Ölmeyi yeğlerim.”

“Vermezsen *öleceksin*. Beni zorluyorsun, Anya.”

“Planın ne, çalmak mı?”

Yanıt vermedi Lucien.

“Denediğine pişman olacaksın.”

Hâlâ yanıt yoktu.

“Anahtarı unut! Eğleniyorduk ve şu anda çok daha fazla eğlenebilirdik.”

“Kronos bana geldi, sevdiklerime zarar vermekle tehdit etti. Zamanım tükendi Anya. Ya anahtarı ya da seni ona götürmek zorundayım. Anahtarı götürmeyi yeğlerim.”

Boynundaki nabız deli gibi atıyordu. “Sana ne zaman geldi?”

“Biz alışverişe çıkmadan önce” diye itiraf etti.

“Demek bu yüzden bu kadar kolay geldin. Beni pohpohlayıp anahtarı alabileceğini düşündün.” Acı bir şekilde güldü. “Ya da onun nerede olduğunu ağzımdan kaçırabileceğimi sandın, böylelikle onu çalacaktın. Senin gururlu prensiplerin için çok fazla.”

“Hangisi olmak zorunda? Sen mi anahtar mı?”

“Ben.” Çenesini kaldırdı. “Sana söylemiştim. Anahtardan vazgeçmeyeceğim.”

Kendinden nefret ederek “Anya,” dedi. Kronos’tan nefret ederek. Kurtarmaya çalıştığı kadından bile nefret ederek. Onun yüzünden *hissediyordu*. Duyguları hiç olmadığı kadar düşmanıydı. “Bu son uyarım.”

“Lucien, ondan vazgeçemem.” Gözlerine yaşlar doldu. “Yapamam.”

O gözyaşları... “Neden?”

“Sadece yapamam. *Yapmayacağım*.”

Lucien’in artık söyleyecek başka bir şeyi kalmamıştı. *Yap artık. Bitir. Zamanı*. “Bitti. Bunu çabuk yapacağım. Önce seni öldüreceğim. Sonra da ruhunu götüreceğim.” Lucien hançerlerini çekip dikkatle eline alıp kaldırarak, saldırmaya hazır, ata biner gibi üzerine çıkacak şekilde ona doğru ısınlandı.

O yaşlı gözler şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Üzgünüm,” dedi ve vuruşunu yaptı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş altın ışınlarını saçarken Paris Atina'nın taş kaldırımli sokaklarında başıboş geziniyordu. Hava dingin, berraktı. Eski Dünya'nın beyaz badanalı manzarası büyüleyiciydi. Uzakta denizden gelen yumuşak dalgalar mükemmel bir fon müziği oluşturuyordu.

Birleşik Devletler'e yapacağı sonraki gezisine hazırlanıyor olmalıydı.

Ama hazırlanmıyordu.

Bir kadın, sahip olacağı herhangi bir kadın arıyordu. Ne yaparsa yapsın ne söylerse söylesin Budapeşte'nin kadınları gibi, kahretsin, dünyadaki her kadın gibi Yunan kadınları ona yanıt vermiyordu.

Bunu da anlamıyordu. Fiziksel görünüşü değişmemişti. Yakışıklı bir herifti. Tavrı da değişmemişti. Tanıdığı en büyüleyici insandı. Onun *hiçbir şeyi* değişmemişti. Yine de buraya gelmeden önce, soyunması için, Paris'in zevki için kendini hazırlaması için bir kadına bakması yeterliydi. Buradaysa hiçbiri. Hiçbiri.

Her yaştan, her ölçüden ve renkten kadınlar ona cüzamlı gibi davranıyordu.

Tüm ihtiyacı olan beş dakika ve bir çift açık bacadı.

Seks olmazsa zayıflıyordu. Savunmasız olmuş ve kendini Avcılardan ve onların korkunç saldırılarından koruyamamıştı.

Mümkün olsaydı bir kadın seçer, onunla evlenir ve nereye giderse onunla giderdi, sadece ve sadece onunla eğlenirdi. Ama insan kadınların ölümlü oluşunun engeli bir yana, içindeki iblis böyle bir şeye izin vermezdi. Bir kadınla yattı mı, bir daha onun için sertleşmiyordu. Onunla ne kadar olmak isterse istesin.

Bu yüzden tek bir geceden fazlası için kendini zorlamayı bırakmıştı. Hayatta kalmak için sürekli olarak eşini aldatmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden böyle bir şey yapmayı reddetmişti.

Biri bana baksın, beni istesin. Bir dişi bulamazsa... yapmaya zorlandığı şeyler onu hasta ediyordu.

Tecavüz olmasın, lütfen tecavüz olmasın. Ama iblisin cinsiyet tercihi yoktu. Paris'in vardı. Paris sadece kadınları istiyordu. Anılar gözünün önüne gelmeye çalışınca karnına kramp girdi. O anılardan nefret ediyordu. Onları durdurma çabasıyla dişlerini sıkı.

Bir fahişe bul, diye önerdi Şehvet, Paris kadar onun da seks ihtiyacı vardı.

Denedim. Sanki hepsi benden saklanıyor. Paris fahişeleri tercih ederdi. Ayrıca karşı taraf bir daha birlikte olacakları beklentisini de taşımıyordu.

Bir kumral kaldırımında ona doğru geliyordu. *Dişi.* Onu görmeden önce kokusunu almıştı, tatlı dişi kokusunu biraz daha içine çekmek için başını çevirdi. *İşte bu.*

Tek bir adım attıktan sonra yolun ortasında durdu. Ona uzanırken "Affedersiniz," diye seslendi. Ses tonunda çaresizlik vardı.

Kadının bakışı ona kaydı. Zevk yüz hatlarını perdelemişti ama hepsi bu kadardı. Dahası yoktu. Transa girmiş gibi bir arzu. Daha

detaylı bakınca, saçındaki gümüş telleri ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebildi.

Fark etmezdi. Ağzı onun için sulanmıştı.

“Evet,” dedi ağır bir İngiliz aksanıyla, yavaşlamamıştı.

Genellikle dururlardı, ona dokunmak için çoktan yanıp tutuşmuş olurlardı. Bu Yunan dişilerini farklı kılan neydi? “Rica etsem...” Kah- retsin. Onunla yatmasını isteyemezdi, hemen olmazdı. Muhtemelen ayak direrdi. “Yemek yer misiniz benimle?”

“Hayır, teşekkürler. Çok yedim.” Sonra da hızlandı ve ondan uzaklaştı.

Olduğu yerde kalakaldı, afallamış, cesareti kırılmıştı. Tedirgin olmuştu. Ne haltlar dönüyordu?

Tanrılar, belki de? Onlar mı karışıyordu? Yukarıya baktı. Piçler. Bunu yapmalarına şaşırmazdı. Ama neden Paris umurlarındaydı ki? O ve diğer savaşçılar sahip oldukları tek şanstı.

“Size hiçbir şey yapmadım,” diye gürlledi.

O konuşurken, aklına karanlık bir düşünce geldi. Maddox –Şidet– kendinde bir değişim fark etmişti, Ashlyn’le, hayatının aşkıyla karşılaşmadan önce daha vahşi, daha kontrol edilemezdi. Lucien da Anya’yla benzer bir şey yaşıyor gibiydi, tabi o ketum Ölüm böyle bir şeyi dile getirmezdi.

Paris bundan bahsedecek olsa, yeni Lucien’in onu bir öfke kriziyle, neredeyse hiç göstermediği bir sinirle ölesiye döveceğini düşünüyordu.

Sevgili tanrılar. Sırada ben mi varım?

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Paris tek bir kadınla kalamadığından, âşık olabileceği bir kadına rastlamamak için dua etmişti. Aslında, adı A ile başlayan bir güzellikle karşılaşırsa, önce Ashlyn, sonra Anya, arkasına bakmadan kaçardı. Olmaz. Onun için olmazdı.

Yanından elinde fırından yeni çıkmış ekmek kokusunun yayıldığı iki paket taşıyan bir sarışın geçti. Hemen harekete geçip ardından gitti. “Taşımana yardım edeyim,” dedi. Çok çaresiz görünüyordu.

“Hayır, teşekkürler.” Bakışını esirgememişti ama hareket etmeye devam etti.

Yine, olduğu yerde kaldı. Kahretsin! Ne halt etmesi gerekiyordu? Buda’ya tekrar uçmak zorunda da kalsa bunu yapacaktı. Yoksa Lucien’in izini bulur ve başı dönse de onu ısınlandırmaya ikna ederdi. Böylece oraya daha hızlı varmış olurdu. Kahrolsun o antik nesneler ve Pandora’nın kutusu.

Yanından başka bir sarışın geçti.

Ardından yine bir ret geldi.

Başka bir kumral.

Ardından başka bir ret.

Bir saat sonra, bedeni sertleşmişti ve yanıyordu –kahretsin– daha da gücünü yitiriyordu. Elleri titriyordu ve her hücresinin sekse susediğini hissedebiliyordu, tam bu sırada arkadan biri ona çarpınca Paris ileri doğru tökezledi, neredeyse yüzüstü düşmeden kendini topladı.

“Çok üzgünüm,” dedi dişi bir ses.

Mahcup sesi Paris’i ürpertti. Yavaşça döndü, çok hızlı hareket ederse diğerleri gibi ondan kaçmasından korktu. Kâğıtların kızın ayaklarının etrafına dağıldığını ve onları toplamak için eğildiğini fark etti.

“Aynı anda hem okuyup hem de yürümeyi öğrenmeliyim,” diye mırıldandı.

Paris ona yardım etmek için eğilerek “Okuyor olduğuna sevindim,” dedi. “Birbirimize çarptığımız için memnunum.”

Göz kapaklarını kaldırdı ve bakışları birbirine kilitlendi. Ne-
fesini tuttu.

Farkına vardı mı? Lütfen, lütfen farkına varsın.

Ela rengi gözleri, çilli teni ve omuzlarına düşen dalgalı kahve-
rengi saçlarıyla gösterişsizdi. Gözleri yüzüne göre fazla büyüktü.
Dudakları o kadar dolgundu ki arı ısırmış gibi görünüyordu. Yine
de büyüleyici bir yanı vardı. Bir şekilde bakışını ondan alamıyor,
doyasıya bakmak ve tadını çıkarmak istiyordu. Saklı bir şehvet belki.
O yeşil kahve gözlerde hınzır bir parıltı vardı.

Sessiz, ürkek olanlar her zaman en vahşi olanlardı.

Aniden şüphelenerek “Adın A ile başlamıyor, değil mi?” diye
sordu.

Kafa karışıklığıyla kaşını çattı ama başını salladı. “Hayır. Adım
Sienna. Gerçi çok da umurunda. Üzgünüm. Pat diye konuşuyorum
işte.”

“Umurumda,” dedi boğuk bir sesle. Onu soyamak için sabırsız-
lanıyordu.

Yanakları al al oldu ve aceleyle dikkatini kâğıtlara çevirdi.

“Sen... Amerikalı mısın?” diye sordu, topladığı kâğıtları ona verdi.

“Evet. Kitap taslağım üzerinde çalışmak için burada tatil yapı-
yorum. Yine, sormadın. Senin aksanını çıkaramadım.”

“Macar,” dedi. Macar olduğunu iddia edecek kadar uzun bir
süre Budapeşte’de yaşamıştı. Çabucak konuyu ona çevirdi. “Yazarsın
yani, öyle mi?”

“Evet. Yani öyle olmayı umuyorum. Bekle, bu da doğru değil.
Bir yazar değilim, henüz bir şeyim yayınlanmadı.” Kâğıtları istif-
lerken dolgun alt dudağını ısırды. “Üzgünüm. Gevezelik ediyorum.
Alışkanlık işte. Fazla kaçırırsam kapat çeneni demen yeter.”

“Daha fazlasını duymayı çok isterim.” Ambrosiayla tatlandırılmış yoğun bir şarabın etkisindeymiş gibi üzerine rahatlık çökmüştü. Sonunda, sanki zehirliymişçesine ondan kaçmayan bir kadın.

Yine kızarak, saç tutamını kulağının arkasına aldı.

Bu hareketi izledi. Kadının elleri çok zarıftı, belki de şimdiye kadar gördüğü en şehvi şeydi. Yumuşak, hassas, beyaz uçlu, kare tırnaklar. Eşit derecede zarif bileğinin etrafını saran kalın gümüş bir zincir vardı. Üç yüzük takmıştı. İkisi basit, düz gümüş yüzüktü ve üçüncüsü büyük janjanlı opal bir yüzüktü.

Evli mi?

Düşüncesinden çok hoşlanmadı ama bunun aklını çelmesine izin vermeyecekti. O ellerin üzerinde olup rahatlayacağını hayal etti.

Ona sahip olmalıydı.

Yem olabilir. Bu düşünce alışkanlıktan dolayı aklına geldi çünkü bu sürekli olarak endişelendiği bir şeydi. Onu daha yakından inceledi. Yüzü tümünden çilliydi, dudakları aşırı büyüklükten neredeyse deforme olmuş gibiydi. Muhtemelen Yem olmayabilir diye karar verdi. Yemler genellikle muhteşem olurdu. Ashlyn gibi. Anya gibi. Sienna muhteşem değildi. Yakınından bile geçmezdi. Yine de gardını indirmeyecekti.

Ona sahip olmalı. Şimdi! diye gürledi iblis.

Onları saran sessizliği bozarak “Çok nazıksın,” dedi. Ayağa kalktı, müsveddesini kolunun altına aldı. Çok inceydi, neredeyse hiç göğsü yoktu.

Paris de ayağa kalktı, kendisiyle kıyaslayınca onun ufak tefek olmasından hoşlandı, büyük bedeni onu ezecek gibiydi. “Ah, hayır. İyiyim ama yalan söylemiyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu umutla.

“Yemin ederim.”

Kıyafeti hiç göz alıcı değildi, koyu mavi ve salaştı. Altına seksi iç çamaşırı giyip giyinmediğini merak etti. Onu zümrüt yeşili dantel içinde görmek isterdi.

“E, kahve ya da başka bir şey içmek ister misin?” diye sordu kız.

“Tabi.” *Evet.*

Yavaşça sırtıttı. “Nerede?”

Bu sırtıuş boğazına bir yumru oturmasına neden olacak kadar onu derinden etkiledi. “Sen götür.” Çoktan sertleşmişti, aynı zamanda kuvvetlenmişti de. Onu etkilemiş ve pohpohlamıştı, sonra da hayatının en iyi orgazmını yaşatacağı. Daha sonra arkadaşça ayrı yollara gideceklerdi.

Kızın hatırlayacak güzel bir gecesi olacaktı ve Paris gücünü geri kazanacaktı. En azından günün geri kalanı için. Adil bir takastı.

“Hadi,” dedi. “Bir şeyler buluruz.” *Çok geçmeden.*

Yol boyunca yan yana yürüdüler. Paris kızı daha fazla inceledi. Sabun ve yaban çiçekleri gibi kokuyordu. En gizli fantezileri neydi?

“Köşede bir kafe var,” dedi Sienna.

“Harika.” Paris’i bir titreme aldı. Zayıflıktan mı yoksa arzudan mı? Bilmiyordu, umurunda değildi. *Kendi dikkatini dağıt.* “Kitabın ne hakkında?”

“Ah.” Elini havada salladı. “Gerçekten bilmek istemezsin. Ve ben de söylemeye utanıyorum.”

“Romantik bir roman o halde?”

Gözleri büyüdü ve ona baktı. “Nasıl bildin?”

“Tahmin.” Onlara çok yaklaşmasa da kadınları biliyordu. Çoğu romantik olan her şeyi severdi, sanki utanılacak bir şeylermiş gibi aşk romanlarını saklarlardı. Paris’in de okuduğunu bilmelerine imkân yoktu. O da severdi aslında ve kendi açısından mutlu bir sona bayılırdı.

Sonunda köşeyi döndüler ve dışarıdaki kafe ortaya çıktı. Yuvarlak masalar ve yüksek sırtlıklı sandalyeler büyük camekânın önünde dizilmişlerdi. Bir tanesi boştu. Bu yüzden çabucak oturdular.

Kâğıtları çantasına yerleştirip çantasını dizine alarak “Ne kadar zamandır Yunanistan’dasın?” diye sordu.

“Bir haftadan daha az bir süredir ama çalışıyordum.”

“Ah ne kötü. Etrafı görme şansın olmamıştır o zaman, değil mi?” Dirseklerini masanın üzerine koydu ve bakışlarını kaldırıp ona baktı, mest olmuş gibi bir ifadesi vardı. “Burada tek misin yoksa bir grupta mı geldin?”

Sorusunu duymazdan gelerek “Şu anda en iyi manzaraya bakıyorum,” dedi. *Peki delikanlı. Bu biraz dandik oldu, senin için bile. Ne yani kitabındaki aşk sahneleri için öneride mi bulunacaksın birazdan? Bırak gitsin.*

Bir kez daha kızardı, yine çilli teninde güzel bir pembeleşme olmuştu. Paris’in erkekliği tepkiyle kabardı.

Garson geldi ve siparişlerini aldı. Kızın, adı neydi, sade, sert kahve sipariş etmesine şaşırmıştı. Tatlı bir şey olduğuna dair bahse girerdi. Paris ise double espresso istedi.

İçecekler birkaç dakika sonra geldiğinde dikkatini Çilli’ye yöneltmişti. Her saniye daha sevimli olduğunu fark etti. Çillerinin altında teni inci tonundaydı, gözleri şu anda kahveden çok yeşildi.

Bir yudum alarak “Kahve için teşekkürler,” dedi. Paris’in parmaklarına dokunmak için boşta olan elini uzattı. Temas ettiği anda,

kolunun üstüne kadar çıkan ılık, baş döndürücü karıncalanma oldu. Bu hareket beklenmedik, bir o kadar da zarifti.

Sienna nefesini tuttu. Paris inlememek için mücadele etti.

“Benim için bir zevkti,” diye yanıt verdi, daha çok... daha çok tahrik oluyordu... bir hamle yapmak için çok mu erkendi? Kaçar mıydı?

“E bana hiç söylemedin. Yunanistan’da ne yapıyorsun?” Elini çekti, sanki bunda yanlış bir şey varmış gibi ona baktı.

“Sadece gezmek istedim,” diye yalan söyledi. Bekle. Kısa bir süre için işle ilgili bir şey söylemişti. “İş için. Ben bir... mankenim.” Zaman zaman kullandığı bir yalandı bu.

“Vay be,” dedi, kesinlikle dikkati dağılmıştı. Kaşlarını çatarak ellerini uzattı ve yine Paris’in eline dokundu.

Yine karıncalandı. Kızın da öyle gibiydi. İkinci kez nefesini tuttu ve elini ters çevirip inceledi. Belki de şimdi hamlesini yapmak için iyi bir zamandı.

“Tenini hissetmek çok güzel.”

Kız gergin bir şekilde bakışını ona kaydırdı. “Teşekkürler.”

Yavaşça, çok yavaşça elini aldı ve dudaklarına götürdü. Bileğinin içine yumuşak bir öpücük kondurdu. Aralarında ılık kıvılcımlar oluştu, şu anda karıncalanma süreliydi ve o kadar erotikti ki Paris onunla yatması için yalvarmaya razıydı.

Karşı çıkmayınca nabzını yaladı.

Kız, nefesini tutarak titredi. Ondan uzaklaşmamıştı ama şaşır-mıştı... Keyiften? Daha önce hiç merak etmek zorunda kalmamıştı ama onun yüz ifadesini tam olarak okuyamıyordu. Onu serbest de bırakamazdı. Ona dokunmak çıplak bir tele dokunmak gibiydi, Paris’i yerine mıhlamıştı, bu elektrikli şoklar onu tutsak etmişti.

“Bunu hiç yapmamıştım,” dedi nefes nefese. “Hiç yabancı bir erkekle kahve içmedim ya da öpmesine izin vermedim. Özellikle de bir erkek mankenle.”

“Ama ben seni öpmüyorum ki.”

“Ah. Şey. Bileğimi kastetmiştim. Bileğimi öpüyordun.”

“Seni de öpmek isterim.” Paris gür kirpiklerinin arasından ona doyasıya baktı. “Gerçekten seni öpmek isterim.”

“Neden? Beni yanlış anlama,” diye aceleyle devam etti, “bundan memnun olurum. Ama neden ben?”

“Sen arzulanacak bir kadınsın.”

“Öyle miyim?”

“Ah, evet.” Sesi tahrikten boğuk çıkıyordu. “Arzumun titreşimini hissedemiyor musun?”

“Ben...ben...” yine alt dudağını çiğnedi. Gerginlik karşısında bir alışkanlık mıydı?

Bu çekici bir davranıştı ama o dudağı *kendisi* çiğnemek isterdi.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi. Sanki orada Paris’in dilini hayal ediyormuş gibi parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Evet de.”

“Ama biz yabancıyız.”

“Olmak zorunda değiliz.” Onun tadına bakmak için sabredermiyordu. Tümünü tadına bakmak.

“E, bilmiyorum, otel odama gidebiliriz,” diye utanarak önerdi. “Bunu yapmak istiyorsan. Bir şeyler içebiliriz ya da başka bir şey. Yani kahveden başka. Ama istemiyorsan daha fazla bir şey almanı önermiyorum. Ah, kahretsin. Gerginim. Özür dilerim.”

“İkimize de yeni olan bir yere gidelim.” Asla ölümlülerin mekânına gitmezdi. Bu hatayı bir kez yapmıştı. Onu geçici evlerine de götürmezdi. Avcılar takip ediyorlardıysa diğer savaşıları tehlikeye atmış olurdu. Geriye bir otel odası kalıyordu. “Yakın bir yerlerde.”

“Ben... ben,” diye kekeledi yine.

Paris oturduğu yerden kalkıp ona doğru eğildi ve ağzını onunkine bastırdı. Anında itiraz etmeden açtı ve sıcak, yakıcı bir öpücükle dilini içeri soktu. Tadı hayal ettiğinden çok daha iyiydi. Nane ve limon, kahve ve tam bir tutku. Şimdiden içine güç dolmuştu.

Bacaklarının arasındaki yerin tadı da böyle miydi?

Paris geri çekilince soluklarının arasında “Ta...tamam,” diyebilirdi. Göğüs uçları öyle sertleşmişti ki. “Bir oda tutmalı mıyız?”

O meme uçlarını emmeden önce dilini gezdirecekti. Parmaklarıyla haz verirken önce kıvrandıracak, sonra da erkekliğini içine sokunca çılgılık attıracaktı. Onun tadına varmak için saatlerini harcayacaktı.

İnleyerek doğruldu ve elini tuttu. Kız onu ayağa kaldırmasına itiraz etmedi. Masanın üzerine birkaç banknot bıraktı.

“Buradan,” dedi.

El ele hızlı bir şekilde yürüdüler. Paris Lucien gibi ısınlabilmeyi diledi. Bu kadına sahip olmak için daha ne kadar beklemesi gerektiğinden emin değildi. Tabi ki tutku sona erecek ve kadın cazibesini yitirecekti. Ama o zamana kadar...

“Bekle,” dedi aniden.

Paris soluk soluğa olduğunu anladı ve neredeyse bağırды. “Hayır.” Onu dar bir sokağa soktu. Umutsuz, çok umutsuzdu. Sokak tam güneş ışığı alıyordu ama en azından bir nebze mahremiyete sahiplerdi.

Onu duvara yaslayarak “Evet,” dedi. Kızın lacivert gömleği her iki yandan da yırtmaçlıydı, her iki taraf da pürüzsüz teninin küçücük bir parçasını açığa çıkarıyordu.

“Adını bile bilmiyorum.” Kız Paris’in korktuğu gibi onu itmedi, kollarını onun boynuna dolarken o ela gözlerde kor gibi bir ihtiyaçla Paris’e baktı.

Geri döndüm, diye düşündü, mırıldanarak “Paris. Adım Paris.” Sonra onu soluğunu keserek öptü.

Sienna inledi ve Paris sesi yuttu. Bacakları ayrıldı. Ereksiyonu onun en tatlı yerine değdi, kız onu taklit ederek süründü. Bu kez Paris inledi.

Mükemmellik.

Sienna onun sırtını ovdu, tırnaklarını gömleğine geçirdi, bu sırada dilleri düello ediyordu. Göğsünü avuçladığında öpüşme derinleşti; vahşi bir akışa sürüklendi.

Ten temasına ihtiyacım var. Tişörtünün altına eline soktu, pürüzsüz ten, ah karnının düzlüğü ne güzeldi. Kız ürpermişti. Paris yine göğsünü avuçladı.

Sutyen giyinmiyordu, teninin tadına bakmak için can atıyordu. Göğüsleri küçüktü ama mükemmel derecede sivriydi. Bir ucu nazıkçe çimdikledi, aç parmaklarının arasında yuvarladı, bu hisse bayıldı. Kız kalçalarını erkekliğine değdirecek şekilde çıkardı.

“Çok tatlısın,” diye homurdandı Paris.

“Paris,” dedi soluk soluğa.

“İçinde olmam lazım.”

“Ben...ben...ben üzgünüm.”

Yanağından çenesine kadar öptü. Kendini ona vereceği için pişman olmayacaktı. Onunla çok iyi ilgilenecekti. Hayatının sonuna kadar onu yüzünde bir gülümsemeyle hatırlayacaktı. “Neden?”

“Bunun için,” dedi. Artık nefessiz kalmış ya da tahrik olmuş gibi görünmüyordu. Sesi kararlı geliyordu.

Ensesine iğne gibi keskin bir acı saplandı. Paris kafa karışıklığıyla onu kendine çekti. Yalpaladı. İçinde bacaklarının titremesine neden olan tuhaf bir rehavet hissetti. “Ne... neden...” Sesi zayıftı. Yanlış.

Kızın yüzü önünde kaydı, duygusuz bir maske takındığını görrebiliyordu. Çilleri birbirine karıştı.

“Kötülük durdurulmalı,” dedi açıkça.

Yanı Yem, diye düşündü ve sonra dünyası karardı.

Reyes hangi ülke olursa olsun barların birbirlerine benzediğini düşünürken bir İtalyan striptiz kulübünün karanlık bir köşesinde oturuyordu. Pandora’nın kutusunu aramaya Roma’ya gelmişti ama konsantre olmakta sorun yaşıyordu ve onlara yardım etmekten çok takımını kızdırmakta başarılı olmuştu.

Adı Gizli Olanların kalıntılarına geri dönmeden önce kendini sakinleştirmesi için sonunda ondan gitmesini istemişlerdi.

Bu yüzden buraya oturmuş, masanın altında kolunu kesiyordu. Böylelikle kimse ne yaptığını görmüyordu. Acı iblisi tarafından ele geçirildiğinden her gün keskin bir ısırap duymaya ihtiyacı vardı. Başka hiçbir şey onu rahatlatmıyordu.

Özellikle şimdi tüm düşünebildiği Danika’ydı.

Neredeydi? İyi miydi? Ondan nefret mi ediyordu yoksa onun gibi o da geceleri onun hayalini kurarak mı geçiriyordu?

Görüntüsü zihninde yanıp sönüyordu. Sarışın, ufak tefek melek gibi. Şehvani, cesur, tutkulu. Onun tutkulu olacağını hayal ediyordu. Onu daha önce öpmemişti bile, aynı şekilde onu ne soymuş ne de ona dokunmuştu.

Ama bunu istiyordu. İstiyordu işte.

Onu aklından çıkarması gerekiyordu, buraya bu yüzden gelmişti. Sahnede dört çıplak kadın vardı, güzellerdi ama onun için bir şey ifade etmiyorlardı. Sertleşmemişti bile. Danika'yı düşünmeden bir daha sertleşmeyecekti.

Onun izini bulmayı, onu korumayı öyle çok istiyordu ki... onu sevmeyi. Yapamıyordu. Geçici kısıtlamalarına rağmen Aeron Titanların emrini yerine getirerek çok geçmeden onu öldürecekti. Reyes Aeron'u kaybetmiş olduğunu bildiğinden Danika'yla uğraşmak istemiyordu. Çünkü Aeron'u durdurmanın yolu yoktu. Onu durdurmak için Reyes'in onu ya öldürmesi ya da arkadaşını ömürlük bir işkenceye mahkûm etmesi gerekecekti.

Ne yazık ki Reyes o kadar bencil değildi. Aeron kan bağıyla olmasa da kardeşi idi. Reyes'in yanında durmuş, arkasını kollayan Avcıları öldüren bir savaşıydı. Birlikte üzölmüşlerdi. Birbirlerini kurtarmışlardı. Bunu bir kadın için unutmak... Anlık bir zevk için... yanağının içini ısırdı.

Bıçak, bileğinin derinine saplandı, bir damarı kesti. Kolundan aşağı ılık kanın aktığını hissetti. Yara anında iyileşti, bununla birlikte dokular birbirlerine çabucak kaydadı.

Başka bir yerini doğradı, yüzünü buruşturdu. Sonra tatlı bir rahatlıkla iç geçirdi.

"Kucak dansı?" diye sordu dansçılardan biri. İtalyanca.

“Hayır,” diye yanıtladı, niyetlendiğinden daha sertti. Rahatlıktan yoksun başka bir iç geçiriş çıktı. Burada kalmasının hiçbir yararı yoktu. Sakinleşmiyordu, daha da huysuz olmuştu.

“Emin misin?” Dantel giysili göğüslerini avuçladı. “Kendini daha iyi hissettireceğim.”

Acı iblisiyle birleştikten duyduğu tek haz Danika’ya bakmaktı. O hazzın acısı... bağımlı kılıcıydı. Başka bir şey işe yaramayacak gibiydi. “Eminim. Beni yalnız bırak.”

Striptizci bir gücenmeyle çekip gitti.

Yüzünü sıvazladı. Kesinlikle Danika’ya yardım etmek için yapabileceği bir şey vardı. Onun hayatının sona ermesi düşüncesi bile katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Aşırı *acı vericiydi*, Reyes için bile.

Belki tanrılara yalvarabilirdi, onlardan Gazap’ın, yani Aeron’ın Danika’yı öldürmesi için verdiği emri iptal etmelerini isteyebilirdi.

Belki diye düşündü sandalyeye yaslanırken, haftalardır ilk kez bir tür huzur duymuştu. Pazarlık yapacağı bir şeye ihtiyacı vardı, Titanların çok istedikleri bir şeye. Ama çok uzun zamandır güçlü olmayan Titanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ne istiyorlardı? Ve bunu nasıl elde edebilirdi?

Aeron hücrenin köşesine çömeldi, bedeni öfke nöbetlerinden dolayı hırpalanmıştı. Kan içindeydi. Artık acı canını sıkıyordu. Hayır, onu güçlendiriyordu.

Öldür, öldür, öldür.

Bu hapishaneden kaçmalıydı. *Kendi evimin içinde mahkûmum*. Kana susamışlık onu sıkıca kucaklamıştı, sıkıyor, sıkıyordu... o kadar çok sıkıyordu ki dünyayı kırmızının tonlarında görüyordu. Bıçağıyla

Danika'nın, sonra kız kardeşinin, annesinin, büyük annesinin boğazını doğradığını hayal etmeden yemek yiyemiyordu. Onu öldürmeyi hayal etmeden nefes alamıyor, uyuyamıyor ya da hareket edemiyordu.

Uzun bir süre öldürme arzusunu kaybetmeyi ummuş, bunun için dua etmişti. Ama her gün bu dürtü daha da güçlenmişti. Artık arkadaşları hücrelerine yemek tepsisi koymak dışında onu ziyaret etmiyordu; sanki onu hayatlarından çıkarmış gibiydiler.

Öldür, öldür, öldür. Bu zindandan çıkması lazımdı. Sonra bu arzusu onu terk edecekti, bunu biliyordu. Ve ah, neredeyse ağzında o ölümlerin tadını alabiliyordu. Evet, ihtiyacı vardı.

Daha fazla beklemeyecekti. Huzur için daha fazla umut etmeyecekti. Gerekli olanı, emredileni yapacaktı.

Parmaklıklara baktı. Bir plan zihninde kök salmaya başladı. Sırıttı. Yakında...

ONUNCU BÖLÜM

A nya Lucien'in onu öldürmeye çalışmasına inanamıyordu. Şakadan değil, gerçekten öldürmeye. Evet, ona böyle emredildiğini biliyordu. Evet, bunu yapacağını söylemişti ve evet, bunu daha önce de denemişti.

Ama önceki girişimleri yarı gönüllüydü. Böyle değildi. Onu öldürmeye niyetlenmişti. Kalıcı olarak, geri dönüşü olmamacasına. Üzerinde oturduğu kanepeye ısınlanmasaydı, başını bedeninden koparacaktı. Ve şimdi Lucien onun peşinde, onu ortadan kaldırmaya kararlıydı.

İçine acı ve öfke dolmuştu; bir yerden diğerine ısınlanırken Lucien'a izini kaybettirmeye çalışıyordu ve duyguları birbirine karışmıştı. Bugün onunla alışverişe çıkmış, birlikte bir şeylere gümüşlerdi. Ona anahtardan bahsetmişti. İlk kez onun varlığından hoşlanıyor gibi –zevk alıyor!– görünmüştü. Dahası onu Kutuplarda yanına alacağına söz vermişti.

Ve sonra onu öldürmeye çalışmıştı.

Öfkesi yoğunlaşmıştı ve acısının keskinliği derinden yaralamıştı. Ne cüretle! Ona nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Bunun deęiřeceęini dūřūndū. *Anya onu* řimdi ōldūrecekti. Artık onu arzulamayacaktı. Onu ōpmenin hayalini kurmayacaktı. İyice hırslanarak İsviçre'deki dairesine ıřınılandı. Lucien'in kanı bulařıp da yıllarca ona onu hatırlatacak bir hatıra kalmasın diye çabucak kolayca lekelenmeyecek siyah bir pantolon ve tiřört giyindi. Silahlarını toplamak ūzere iki farklı yere ıřınılandı.

Bıçaklarını, yıldız bıçaklarını ve şok cihazını kuşandıktan sonra Siklatlar'daki evine geri ışınılandı. Onu hemen ōldürmeyecekti, bir yılbaşı hindisi gibi onu doğramadan ōnce ona elektrik vererek eğlenecekti.

Lucien gitmişti. Hâlâ onu aradığını biliyordu.

Yakında ortaya çıkacaktı.

Elleri belinde, ayaklarını açmış olduğu yerde durdu. İstekle... bekleyerek...

Bir saniye sonra Lucien ortaya çıktı. Muhteşem yaralı yüz hatları duygudan yoksundu. Onu görmek ona yapmak istediği şeyi hatırlattı ve kötücül bir şekilde sırttı. *Hiç beklemediğin bir anda intikamımı alacağım.*

"Anya."

Ona saldırmak yerine onun Budapeşte'deki odasına ışınılandı. Onun için kullandığı zincirleri aldı ve Antarktika'daki buzula ışınılandı, zinciri kemer gibi beline sardı.

"Piç," dedi soğuk rüzgâr tenini keserken. Lucien onu hiçbir zincirin tutamayacağını, hiçbir hapishanenin onu hapsedemeyeceğini bilmiyordu. şükürler olsun ki babası ona Her-şeyi-Açan-Anahtar'ı hediye etmişti ve Anya her an her yerden kurtulabilirdi. Laneti hariç herhangi bir şeyden kaçabilirdi.

Ondan vazgeçmeyeceğim.

Anahtarı vermenin kendi felaketini hazırlamak olduğunu gayet iyi biliyordu. Babası anahtarı ona verdiğinde zayıflayacağını biliyordu ama yine de yapmıştı. Hayatının büyük bölümünde yokluğunu telafi etmek, Anya'yı gerçekten sevdiğini ispat etmek için bunu yapmıştı.

Anya ise babasının çok çabuk dağılmaya başlamasından korkmuştu. Babası şu anda boş bir kabuktan ibaretti. Kim olduğunu hatırlamıyordu, upuzun hayatı boyunca ne yaptığını ya da bir eşe sahip olduğunu bilmiyordu. Kendine zar zor bakabiliyordu. Ve Anya Themis'i hapishanede çürümeye bıraktığından Anya'nın annesi onun ihtiyaçlarını görmek zorundaydı.

İkisinin mutlu olması Anya'nın düşünmekten zevk aldığı bir şeydi. Dysnomia ona ihtiyacı olan ve sövmeyecek bir adama sahipti. Artık hapishane de fahişe karısı da Tartarus'u bağlamıyordu.

Anya'nın babasının yaptığı bu fedakârlığı Kronos istedi diye hiçe sayamazdı. Bu, kazandığı her şeyi kaybetmek demekti. Anahtarı verirse yine savunmasız olacaktı. Güçleri gidecekti. Anıları silinecekti. Artık her türlü şeyden kaçamayacaktı.

Kahretsin Kronos. Onun anahtarı öğrenmemiş olmasını dileyip duruyordu ama anahtarla çocukken kutsanmış olan Tartarus'un anahtarı ona verdiğini öğrenmişti. Ne de olsa aynı hapse atılmışlardı, bu yüzden öğrenmesi mantıklıydı. Kronos anne babasını hapsedikten sonra Anya onları kurtarmaya gitmeseydi Kronos muhtemelen bunu hatırlamayacaktı. Ama Anya onları kurtarmıştı ve işte şimdi bu noktadaydılar.

“Av ve avcı,” diye mırıldandı.

Kronos'un anahtarı istemesinin en büyük nedeni anahtarı bir daha ona karşı kullanma olasılığını engellemekti. Anya diğer tanrıları önemsemediğini ve hapishaneye geri gelmeyeceğini anlatmaya çalışmıştı. Kronos kendisi de güvenilmez bir ilah olduğu için ona

inanmadı ve dürüst olmak gerekirse güvenmediği için akıllıydı da. Ebeveynlerini yine hapsetse yine aynı şeyi yapardı.

Lucien kaşları çatık önünde belirdi. “Anya?”

“Biraz eğlenmeye hazır mısınız?” Yanıt vermesi için zaman vermedi. Zincirleri yüklenerek New York’ta işlek bir caddeye ısındı, az kalsın Lucien ezilecekti. Sonra İtalya’da bir gay striptiz kulübüne ısındı, az kalsın Lucien ellenecekti. Sonra Oklahoma’da bir hayvanat bahçesine ısındı, orada da fil boku cıvık cıvıktı.

Anya “Eglen bakalım,” diye iştahla mırıldandı.

Anya başladığı yere geri dönerek son kez ısındı: Yunanistan’daki evine. Lucien hâlâ onu takip ediyordu. Zincirleri çok çabuk yatağın altına sakladı ve şok cihazını eline aldı.

Doğrulduğunda Lucien tam onun önündeydi. Anya’nın nefesi kesilmişti. Hâlâ kaşları çatıktı, keskin dişlerini gösteriyordu, gözlerinde ölüm parlıyordu. Bacağında kanayan bir kesik vardı ve bok gibi kokuyordu.

Burnunu kırıştırdı... “Bir şeye mi bastın?” diye sordu masumca.

“Umurumda değil.” Ona doğru tehdit edici bir adım attı. “*Umurumda olan tek şey* bir taksinin bana çarpması ve çıplak bir adamın üzerine düşmem. Ereksiyon olmuş bir adamın, Anya.”

Sırıttı. Kendini tutamamıştı.

Öfkeli bir ses tonuyla “Şimdi,” diye devam etti, “Neden Buda’daki odama ısındığınızı söyleyeceksin.”

“Hayır. Söylemiyorum.” Sırıışı genişledi, kolunu kaldırdı ve elektrik şoku verdi.

Tüm bedeni sarsıldı, yüz ifadesi öfkeyle ve ıstırapla donmuştu. Son voltu verince silahı elinden düşürdü. Lucien tıslayarak göğüs uçlarındaki uçları çıkardı. Anya tam olarak amacına ulaşmıştı.

“Anya!” diye gürledi.

Yüz ifadesinin ona ihanet etmesine izin vermemeye dikkat ederek, iki gümüş uçlu yıldız bıçağı çabucak çıkardı ve Lucien’a fırlattı. Yıldızlar göğsüne saplanırken tek uyarı *vınlama sesiydi*.

Lucien bağırdı. “Yine mi kalpten? Yaratıcılığın nerede?” Onları irkilerek çıkardı ve yere fırlatırken çenesini inatla sıktı. “Bu işin pis olmasına gerek yok, Anya.”

“Kahretsin, maalesef gerekiyor.” Başka bir yıldız fırlattı.

Lucien başını eğdi ve küçük bıçak omzunun üzerinden uçtu geçti. Sonra ona doğru başka bir adım attı. Cesur adam. “Neden Kronos’a anahtarı vermiyorsun?”

“Neden Kronos yerine beni seçemedin?” diye sordu. “Neden arkadaşların yerine beni seçemedin?”

Gerçekten bunu demiş miydi? Yakınmış mıydı? Tüm yüzüne sıcaklık yayıldı. Tabi ki arkadaşlarını seçecekti. Ashlyn kendini Maddox için feda etmişti, Anya da Lucien’in aynı şeyi onun için yapmasını hayal etmişti. Ama dünya hali böyleydi. Arkadaşlarına sevgililerini tercih etmiş olsalar da sevgililer gelip geçiciydi. Arkadaşlık ebediydi.

Lucien durdu. “Tüm bildiğim yarın beni unutacağın. Seninle geçirdiğim birkaç gün için neden sevdiklerimi, her şeyi riske atayım?”

Çünkü ben buna değerim, kahrolası! Sersem, bencil bir şekilde onun için her şeyi göze alacağını, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun birlikte olacaklarını duymak isterdi. Ceza. Cehennem. İşkence. Üçünün toplamı. “Sana o antik nesneleri bulmada yardım edebilirdim. O kahrolası kutuyu bulmada da yardım edebilirdim.”

Lucien’in omuzları hafiften düştü. “Biliyorum.”

Anya'nın incinmişliği arttı. 1) Anya'yı daha fazla tanımak ve belki bir gün onun gidişini izlemek ve 2) ölesiye arzuladığı bir nesne için onun yardımını kazanmak yerine onu öldürmeyi tercih etmişti.

Boğazında alçak sesli bir gürelemeyle başka bir yıldız bıçak fırlattı. Bu kez Lucien o kadar hızlı değildi ve önceden yaralanmış baldırına saplandı.

"Kahretsin Anya." Onu çıkardı ve yana fırlattı, Anya'ya da fırlatabilirdi. "Sakinleş."

"Sakinleşmek mi? Ciddi misin?"

"Evet."

"Bok kafa. Beni öldürmek istiyorsan bunun için uğraşmak zorundasın."

"Pekâlâ." Gözleri kısılarak uzun bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi kapadı. Anya çabucak dönüp geriye sıçrayarak aralarına bir sehpa aldı. Lucien onu kaldırıp kenara fırlattı. Darbeyle cam kırıldı, parçalar odanın etrafına saçıldı. Ahşap bacaklar ufalandı.

Neden, neden, neden Lucien'in kararlılığının ve gücünün etkisi onu tahrik etmişti? Şimdi bile? Yine de bu tahrik oluşun onu etkilemesine izin vermezdi. Başından beri Lucien onu aşağılamaktan başka bir şey yapmamıştı, umutlarını çiğnemiş, duygularını görmezden gelmişti. Yaşatacağı her türlü acıyı hak ediyordu.

"Dövüşeceksek bari onurlu olsun," dedi ve sonra gözden kayboldu.

Anya'nın nereye gittiğini düşünecek zamanı bile olmadı.

Bir dakika sonra elinde iki kılıçla geri döndü. Bir tanesini ona fırlattı. Anya kabzasından yakaladı. Ağırdı ama sorun olmazdı... Görüldüğünden daha güçlüydü.

Anya, ağır metali ileri geri sallayarak "Onurlu şeyler eğlenceli olmaz," dedi.

“Dene. Şaşıracaksın.”

“Cidden. Bir *kızla* kılıç dövüşü mü yapmak istiyorsun?” Ses tonunda Lucien’i utandıracak bir tenkit ifadesinin olmasına çalıştı ama sesi daha çok heyecanlı çıkmıştı. Lucien onu yenebilir miydi?

“Sen hiç de klasik bir kız değilsin, bu yüzden evet. Seninle dövüşmek istiyorum.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Çiçek.”

“Öyleydi zaten.”

Göz açıp kapayınca kadar Lucien yanında bitmişti. Darbeyi bertaraf etmek için kılıcını kaldırdı Anya. Metal sesleri birbirine karıştı. Darbelerin gücüyle Anya tökezledi. Lucien ileri atılmaya, Anya’yı geriletmeye devam etti. Lucien’in itişleri hızlı ve aralıksızdı. Ama Anya yana kıvrılmayı başardı. Kılıcını sallayabilip tişörtünü delebildi. Etini de.

Pamuklu tişörtüne kan sızdı, karnına kadar kanı emdi. Hızlı bir şekilde kan akışının durduğunu ve yaranın kapandığını fark etti. Kahrolası ölümsüz savaşçılar ve onların olağanüstü iyileşmeleri! Savaş için yaratıldıklarından tanrılardan bile daha çabuk iyileşiyorlardı.

“Şans,” dedi.

“Yetenek.” *Çın.* Anya leylak dolu vazoyu tekmeyle ona fırlattı ve vazo göğsünde parçalandı. Alnından damlayan tere karışarak kan kırmızısı damlalar belirdi.

“Göreceğiz.”

“Birileri gelir mi şimdi?” diye sordu Anya, Lucien ona doğru atılınca kurnaz bir şekilde kurtuldu.

“Burası yalıtılmış olduğu için seçildi. Ayrıca her ne duyulursa duyulsun görmezden gelinmek için oldukça büyük miktarlarda

ödeme yaptık.” Anya’nın karnına doğru saldırışından kaçınmak için çömelerek geriye sıçradı.

“Seni Bay Akıllı Ukala.” Ayak bileklerini hedef alarak aşağı eğildi. Onu aksatmak eğlenceli olurdu.

Ne yazık ki, yoldan hoplayarak çekildi. Birbirilerini itmeye başladılar. *Çın*. Bir şey yere düştü ve parçalandı. *Çın*. Ardından bir şey daha devrildi.

On beş dakika içinde, kanepeler ve iki kişilik koltuk, ufak tefek nesnelerin yanında televizyon da mahvoldu. Perdeler yırtıldı. Duvarlara delikler açıldı. Çok geçmeden yetkililer *gelirdi*. Anya soluk soluğaydı, yorulmaya başlamıştı ama Lucien’in üst kolunu, baldırını ve yine karnını kesmeyi başarmıştı.

Lucien ise tek bir kesik atamamıştı.

Lucien’in kılıcının ucu Anya’nın sol omzunu yırttı, gömleğini deldi, güzel yarım sutyenin dantelini ortaya çıkardı. Teni sızladı.

Ona bakakalarak “Canımı yaktın,” dedi.

“Üzgünüm.” Sesinde samimi bir özür vardı.

Akşam yemeğine kilitlenen bir yırtıcı gibi gürledi. “Henüz değil ama olacaksın!” Anya bir hançer çekti ve onun baldırına sapladı.

Temas.

“Ah!”

Buna son ver. Bunun yapmanın bir tek kesin yolu var. Topuklarının üzerinde dönerek bir vuruş daha yaptı, Lucien’i de dönmeye zorladı ve sırtını yatak odasına vermesine neden oldu. Anya Lucien’in ondan daha güçlü olduğunu kendine itiraf etti çünkü kılıcıyla Anya’ya zarar vereceği her an geri çekilmişti. Neden geri çekildiğini bilmiyordu, neticede onu öldürme konusunda ciddi olduğunu göstermişti.

Anya kılıç düellosunun ortasındaiken “Neden bu kadar süredir peşindeyim, bilmiyorum,” dedi. “Sana neden yardım ettiğimi bilmiyorum.”

“İkimiz de aynı durumdayız o zaman.” Lucien bir kez daha gürleyerek düz beyaz dişlerini gösterdi.

“Biliyor musun bu senin acı-bana-rutinine hasta oluyorum. Bayatladı şekerim.”

“Bu rutin değil,” diye dişlerini gıcırdattı.

“Hiç de bile.” Dönerek Lucien’a yumruk savurdu. Temas. “Yara izin varsa ne olmuş? Bu tüm kadınların seni çirkin bulacağı anlamına gelmez.”

Anya tekrar yumruk savurmaya kalkınca Lucien bileğini çevirdi. “Yakışıklı olduğumu düşünmüyorsun herhalde. Beni istiyor olamazsın. Gerçekten. Bunu çoktan itiraf ettin zaten.”

“İnsanlar hep yalan söyler. Sanırım sık sık benim de yalan söylediğimden bahsetmişimdir.”

Lucien soluk soluğa bir süre hareketsiz kaldı. Şaşkınlıktan gözleri büyümüştü. Belki de umutla? “Neden yanımda olduğun konusunda yalan söyledin.”

“Öyleyse bile ne fark eder? Şu anda karakterinden nefret ediyorum.” Kılıcını düşürdü ve Lucien’i itti. “Beni öldürecektin.”

Lucien geriye doğru tökezledi, sonunda yatak odasının eşliğinden geçmişti. O da kılıcını bıraktı, kılıç çın sesi çıkardı. “Başından beri seni öldüreceğimi söylemiştim. Niyetim hiçbir zaman sır değildi.”

“Ya, ama bu konuda ciddi değildin.” Lucien ona doğru hareket edince Anya yine onu itti. Lucien yine tökezledi. “Gerçekten ruhumu alacak mıydın?”

Lucien'in dizleri yatağının kenarındaydı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. Bana kimsenin yapmadığı işkenceyi yaptın ve ben sürekli seninle ilgili kararlarım üzerinde fikir yürütmek zorunda kalıyorum."

Yine onu itti ve Lucien'in bacakları birbirlerine dolandı. Kıçüstü yatağa düştü. Anya omzunu ona geçirip Lucien'in nefesini keserek onun karnına atladı.

Soluklarının arasında "Anya," diyebildi.

"Hayır. Daha fazla konuşturma beni."

Gizemli bir şekilde "Benden nefret etmiyorsun," dedi. Bir saniye sonra Lucien onu bileklerinden yakaladı, ağzını onunkine bastırdı.

Tatlı yıldırım, diye düşündü Anya, hafiften başı dönmüştü. Adam nasıl öpüşeceğini biliyordu. Lucien'in dilinin her türlü elektrikli ısıyı verecek şekilde ağzını istila etmesine izin verdi. Meme uçları sertleşti ve kahrolası bacaklarının arası yine nem havuzuna dönüştü. Her hücresi vahşi yaşam kıvılcımı saçıyordu.

Artık onu arzulamamalıydın.

E, beni öpmemeliydi.

Zincirleri yakala. Şimdi!

Dilleri düello ederken Anya kendini hareket etmeye zorladı. Ama zincirler yerine Lucien'i yakaladı, başını o kadar sıkı tuttu ki tırnaklarıyla Lucien'in kafatasını çizdi. Böylesi bir kucaklaşma bir insanı öldürebilirdi ama ereksiyonu Anya'ya değen Lucien bundan zevk almış gibiydi.

Sadece birkaç dakika daha eğlen, sonra onu kilitleyeceğim.

O sadece... kahrolası tadı o kadar iyiydi ki. Hatırladığından daha iyiydi. Erkekse, tehlikeli bir ateş, güç... Dokunuşu keyif vericiydi, bacaklarının arasında şişen erkekliğini yerleştirirken elleriyle

kalçasını yoğuruyordu. Biraz daha böyle devam etse gelirdi. Sonra daha fazlası için yalvarırdı. Yalvarmak.

Lanetinden nefret ediyordu.

Bunu yapıyor olduğunu düşündüğü için bile kendinden nefret ediyordu. Bir başkasını sevmeye yeteneği olmayan, öpemeyen, dokunamayan veya başkasının bile haylini kuramayan bir adama bağlanmanın bir yolu yok. Peki, neden bu olasılık onu heyecanlandırıyordu? Neden Lucien'le sonsuza kadar yaşamak düşüncesi karşısında gülümsemek istiyordu! Lucien bundan yorulsa da kalbi ona aitti.

Bunu şimdi düşünme. Lucien'in üzerine oturdu, erkekliği daha... daha yakına baskı yaptı, tam da ihtiyacı olan yere değdi. Kendinden geçerek nefesini tuttu, tüm bedeni bayram ediyordu.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti. "Tenini hissetmek istiyorum."

Evet, evet. "Hayır." Sağduyusu onun yerine yanıt verdi. Ona duyduğu arzu gecenin sonunu değiştirmeyecekti: Lucien yatağa zincirlenecekti ve Anya'nın merhametine kalacaktı, onun başını koparmaya çalıştığı için cezalandırılacaktı.

Bu onun tadına biraz daha varamayacağın ve üzerinden bir şeyler çıkaramayacağın anlamına gelmez. Elleri Lucien'in göğsünde yumruk oldu. Kesinlikle ne yapacağını tahmin etmeye çalışan bir tek Lucien değildi.

"Seni istiyorum, tamam mı?" dedi. "Bunu daha fazla reddedemeyeceğim. Bu sırada seni öldürmeyeceğimi bil. Söz veriyorum."

Ama sesinde utanç ve suçluluk vardı.

"Beni şimdi becer, sonra öldür, hım," dedi, gücenmesi gerektiği halde gücenmemişti. "*Sen* kıyafetlerini çıkarabilirsin." Ah, onun ihtişamlı bedeninin tadını çıkarmak. "Benimkiler üzerimde kalacak."

Lucien hareketsiz kaldı, başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki tutku geri çekildi ve nefret ettiği o boş maske kaldı.

“Neden soyunmuyorsun?”

“Neden konuşuyoruz? Artık böyle devam etmene izin vermeyeceğimi söylemiştim sanırım,” diye kaçamak yanıt verdi Anya, daha sıkı bastırarak dilini onun ağzına kaydırды. Ona gerçeğı anlatmak istemiyordu ama yalan söylemek de istemiyordu. Bu konuda değıl. Onun tadını çıkarmayı yeğlerdi.

Birkaç dakika daha Anya’nın tutkusuna karşılık verdi, ellerini omurgasının kıvrımında gezdirdi. Lucien’in öpücüğünde ümitsizlik vardı. Kendinden kaynaklı bir ümitsizlik olduğundan emindi. Anya. Asla sona ermesini istemedi, kollarında sonsuza kadar kalabilirdi. Ama sonunda Anya’nın çenesini ellerinin arasına aldı ve ona bakması için onu zorladı.

Ağzının kenarlarında gerilim vardı. “Yaralarımın seni rahatsız etmediğini söylemiştin,” dedi yumuşakça.

Nazıkçe “Etmiyor,” diye yanıtladı.

“Anya, bu kadar zamanda bir kez olsun bana doğruyu söyle. Lütfen.”

“Etmiyorlar!”

Gözleri yavaşça indi, neredeyse kapandı, ok gibi kirpikleri Anya’ya doğrulmuştu. Aniden hem mavi hem kahve irislerinde kötücül bir parlama oldu, sanki ölüm iblisi yönetimi devralmıştı. Lucien kollarını sıkıca tuttu, onu kendinden uzaklaştırdı.

Kafası karışan Anya yatağın kenarına ilişti.

“Beni istiyorsun ama kıyafetlerini çıkarmıyorsun,” dedi. Aslında gürlemişti. “Beni gerçekten istediğini sanmıyorum.”

“İstiyorum.”

Lucien ona bakarak kotunun düğmesini açtı.

Bakışını yüzünden çekti. Anya parmaklarının hareketini izlemeye koyuldu. Nefesi tutuldu. Ne yapıyordu? Onun için mi soyunuyordu? Ama neden...

Fermuarı açıldı.

Penisi fırlayınca ağzı açık kaldı. Büyük, sert, uzun, ıslanmış yuvarlak başıyla. Neredeyse dili dışarıda kalmıştı. Anya'nın salyası mı akmıştı?

"Beni istiyorsan," diye tekrarladı açıkça. "O zaman bunu ispatlamak zorundasın."

"Ne... ne?" Kahrolası kocamandı.

"İspatla. Yala."

Ona yakışmayan bu kaba dili karşısında Anya ona bakakaldı. Lucien'in yüzünde öfke vardı, kendini aşağılamış gibi. Yanakları utançla kızarmıştı. Anya'nın küçümsemesini ve yürüyüp gitmesini mi bekliyordu? Onunla oynadığı için ona bir ders vereceğini mi düşünmüştü?

"Sorun ne? Benden ne istiyorsun?" diye dalga geçti. "Beni öpmekten daha fazlasını yapabilecek misin?"

Ah, evet. Yürüyüp gitmesini beklemişti. Daha önce Anya böyle bir şeyi hiç yapmamıştı, bunun çok aşağılayıcı ve çok mahrem olduğunu farz etmişti. Yine de işin içinde Lucien olunca, düşüncesiyle bile tahrik olmuştu. Onun zevk alması güzel olurdu, bundan şüphesi yoktu.

"Seni öldürmeye çalıştığım için bu bir ceza mı yoksa beni yumuşatmaya çalışmanın başka bir yolu mu?" Lucien, Anya yanıt vermeden ısrarla sordu. "Her iki şekilde ikimiz de biliyoruz ki daha ileri götürmek gibi bir niyetin yok. Zalimliğin beni şaşırtıyor."

Zalimlik? Onun için can atarken? Bir parçası sonunda lanetini unutmayı ve sonsuza kadar onunla kalmayı isterken? “Ben hayatta kalmayı başarabilirim, çok teşekkürler. Yardımına ihtiyacım yok ve seni yumuşatmaya da hiç ihtiyacım olmadı. Bunu itiraf etmemiş miydin zaten? Ve bilgin olsun, senin zalimliklerden konuşmaya hiç hakkın yok.”

“Oyalanıyorsun,” dedi. “Yap hadi. Em.”

Anya asla bunu tahmin edemezdi ama gerçekten bunu yapmak *istiyordu*. Bunun için can atıyordu. Belki de en başından beri.

Yavaşça Lucien’in bedenine sürünerek çıktı ta ki ağzı penisinin seviyesine gelene kadar. Nefesi kesildi, oda yine sessizliğe gömüldü. “Anya, sen...”

“Bunu herhangi bir şeyi ispatlamak için yapmıyorum,” dedi Anya nefes nefese. “Bunu yapıyorum çünkü kendimi tutamıyorum. Tutmalıyım. Tadın... bilmem gerek... hayal ettiğim kadar iyi olamaz.” Ve bununla ağzına tamamen, bütünüyle aldı, aşağı yukarı kaydırarak ve boğazına kadar girdiğini hissederek. Tuhaf bir histi ama bundan hoşlanmıştı.

Zevkli bir acıyla Lucien inledi ve bir okşayış gibi ses tenine aktı. Ellerini Anya’nın saçına dolamıştı. “Anya. Yapma. Yapmamalıyım... Anya.”

Yukarı aşağı, yukarı hareket etti, bazen izlediği yaramaz filmlerde gördüğü gibi.

“Anya... Anya... Anya. Durma. Lütfen durma.”

Emretmekten yalvarmaya. Anya güçten zevk aldı, ondan daha fazla güç çekme ihtiyacındaydı. Her dişlediğinde aldığı zevk doruğa çıkıyordu. *Benim*.

Aşağı yukarı hareket etmeye devam etti. Bu süre içinde dilini etrafında gezdirdi. Dokunduğu her yeri okşuyordu. Testislerinin

ağırlığını avuçladı. Lucien bu hareketler karşılığında kendini geriye attı, daha derine itti. Her kası sıkılaştı. Anya kanında tutkunun karıncalanmasını hissedebiliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına sahip olmalıydı.

“Fikrimi değiştirdim. Anya, dur. Dur!”

Merhametsizce yukarı kaydırmaya devam ediyordu, şişik başının üzerine diliyle fiske vurdu. Emiyordu. Dişlerini gezdirdi. Penisine tam olarak sevdiği lolipoplar gibi davranıyordu. Onun daha fazla tadını almaktan hoşlanmıştı. Böylesi arzu... ah, Lucien’in arzusu.

Onun için sertleşmişti, sadece onun için.

“Anya, galiba!” diye adını bağırdı. Orgazm olurken sıcak tohumları Anya’nın ağzına fışkırdı.

Her damlasını yuttu ve son damlasına kadar yaladı, içgüdüsel olarak onu memnun edeceğini biliyordu. Anya doğrulurken Lucien sonuna kadar boşalmasına rağmen hazdan kasılmaya devam etti. Lucien’in gözleri kapalıydı, ağzı şaşkınlıktan açıktı. *Bunu becerdim*, diye gururla düşündü. Hiç bu kadar güçlü hissetmemişti ve hiç bu kadar erotik bir sahne görmemişti.

Yeni bir seviyeye ulaşma ihtiyacıyla Lucien’in üzerine oturdu. O kadar ıslanmıştı ki külotu sıırılsıklamdı.

Lucien’in göz kapakları yavaşça açıldı ve ona baktı. Yüz ifadesinde tatminlik vardı. “Anya. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmak istedim,” dedi. “Ve seni istiyorum. Bundan bir daha şüphe duyma.”

Lucien’in yüzünde sevecenlik ifadesi büyüdü. “O zaman neden kendini benden uzak tutuyorsun? Neden seni soyamıyorum?”

O sevecenlik... Hassasiyeti ortaya çıktı; anne babasından başka kimse ona böyle bakmamıştı. Sanki değerliymiş gibi. Anya'nın kalbi tekledi.

"Neden Anya? Senin çilek kokunu aldığım ilk günden beri sana direnmeye çalıştım," dedi. "Anladığın üzere pek başarılı olamadım."

Şimdi bile penisi büyüyor, yenilenen bir arzuyla kalınlaşıyordu. Gözleri büyüdü ve ona karşı daha fazla yumuşamamak için çok çabaladı. Söylediği şey doğruysa Lucien başından beri ondan bunu istiyordu ve bununla mücadele ediyordu. Her türlü kırıcı kelime ve eylem onu uzakta tutmak içindi.

Bunu daha önce de hissettirmişti. Şimdi onun altındaydı...

Anya aniden çelişkiye düştü ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Kahretsin. Bu gerçekten bir şeyleri karıştırıyordu çünkü hoşlanmamasının ve öfkesinin temeli yok olmuştu.

Yine de onu öldürmeyi bırakmayacaktı. Bırakamazdı. "Tüm sevdiği şeyleri" ona tercih etmedikçe. Ona karşılığında verecek hiçbir şey yokken bundan onu istemek ne kadar bencilceydi.

"Anya."

Dikkatini Lucien'a vererek "Ne?" diye gözlerini kırıştırdı.

Dudakları seğirdi. "Konsantre ol."

"Ah, pardon. Bir şey mi söyledin?"

Kalçalarını öne çıkardı, ereksiyonunu klitorisine sürttü. "Kıya-fetlerini neden çıkarmadığını sordum. *Korkuyor* musun?"

Teni ürperdi. "Hayır." En azından fiziksel olarak değil.

"Korkmuyorsan benim için sorun yok öyleyse. Yemin ederim. Ben çok daha iyi operim," dedi boğuk bir sesle.

Midesi ürperdi. Ne enfes bir adam. Avuçlarını Lucien'in göğsüne yerleştirdi, paramparça tişörtünden vahşi kalp atışlarını duydu.

Ona söylemeye karar verdi. Yaşadıkları şeyden sonra bunu bilmeye hakkı vardı.

“Lanetlendim,” diye itirafta bulundu. Lucien olumsuz bir tepki verseydi, ondan gerçekten nefret edebilirdi. Takıntısı azalabilirdi.

Lucien kaşlarını çatı. “Sen de mi bir iblis tarafından ele geçirildin?”

“Hayır. Benimki alelade bir lanet.”

“Ah, evet. Reyes bir lanetten bahsetmişti ama ne olduğunu çıkaramamıştı.”

“Çünkü sadece seçilmiş birkaç kişi biliyor ve onlar da Kronos tarafından hapsedilmemek için sürekli saklanıyor. Şey, bunu bilen bir kişi daha var. Ama o duygusuz sürtük parmaklıkların arasında.”

“Seni kim, niye lanetledi?” Ses tonunda öfke vardı, her kimse onu öldürmeyi kastetmiş gibi. “Reyes bunun Themis olduğunu ima etmişti.”

Midesi yine ürpermişti. “Öyle. Annem ve Themis’in kocası Tartarus birlikte olmuşlar ve dokuz ay sonra, selam bebek Anya. Themis beni görene kadar bilmiyordu çünkü ben babamın dişi versiyonuyum denebilir.”

“Tartarus’u hatırlıyorum,” dedi Lucien. “Ona mahkûmları gettirdim. Onurlu bir adamdı. Hatta yakışıklıydı ama onu soyamak istememiştim.”

“Lucien komiklik yaptı.” Anya sırıttı. Kendini tutamamıştı. “Themis olanları anladığında resmen çıldırdı. Uyuşukluk geçene kadar lanetinin sonuçlarını anlayamamıştım. Tanrılarım, başını koparmak istedim.”

Lucien'in gözlerinde şehvet ışığı yanıp söndü, kısa sürede yok oldu ama Anya gördüğü şeyin reddedilemez olduğunu biliyordu. "Böyle konuştuğunu duymak beni neden tahrik etti bilmiyorum."

Anya nedenini bildiğini düşündü. O Ölüm'dü. Günlük yaşamında zayıflığı ve insanların zaafını görürdü. Elinden geleni yapan bir kadındı. Güçlüydü. Kararlıydı. Ve bu sevindirici bir değişim olmalıydı. En azından öyle umuyordu, çünkü o neyse oydu ve onun ondan hoşlanmasını çok fena istiyordu.

"Bana lanetten bahset." Lucien bakışlarını Anya'nın külotunun beline kaydırdı. Çok geçmeden parmaklarını üst kısmında gezdirdi.

Tatlı cennet. *İşte geliyor.* "Eğer bir erkeğin içime girmesine izin verirsem sonsuza kadar ona bağlanırım. Başka hiçbir erkek bana cazip gelmez."

Lucien'in kaşı bir kez daha kalktı. "Bu..."

"Korkunç, özgür irademi bir erkek için kaybetme düşüncesi." Lucien söz konusu olunca bu düşünce hiç de utanç gibi gelmiyordu. "Bana ne yaparsa yapsın onu asla terk edemem. Başka birine âşık olsa bile tüm yapabileceğim onu izlemek, boş yere onu arzulamak olur."

Konuştukça Lucien'in onu anladığını görüyordu. "Uzun bir süredir iradem Ölüm'e bağlıydı. Yapmamı istediği şeyi yaptım, onu durduramadım."

"Ne kadar kötü olabileceğini biliyorsun o zaman, değil mi?"

"Evet. Bu nedenle irademi seninki üzerinde asla kullanmam. Böyle bir şeyde hayır." Dudaklarını yaladı. "E o zaman sen hiç..."

"Hayır," diye dişlerini gıcırdattı, tek bir hareketle başını sallayarak.

Bir süre sessiz sakın kalarak sadece Anya'ya baktı. Anya aklından geçenleri biliyordu. Yüz ifadesi çok daha boştu, okunamıyordu.

“Seni zalimce yargılamışım. Bu yüzden söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm. Anya...” Her ne eklemek istediye fikrini değiştirmiş olmalıydı. Sonra durdu, “Hiç orgazm oldun mu?” Kelimeler boğuk çıktı.

Ondan beklediği tepkiyi bilmiyordu. Sadece sorunun bu olmasını beklememişti. Bir özür? Harika olurdu. “Sadece kendi kendime,” diye itiraf etti utanmadan. “Parmakların içeri girmesinin sayılıp sayılamayacağından emin değilim, bu yüzden asla bir adamın belden aşağı inmesine izin vermedim.”

“İçine girmeyeceğime güvenir misin?”

“Ben...belki.” *Sersem kız. Ona biraz bile güvenmemelisin.*

Yoğun bir ateş Lucien’in yüz hatlarını aniden ele geçirdi. “Kıyafetlerini benim için çıkar Anya. Hiçbir şekilde içine girmeyeceğim, yemin ederim. Ama sana dokunmak istiyorum. Her yerine. Sana dokunmak zorundayım.”

Anya yanıt vermeden Lucien kayboldu. Ona tutunduğu için yüzüstü yatağa yapıştı. Kaşlarını çatarak sırtüstü uzandı.

Bu sırada Lucien onun üzerinde cisimlendi ve çıplaktı.

Nefesini içine çekti, Aias’ın yaptığı gibi Lucien’in de içine girmeye çalışmasını bekledi. Her yerini panik sardı. Ama bir dakika geçmesine rağmen Lucien böyle bir hamlede bulunmadı. Yavaş yavaş fırtına geri çekildi ve Anya rahatladı. Lucien’in ağırlığını hissetmenin ilahi olduğunu anladı, çıplak teninin dokunuşu katıksız cezbedici bir şeydi.

“İzin ver,” dedi.

“Ben...ben.” Anya’nın ağzı sulanmıştı. Zevk almak ve sonuçlarından korkmamak...

“Gerçekten içine girmeden sana her türlü sahip olmama izin ver,” dedi. Burnunu Anya’nın boynuna sürttü. “Lütfen. Tadına bakmak istiyorum.”

Hiçbir erkeğe güvenmemeliydi, Lucien listenin başındaydı. Ama ağzının onunkinde olmasını istiyordu. Bir erkekle orgazm olma deneyimini tatmak istiyordu. *Bu* adamla. Sadece onunla.

Kararını verdi; yatağın kenarına ışınlandı. Çabucak soyundu. Lucien’in bakışı onu yakıyordu, sonra onun yanına ışınlandı. Şu anda Lucien sırtüstü uzanıyordu. Anya onu bütünüyle görebiliyordu. Yara izleri yüzünden sağ bacağına kadar uzanıyordu.

Başının üzerindeki ışık parıl parıl parlıyor, Lucien’in tüm vücudunu okşuyordu. Ve daha okşanacak çok yer vardı. Kadife ten sert çeliğe döküldü. Göğsünde hiç kıl yoktu ve bacaklarında ise çok hafif serpinti vardı. O siyah kelebek dövmesi onu hipnotize ediyordu. Anya’nın bakışlarının altında ona dokunmasını istiyor gibi atıyordu.

Uzandı, ilk gördüğü andan itibaren yapmaya can attığı şeyi yaptı ve parmaklarını kenarlarında gezdirdi. Sıcaklığı Anya’yı dağladı. Lucien da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü Anya’nın dokunuşuna inleyerek karşılık verdi.

“Bunu uzun zamandır istiyordum,” diye itiraf etti.

“Ben de bunu yapmanı istiyordum.”

Pütürlü siyah çizgileri takip ederken “Bu yaraları nasıl aldın?” diye sordu.

Çok hafif bir tereddütle “Zehirli bir bıçakla kendimi oyduam,” diye itiraf etti. “ Ve kendimi ateşe attım. İyileştiğinde yine aynısını yaptım ve yine.”

Katlanmak zorunda kaldığı acı... “Ölmeye kararlıydın?”

“İlk başta belki. Sevdığım kadın ölmüştü ve onu cennete götürececek olan bendim.”

Âşık mı olmuştu? Anya bunun düşüncesinden nefret etti ama acı çekmesinden hiç hoşlanmamıştı. “Kaybın için üzgünüm.”

Kabulle başını salladı. “Yaşayacağımı anlayınca yaraların kalıcı olması için dua ettim. Kim bilmem ama biri duama yanıt vermiş olmalı çünkü sonunda iyileşmeyi bıraktılar.”

Bu tarz bir duaya annesi yanıt verebilirdi çünkü fiziksel kusurlar ölümsüzlüğün doğal düzenine meydan okurdu. “Neden böyle bir şey için dua ettin? Şikâyet ettiğimden değil, merak ettiğimden.”

“Onların kalmasını istedim, böylece kadınlar beni geri çevireceklerdi ve bir daha âşık olma tehlikesinden kurtulacaktım. Böylece hep işimi hatırlayacaktım, asla bocalamayacaktım.”

“Ben geri çevirmedim.”

“Hayır.”

“Bocaladın mı?”

“Evet. Bundan memnunum.”

Anya da bundan memnundu. İncelemeye geri döndü. Ereksiyonu çok büyüktü. Önceki gibi kalın ve mükemmel bir ucu vardı. *Benim* diye düşündü.

“Buraya gel,” dedi. Lucien’in sesi tahrikle ağırlaşmıştı.

Dayanmak için son şansın.

Titreyerek onun bedenine tırmandı, o kadar ateşli o kadar muhtaçtı ki. Çıplak, ıslaktı ve aletinin üzerine kaydı. İkisi de kendinden geçmişlikle bir nefes aldı. Harika! Ah, kaçırdığı diğer enfes şeyler nelerdi?

“Daha yaklaş,” dedi.

Anya eğildi. Göğüsleri onun sert göğsünde ezildi. Lucien akkor öpücükle dudaklarını birleştirdi. O da onun üzerine yuvarlandı. Bir an Anya, Lucien sözünü tutmayacak diye yine panikledi ama Lucien sadece küçük meme uçlarını öptü.

Diliyle etraflarında bir çember çizdi, ürpermesine neden oldu. Sonra serin nefesini üfledi. Onları daha da sertleştirdi. *Sonra* her seferinde birini emdi. Zevk Anya'nın iliklerine kadar işledi. Şimdiye kadar hiç bu kadar uyarılmamıştı... sonsuz.

Dakikalar içinde, Anya kıvranıyor, Lucien'in saçlarını çekiyor, kalçalarını arkaya atıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. "Lucien," diye seslendi soluk soluğa.

"Uzun, çok uzun zamandır hiçbir kadını memnun etmemiştim," dedi, sesi kesik kesik geliyordu. "Yanlış yaparsam söyle. Hoşlanmadığın bir şey olursa."

"Hoşlandım, hoşlandım, yemin ederim!"

Öpücüklerini karnından aşağı indirdi, bacaklarının arasındaki yere daha da yaklaştı. "Lucien," dedi yine. *Durdur onu. Hayır. Onun durmasına izin verme. Daha... Daha. Hayır, daha olmaz.* "Lucien." Dizlerini birbirine yapıştırdı.

"Dilimle bile girmeyeceğim. Sadece yalayacağım."

Bacakları kendiliğinden açıldı, bacaklarını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çabucak gelmezse ölürdü. Alevler patlak verecekti. Bu işkenceyi durduracak bir şey, herhangi bir şey.

Belki karşılaşmanın amacı buydu. Onu zevkten öldürmek. Ama bir türlü bunu umursayamıyordu.

Lucien dizlerini tutup onları ayırdı, yukarı doğru itti ve bir kadının olabileceği kadar onu savunmasız bıraktı. *Eğer içine parmağını sokmaya kalkarsa ısınlan.*

Lucien'i bırakmanın da kendisini öldürebileceğine karar verdi.

Ayrıca, diliyle Anya'yı okşadığı an kendi önerisini unuttu. Haz o kadar yoğundu ki çılgılık attı. O kadar şaşırtıcı, gerçekçi, harikula-deydi ki Lucien'in başını tuttu ve Lucien geri çekilmeye çalışınca onu tekrar kendine çekti, muhtemelen bundan hoşlanıp hoşlanmadığını soracaktı. Var olduğundan bu yana yüzyıllardır hiçbir şey bu kadar olağanüstü hissettirmemişti.

"Daha?" diye sordu.

"Biraz daha lütfen."

"Tadın çok güzel. Kahrolası çok güzel. Doyamadım." Yaladı, emdi ve Anya hepsine bayıldı. Lucien'in yüzüne doğru kendini itti, dilinin biraz daha içeri girmesine izin verdi ta ki muhtaç bir şekilde içini çekene kadar.

O sırada Lucien ne isterse verirdi ama onun haz almasından başka bir şey istememişti. Vermiş, vermiş ve vermişti, ağzı meme uçlarında çalışıyordu, yalıyordu. Bu cennetti, o kadar saf, doğru ve harikaydı ki bir daha asla aynı olamayacaktı.

Ve sonra bedeni infilak etti.

Kurşun hızıyla haz var olduğunu bile bilmediği parçalarını sıyrarak onu deldi geçti. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Ruh u cennete yükselmek için bedenini terk etmiş bile olabilirdi. Böylesi bir duyguyu Ölüm'ün ateşlemesi ne kadar uygundu. Hayatının en yoğun orgazmında kaskatı olmakla rahatlamak arasında gidip geldi, belki abuk sabuk bir şekilde Lucien'in adını haykırmıştı.

Anya kendini yatağa bırakınca "Bitmedi, yakınında bile değil," dedi Lucien ve sonra dilini usta bir şekilde bir başka orgazm dalgasına yöneltti, saniyeler içinde inanılmaz bir başka engeli aştı.

"Lucien, Lucien, Lucien." Bir kutsanma. O anda, Lucien onun kurtarıcısıydı. Özgürdü. Mutlu bir şekilde özgürdü.

Son sarsıntılar da geçince Anya yığıldı kaldı. Muhteşem bir şekilde tatmin olmuş halde. Parmaklarını Anya'nın içine sokabilirdi ve Anya onu durduramazdı. Umurunda olmazdı. Ama Lucien Anya'nın üstüne tırmandı ve alt üst olup, Anya'yı üzerine aldı, sözünü tutmuştu.

“Hâlâ bitmedi mi?” dedi, nefes nefese kalmıştı ve parlayan gözlerine bakıyordu. Çok geçmeden buna bir son vermek zorundaydı, onunla ne yapacağını bulmak zorundaydı çünkü ona karşı yumuşuyordu. Asla olamayacak bir şeyi istiyordu. Ona vermeyeceği ve Anya'nın da ona veremeyeceği şeyi istiyordu. Yine de ölüm tehdidine rağmen hareket edemiyordu.

“Hayır,” dedi. “İşimiz bitmedi.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lucien'in aklına bir sürü düşünce akın etti. Anya onu istiyordu. Gerçekten onu istiyordu. Onu emmişti, sonuna kadar içmişti. Ve yaralarından dolayı biraz bile iğrenmiş gibi görünmüyordu. Hayır, onu güzel buluyor gibi bakmıştı.

Hâlâ şoktaydı. Ölüm de. İblis hâlâ mırlamayı bırakmamıştı.

Lucien Anya'nın onunkini ağzına almasını ummamıştı. Onun bir öfkeyle terk etmesini beklemişti. Bakire olmasından başka her şeyi beklemişti. O seksi, cesur, esprili kadın hiçbir erkekle birlikte olmamıştı...

Neredeyse ona fahişe demişti ama o yeni düşen bir kar kadar temizdi. Suçluluk içini tırmalıyordu. İnsanın başına musallat olacak korkunç bir lanetti, hele ki Anya gibi bağımsız bir kadın söz konusu olunca. O ki bir tanrıçaydı. Bu da işkencesi yetmiş seksen yılda son bulmayacak, sonsuza kadar sürecekti.

Sonsuz laneti çok iyi biliyordu.

Kronos bu kadar değerli bir kadının ölümünü nasıl emredebilirdi? Lucien onu nasıl öldürebilirdi? Ucunda arkadaşlarının hayatı söz konusu olmasına rağmen.

Yapamayacağını anladı. Asla bir kadına âşık olmak istememişti, ondan sonrasını yaşamak istememişti. Ama şimdi o noktadaydı. Anya'nın onun gibi ölümsüz olması harika olabilirdi ama onun anahtardan vazgeçmesi gerekti, o her neyse ve Kronos onsuz ölüm emrini kaldırmayacaktı. Mükemmel, hayır. Bir kâbus, evet. Ama Lucien ona âşık olmuştu.

Anya onu anlıyordu, onunla eğleniyordu, hatta ondan hoşlanıyordu. Kesinlikle onu şehvetle arzuluyor gibiydi. Anya, onun olmadığı her şeydi ve Lucien daha iyiydi.

Belki bunun bir kâbus olması gerekmiyordu. Eğer ondan anahtarı çalmak gerekseydi... Anya öfkelenenecekti ama umurunda değildi. Öfke ölümden daha iyiydi.

Onu nerede saklıyordu? Gözünün önünden ayırdığından şüpheliydi ama çıplak vücudunda anahtara benzeyen hiçbir şey görmemişti. Birçok evinden birinde saklamış olabilir miydi?

Kronos'un ne zaman ortaya çıkacağı söylenemezdi. Lucien hızlı bir şekilde hareket etmek zorundaydı.

"Yine senin sıran," diye fısıldadı Anya kulağına. Okyanus masisindeki bir deniz sireni gibi onun üzerine çıktı, soluk renkli saçları şehvetli bir şekilde omuzlarından aşağı dökülmüştü. Teni tatminle kızarmıştı, al aldı, dudakları kırmızıydı, öpücüklerinden şişmişti.

Bundan daha nefes kesici bir manzara görmemişti. Anahtarla ilgili tüm düşünceler yok oldu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi ama bunu yapmasını istemişti. Umutsuz bir şekilde. O kadar uzun zamandır bedenini reddediyordu ki ve onda bulunduğu haz o kadar yoğundu ki. "Biraz önce benimle ilgilendin."

“O biraz önceydi, ikinci raunda hazırsın. Ayrıca, seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor.” Dudakları hafif, muzır bir gülümseyişle kıvrıldı. “Tadına doymadım gibi.”

“Ben de doymadım.” Anya’nın saçının tutamını yanağından çekti. “Seni kendimden uzaklaştırmaya çalışarak ne kadar aptallık etmişim.”

“Evet. Aptallık. Ama endişelenme. Seni bunun için cezalandıracağım. Seni dilimle kırbaçlayacağım, asla unutamayacaksın.” Yanaklarından ve boynundan aşağı küçük öpücükler yağdırdı, yara izlerine özel bir ilgi göstermişti, onları yalamış ve dişlemişti.

Hayretle, *Ne kadar harika bir yaratık*, diye düşündü. Erkekliği hiç olmadığı kadar sertleşti, muhtaç bir şekilde zonkluyordu. Tadına bir kez bakmak onu tatmin etmekten çok katletmişti. Anya’ya bağımlıydı. Onun ateşine. Onun yumuşaklığına. Tadına bir kere bakması biraz daha istemesine neden olmuştu.

Ona asla doyamayabilirdi.

Geçmişte, sevgilisinin daha sonra ölümünü izlemek zorunda kalıp kalmayacağını merak ederek, sevgi dolu duyguların riskine girmektense sekssiz devam etmek daha kolay olmuştu. Artık onsuz devam *edemezdi*.

Anya onu büyülemişti, Ölüm’ü de öyle. Aklı ve kararlılığı sayesinde sadece görüntüsünden dolayı değil, aynı zamanda bir iblis tarafından ele geçirildiği, onu öldürme niyeti, ona saydığı hakaretler karşısında başkasının çılgılığı basıp kaçacağı yerde Lucien’le yüzleşme cesaretini göstermişti.

Bu hakaretlerin hiçbirini Anya hak etmemişti.

“Üzgünüm,” diye başladı, ellerini Anya’nın saçında dolaştırıyordu. Böyle yaparken, Ölüm’ün ilk çekiştirmesini hissetti. Bir kükreme duyuldu. Lucien gözlerini kırpı. İblis ona ihtiyacı olan ruhlara çe-

kiliyordu ve yataktan ayrılma düşüncesine öfkelenmişti. “Bunu daha önce söyledim ama yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Neden üzgünsün?” Anya dilinin ateşli ucunu Lucien’in göbek deliğinin etrafında gezdirdi.

Lucien dayanmaya çalıştı, iblisi duymazdan gelmeye çalıştı. “Sana karşı kaba davrandım. Oysa sen sadece nezaketi hak ediyorsun.” Testisleri yukarı çekti, erkekliği seğirdi, Anya’yı istiyordu. Dizlerini kırdı ve topuklarını yatak örtüsüne koydu. Anya’nın parmakları penisinin altında kıvrıldı ve Lucien inledi. Tatlı ateş.

Ölüm’den bir talep daha geldi. Bu kez daha güçlüydü, daha yoğun. *Lucien* neredeyse kükredi ve seş iblisin öfkeli hırlamalarıyla karıştı. *Hızlı hareket edeceğiz.* İlk kez iblisi harekete geçirmek zorunda kalmıştı.

Kal.

Döndüğümüzde burada olacak.

Acele et!

“Gitmeliyim. Bir yere kaybolma.” Doğruldu ve Anya’nın dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu. “Lütfen ayrılma.”

Bununla, bedeninin puslanmasına ve ruhlar dünyasına dalmasına izin verdi. Ölüm zihninin koridorlarında volta atıyor gibiydi ama küçük bir odaya ısınlandı. Kan, duvarları kaplamıştı. Kan ve düşünmek istemediği diğer şeyler.

İki beden yerde uzanıyordu, bir kadın ve bir erkek. Erkek, Lucien iblisinin sayesinde ne olduğunu anında anladı, karısının onu aldattığını sanmış, önce karısını ve sonra da kendini vurmuştu.

Adi herif, diye düşündü, sonra sakinleşti. O da aslında Anya’yı aynı şeyle suçlamamış mıydı? Kaşlarını çatarak hayaletimsi eli önce adamın bedenine çarptı ve nazik olmaya çalışmadan ruhu dışarı çekti.

Ruh Lucien'in tutunuşuyla mücadele etti. Lucien'in gözlerini görünce çılgık attı. Hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek Lucien cehenneme ışınlandı ve kelimenin tam anlamıyla ruhu içeri fırlattı. Odaya geri döndü ve kadını daha nazık bir şekilde aldı.

Kadın onu gördü ve nefesini tuttu. "Çıplak," dedi, ona bakarak. "Ben... cennette miyim?"

Önce giyinmeliydim. "Henüz değil." Ruhlar genellikle onunla konuşmayı denerdi ve Lucien nadiren yanıt verirdi. Bu kez, yanıtı otomatikti. "Yakında. Melekler benden daha güzeller." Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gökyüzüne doğru ona eşlik etti, kendi cennetine dönmeye hazırdı.

Ne kadar alıkoyulduğundan emin değildi ama Yunanistan'daki evine geri ışınlandı ve cisimlendi. Sonunda, Ölüm sessizleşti. Anya sırtüstüydü, bir eliyle göğsünü ovuyordu, bir eli bacaklarının arasındaydı, iki parmağını içeri sokup çıkarıyordu.

İnliyordu, pembeleşmiş ve nemlenmişti.

Bir kez daha, Lucien tutuşmuş, yanıyor, yanıyordu. Onun üzerinde çıktı, içine girenin kendisi olmadığı için kıskanmıştı. İlk dokunuşta o ve iblisi bir ağızla iç geçirdi. Ait oldukları yer burasıydı.

Anya'nın gözleri pat diye açıldı. Şehvetli bir şekilde sırtıttı. "Bekleyemedim."

Lucien alaşağı etti, Anya'yı üste aldı. "Memnunum. Görüntünü beğendim."

"Mmm, çok güçlüsün," diye methetti. "Çok azimlisin. Neden sana doyamıyorum?"

Gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve Lucien kendini dünya-daki en güzel erkek gibi hissetti. Onun berrak bakışlarında fazlasıyla tutku ve beğeni vardı.

Lucien yanağını okşayarak ona “Beni heyecanlandırıyorsun,” dedi. İçine sevgi aktı. O kadar uzun zamandır bu duygulardan kaçınmıştı ki onlarla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Ama denemeye istekliydi. Anya için.

“Sadece bekle...” Şehvetli bir şekilde Lucien’in bedeninden aşağı hareket etti. Başını eğdi ve dolgun dudaklarını bir kez daha penisinin yuvarlak başının üzerinde açtı. Yine gırtlığına kadar alarak aşağı pompaladı.

Bu kez, tutkusunu gölgelemek için suçluluk duymuyordu. Anya’yı utandırmamıştı; gerçekten onu arzuluyordu. Ve bu Lucien’in başını döndürdü, içini yaktı. O nemli ıslaklığın daha fazlasını isteyerek bedenini ona doğru atarken iliklerine kadar tutuşmuş, kavrulmuştu.

“O kadar sıcak ki,” diye övdü. Dişleriyle nazıkçe başını dişledi, onu daha da kavurdu.

“Anya.” Lucien yatak örtülerini tırmaladı.

Bir eliyle testisleriyle oynarken diğerini meme ucunu çekmek için göğsüne uzatmıştı. Bu sırada ağzını aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Çok geçmeden Lucien kıvranmaya başladı, hazdan başka bir şey umurunda değildi.

Neredeyse katlanabileceğinden daha fazlasıydı.

Kesinlikle bu kez geldiğinde o, Ölüm ölecekti. Kesinlikle...

Aklının arkalarında bir yerde, bir kapının çarpıldığını fark etti, oturma odasındaki yıkımı görünce bir ses duydu.

Anya’nın eşsiz ağzı hareket etmeyi bıraktı. Neredeyse kükredi, neredeyse lanetledi, neredeyse tüm yatağı parçalarına ayıracaktı. *Sükûnetin nerede kaldı?* Soluk soluğaydı, terliyordu. Sancıyordu. İblis yine yırtıcı bir şekilde ısırmaya çalışıyordu.

“Lucien,” dedi Anya. Nefesi kesilmişti.

Bedenini, elinden geldiğince kısa soluklarla zihnini kontrol etmek için mücadele etti. Kan bağııyordu. Arzu sert yumruklarla onu dövmeye devam ediyordu. Gelmesi gerekiyordu. Anya'yı tekrar tekrar kadını yapması gerekiyordu.

Anya daha yüksek sesle "Lucien," diye tekrarladı.

Strider'in "Ne haltlar dönüyor?" diye homurdandığını duydu. Ayak sesleri geldi.

"Yenilgi," diye söylendi Lucien. "Yatak odama girme. Bir dakika ihtiyacım var."

"Bizim bir dakikaya ihtiyacımız var," diye seslendi Anya.

Ayak sesleri durdu. "Bir dakika sonra içeri girerim."

Soğuk çelik bileğine kenetlenirken Lucien doğrulmaya çalışıyordu. Kaşı kalktı, yana baktı. Kaşını çattı. Anya onu yatağa kelepçelemiştı.

"Anya," dedi. "Bir oyun mu?"

"Hayır."

Bir duraksama oldu. Gözünün altında bir kas seğırdi. "Kelepçeler beni tutamaz."

"Bunlar tutabilir." Yataktan atladı ve aceleyle dolaba gitti, bir gömlek çekti ve askıdan bir pantolon aldı. "Üzgünüm şekerim ama konuşmamız bitti ve biz ayrılana kadar seni bırakamam."

Lucien kelepçeyi çekiştirdi. Tıkırdadı ama kırılmadı. Korku sardı. Işınlanmaya çalıştı ama başarısız oldu. Anya'nın Budapeşte'ye geliş nedeni netleşmiş oldu. Zincirleri almıştı. "Beni serbest bırak. Şimdi."

Gözlerinde üzgün bir çırpınmayla ona baktı. "Anahtarı bende değil."

"Pantolonumda. Şuradaki," dedi, boşta kalan eliyle dolabın yerini göstererek. Anya'yla meşgulken anahtarı Buda'da zincirlerle birlikte unutmuştu. Bu yüzden yanında taşıyordu.

Anya onları aldı. “Bu mu?”

“Evet.”

Küçük metal anahtarı çıkardı ve onu düz avucunda tuttu. Hemen üzerinde girdap gibi dönen kuvvetli bir rüzgâr varmış gibi etrafında küçük koyu bulutlar oluştu. Göz açıp kapayınca kadar, bulutlar gözden kayboldu ve rüzgâr gitti. Anahtar yok olmuştu. Boş ellerini birbirine sürttü, büyük bir iş becermiş gibi yüzünde zafer belirdi.

“Anya!” diye bağırdı. “Ne yaptın? Anahtar nerede?”

Strider, endişeyle “Lucien?” diye seslendi.

“Henüz değil,” diye seslendi.

“Endişelenme,” dedi Anya. “Çaresiz değilsin. Bu küçük anahtar Kronosçuğun istediği anahtar, Her-Şeyi-Açan-Anahtar; adı üstünde her şeyi açabilir. Bunları bile.” Zincirleri işaret etti.

“İspatla. Çöz beni. Şimdi!”

“Üzgünüm, şekerim ama senin biraz Lucien zamanına ihtiyacın var ve sana onu verecek kadar naziğim.”

“Anya!” Çıplaktı ve reddedilemez derecede tahrik olmuştu. Keşke biraz öfkeyle yok olabilecek türden bir ereksiyon olsaydı. Keşke ama hayır. “Ateşkes yapmıştık.”

“Bu yüzden zincirlendin, ölmedin.” Şu anda tamamen giyinmiş bir şekilde yatağa yaklaştı. Lucein’in kıyafetleri üzerinde salaş durmuştu ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Onu bileğinden yakalama umuduyla davrandı ama Anya bir kahkahayla ondan uzaklaştı. “Bunu hak ediyorsun, hak ettiğini biliyorsun. Uslu bir çocuk ol ve cezayı kabul et.”

Sakin görünmeye çalışarak “Anya,” dedi yine, ama beceremedi. Sesi bir kılıç olsaydı, Anya parçalara bölünmüş olurdu.

Çarpıcı bir mesafede durarak yorganın kenarını tuttu ve Lucien'in üzerine fırlattı. "İşte. İffetini koruyabilirsin."

Şimdi bile onu istiyordu. Saçları dağılmıştı, *sanki* onu saran kendisi olmak ister gibi arzuyla yorgana bakıyordu.

"Anya..."

"Yenilgi'den kurtulduğunda, geri geleceğim." Bununla birlikte gözden kayboldu.

Lucien'in başı yastığa düştü. "Kahretsin!" Serbest elini arkasındaki yatak başına çarptı.

Strider elinde iki bıçakla odaya daldı. "Hazır ol olma geliyorum," dedi. Önce hasarlı odaya sonra da zincirlere baktı. "Ne halt oldu burada? Oda çok dağınık."

Çenesinin hareketiyle silahları işaret ederek "Onları bir kenara koy," dedi. "Anya ve ben biraz kavga ettik."

Her türlü kaygı ifadesi Strider'in sert yüz hatlarını terk etti. "Ve sonra da kölelik oyunu oynamaya karar verdiniz öyle mi? Hoşuma gitti." Kahkaha attı. "Böyle bir şeye merak salacağını düşünmezdim."

"Kapa çeneni ve çık buradan. Sen gidene kadar Anya gelmeyecek."

"Hayır, kahretsin. Gitmiyorum." Strider yatağın kenarına pat diye oturdu. "Bir, havai fişeğe tanıklık etmek istiyorum. İki, seni çaresiz bir durumda bırakmak istemiyorum. Geçen birkaç yüzyıldır temasta olmamış olabiliriz ama bu senin arkanı şu anda kollamayacağım anlamına gelmez. Ama hemen rahatlama. Yerimden kıpırdamayacağım."

Lucien göğsüne bir tekme atıp onu yere indirdi. "Strider." Boşta kalan eliyle yüzünü kapadı. "Tanrılarım bu çok aşağılayıcı." Reyes ya da Paris onu bulacak olsaydı bu kadar kötü olmazdı.

Strider, sırtarak ayağa kalkıp “Patlamış mısır falan ister misin?” diye sordu.

“Gitmeni istiyorum.”

“Ah, hayır.”

“Ben çaresiz değilim. Beni incitmeyecek. Çoktan yapabiliirdi ama yapmadı.”

“Güzel.” Strider odadan uzun adımlarla çıktı.

Lucien savaşçının evden tamamen çıkacağını düşünmüştü ama Strider birkaç dakika sonra elinde küçük siyah bir cep telefonu tutarak geri döndü.

“Bu küçük bebeğin kamerası ve e-posta özelliği var.” Kaşlarını oynatarak Lucien’in yatakta birkaç fotoğrafını çekti.

“Dur,” diye gürledi Lucien.

“Ah, yine hayır. Şimdi de benim için kamerayla seviş. Güzel, güzel. Öfkeli seks harika olur. Adamım, bu da albüm için.”

Lucien ona baktı. “Bazı adamlar benim öfkemden korkar.”

“Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum Ölüm ama onların seni yatak başlığına kelepçelendiğini ve bir battaniyenin dizinin üzerine çekildiğini gördüklerinde öyle düşüneceklerini sanmıyorum.”

Sıcaklık Lucien’in yanaklarına nüfuz etti. “Bunu sana daha sonra ödeteceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Strider aniden ciddileşti. “Bana meydan okuma. Benim Yenilgi’nin muhafızı olduğumu biliyorsun ve bir meydan okumaya karşı her şeyi yapacağımı bilirsin, bir annem olsaydı onu bile öldürürdüm. Bunu becerene kadar duramam.”

Lucien ona bir yastık attı. “O zaman kamerayı bırak ve git.”

Strider yine gülümseyerek sonunda emredilene yaptı. En azından birini. Kamerayı cebine soktu. “Hey, Paris’i gördün mü?”

“Hayır. Neden?”

“Erkenden alışveriş için ayrıldı ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de ondan haber aldım.”

“Muhtemelen bir kadınla birlikte. Ya da iki tane. Ben olsam endişelenmezdim. Onu tanıdığım kadarıyla araştırmaya katılmadan önce gücünün zirvesinde olmak isteyecektir. Bu da birkaç gün arkamızda kalabilir demek. Son zamanlarda normalden daha fazla sekse ihtiyacı var.”

“Görünüşe bakılırsa tek değil.” Strider ona yan yan baktı. “Paris onsuz giderse Gideon sinirlenecektir. Sanırım çocuklara bunu hesaplattırmak zorundayım. Güney Afrika için yakalamam gereken bir uçak var. Küçük Bayan Hydra’yı aramak ve sakladığı hazineler neyse onları bulmak istiyorum.”

“Sabin’i aradın mı?”

“Ah, evet. O da felaket heyecanlı. Adı Anılmazlar Tapınağı’nda birkaç kez kan akıtmalarına rağmen şansları yaver gitmemiş ama orada bir şeyin olduğunu hissediyor ve ayrılmak istemiyor.”

“Güzel.” İnşallah biri er geç onu bulacaktı. “Oraya ısınlanma şansım yok.” Akıllı Anya’yla fazla meşguldü.

Strider’ın telefonu yüksek bir bip sesi çıkardı. Savaşçı onu çekti ve kaydırarak açtı, sırtıyordu. “Sabin’den bahsediyorduk, ona resmini çoktan gönderdim ve şimdi yanıt göndermiş. Böyle gerçekten iyi görüldüğünü düşünüyor. Daha sık poz vermeliymişsin, öyle diyor.”

Lucien arkasına yaslandı, başını yatak başına vurdu. Zincirler çın sesi çıkardı. “Buradan çık. Anya ve benim halletmemiz gereken bir şey var.”

“Adamım, sen ne şanslı bir piçsin. Öylesi lezzetli bir çörekle benim de halledecek bir şeylerim olsun isterdim.”

Öfke kıvılcımları saçan Lucien'in gözleri kısıldı. "Onun hakkında böyle konuşma."

Strider şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama konunun üzerinde durmadı. "Senin serbest kaldığını öğrenene kadar yakınlarda kalacağım. Görüşürüz Ölüm. İyi eğlenceler." Odadan uzun adımlarla çıktı, sonra da evden, kapı arkasından küt diye kapandı.

"Şu anda yalnızım," diye seslendi Lucien.

Yanıt yok.

"Anya."

Hiçbir şey.

Birkaç dakika daha bekledi, sonra yine seslendi. Anya yine yanıt vermedi. Kahretsin! Onunla oynuyor muydu? Onu cezalandırıyor muydu?

Yoksa başına bir şey mi gelmişti?

Aniden korkunç bir görüntü zihninde belirdi, o kadar canlıydı ki ter içinde kaldı. Anya İsviçre'deki dairesinin ortasındaydı ve karışısında Kronos duruyordu. Ateşli bir tartışmaya kapılmışlardı.

Lucien'in iblisi homurdandı ve görüntünün gerçekten gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Anya'nın alnından ter aktığını görecektik kadar detay vardı. Ne konuşuyorlardı? Duyamıyordu. Lucien'i panik sardı.

Yoksa Kronos onu kendi mi öldürmeye karar vermişti? Lucien bir kez daha zincirlerini zorladı ama zincirler kesinlikle kımıldamıyordu.

"Anya!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

“**H**er-Şeyi-Açan-Anahtar’ı istiyorum Anya.”

Ani davetsiz misafiri karşısında gerilen Anya rakibiyle yüzleşti, kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu. İşte oradaydı Kronos, çok yakınında, şahsen. Kronos, tanrıların yepyeni kralı. Alçak piç. Lucien’a onu avlamasını ve onu bir hayvan gibi öldürmesini emreden herif.

Hey, bu harika bir bekârlar reklamı olurdu, diye düşündü kuru kuru. *Hitleri sipariş etme tutkusuyla güçlü Bekâr Beyaz Bir Adam, dünyayı yönetmesine yardım etmesi için Bekâr Beyaz Bir Kadın arıyor. İlgini çekti mi? Egomu okşa, ben de sevdiğin şeyi sana vereyim.*

“Sonsuz huzur istiyorum,” diye yanıtladı, “ama her zaman istediğimizi alamayız. Değil mi?”

Kronos dişlerini birbirine vurdu.

Anya buraya kıyafetlerini değiştirmeye gelmiş, dakikalar içinde salaş olanları çıkarıp seksi olan bir şeyler giyinmiş ve bunu beş dakika önce bitirmişti. Şükürler olsun Kronos o zaman cisimlenmemişti. Lucien’dan başka hiçbir erkeğin onu çıplak görmesini istemiyordu.

Lucien.

Aklı Lucien’le o kadar meşguldü ki Kronos Zürih’teki dairesinde ortaya çıkıp konuşana kadar onun orada olduğunu anlamamıştı. Bu hiç de Anya’nın tarzı değildi. Genellikle bilirdi. Genellikle hisseder ve kaçardı.

O zaman ısınlanmış olmalıydı ama ısınlanmadı. Aniden koca sersemin söylemesi gerekenleri duymak istedi. Lucien’den mi yakınlıktan mı uzaklaştığını düşünüyordu?

“Anahtar,” diye araya girdi Kronos. “Bana onu ver.”

“Bu konuyu kapamıştık, patroncuk. Yanıtım değişmedi.”

Anya’nın etrafında döndü, yüzünü ona döndü, ona baktı, o kadar yakındı ki gür gümüş sakalı çenesini gıdıkladı. Uzun beyaz cübbesi bacaklarına sürtünmüştü ve ondan ambrosia kokusu yükseliyordu. Güç saçıyordu.

Yunanlar da çok güçlüydü. Şimşeğiyle Zeus ve kıskançlıkla intikam eğilimi olan Hera. Ama bu varlık önemsiz sineklermiş gibi onları biçmişti ve Kronos aynısını ona da yapmak isterdi.

Beklenmedik bir şekilde, Kronos doğruldu. Yüz ifadesi berraklaştı. “Ölüm’le aranızda olanları gördüm.”

Biraz bile endişelendiğini göstermemeye çalışarak “Yani?” dedi. Hangi etkileşimlere tanık olmuştu? Onları Lucien’in odasında izlemiş olabileceği düşüncesi Anya’yı tiksindirdi. “N’olmuş yani?”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“E, ne çıkar bundan? Birçok adamdan hoşlanırım.” *Lütfen sesindeki yalanı duyma.*

“Bana isteyerek anahtarı ver ve ben de seni ona bağlayayım. Sonsuza kadar emrinde olsun.”

Ah, ne kadar da baştan çıkarıcı. Kronos’un muhtemelen ne kadar büyük bir hediye sunduğundan haberi yoktu. Nihayet bir adamla yol

almak için eşit olacaktı. İsteddiği sürece Lucien'a sahip olmak, ondan bir şey yapmasını istemek ve onun buna itaat edeceğini bilmek. Ama böylesi bir kaderi önlemek için yüzyıllarını harcamıştı. Bir başkası için böyle bir şey dileyemezdi, özellikle de Lucien kadar gururlu bir adam söz konusuysa. Artı, Lucien zaten iblisine bağlıydı. Artı, daha yeni Maddox'un lanetinden kurtulmuştu. Özgürlüğünü biraz daha almak suç olurdu.

"Olmaz. Kusura bakma. Bir hafta içinde ondan sıkılmış olurum. Şu anda onun beni öldürme çabaları eğlenceli ve onun ilgisini çekmeyi seviyorum, ama..." Sanki çoktan sıkılmış gibi omzunu silketti. "Neden anahtarı kendin *almıyorsun* benden?" Kırpıklarını kırıştırdı masumca. "Neden beni bunun için öldürmüyorsun?"

Kaşlarını yine çattı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Belki birazcık." Alayla, o kadar yıl geçmiş olmasına rağmen babasının sözlerini dün konuşulmuş gibi zihninde duydu. *Sana birazdan vermek üzere olacağım şey için seni öldürmeye çalışacaklar, çünkü bunu senden almanın tek yolunun bu olduğunu sanacaklar.*

Beni öldürmek. Ne için? Anlamıyorum. Başını salladı. Boş ver, o zaman bu her neyse verme. Arkamdan gelecek başka bir adam istemiyorum. Bırak gideyim.

Ne yani yine bulunup hapsedilme riskini mi göze alacaksın? Hayır. Çok geçmeden anahtarın artılarının risklerine değdiğini anlayacaksın. Bir daha asla sınırlanmayacaksın. Tek bir düşünceyle istediğin yere gidebileceksin. Özgür olacaksın. Her zaman.

Anahtar mı? Baba...

Beni dinle. Eğer seni öldürebilirlerse, onu alabilirler, ama ölüm vuruşunu yapan kişi hayatının sonuna kadar güçsüz kalır. Bundan dolayı, birçokları seni yalnız bırakır. Ancak bazıları anahtarın güçlerini kontrol etme arzusunun getireceği sonuçları unutacaktır.

Anya'yı sarsarak, *Dinliyor musun?* diye azarladı. *Tetikte ol. Alıcının güçlü kalması için bunu senin rızanla alması gerekir. Ama o zaman sen, veren kişi olarak güçsüzlüğe mahkûm olursun. Anahtar canlı olduğundan, yani senin bir parçan olduğundan senin parçalarını özümseyecektir ve bu yüzden anahtarı başkasına verince onlar da o kişiye geçer. Şimdi anladın mı?*

Hayır!

Bunu bir kez aldın mı asla onu bırakmamalısın. Bu senindir, bu sana hediyeumdur. Sevgimin kanıtıdır.

Gözyaşlarıyla, gizemli anahtarı ona vererek kendisinin güçsüz kalıp kalmayacağını sormak için ağzını açtı ama tabiri caizse çoktan başına iş almıştı. Çoktan zayıflamaya başlamıştı.

“Bunu sana karşı kullanmayacağım,” dedi Kronos’a. “Yani, bir daha.”

“Dediğin gibi bu konuyu kapatmıştık.”

“Sadece ebeveynlerim için. Ki bu da onları bir daha hapsedersen kullanırım.”

“Sözünü kabul etmeyi reddediyorum. Sen ünlü bir yalancısın.”

Bunu reddetmek mümkün değildi. Yalan söylemeden. “Bak, ikimiz de biliyoruz ki Lucien’dan beni öldürmesini istiyorsun, sen gücünü korurken onu güçsüz kılmak istiyorsun. Anahtarı alacak ama onu kullanamayacak kadar güçsüz olacak, bu da sana fırsat sunacak. Lucien’a bunları söyleyebilirim. O da sana kendini becermeni söyleyebilir.”

“Buna inanmıyorsun yoksa ona çoktan söylemiş olurdun.”

Belki. Belki de değil. Sadece Kronos’a yapacaklarından dolayı değil ona da yapabileceklerinden dolayı Lucien’a söylememeyi düşünmüştü. İyiliği için ondan uzaklaşmak gibi. Ayrıca, ona inanır

mydı? Bütün bu şeyleri muhtemelen onu köşeye kısırmak için uydurduğunu düşünürdü.

“İkimiz de bunun onun bana itaat etmekten alıkoymayacağını biliyoruz,” dedi Kronos. “Karşılığında kendi özgürlüğünü verecek olsa bile acı çekmelerine tahammül edemeyecek kadar savaşçıları seviyor.”

“Peki, madem sana niye itaat etmedi, ha?”

“Onu büyüledin.”

Anya çok şanslı olmalıydı. Kısmen öfkeden, kısmen hatırladığı haz yüzünden iç geçirdi. Lucien... şu anda yataktaydı. Çıplaktı. Hâlâ onu istiyor muydu?

Lucien’in arzusu güzel bir şeydi ve bunu sonuna kadar görmek istemişti. Onun yine tadına bakmak istiyordu. Muhtemelen yine orgazm olacaktı, onu emme ve tekrar orgazm olma düşüncesiyle titredi.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, saçını omzunun üzerinden attı ve Kronos’a dikkatle baktı. Lucien’i aklından çıkarma zamanıydı. “Anahtara sahip olmak Tartarus’u güçlendirebilir ve bir zamanlar olduğu gibi iyi muhafaza edilen bir yer olabilir. Yunanları sonsuza dek içinde tutabilirsin. Böylelikle senin yaptığın gibi kaçamazlar. Ama eğlence bunun neresinde? Macera nerede?”

“Macera ruhumu kaybedeli çok oldu.” Kibirli bir şekilde elini salladı. “Tekrar iktidardan indirilmeyeceğim. Yunanların kaçmasına izin vermeyeceğim ve onlara yardım etmene müsaade etmeyeceğim. Krallığımın devamını garantilemek için anahtara ihtiyacım var.”

“Dinle. Sorunları olan bir tek sen değilsin. Her gün kovalanan benim, unuttun mu? Anahtardan vazgeçmem demek gücümü, yeteneklerimi, anılarımı belki de özgürlüğümü kaybetmek demek. Tekrar hapsedilecek olursam kaçamayabilirim.”

“Sana geçmişte korumamı teklif etmiştim. Beni hep geri çevirdin.”

“Ve böyle yapmaya devam edeceğim.” Kronos düşüncesini değiştirebilirdi. Onu koruma karşılığında daha fazla talepte bulunabilirdi, Anya’yı tümenden unutabilirdi de.

“O zaman istediğin şeyi söyle vereyim. Senin için kötü bitmek zorunda değil.”

“İstediğim hiçbir şey yok.” Her şey şu anda onun için mükemmeldi. Kimse onu bağlayamazdı ve kimse şiddetli sonuçlara katlanmadan onu öldüremezdi. Bir anlaşmaya varamamış olsalar da dünyasını altüst eden bir erkek arkadaşa sahip sayılırdı. Neden bunlardan vazgeçecekti ki?

Ayrıca istediği şeyi kendi başına elde edebilirdi. Ve Kronos’u yakasından düşürmek için bir planı *vardı*. Savaşçıların aradığı o antik nesneler. Kronos onları geri istiyordu. Bunlar onun gücünün kaynağıydı. Ve Anya’nın da gayet iyi bildiği üzere Kronos gücü severdi.

Onlara sahip olup Pandora’nın kutusunu bulmak için kullanınca onları korunma yemini karşılığında Kronos’a verecekti. Kronos’un kendisinden bile korunmayı isteyecekti. Hem kendisi hem de Lucien için. En iyisi de anahtar hâlâ onun olacaktı.

Tırnaklarını inceledi. “Sakıncası yoksa kaçsam artık? Bu sohbet sıkıcı oldu ve gidecek yerlerim var.”

Kronos gözlerini kıstı. “Gelecekte bir gün seni dizlerine çöktürecek şeyi öğreneceğim. Seni ezecek şeyi. O zaman bugün o anahtarı bana vermiş olmayı dileyeceksin.”

Kör edici mavi ışığın melodramatik bir ışık çakmasıyla gözden kayboldu. Aniden dizlerinin bağı çözülerek ileri tökezledi. Eliyle yüzünü sıvazladı, kaygının ilk ürpertilerini hissetti. Tanrıların kralını kıskırtmak akıllıca olmamıştı ama doğasında itaat etmek ya da sinmek yoktu.

Seni dizlerine çöktürecek şeyi öğreneceğim, demişti ve Anya buna emindi. Kronos'un tüm yapması gereken Lucien'i yok etmekle tehdit etmesiydi. O zaman ona istediği her şeyi vermekten korktu. Anahtarı bile. Kronos'un, Lucien'in Anya için çok şey ifade ettiğini, gündüzlerini, gecelerini onu düşünmekle geçirdiğini bilmesine izin veremezdi.

Kronos'un birazcık da olsa bundan şüphelendiğini anladı. Başka neden Lucien'i onu sonsuz bir şekilde sunmuştu ki?

Kahretsin, dedi. Kodamanı atlatmak için bir şeyler yapmalıydı. Kulağa ne kadar acı verici gelse de Lucien'i görmezden gelmek işe yarar mıydı? Kronos'u kandırır mıydı? Yoksa Kronos onun yüzündeki özlemi, gözlerindeki işkenceyi görür müydü? Kahretsin hem Lucien'dan uzak kalmayı başarabilir miydi ki? Bu konuda henüz bir başarı gösterememişti.

Uzakta kalmanın akıllıca olmadığına karar verdi. Antik nesneleri ona karşı değil de *onunla* birlikte çalışarak daha hızlı bulurdu. İçinde hem rahatlama hem de ihtiyaç duyguları uyandı. *Yine onunla olmalıyım*.

Tamam, onunla ol ama Kronos'un onu ne kadar önemseydiğini görmesine izin verme.

Kaşlarını çattı, rahatlığı kayboldu. Bu, daha fazla fiziksel hazzın olmayacağı anlamına mı geliyordu?

Yanıt korkunçtu. Öpüşmek güzel olurdu çünkü başkalarını da öpmüştü. Ama bunun dışında olanlar Lucien'in onun için ne kadar özel olduğunu kanıtlardı. Omuzları düştü. *Her zamanki uçarı halime döneceğim ve her şeyi hafife alacağım. Daha fazla dokunmamalı, ten teması olmamalı*.

Ani gözyaşlarını örtbas etmeye çalışarak "Kahrolası Kronos" diye homurdandı.

Lucien öfke krizine girdi.

Bu daha önce sadece bir kez olmuştu; Mariah'ın ölümünden sonra birkaç gün öfkesi sürmüştü. Bunun bir daha olmasına izin vermediğine yemin etmişti. Yıkım çok fazlaydı. Ama Anya'yı Kronos'la görünce büyük bir öfke sancısına tutulmaktan kendini alıkoyamadı.

Şimdi gözlerinin arkasında kırmızılar yanıyor, teninde soğuk ter parlıyordu. Ölüm zihninde bir hayalet gibi soluyordu. Nefesi o kadar sıcaktı ki burnundan ateş püskürüyordu sanki. İnsandan çok iblisti, her düşüncesini tehlike gölelemişti.

Çoktan yatağı parçalarına ayırmıştı, zinciri yataktan kurtarmış ama bileğinden çıkaramamıştı. Ondan sonra da bütün eve tahribatın izi yayılmıştı. Zincir hâlâ bileğinde olduğundan ısınlanamıyordu. Gerçi önemli olan bu değildi. Kudurmakla fazla meşguldü. Ölümü, kanı ve öldürmeyi düşünmekle fazla meşguldü. Odaya diğer savaşçılardan biri girseydi, saldırırdı. Kendini durduramazdı. Umurunda da olmazdı.

Kronos Anya'yı öldürebilirdi ve Lucien'in ona yardım etmesi mümkün değildi. Mariah'ya da yardım edememişti. O zamandan beri duyduğu suçluluk ona işkence etmişti. Yine de Anya... uzun süreli ve yüksek sesle kükredi.

Bir kadın, Lucien sesini kesince "Hımm, sebebini açıklamak ister misin?" diye sordu.

Sesi duyunca, hırlayarak etrafında döndü. Kıvrak bir kadının dış hatlarını gördü. Solgun saçlar. Narin omuzlar. Eline kılıcını aldı. *Öldür, öldür, öldür.*

Kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü.

Kadın geri adım attı. "Lucien?"

Kılıcı başının üzerine kaldırarak tehdit edici bir şekilde döndürdü. *ÖLDÜR.* Ucu kadının boynunu hedef alarak hızla aşağı indi.

Kadın hareket etmiş olmalıydı çünkü kılıç ete değmek yerine yere çarpmıştı. Tısladı.

Bir dakika sonra, bir şey arkasından omzuna değdi.

Etrafında döndü. Burnunun ortasına bir yumruk indi. Başı yana düştü. Ilık sıvı dudaklarına ve çenesine aktı.

“Sakinleşsen iyi edersin Ölüm, yoksa beni delirteceksin.”

Tekrar kılıcını kaldırdı ama elinden kaydı. Başka bir gürlemeyle ileri sıçrayarak kadını yakaladı. Onu ikiye ayırmak istercesine sarstı.

“Lucien,” dedi ve bu kez sesinde hipnotize edici bir nitelik, bir sakinlik vardı. “Lucien. Cidden. Ben bez bebek değilim. Sakinleş. Neyin var?”

Sonunda bilinci yerine geldi ve iblisin önüne geçebildi. Tutsağının teni ateş gibiydi, bu sıcaklığı hatırlıyordu. Çilek ve krema gibi kokuyordu, bu kokuyu tanıyordu.

“Tatlı Anya’ya o koca kafanda neler döndüğünü anlat,” diye cıvıldadı. Yumuşak elleriyle Lucien’in yanaklarını okşadı. “Ama lütfen, lütfen, lütfen, hadi lütfen.”

Anya.

İsim zihninde kırmızı pusu delip içeri ışık girmesini sağlayarak yankılandı. Gözlerini kırıştırdı ve güzel peri gözünün önünde netleşti. Kar beyaz saçları, parlak mavi gözleri ve pembe yanaklarıyla.

“Anya?”

“Tam buradayım, sevgilim.”

Odaya göz gezdirdi, yıkımı ve kanı gördü. Kendi kanını. Duvarları yumruklayınca ellerini kestiğini hatırladı. İçini pişmanlık kapladı.

Yine olmasın.

“Seni incittim mi?” Dikkatini kollarındaki kadına yöneltmişti, dikkatli bir şekilde onu inceliyordu. Teni gül yumuşaklığındaydı,

yaralı değildi ve gözleri parlıyordu. Sıkı siyah bir tişört ve aynı sıklıkta siyah pantolon giyinmişti, hiçbiri yırtılmamıştı. Parlak siyah topuklu ayakkabıları ayağındaydı, ayak parmakları açıktaydı ve siyah ojeli tırnaklarını görebiliyordu.

“Seni incittim mi?” diye tekrarladı.

Başını yana eğerek “Umurunda mı?” diye sordu. “Yani, bunu geçmişte yapmak istemiştin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Lucien onu ne kadar beğendiğini bilmesine izin veremezdi. Ona ne kadar muhtaç olduğunu. *Bence klitorisindeki dilin ona çok daha fazlasını söylemiştir.* Sadece anahtarı ondan çalınca ve Anya’nın hayatı güvende olunca bu duygularını itiraf edebilirdi.

Anya havai bir şekilde “Boş ver,” dedi. “Yanıtın öyle ya da böyle fark etmez.” Sırtını ona dönerek parçalara ayırdığı koltuğa yürüdü ve parçalanmış kolçağına oturdu. “Gerçekten bu neyin nesiydi? Daha önce seni hiç bu kadar delirmiş görmemiştım. Gözlerin kırmızıydı.” Ürperdi. “Tuhafı, iyi anlamda değil.”

“Daha önce beni öfkeliendirmemeni söylemişim.” Karanlık doğasına bu kadar kapıldığına inanamıyordu. Her zaman çok dikkatliydi. Yine de Anya’nın incinmiş olacağı düşüncesi... Kükremesini tutamadı.

Lucien sonunda onu asla öldüremeyeceğini itiraf etti. En başından beri. Gerçekten ona karşı bu kadar korumacı olmak iğrençti. Durumu Maddox kadar fenaydı. “Benden ne istiyorsun Anya? Neden geri geldin?”

“Önce şu işi halledelim.” Ayağa kalkıp ona doğru ağır ağır yürümeye başladı. Zincirlenmiş bileğini tutarak ay ışığının içeri süzüldüğü cama çekti. Diğer elini metalin üzerine getirdi.

Parmaklarının arasında pırıltılı amber ışığı belirdi. Lucien sıcaklık hissetti. Kilidin açıldığını ve yere düştüğünü hissetti.

“Bu o anahtar mı?” diye sordu, şok geçirmişti.

“Evet.” Kolunu bıraktı. “Seni neyin bu kadar öfkeliendirdiğini söyle?”

“Kronos’la konuştuğunu gördüm.”

“Ne! Gördün mü? Nasıl?”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece zihnimde gördüm. Ne söyledi?”

Gözlerini kırıştırdı. “Anahtarı istiyordu.”

Kahrolası anahtar! “Bunun *içinden* gelen ışıkla ne alakası var.” Metal bir şey olduğunu sanmıştı.

“Hayır. Söyleyeceğim şey şu, eğer beni öldürürsen anahtar güçlerini tüketecek. İşte şimdi biliyorsun. Bu yüzden Kronos kirli işini senin yapmanı istiyor. Bunu sana söylemeyecektim çünkü bir: ölmeye niyetim yoktu ve iki: seni uzak tutmak için yalan söylediyimi düşünecektin. Ama şimdi biliyorsun. Seni uyardığımı söyleyemezsin artık.”

Lucien onu öldürmeyecekti, bu yüzden uyarının pek önemi yoktu. “Peki anahtar senin içindeyken Kronos onu senden nasıl alacak?”

“O kısmı zaten biliyorsun. Beni öldürürsen, zayıflarsın. O devreye girer ve onu zavallı ölü bedeninden alır.”

“Yani ona sahip olmak isteyen biri için ölmen lazım?”

“Hayır. Gönüllü olarak da verebilirim.”

“O zaman ver ona, kadın!”

“Ona veririm *ben* zayıflarım. Kalıcı olarak. Daha da kötüsü, ışınlanamam. Şimdi anlıyor musun?”

Ah, evet. Onu öldürmeden anahtarı ondan çalamazdı. Ve kötüye gitmeden Kronos’a veremezdi, bu yüzden Anya’nın hayatı karşılığında Kronos’la takas edeceği hiçbir şeyi yoktu. *Ne halt edecekti?*

Lucien'in içsel kaosunun farkına varmayan Anya odaya göz gezdirdi. "Öfke nöbeti geçirirken Kutuplara götüreceğimiz malzemeleri de mi yok ettin?"

"Evet."

"Senin kontrollü olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Ciddi, biraz disiplinli ol. Utanmalısın."

"Utaniyorum."

"Güzel."

Yalnız kalıp çilek kokusu ve yok etme dürtüsüne kapılmadığın zaman anahtarı düşün. "Ayrılmadan önce benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin? Neydi?"

"Unuttum."

Anya'nın bir şeyi unutabileceğini sanmıyordu ama yalanına yorum yapmadan göz yumdu. "Yatakta birkaç saat daha geçirmeye mi geldin?"

Yanakları sevimli bir şekilde renklendi. "Eşyalarımı almak için buradayım çünkü o antik nesneleri aramaya hazırım. Artık sıkıldım ve karda trekking yapmak kulağa enfes derecede tehlikeli geliyor."

Gözlerinde bir şey vardı, belki aşırı parlak bir ışıltı. Belki de zorunlu bir ilgisizlik. Yine de gerçekten bahsetmiyordu. "Strider senin yüzünden beni çıplak, yatağa kelepçelenmiş gördü," dedi. Anya'yı neşelendirmek istemişti. Belki o zaman ona doğruyu söylediydi. "Sana bunun için teşekkür ettim mi?"

"Hayır. Etmedin." Yavaşça sırtıttı, bu kez neşesi samimiydi. "Hoşuna gitti mi?"

"Öyle olmalı. Fotoğrafımı çekti." Hatırlayınca utançla kızardı.

Anya içten bir şekilde güldü. Kahkahası o kadar sihirliydi ki sesi teninde çınladı ve sanki tüm dünyayı az önce fethetmiş gibi hissetti.

“Ne konuşmak istiyordun?” diye sordu nazikçe. “Bana doğruyu söyle.”

Gülümseyişi soldu. “Sana demek istiyordum ki... demek istiyorum ki... tavrından hoşlandığımdan emin değilim.”

“Ne demeye çalıştığından emin değilim.”

“Sadece bilmiyorum. Bana bu kadar nazik olma. Bu mide bulandırıcı.”

“Mide bulandırıcı mı?”

“N’apıyorsun, söylediklerimi mi tekrarlıyorsun? Evet. Mide bulandırıcı. Tanrım.”

Lucien kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona baktı, kafası karışmıştı. “Neden bu şekilde bakıyorsun? Seni yalamaya devam etmem için yalvardıktan sonra?”

Nefesi tutuldu ve ondan uzaklaştı. Sadece bir adım ama Lucien bundan hoşlanmamıştı. “Bunun bir hata olduğunu anladım, hepsi bu,” dedi.

Burada neler oluyor? “Bana artık güvenmiyor musun?”

“Hayır.”

“Neden? İçine girebilirdim. İkimiz de bunu biliyoruz. Ama yapmadım. Sanırım ikimiz de senin daha fazlasını istemeye çok yaklaştığını da biliyoruz.”

Anya bakışlarını kaldırıp ona baktı. “Seninle oynuyordum. Kandırmacaydı.”

Lucien da öfkeli bakıyordu. “Seninle ilgili birçok şeye inanırım *kurabiyem* ama bu onlardan biri değil. Artık değil.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey.” Anya omzunun üzerindeki bir ipliği silkkti.

“Bana söylediklerimi ispatlatma.”

“Defol git.” Elinin titrediğini fark etti.

“Bundan hoşlanırdın, değil mi? Seni becermemden?”

Lakayt görüntüsünü bir yana bırakıp elinin tersiyle Lucien’a bir tokat attı. “Bir: bu şekilde konuşmamalısın. Ve iki: beni açık açık konuşurma. Ben... ben... senin için kesinlikle üzülüyorum.” Son söylediği boğuk çıkmıştı. Gözünde yaşlar belirdi.

Lucien’ın çenesindeki bir kas seğirdi. Yine içinde oluşan incitme arzusunu hissedebiliyordu. Daha fazla hasar verme şansı için yalvarıyordu; aç, ateşli. Yıkma için. Anya’nın bu konuda yalan söylediğini kendisine söylemek hoşuna giderdi, onun zevk aldığını, dokunuşuyla mutlu olduğunu hissetmişti ama eski güvensizlikler kolay bırakılmıyordu.

Güzeldi ve kendisine denk güzellikte birini seçebilirdi. Belki de çirkin bir adamla da yatmak istediği için Lucien’le birlikte olmuştu. Şimdi de onunla işi bittiği için artık Lucien’i istemiyordu, belki de bağıni koparmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

“Seni tekrar öldürmeye çalışmayacağım, bu yüzden beni yumuşatmayı kesebilirsin,” dedi ona.

Anya, bakışını çevirerek “Benim için ne hoş,” diye mırıldandı. Suçlulukla yüzü kızardı.

“Sadece şunu bil: eğer bir daha bana vurmaya kalkarsan ben de sana *vururum*,” diye yalan söyledi. Onu asla incitemeyeceğini biliyordu.

İpek gibi bir sesle, taktik değiştirerek “Bir kızdan böyle şeyler beklenebilir,” dedi.

Öfkesi biraz daha arttı. “Burada kal ya da eve git ama ben biraz daha malzeme alacağım ve bunu tek başıma yapmak istiyorum.”

Anya omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. “Seninle geleceğim, işte o kadar.”

“Hayır. Gelmeyeceksin.” Başını salladı. “Seninle tam şu anda işim bitti.”

Dilini dudaklarında gezdirdi. “Her neyse. Birini biliyorum. Adam Grönland’de yaşıyor ve ihtiyaımız olan her şeye sahip. Oraya ışınlanıp istediğimizi alacağız ve Kutuplara doğru yola çıkacağız.”

Adam. Kelime bir kıskançlık fırtınasıyla Lucien’in zihninde yankılandı. “*O adam kim? Ve beni İsviçre’ye sürüklemek yerine niye daha önce ona gitmedik?*”

“Bir arkadaş ve seni ona götürmedim çünkü görmeni istedim, benim... Seninle alışveriş yapmak istedim ve zamanımızın çok olduğunu düşündüm,” dedi, yerdeki bir cam parçasını tekmeleyerek. “Kahretsin! Yine ayaklarıma bakıyorum.”

“O zaman bakma.” çok zamanları olduğunu düşünmüştü ki bu da artık öyle olmadığını düşündüğü anlamına geliyordu. Neden? “Kronos seni tehdit mi etti?” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Anya’nın davranışı mantıklı gelmeye başladı.

Başını ondan yana çevirdi, sırtını dikleştirdi. “Sanki o şerefsizin tehditlerini umursuyorum da.”

Ah, evet. Kronos gerçekten onu tehdit etmişti. “Sana ne söyledi?”

“Yeter, lütfen. Kronos önemli bir şey söylemedi. Ayrıca, benimle diğer adam arasında olan şey gerçekten seni ilgilendirmez, tamam mı? şimdi, William’ı ziyaret etmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Hayır. Aradığımız şeyi başkasının bilmesini istemiyorum. Bana Kronos’un ne dediğini söyle.”

“William orada olduğumuzu bile bilmeyecek. Söz veriyorum. Ve kahretsin, Kronos hiçbir şey demedi.”

“William’dan almayı mı kastediyorsun?”

“Evet. Bu yüzden hazır mısın, değil misin?” diye sordu soğuk-kanlılıkla.

Onu inceledi.  n ndeki kadın daha önce öptüğü ya da tadına baktığı kadın değildi. Daha sertti, daha mesafeliydi. Bundan hoşlanmamıştı ama onu geri almak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Lucien Kronos’a şimdi ve burada meydan okuma gücüne sahip olmayı diledi. İyiliği için Anya’dan uzaklaşma gücüne sahip olmayı diledi. Ama Anya onun elini kolunu bağlıyordu. Birkaç dakika önce iddia ettiği şeye rağmen, onu yalnız bırakmak istemiyordu. Onsuz olmak istemiyordu.

Gardını bıraktığını hissetmiş gibi Anya döndü ve serçe parmağını salladı. Rengi solmuştu, gözleri  zg nd  ama dudaklarında gülümseme vardı. “Orada görüşürüz iek.”

Lucien onu hemen takip etmedi. Hançerlerini ve tabancasını aldı, odayı kontrol etti, darmadağınık olduğunu fark etti. Bu gizemli William’ın kim olduğunu bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse kim olduğunun gerçekten önemi yoktu. Lucien ondan çoktan nefret etmişti.

Belki Grönland’deyken piçin ruhunu alması için ölüm ağrılırdı.

Neticede bir savaşçı umut edebilirdi.

Tam da o sırada ölüm onu çağırdı. Ne yazık ki, Birleşik Devletler’e. Bu yüzden ikisi de mutlu olmamıştı. Lucien i geçirdi. abucak tüm silahlarını kuşanıp ışınlandı. Anya ve onun gizemli adamı beklemek zorundaydı.

Anya kasvetli bir şekilde, ‘Bunu ne kadar s rd rebilirim?’ diye düşündü. Ona acıdığını söylediğinde Lucen’in yüzündeki  zg n ifadesi neredeyse onu mahvetmişti.

Gerçekten ağlayacak gibi olmuştu. Hâlâ da öyleydi. Anya Kronos'un taktiğini kullanarak onun zayıf yönünü belirlemiş ve bundan faydalanmıştı. *Ona direnemezsen, onun sana direnmesini sağlamak zorundasın.*

William'ın evine ısınlanmak yerine verandasına ısınlanmış, Lucien'ı bekliyordu. Buz gibi soğuk rüzgar neredeyse çıplak tenini anında tokatlamıştı. Sert bir ürperti saplandı. *Üstünü değiştirmeliydin sersem.* Ama bir an için bile olsa Lucien yalan söylediğini anlamadan kaçmak istemişti.

Bir dakika geçti ve sonra bir dakika daha. Sinir bozucu bir şekilde Lucien hâlâ ortalarda yoktu. Orada biraz daha durursa, kahretsin ki dudakları maviye dönecekti ve bu renk ona yakışmıyordu. O neredeydi? Onun gibi enerji izini takip edemiyordu ve bu gerçekten iğrençti. Onu fazla mı zorlamıştı? Gelmemeye mi karar vermişti? Tek başına mı gidecekti?

Evet. Ah, evet. Lanet canavar için!

E ne bekliyordun? Zalimce davrandım.

Yapmak zorundaydım.

Libidosu sert karşılıklar vermeden Lucien nihayet ortaya çıktı. Tam onun arkasında belirdi. Onu görmüyordu; ama *onu* hissetmişti. Aniden bütün bedeni gevşedi. *Bakma, bakma.* O farklı gözlere bir bakışla kendini onun kollarına pekâlâ atabilirdi, hıçkırarak özür dileyebilirdi.

Yerinde kalmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Anya ona böyle davrandıktan sonra, Lucien onun dizginlerini ele almaktan memnun olabilirdi.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu.

"Benim sorumluluklarım var Anya." Nötr sesi Anya'ninkileri yansıtıyordu.

Hâlâ ona öfkeliydi, değil mi? Bu en iyisiydi, ama ah, tersini ne çok dilerdi. “Ölüm evine mi uğradı?” Lakaytlığına rağmen, bir merhamet duygusu duydu. “Bu kez kaç ruh alman gerekti?”

“On iki.”

Tek başına gitmesinden nefret ediyordu. Ruhlara çobanlık ederken kendini elinden geldiğince uyuşturmasına Anya kanmamıştı. Muhtemelen gözlerinin ve ağzının kenarında stres çizgileri vardı. *Bakma!* Kendini tutamadı, arkaya uzandı ve elini sıktı. Lucien elini çekmedi ama elini kalçalarına getirdi.

Ilık bir karıncalanma sardı ve Anya eridi sanki. Her şeyden sonra nasıl hâlâ ona böyle sevecen davranabilirdi? Ona verebileceğinden çok daha iyisini hak ediyordu. Soğuk davranmayı bırakmak Lucien için güvenli olsa bile, en iyi halde sonuna kadar gidemeyecek bir sevgili olacaktı.

Yap da kurtul artık. “Çalmak yerine önce William’la konuşmamız gerektiğine karar verdim.” Lucien’in yeterince kaygısı vardı. “Endişelenme, sırlarını ortaya saçmayacak.” Yutkunarak, Lucien karşı çıkmadan yüksek kemerli çift kapılara vurdu. Bir dakika geçti. Bir başkası. Yanıt yoktu. Tekrar vurdu, bu kez daha sert.

“Güzel bir evmiş,” diye belirtti Lucien. En azından William’la karşılaşacağı için ona bağırılmamıştı.

“Evet.” Ev karla kaplı bir alana yarım daire şeklinde kurulmuştu. Karanlık gökyüzüne kadar uzanan sivri çatıları vardı. “Willie başka çaren yok, seni bencil piç.”

Gölgeleri kovalayan bir meşale belirdi. Kapılardan biri açıldı ve William esmer, güzel kafasını dışarı uzattı.

“Anya?”

Yarı çıplak savaşçı dışarı adım atıp Anya’yı kucaklamak için kollarına alınca Lucien’in alçak sesle, tehlikeli bir gürlemeyle ho-

murdandığını duydu. “Selam melek,” dedi. “İçeri girebilir miyiz? Dışarı manyak soğuk .”

“Bir dahaki sefere üzerine daha fazla bir şey giyin,” diye lafı yapıştırdı Lucien.

William yerinde kaldı ve ona meraklı bir bakış attı, sonra da bir kaşını kaldırarak Anya’ya döndü.

“Haftanın spesiyali,” diye açıkladı. Lucien bundan çok daha fazlasıydı. Ama bunu yüksek sesle itiraf etme riskini alamazdı. “İyi görünüyorsun şekerim.” Ve öyleydi de. Uzun boylu, çıplak göğsünde mistik sembol dövmeleleriyle yakışıklı bir adamdı.

Dahası her yerinden seks fışkırıyordu. Saf, her türlü seksi ki bu da Tartarus’ta sonsuza dek hapis almasına neden olmuştu. Hera’ya ve diğer birkaç bin dişiye haz yaşatmıştı. Hera diğer birkaç bini öğrenince... başlar kesildi.

Şu anda William’ın pantolon düğmeleri sanki aceleyle üstüne geçirmiş gibi açıktı. Kesinlikle yansıtmaktan daha fazlasını yapı-yormuş demek ki.

“İyi mi görünüyorum? İyi?” diye kahkaha attı. “Sen de biliyorsun ki hiç daha iyi görünmemiştim. Buraya gelin ve ısının.” Yolu açtı.

Anya dibinde Lucien’le yanından geçti. “Lucy, bu Willie.”

“Willie, bu Lucy. O benim.”

Az önce ağzından çıkanı duyunca inledi. Bu küçük itiraf istemsizce ağzından çıkmıştı. Midesi düğümlendi, Lucien’in tepkisini ölçmek için döndü. Yüz hatları ifadesizdi ve William’a bakıyordu.

“Ben Lucien, Lucy değil.”

“Ben de William. Ama sen bana seksi diyebilirsin, herkes öyle der.”

“Ta-maam. Bu *kabaydı*” diye mırıldandı Anya, umurunda değilmiş gibi. “Biri bir şey söylesin lütfen.”

“Sen hiç Anya’nın –hımm ne demişti– haftalık spesiyali oldun mu?” diye sordu Lucien.

William güldü. “Keşke. Bu benim denemememden kaynaklanmadı bu arada.”

Lucien onay için Anya’ya baktı. Anya omuz silkti. Kendini William’in kollarına atmalıydı ama Lucien’dan başkasının ona dokunmasına tahammülü yoktu. “Tipim değil, tamam mı?” diye ekledi kuru bir şekilde. “Beni öldürmeye hiç teşebbüs etmedi.”

Lucien ona baktı.

“Bu muydu gereken?” diye güldü William. “Eğer öyleyse denirim...”

“Ona dokunmayacaksın,” diye lafı yapıştırdı Lucien.

Anya şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Lucien’in dudaklarından iki farklı ses birbirine karışarak çıkmıştı. İkisi de tehlikeliydi. İkisi de öldürücüydü. Az önce iblisinin sesini mi duymuştu? Tahrikle ürperdi. Kılıcını ona doğrulttuğunda bu adama direnmesi çok zordu. Sahiplenici davrandığında ise düpedüz ön sevişme etkisi yaratıyordu.

Bacakları titremeye başladı.

“Ee, burada ne işiniz var?” diye sordu William.

Bir kadın aniden herkesin dikkatini çekerek “William,” diye seslendi.

“Hâlâ bekliyoruz,” diye inledi diğeri.

Anya sırttı. “Şimdi aynı anda iki tane mi?”

Adam masumane bir şekilde omuz silkti. “Hangisini istediğime karar veremedim, bu yüzden ikisini de aldım.”

“Ne kadar yüce gönüllüsün.” Anya’nın gözleri arkasındaki merdivene kaydı ve orada sabahlıkla duran iki kadını fark etti. Aşağıya

bakıyorlardı, saçları darmadağınktı, tenleri al aldı. *Keşke Lucien'i böyle çağırabilseydim.* "O zaman onları bekletme."

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi William ona. Onu yanağından öpmek için harekete geçti ama Lucien hırılalayınca hemen geri çekildi. "Sabah görüşürüz Annie, Aşkım."

"Aşkım mı?" diye böğürdü Lucien.

William arkasını dönüp hızlı adımlarla yürürken ellerini yukarı kaldırdı ama sırtıyordu. "Dalga geçiyorum. Sadece dalga geçiyorum."

Anya, William'ın dikkatini çekerek "Bizim bir şeylerini almamız lazım," diye seslendi. "Bu yüzden buradayız. Seni ziyaret etmeyi sevmediğimden değil, tabi ki."

"İhtiyacın olanı çalmadığına şaşırdım."

"Çalabilirdim," dedi parmağını Lucien'a doğrultarak "Ama bu koca adam, bazı sebeplerden ötürü hırsızlığa karşı."

"Değilim. Artık değil," dedi Lucien. "İhtiyacın var."

"Seninle takılacaksa buna alışmak zorunda kalacak." William merdivenlere yöneldi ve basamakları ikişer ikişer çıktı.

"Ah Willie. Küçük bir dipnot," diye seslendi, durmasına neden olarak. "Tanrılar peşimde sayılır ve..." Lucien'in iyiliği için dramatik bir etki yaratması için durdu "... Ölüm iblisi de peşimde. Buraya gelerek savaş ve kaosu kapına getirmiş olabilirim. Bunda tamam mısınız?"

"Kesinlikle. Anya küçük kaossuz gelir mi?" Kollarını kadınlara doladı ve kalçalarına şaplak attı. "Sabah daha ayrıntılı konuşuruz. Tamam mı?"

Kadınlar kıkırdadı. Anya'nın midesi bulandı. Bir kız gibi konuşabilirdi ama asla kıkırdarak kendini düşürmezdi. Üçlü, köşeyi dönüp gözden kaybolunca onları tamamen unuttu.

Lucien’a dönerek “Eh, adamı duyduñ,” dedi. “Kendimizi evimizde hissedeceğiz. İhtiyacımız olanı almaya başlayalım.”

Lucien iri cüssesiyle yolunu kesti, aralarındaki mesafeyi kapattı ve Anya’yı duvara yapıştırdı. Ona o kadar yoğun bakıyordu ki Anya bir an nefes alamadı. “Ne var?”

“Yapacağımız tek şey başladığımız işi bitirmek.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anya ile nişanlanmalıydı.

Yakışıklı William'ın ellerinin Anya'ya değdiğini gördüğü an Lucien'i içini yiyip bitiren bir ihtiyaç sardı: onu nişanla ki böylece ona bakan her adam başkasına ait olduğunu anlasın.

Duyduğu ihtiyaç öfkesinden hiç olmadığı kadar büyüktü. Yatağında bu kadına sahip olma arzusundan daha güçlüydü. İçindeki her şey, iblis bile *benim* diye çılgılık atıyordu.

Anya'nın onu tanımlamak için kullandığı kelime buydu. Bunu söylediğinde yalnız olsalardı onu en yakındaki yatağa atardı ve kelimeyi tekrar tekrar söylemesini isterdi.

Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Mariah'ya bile böyle tutkulu davranmamıştı. Onu sevmişti ama ona olan duyguları huzurluydu. Sevecen. Anya'ya karşı duydukları da sevecendi ama gece yarısı fırtınası gibi kontrol edilemezdi de.

Lucien kendini ne kadar vahşi hissederse hissetsin iblisi hiç bu kadar sakin olmamıştı. Bir şekilde Anya canavarı yatıştırıyordu. Sesini duymak, tatlılığının kokusunu almak... Ölüm şimdi bile onun için mırıliyordu.

“B...bitirmek mi?” diye soludu Anya. Avuçlarını Lucien’in göğsüne koymuştu. Ne itiyor ne de kabul ediyordu. Gözleri irileşmişti, yanıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Ne kastettiğimi biliyorsun?” Yukarıda o iki kadının kıkırdadığını duyabiliyordu. William’ın alaycı bir şekilde gürlendiğini duyabiliyordu. “Beni sertleşmiş bir halde bıraktın ve şimdi bunun icabına bakacaksın.”

Gözleri daha da büyüdü, siyah kirpikleri o kadar uzundu ki yanaklarında hoş gölgeler bırakıyordu. “Ama o noktaya bir daha gelmeyeceğimizi sanıyordum. Seni istemediğimi söylemiştim ve senin de beni istemediğini sanıyordum çünkü ben... çünkü ben... biliyorsun.” Bakışlarını Lucien’dan omuzlarına çevirdi. “Senin için üzülüyorum.”

“Yanlış düşünmüşsün.” İçine girmeyecekti, ona ne kadar öfkeli olursa olsun onun özgürlüğünü alamazdı ama ona sahip olmak için geriye kalan ne varsa yapacaktı. “Burada yapabilir veya Budapeşte’deki odalarımın birine gidebiliriz. Seçim senin.”

“Ama... ama...” Hâlâ mücadele ediyordu. “Buna neden olan şey ne? William mı?”

“Seç,” diye bağırırdı. Ellerini Anya’nın arkasındaki duvara çarptı, titreşimi şakaklarının yanından, yukarısındaki iki portreyi yerinden oynattı.

Anya ürperdi ve dudaklarını yaladı.

Lucien burun buruna kalacak şekilde yüzünü yakaladı. Nefesleri birbirine karıştı ve Lucien Anya’nın nefesini içine çekti. Elinde lolipolla görmediği halde hâlâ çilek ve krema kokuyordu. Anya’nın alev alev yanan bakışları onunkilerle buluştu.

“Lucien.”

Ona tatlım ya da meleğim ya da en yeni tabiriyle Lucy diye hitap etmemişti. Bu doğru yönde atılan bir adımdı. Lucien bunu

herkesi mesafeli tutmak için aptalca bir sevgi sözcüğü olarak seçtiğini düşünüyordu.

Aralarında mesafe olamazdı. Artık değil.

“Seç Anya.” Onu istemeseydi, ısınlaması yeterdi. Ayrıca yüz ifadesinde şehvet ve heyecan vardı, Lucien’da her iki duyguyu da ateşlemişti. “Beni istememenin nedenleri umurumda değil.”

Anya yutkundu. “Ama... ama... bunu yapmamamız lazım.”

“Neden?”

“Çünkü.”

“Sebebin yeterince iyi değil. Bunu yapacağız. Seç.”

“Ama yapmak istemiyorsam?”

Kelimelerinin gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Hiç öyle değil gibiydi. “Neden?” diye yine sordu.

Şu anda dudaklarını ısırarak bakışını Lucien’in ağzına kaydırdı. Ne hayal ettiğini tahmin edebiliyordu. Diliyle klitorisini okşamasını ve hafifçe dişlemesini.

“Yaparsak kötü şeyler olacak,” diye fısıldadı.

“Ne gibi?” Düşünebildiği tek kötü şey bu kadını soyup altına almadan geçen bir gündü.

Sonsuz bir an geçmiş gibiydi. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Haklısın. Konuşmanın sırası değil. Burası mı, Budapeşte mi?”

Pembe diliyle yine dudağını yaladı. Lucien bir dahaki sefere dilinin ağzından çıkıp onunkinde olmasına karar verdi. Kaçış yoktu.

Yutkundu. “Burada,” diye fısıldadı ve kendini onun kollarına attı. Dudaklarını Lucien’inkilere bastırdı.

Evet. Nihayet. Dilleri düello ederken tadı Lucien’in ağzına dolmuş, Lucien’in ayakları yerden kesilmişti. Sonra aniden yere indiğini fark

etti. Gözlerini açtı ve kendini ferah bir yatak odasında buldu. Başının üzerinde kristal bir avize asılıydı, loş ışık üzerlerine akıyordu. Duvarlar çiçek ve asma resimleriyle boyanmıştı, gözü bayram etmişti.

Yatak devasaydı, siyah ipek çarşaflara Anya'yı yatırmak için sabırsızlanıyordu. Ahşap sandıklar vardı ve uzak bir köşede huzur veren taş bir şelale vardı. Kesinlikle güzel bir yerdi ama aniden Anya'yı başka bir yere ışınlamak istedi. Yakışıklı William'ın hiç ayak basmadığı bir yere.

Ellerini Anya'nın kalçalarına koyarak Lucien onu kaldırdı. Anında bacaklarını Lucien'in beline sardı, evreninin yeni merkezini erkekliğine oldukça yakın yere yerleştirdi. Lucien ona eğildi. Nefes almak kadar gerekli bir eylemdi.

İnleyerek Lucien'in alt dudağını ısırdı. Lucien içinin titrediğini hissetti. "Daha," diye soludu Anya.

Lucien yine yaptı.

Anya yine ısırdı ve ürperdi.

Lucien Anya'nın gömleğinin kenarını yakaladı ve başının üzerinden çıkardı. O inanılmaz saçı çıplak omuzlarına düştü. Buz mavisi parlak bir sutyen giyinmişti ve bu görüntü onu mest etti.

Göğüslerinin uçları yukarı kalkmış, onu selamlıyordu. Güzeldi, çok güzeldi. Yine de dikkatini çeken bu değildi. Teninin görünebilen her yerine bıçak bağlamıştı. Birkaç tanesi sutyeninin askılarına asılıydı. Bazılarını bantlamıştı. Neyle olduğunu bilmiyordu. Sadece hoşuna gittiğini biliyordu. Çok.

Biraz vaktini aldı ama sonuncusunu da yere attı.

Anya'nın bacaklarını tuttu ve onu yere bıraktı. Anya sızlandı, sendeledi. Lucien Anya'nın boynunu öptü. Başı arkaya düşerken aldığı haz güzel yüzünü aydınlatmıştı. Davetkâr bir şekilde göğüsle-

rini avuçladı. Lucien dizlerinin üzerine çöktü, parmakları Anya'nın külotunu yakaladı.

Külotunun sutyeniyle aynı olup olmadığını bilmeliydi.

Saniyeler içinde, sıkı küçük külotu bileklerine inmişti ve yıldız bıçakların bacaklarına bağlı olduğunu gördü. "Silahlandığını biliyordum ama ne kadar olduğunu bilmiyordum." Anya elini Lucien'in omzuna koydu ve Lucien onun silahlarını çıkarırken o da külotunu tamamen çıkardı.

Lucien işini bitirdiğinde "Hoşlandın mı?" diye sordu.

Külotu çok küçüktü, neredeyse sadece ipti; parlak mavi kumaştan sutyenin mükemmel bir eşiydi. Yutkundur Lucien. "Hoşlandım." Sesi boğuktu, neredeyse çatlak çıkmıştı.

"Senin sıran," dedi Anya, gerilimin eşiğinde gibiydi.

Gergin? Anya? Lucien yavaşça ayağa kalktı. Ona baktı, kırılğanlık, sevinç ve sevecenlik yansıtan, gururlu, güzel bir kadın gördü. Oysa ona önemsiz olduğunu söylemişti. Lucien da aynı şeyi ona söylemişti. Bunu kastetmemişti ve onun da bunu kastetmediğine inanmaya başlamıştı.

Suçlanacak kişinin Kronos olduğunu biliyordu ve ona bunu ödeteceğine yemin etti.

Bu karanlık düşüncelerle anı mahvetmemeye karar vererek bu düşüncelerini zihninin bir köşesine attı ve parmak ucuyla Anya'nın hassas çenesinin kıvrımını okşadı. *Bu kadını gözeteyeceğim, ikimizden birini incitmeden anahtarı ondan çalmanın bir yolunu bulacağım ya da onu Kronos'tan saklayacağım. Sonra da geri kalan günlerimi onu mutlu etmek için harcayacağım.*

"Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkürler. Soyun."

Onun içinde olmak istiyordu, olmak *zorundaydı*, çok geçmeden, şimdi, sonsuza dek. Ama onun özgürlüğünü almayı reddetti, onu onunla kalmaya zorlayamazdı. Parmakları pençeye dönüşmeden kolunu indirdi. Yan etkilerine maruz kalmadan anahtarı çalmanın tüm olası yollarını araştırırken Anya'nın lanetini kaldırmanın da yolunu bulmalıydı.

“Ee?” diye hatırlattı Anya.

Lucien arkasına uzanıp gömleğini yakaladı ve başından çıkardı. Daha hepsini çıkarmadan Anya'nın elleri Lucien'in göğsünde silahlarını çıkarıyordu. “Beni silahsızlandırđını sanıyorum.” Onları yere fırlattı, metalleri birbirine çarpıp çın sesi çıkardı. Son bıçak da çıkınca parmaklarını üzerinde gezdirdi, göğüs uçlarını, dövmesini okşadı.

Lucien'in midesi kasıldı ve erkekliğı kıpırdadı. Işınlanabileceğinden çok daha hızlı sıcaklık yayılıyordu. Ona dokunmasından hoşlanıyordu. Kendini güçlü, durdurulamaz bir tanrı gibi hissetmesini sağlamıştı. Arzulu.

“Çok güçlüsün,” diye övdü. “Acı çekip hayatta kalmanı seviyorum. Bu beni kötü bir kız mı yapar?”

Lucien Anya'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hiçbir şey seni kötü yapamaz.”

“Bu bile...” Pantolonunun düğmesini açtı ve kalçasına indirdi, Lucien'in bıçaklarını kenara bir yere fırlattı.

Tamamen çıplak kaldığında Anya kelebek dövmesine baktı, pürüzlü kenarlarında parmaklarını gezdirdi. Dokunuşuyla ısı yayarak teni kızardı.

Anya keyifle nefesini tuttu. “Canlı mı?”

“Şimdiye kadar öyle olduğunu düşünmemiştim. Bildiğın gibi bu iblisin içime girdiğı yer ama daha önce hiç böyle tepki vermemişti.”

“Benden hoşlanmış olmalı.”

“Öyle.”

“Akıllı çocuk,” diye fısıldadı, kelebeği öptü. Dövme bir kez daha Anya’yı selamlamak için kabardı, dokunduğu yer karıncalandı.

Lucien tanrıların iblisin sembolü olarak neden kelekeleri seçtiğinden emin değildi. Belki de Kelebek Etkisi’ndedi. Bir kanadın tek bir çırpışının ya da savaşçıların durumunda tek bir aptal kararın gerçekliğin tüm dokusunu değiştirebileceğini hatırlatmak içindi. Gerekçesi her neyse bu nişandan hep nefret etmişti. Neden bir silah ya da bir iblis boynuzu değildi? Ya da “Ben Erkeğim” diyen bir şey değildi.

Lucien’in zaten yeterince güvensizliği vardı.

Anya dizlerinin üzerine çöktü ve göbek deliğine, tam kanadın alt ucuna, yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra da sıcak diliyle kenarlarına hafifçe vurarak gezindi. Damarlarından, iç organlarına, hatta kemiklerine bile sıcaklık yayıldı.

Lucien tatmin homurtuları çıkarak başını arkaya attı. Anya’nın başını okşuyordu, ayağa kaldırması gerekirken onu devam etmesi için yüreklendiriyordu.

“Bu muhteşem bedene kaç kadın taptı?” diye fısıldadı. Bir saniye sonra tırnaklarını baldırına geçirdi.

Baldırlarını da geri çekmedi.

“Çok olmadı,” diye itiraf etti. Mariah ondan çok etkilenmişti ama aynı zamanda korkmuştu da.

Bu korkusu için onu suçlamamıştı. Ele geçirildikten bir iki yüz yıl önce Mariah’yla karşılaşmışlardı, iblisin üzerinde daha yeni kontrol sağlayabilmişti, yine de biraz barbardı. Ancak yakışıklı bir adamdı ve bir kadına pekâlâ haz verebilecek durumdaydı.

Ona tek bir bakış atmış ve Lucein’in “o” olduğuna karar vermişti. Lucien da aynı şeyi yapmıştı çünkü Lucien’in hep özlemini duyduğu ev ortamını sunmuş, onu nazik bir şekilde beslemişti. Hemen yat-

mişlardı; kadın duldu ve ihtiyaçlarını görecekt ve onu koruyacak bir savaşıya sahip olduğu için mutluydu.

Ama Lucien'in onu korumasını arzularken Lucien'dan her anlamda ürküyordu da, gücünü ona karşı kullanmasından korkuyordu. Lucien her zaman garddaydı, her hareketine ve kelimesine dikkat ediyordu. Anya'ya kendini bırakabilirdi çünkü Anya onun gücünün tadını çıkarıyor ve altında yatan şiddetle keyifle baş edecek gibi görünüyordu.

"İlkmışım gibi davranacağım," dedi. Bakışını kaldırdı ve Lucien'in coşkun bakışıyla karşılaştı. "Tamam mı?"

"Her halinle öylesin."

Anya muzır bir hazla gülümsedi. "En son ne zaman bir kadınla birlikte oldun?"

"Binlerce yıl önce," diye itiraf etti utanmadan.

Şimdi gözleri büyüdü. "Kesinlikle şaka yapıyorsun."

Başını salladı Lucien. "Hayır, hayır, şaka yapmıyorum."

"Ama neden isteyerek kendini reddettin? O anlamda lanetlenmiş değilsin. Beni yanlış anlama. Şikâyet etmiyorum. Sanırım senden daha da hoşlanıyorum, tıpkı senin de benim gibi olduğunu bilince."

"Bundan ben de hoşnutum."

"Peki, ama neden bedeninin ihtiyaçlarını göz ardı ettin?"

"Ben Ölüm'üm Anya. Sana daha iyi bir soru; bir gün sevişeceğim kadının ruhunu alacaksam neden böyle bir şey yaşamayı isteyeyim?"

"O zaman neden benimle sevişiyorsun?" diye sordu yumuşakça.

Lucien parmaklarını her tutamın ipek bir kurdele gibi olmasına şaşıracak Anya'nın saçlarına doladı. "Sana direnemiyorum."

Anya dokunuşuna doğru eğildi ve avucunu öptü. "Ben de sana direnemiyorum. Ve bundan memnunum."

“Ben de,” dedi Lucien. Anya’yı beklemeye değmişti. Hiçbir kadın ona hiçbir şekilde denk değildi.

“Sanırım ikimizin de bekleme olayı bitti.” Bakışını ondan çekmeden Anya gökyüzündeki ay gibi yükseldi ve sırtını yatağa verdi. Bacakları yatağa değince hızı kesildi. Arkaya çekildi. Seksi sutyeni ve külotu loş ışıktaki parlıyordu.

Yatağın ortasına gelince durdu ve ağırlığını dirseklerine verdi.

Bacaklarını açtı... açtı... açtı. Güzelliğini içine çekerken kalbi bir an durdu ve sonra sert, değişken bir şekilde atmaya başladı. Kusursuz bronz teninde, o güzel göbek deliğinde dilini gezdirmek istiyordu. Karnı dümdüzdü, baldırları esnekti.

Lucien titreyerek yatağa yaklaştı. Ulaşamadı... Aniden durdu, kaşlarını çatı. Lanet etti. Ölüm bağıırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Anya, kaşlarını çatmıştı o da.

“Ruhlar. Böyle anlarda bunun olmasından nefret ediyorum.” Kafasının içinde iblisi ateş püskürürken konuşmakta sorun yaşıyordu.

“Lucien...”

“Kıpırdama. *Lütfen*.” Yok oldu, ruhunun gereken yere gitmesine izin verdi. Çin’de nakledilmesi gereken iki ruh vardı, bedenleri zehirden yok olmuştu.

Bir tanesi cennete diğeri cehenneme mahkûmdu. Biri tabi ki onunla gittiği için memnundu. Diğeri ise mücadele etmiş ve çığılıklar atmıştı. Lucien Anya’yı bırakmaktan nefret etti ve neredeyse bedeniyle işbirliği yapmayan iblisi dövecekti. Nakil süresince Ölüm kudurmuştu. Sonunda, işi halletti, geri dönebileceklerdi.

Anya’yı görünce Lucien memnun bir şekilde iç geçirdi. Ölüm sakinleşti.

Bu kez kendini parmağıyla tatmin etmiyor, onu bekliyordu. Sut-yenin arasından meme uçlarının kabardığını görebiliyordu. Bacakları hâlâ açıktı ve külotunun ıslandığını da görebiliyordu.

Onu fark edince yavaşça sırttı Anya. “Sensiz bitirmek istemedim.”

“Bundan memnunum.” Lucien sürünerek yatağa çıktı.

Lucien üzerine uzanmadan daha, ayağıyla karnına dokunarak onu durdurdu Anya. “Sanırım birkaç kural belirlememiz lazım.”

“Kural yok.” Lucien Anya’nın ayağını kaldırdı ve öptü.

Anya soluk soluğa geri düştü. “Buna devam edersen mutlu bir şekilde ayağıma bakmaya başlayacağım.”

Lucien yaladı.

“Bir. Bir kural o zaman.” Lucien Anya’nın ayak başparmağını diliyle okşadı. Anya’nın teni tümüyle ürperdi. “Yüce tanrılar” diye bağırdı. “Kimse bunu yapmamıştı. Kim böyle bir şeyin haz verdiğini düşünürdü? Ah, evet.”

Lucien’i bir sahiplenme dalgası sardı. Anya’nın yüzündeki tutku son günlerine kadar gözünün önünden gitmeyecekti. Çünkü saf, yoğun ve engelsizdi. “Ne kuralı? İçine girmemeyi çoktan kabul ettim zaten.”

“O değil,” dedi, kalçalarını kaldırarak. “Yine yala.”

Lucien dediğini yaptı.

Anya inledi.

“Ne kuralı?”

“Ah, evet. Benim kuralım.” Sutyenini çıkardı ve yana fırlattı. Sutyen bıçak yığınının üzerine düştü. Meme uçları tam dili için yaratılmış pembe küçük yemişler gibiydi. Soluk soluğa göğüslerini ovarak “Tatmin olana kadar ikimiz de bu yatağı terk etmeyecek. Kuralım *bu*,” dedi.

Her türlü şeyi söylemesini beklemişti ama bu hiç aklına gelmemişti. Adlandırmayı reddettiği bir şeyle midesi sıkıştı. “Kabul ediyorum. Eğer benim kuralımı kabul edersen.”

Şüpheli bir şekilde “Nedir?” diye sordu.

“Burada, bu yatakta, kavga olmayacak.” Anya’nın ayak parmağını ağzına alıp emdi, dilini etrafında döndürdü. “Sadece mest olmak var.”

Anya çarşaflarını yakaladı. “Kabul. Kabul, kabul, kabul!”

Kafasında Anya’nın külotunu yırtarak çıkarırken bir şehvet böğürtüsü vardı ve sonunda onun üzerine sürünerek çıktı. Erkekliği sertleşmişti ama kadınlığı ona değince çok daha sertleşti, içine girmemeye dikkat etti.

Anya ürkmedi, kaymasına izin verdi. “Hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım.”

“Ben de hiçbir kadına.”

Anya’nın ağzından yumuşak, çatlak kıkırdama çıktı. “Sana neden güveneyim? Aslında her fırsatta senden kaçmalıyım.”

Söylediği şeyi anlayınca rengi soldu ve Lucien kaşlarını çattı. “Sorun ne?” Ona bakarken Anya’nın yüz hatlarını bir kararlılık aldı. “Sorun yok. Sana *güvenmiyorum*. Söylediğim şey bu. Çünkü gerçekten bunu kastediyorum. Dürüst olalım. İyi zamandan başka benim için hiçbir anlamın yok. Ve ne halt demeye durdun? Sana durman için izin vermedim.”

Yüksek sesle, zalimce konuşmuştu, söylediklerini küçümseyici bir şekilde söylemişti. Ne yapıyordu? Dün, hatta bir saat önce bile ona inanabilirdi. Ama Lucien şimdi inanmıyordu. Onun altında, çıplak bir halde, onun arzusuyla onun için ıslanmışken.

William’la yatmamıştı, yakışıklı adamın cinsel yönden hiçbir şekilde dokunmasına izin vermemişti. İhtiyaçlarını karşılaması için

Lucien’a gelmişti ve verebileceğinden çok daha fazlasını almayacağı konusunda ona güvenmişti.

Kronos diye düşündü yine, dişlerini gıcırdatarak. Ama Lucien ona meydan okumadı. Şimdi değil. Anya ona *güveniyordu*. Ve Lucien Anya’nın aslında onu incitmek istemediğine güvenecekti, Anya böyle davranarak ona yardım ettiğine inanıyordu.

Aşağı eğilerek, sessiz bir şekilde avucunun içine Anya’nın çenesini aldı ve öpmek için başını eğdi. Derin, depderin bir öpücük. Anya ilk başta karşılık vermedi. Daha zorlamaya çalıştı. Sonra Anya’nın dili Lucien’inkini belli belirsiz yumuşak, tatlı bir şekilde karşıladı. İnledi. Parmaklarını Lucien’in saçlarına geçirdi.

Onun çilek tadına bakarken, acelecilik duygusu içinde çiçek açtı. *Nişanla*. Çenesini bıraktı ve göğsünü avuçladı. *Benim*.

Onu nişanla. Evet, evet. *O benim*. Dudaklarını boynunun ortasına yerleştirdi ve emdi. Emdi ve emdi. Anya kıvrandı da kıvrandı, Lucien’i esir alarak elleri saçında kalmıştı. Anya soluk soluğa kalmıştı ve Lucien meme ucunu avucunda hissetmişti.

Lucien sonunda başını kaldırınca, Anya’nın boynunda bir morluk olduğunu gördü, şimdiden maviye dönmüştü. Kalbi tatminle attı. “Geçen sefer göğüslerinle yeterince ilgilenmemiştim.”

“Hayır.” Anya tırnaklarını Lucien’in başına geçirdi. Lucien Anya’nın kendisi kadar ateşli ve aç olduğunu biliyordu, çoktan tutku içinde kaybolmuştu. Artık ona ters cevap vermeye çalışmıyordu.

“Bunu telafi etmeme izin ver.” Tekrar aşağı eğilerek, çilekli meme ucunun tadına baktı, sonra da diğerinkine.

“Lucien,” diye soludu Anya.

“Adımı söylemene bayılıyorum.”

“Biraz daha Lucien. Lütfen biraz daha.”

O meme uçlarını emdi, onların üzerinde dilini dalgalandırdı, bedeninin şehvetli hatlarında elini gezdirdi. Anya mümkün olduğunca bacaklarını açtı.

Parmak ucu klitorisini bulunca Anya soluk soluğa kaldı. “Hayır... girmek yok... ama belki...”

“Biliyorum. İçine, girebileceğim en derinine girmek yok. Ruhunun derinliklerine kadar inmek yok. Bir olmak yok. İç duvarlarının beni sarmasını hissetmek yok.”

Anya Lucien’i omuzlarından çekti, tırnakları keskindi. Sanki tüm söylediklerini hayal eder gibi Anya başını salladı. Gözkapakları sımsıkı kapalıydı ve beyaz dişleri alt dudağına işkence ediyordu.

Anya o kadar ıslanmıştı ki Lucien’in eli sırlıslıkla oldu.

Boğuk sesle “Lanetimden nefret ediyorum,” dedi.

“Ben de bundan nefret ediyorum. Kendi lanetimden nefret ediyorum. Ama beni sana getiren buysa, ikisine de sonsuza kadar seve seve katlanırım.” Lucien daireler çizerek onu ovdu, Anya orgazma yaklaşınca yavaşladı, onun sakinleşmesine izin verdi sonra yine hızlandı.

Sadece akli başından gittiğinde, ihtiyacının gücüyle çılgılık attı, adını bağırdı, yalvardı. Onu bırakırsa diye umutsuzdu. Bedeni sarsıldı. Parmaklarını Lucien’a öyle bir sapladı ki Lucien insan olsaydı kemikleri kırılırdı.

Bu arada Lucien onun yüzünü izliyordu. Dudakları aralandı, kesik kesik nefes alıyordu. Yüz ifadesini aldığı muhteşem haz ve büyük tatmin olduğu gibi kaplamıştı. Etrafındaki yıldızları görebilecekmiş gibi gözkapaklarını merakla açtı.

Anya sakinleşince, Lucien başını Anya’nın göğüslerine yasladı, hızlı atan kalbini dinliyordu. Teni terle ve tutkuyla kayganlaşmıştı. Lucien patlamaya hazırdı ama bu anı mahvetmek istemiyordu.

Anya onu sırtüstü çevirdi ve ona gülümsedi. “Şimdi sana ne kadar kötü olabileceğimi göstereceğim.” Bacaklarının arasına ulaştı ve kendi suyuyla elini ıslattı ve sonra da Lucien’in erkekliğini tuttu.

Elini aşağı yukarı hareket ettirdi, onu delirtecek kadar pürüzsüz kaydı. Lucien arkaya ulaşarak, yatak başlığını yakaladı ve kendini sabit tutmaya çalıştı. Geçen hafta çok kereler tahrik olmuştu, Anya üzerinde çalışırken bedeni resmen rahatlamayla sızlıyordu.

Parmaklarıyla erkekliğinin başını yukarı kaldırırken sıkıyor ve okşuyordu. “Anya,” diye hızlı hızlı soludu.

“Mmm, isimle ilgili demek istediğini anladım.” Konuşurken, diğer eli testislerini çekti. “Bundan hoşlandım. Bir daha söyle.”

“Anya, ben... ben...”

“Yap. Benim için gel. Görmek istiyorum.”

Lucien kalçasını kaldırdı. “Durma. Durma.”

“Durmayacağım. Hadi,” diye mırladı. Eli erkekliğinden o kadar aşağı indi ki hazzı bir dakika daha erteleyemedi.

Gerildi, sıcak tohum erkekliğinden fıskırdı ve karnının kaslarına döküldü. Gürledi ve ve gürledi. “Anya!”

“Daha.” Elini hareket ettirmeye devam etti. “Hepsi, her damlası.”

Lucien’in kasları geriliyor, rahatlıyor, geriliyor, rahatlıyordu. To puklarından destek alarak kalçası yatağa değmiyordu. Bunun imkânsız olduğunu düşünürdü ama tekrar püskürttü. Ardı ardına gelen haz dalgalarından sonra zihni onu içine çeken parlak kara deliğe çekildi.

“Güzel, çok güzel,” diye övgü yağdırdı.

Sonunda her damlası tükenmişti, yatağa çöktü. Lucien’in yanına çıkmadan önce onu bir havluyla temizledi ve yanına uzandı. Lucien kollarını ona doladı, onu sımsıkı sardı. *Ona anahtarı sor.*

Hayır. Şimdi değil.

Bir ömür tek bir andan daha önemli.

Doğru. Anahtardan bahsetmesini istemek için ağzını açmıştı ama Anya daha da yakınına sokulup gözlerini kapayarak tatminkâr bir şekilde iç geçirince kelimeler oluşmayı reddetti.

Hayır, bu andan daha önemli hiçbir şey yok. Yüzünde bir gülümsemeyle kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Bir gün bile geçmedi daha ve ben çoktan onunla aynı yatağa yattım bile, diye düşündü Anya, o uyurken Lucien'in bedenine daha da sokulmuştu.

Direnmeye çalışmıştı, onu uzakta tutmaya çalışmıştı. Ama lanet olası o kadar tutkulu, sahiplenici ve dayanılmazdı ki. William'a duyduğu kıskançlık... Sadece Lucien'in orgazm oluşunu izleyerek bile orgazm olabilirdi.

Lucien onun için önemli değilmiş gibi değildi. Röntgenci Kronos izliyordur diye ağzından zorla kötü şeyler çıkmıştı ama Lucien ona zevk mekânını seçmesini istediğinde çekip gidememişti.

Bu yatakta olanlardan sonra, Kronos konusunda artık ne yapacağını ya da Lucien'a karşı duyduğu gerçek arzusunun kokusunu nasıl bastıracağını bilmiyordu. Bunu reddetmek artık mümkün değildi. Bir parçası memnundu. Bir daha Lucien'i incitemezdi, incitmesi mümkün değildi. Geçen hafta boyunca bir şekilde onun için önemli biri, sevgiyle yaklaşacağı biri olmuştu.

Lucien kollarında kıpırdadı, kaşları çatık bir halde hızla kalktı.

Anya da kaşlarını çatı. "Neyin var?"

Uyku sersemi bir halde "Çağrılıyorum," dedi.

Anya'nın yanıtını beklemeden gözden kayboldu. Yarım saat geçip de hâlâ dönmeyince Anya panik oldu. Ruhlar mı, Kronos mu onu çağırmişti? Onu aramalı mıydı? Hangi cehennemden başlamalıydı?

Lucien aniden sağ salim ortaya çıkıp onun yanına kıvrıldı. Gözlerini kapatıp iç geçirirken nefis sıcaklığı Anya'yı sardı. "Sersem ruhlar," diye mırıldandı. Artık sesi uyku sersemi gibi gelmiyordu; hüzünlü geliyordu. Biraz gergin. "Neden mücadele ediyorlar?"

Rahatlamıştı, Anya gevşedi, ona sokuldu ve göğsüne kalpler çizdi. Birkaç kez onu ruhları götürürken izlemişti, dakikalar içinde bitirmişti. Bu gece onu bu kadar neyin oyaladığını bilmek isterdi. Ve şimdi tahmin edebiliyordu. Çok insan ölmüş olmalıydı. "Bir dahaki sefere beni biraz olsun uyar da ben de seninle geleyim."

Onu incelemek için gözlerini açtı. "Neden cehennemi ziyaret etmek isteyesin ki?"

O zaman tüm yükü tek başına taşımak zorunda kalmayacaksınız, diye düşündü, ama sadece "Eğlenceli olabilir," dedi.

"Yemin ederim ki eğlenceli değil." Lucien parmağını Anya'nın kolunda aşağı yukarı gezdirdi. Ve o zaman Anya Lucien'in bileğinde iyileşen bir kesik gördü.

Ruhlardan biri onu incitmiş miydi? Eğer öyleyse, çoktan ölmüş oldukları için şanslılardı. "Sadece beni götür. Tamam mı? Lütfen, lütfen, lütfen lütfen. Ben de gelmek istiyorum."

Avucunu Anya'nın göğsüne koydu ve boynunda bıraktığı izi öptü. "Seni yanımda götürmek. Mmm, bu kulağa hoş geliyor." Erkekliği kabardı ve klitorisine değdi.

Anya inleyerek bacaklarını açtı. "Kastettiğim bu değildi ama aklında olan şeyden hoşlandım. Gerçekten."

Lucien kıkırdadı; onu tatminin eşiğine "götürmek" üzereydi. Ancak o zaman Anya Lucien'in ona hiç yanıt vermediğini anladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paris yavaşça göz kapaklarını açtı. Sanki gözkapaklarının üzerine ağır taşlar konulmuştu. Ağzı kurumuştu ve sanki içinde bir şey ölmüş gibi kötü kokuyor ve teni kaşınıyordu. Ayak ve kol bilekleri soğuk ve ağır bir şeyle bağlanmıştı.

Ona ne olmuştu? Neredeydi? Onunla esaret fantezisi yapmayı kabul ettiğini hatırlamıyordu ... o dışı her kimse.

“Güzel. Sonunda uyandın.”

Tatlı masum sesi hatırladı ama yine de yüzü çıkaramıyordu. Kaşlarını çattı. Önünde beyaz ışıklar titreşiyordu ve gözlerini sulandıran ışığa karşı gözlerini kırptırdı. Son hatırladığı şey bir kadını öptüğüydü. Sıcak ela gözleri ve kahverengi saçları nihayet şimşek gibi çaktı. Çiller, düz bir yüz.

Bu kadını öpüyordu, adı neydi? O sırada her şey kararmıştı. Değil mi?

“Paris” dedi, sesi şu anda çelik sertliğindeydi. Aniden önünde çömeldi.

Hayal ettiği düz yüzü şu anda etten kemiktendi. Titreyen eliyle yüzünü sıvazladı, daha fazlasını anlamaya çalışıyordu. Zincirleri oy-

nattı, kolunu ekıştirdi. O... kesinlikle hayır. Onu alaşıağı edecek gücü yoktu.

Onlara avcılar saldırmış olmalıydı.

“Bizi yakaladılar mı?” Sesi sertti. Zihninde ağır bir sis vardı ve onu aşmakta sorun yaşıyordu. Bir süredir seks yapamamıştı, bu da güçsüzlüğünü ve bu yüzden hakkından gelindiğini nasıl açıklıyordu.

İ geçirerek “Seni ben hapsettim,” dedi.

Ne demişti? Beyin sisine rağmen, tüm dikkatini kadına verdi. Saçını sıkı bir topuzla toplamıştı. Çillerini makyajla kapatmıştı ve gözleri kalın gözlüklerle çevrelenmişti.

O anda sertleşti. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Tahmin edemiyor musun?” Uzanıp Paris’in kafasını yana eğdi, boynunu inceledi. Parmak ucunu ağrıyan yerde gezdirdi. Paris iğne ağrısı olduğunu anlayınca sorusunun yanıtını almış oldu.

“Sen benim düşmanımsın.” Kanının donmasına rağmen, doku nuşuyla her hücresi canlandı, daha fazlası için can atıyordu. Ama o biraz bile tahrik olmuş gibi görünmüyordu. Şu anda iş üzerindeydi, düz ve sadeydi.

“Evet. Yara iyileşmiyor,” dedi kaşını çatarak. “İğneyi bu kadar sert saplamak istememiştim. Bunun için üzgünüm.”

Üzgün müydü? Lütfen. Öpüşükleri an zihninde canlandı. Ateşli küçük dili onun ağzındaydı... Küçük ama narin göğüsleri ellerin deydi... Sonra keskin bir acı. Gözlerini kısarak ona baktı. “Bana oyun oynadın. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynadın.”

Yine, “Evet.”

“Neden? Bana Yem olmadığını söyle. Yeterince güzel değilsin.” Bunu sırf zalimlik olsun diye söylemişti.

Yanakları kıpkırmızı oldu, saniyeler içinde güzelleşmişti. “Hayır. Ben Yem değilim. Ya da aslında senin dışında hiçbir savaşçı için olmazdım. Ama sen kimi becerdiğini umursamazsın, değil mi Şehvet?” Her kelimeyi iğrenerek söylemişti.

Paris baştan aşağı onu süzdü. “Kesinlikle değil.”

Yanaklarındaki renk daha da koyulaştı ve Paris’in erkekliği bir santim daha sertleşti. *İn oğlum.*

“Seni incitmemden korkmadın mı?” diye sordu yumuşacık.

“Hayır.” Koyu renk kaşını kaldırdı. “Gücün yoktu. Bundan emindim.”

Onu kıskırtma sersem. Ayart onu, gücünü yeniden topla ve burayı uçur. İfadesini yumuşatmak, tutkuyla bakmak için kendini zorladı. “Kollarımdayken zevk aldın. İtiraf et. Kadınları tanırım ve tutkuyu bilirim. Benim için yanıp tutuştun.”

“Kapa çeneni,” diye lafı yapıştırdı.

Duygu. Harika. “Arkadaşların ortaya çıkmadan önce bana bir şans vermek ister misin?”

Dişlerini gıcırdattı ve doğruldu, aralarındaki mesafeyi açtı. Paris’in ilgisini isteyen yüzü önünde olmayınca Paris odayı inceleyebildi. Ya da hapishanesini. Kirli zemin, bölünmüş duvarlar.

İğrenerek homurtulu bir kahkaha attı, kendinden nefret etti. Bunun olacağını bilmeliydi. Dikkatli olmalıydı ama yine de dik-katsiz ve aptalca davranmıştı. Reverans ve teşekkür kartıyla kendini Avcıların eline teslim etmişti. Bunu öğrendiklerinde diğer savaşçılar ona ne çok güleceklerdi.

“O zaman sen bir Avcısın, değil mi?”

“Avcıyla iyinin, doğrunun, adaletin savunucusu demek istiyorsan, evet.” Ona bakmayı reddederek saatini çıkardı ve oraya işlenmiş son-

suzluk dövmesini Paris'e gösterdi. "Bütün hayatım boyunca iblisler ve onların kötücül güçleri karşısında etkilenmişimdir, onlar hakkında kitaplar alırdım, toplantılara ve seminerlere katılırdım. Bu adamlar bir yıl önce bana geldiler ve onlara katılmamı istediler. Evet dedim ve buna hiç pişman olmadım."

Bu sembol Paris'i sinir etmeliydi; eskiden hep sinirlenirdi. Ama bu kez, nefret edilesi imgenin üzerinde dilini gezdirmek için can attı. "Peki, benimle ne yapmayı umuyorsun?" diye sordu. Panikle memiştı. Henüz. Yüzlerce yıl önce etrafını Avcılar sarmıştı. Birkaç yarayla kaçmayı başarmıştı.

Bu kez de farklı olmayacaktı, bundan emindi.

"Senin üzerinde deney yapacağız. Seni gözlemleyeceğiz. Daha fazla iblis yakalamak için seni yem olarak kullanacağız. Ve sonra Pandora'nın kutusunu bulduktan sonra iblisini dışarı çekeceğiz, seni öldürüp iblisini kutuya hapsedeceğiz." Kadın bir kez daha sanki akşama ne yiyeceklerini tartışıyorlarmış gibi duygusuz görünüyordu.

Paris'in kaşı kalktı. "Bu kadar mı?"

"Şimdilik."

"O zaman beni öldürebilirsin hayatım. Arkadaşlarım benim gibi önemsiz birini kurtarmak için boyun eğmeyeceklerdir." Hayır, bu binadaki herkesi öldürmeyi yeğlerlerdi.

Savunmacı bir şekilde "Bunu göreceğiz, değil mi?" dedi.

Onu kıışkırtmayı bırak. Onun bu düşmanla sevişmesi gerekiyordu, ne gerekiyorsa yapmalıydı. İçinde orgazma ulaştıktan sonra yoluna çıkanı öldürecek güce sahip olacaktı. Onu bile.

Neden ona Maddox gibi Şiddet iblisi verilmemişti ki? O zaman güç kazanmak için öfke dışında bir şeye güvenmek zorunda kal mazdı. Kahrolası şehvet iblisi. Baş belasından başka bir şey değikli

Birkaç kez, çaresizlik içinde iblis onu dönmeye zorlamıştı, *bunu düşünme. Şimdi olmaz, tahrik olman gerekirken hele.* “Sevmek” dedi, en kısık ses tonunu kullanarak. “Biraz önce duygularını incittiysem özür dilerim. Öfkelenmişim ve sana saldırdım.” Gözkapaklarını yarı indirerek, sanki öpüşmeye hazırlanıyormuşçasına dudaklarını rahat bırakarak tekrar yüz ifadesini yumuşattı.

Kadın çekingen bir şekilde elini saçında gezdirdi ve beyaz tenis ayakkabılarına baktı. “Sorun değil. Anlıyorum. Kötücül doğanın esirisin.”

Sadece bir yıldır Avcı olduğunu söylemişti. Bir bebekti, saftı. Başka bir Avcı onun ne yaptığını anlar ve çekip giderdi. Ona lanet eder, onu tokatlardı, bu kadar savunmasız durmazdı.

“Bence güzelsin,” dedi. Ne yazık ki bu doğruydı.

“Yalan söylüyorsun.”

“Hayır. Biraz önce seni sıradan olarak adlandırdığımda yalan söyledim. Seni gördüğüm anda istedim. Yatağımda çıplak olduğunu hayal ettim, başın geriye düşmüş, ellerin, ah ellerin...” Gözleri ellerini aradı. Evet. Hatırladığı gibi pürüzsüz ve mükemmeldi. “Ellerin bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığı yakalıyor, sana katılmamı bekleyemiyorsun.”

Konuşurken imgeleri onun kafasına yansıttı. İblisin tek yararı buydu. İnsan zihnine girebilip anlattıklarını dinleyiciye tam olarak gösterebilecek şekilde sesiyle işliyordu.

Çoğu kez bu yeteneğini kullanmaktan nefret ediyordu. Sonrasındaki suçluluk duygusundan... İnsanlara tıpkı İblisin ona yaptığı gibi normalde arzulamadıkları şeyleri arzulatmıştı. Ama bu kadın bir Avcıydı ve Paris’in onun için kaygılanmasını hak etmiyordu.

“Böyle... böyle konuşma,” diye fısıldadı.” Bir ürpertiyle sarsıldı.

“Orgazma yaklaşınca seni yalayacağım. Tam bacaklarının arasını. Adımı haykıracaksın.”

Kadının nefes alışı düzensizleşti, meme uçları gömleğinin altında sertleşti. Sutyenin dantelini saklayamayan beyaz bir gömlek: beklenmedik bir dişilik. Cinsel olarak bastırılmış buz bakiresi gibi giyindiğini düşününce. Neden?

Salaş siyah bir pantolon giyinmişti ve tenis ayakkabıları hantal ve erkeksiydi.

“Sonuna kadar içine gireceğim ve sonra seni çevireceğim, sen üzerime bineceksin.”

“Böyle şeyler söyleme,” diye payladı nefes nefese. Gömleğinin yakasını çekti. “Sen kötüsün ve... ve...”

“Dokunuşuna aç olan bir erkek.” Çok şeydi ama kötü değildi. Ayrım gözetmeksizin öldürmemiş, tecavüz etmemişti. O ve arkadaşları Buda’ya para akıtmışlar, ekonomisini güçlendirmiş, ihtiyacı olanlara yiyecek sağlamışlardı. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Avcılar kötüydü, dünyayı sadece siyah beyaz olarak algılıyor, yollarına çıkan her türlü insanı amansız bir şekilde ortadan kaldırıyorlardı. “Ütopya”larının peşinde olduklarını iddia edip yaptıklarını mazur gösteriyorlardı.

Nefesi kesildi.

“Seni şimdi bile çıplak hayal ediyorum,” diye kendini devam etmeye zorladı. “Tenin kızarmış, meme uçların sert, bacaklarının arasından nem damlıyor.”

Soluk soluğa gözlerini kapattı. “Du...dur. Lütfen.”

“Bir erkeğin dokunuşu için ölüyorsun, değil mi tatlım?” Kahretsin adı neydi?

İsimleri asla hatırlayamazdı. Bir kadını sadece bir kez becerebiliyordu, bu yüzden hiç ihtiyacı olmamıştı. Ayrıca tutkulu bir anın ortasında yanlış bir isimle seslenmek istememişti. “Buraya gel. Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver.”

“Bu doğru değil,” diye soludu ama ona yakın bir adım attı.

Zincirleri neredeyse çok sıkıydılar. Bu yüzden uzanamamıştı. Tüm işi yapması için onu ikna etmek zorundaydı. “Senin için sertleştim. Erkekliğim sana aç. Sadece sana.”

Teni ürperdi.

Yüzü tahrikle yumuşayınca neredeyse güzelleşmişti. Kirpikleri uzundu, gördüğü en uzun kirpiklerdi ve tavus kuşunun kuyruğu gibi gürdü. “Benim yerine göğüslerine dokun. Dokunulmak istiyorlar.”

Kararsız bir şekilde uzandı ve emrettiğini yaptı. Bir soluk daha çıktı. “Ah benim.”

“Güzel. Güzel.”

“Ben...ben...”

Ona düşünmesi için zaman tanıma. Ama onu izlemek konsantasyonunu yok ediyordu. “Pantolonunu aç ve benim için altına uzan. Külotunun da altına. Klitorisine dokun. Nemi etrafına yay.”

Emredilene yaptı ama düz karnında eli donakaldı. “Yapamam. Yapmamalıyım.”

“Yapabilirsin. Yapmalısın. Yapmak istediğini biliyorum. Çok iyi hissettirecek.”

“Hayır. Ben...” Başını salladı, gözlerine korku sıçramıştı, sanki Paris’in zihin kontrolünden çıkmak üzereydi.

Kafa karışıklığı ve şok onu sarstı. Onunla mücadele ediyor olmamalıydı. “Klitorisin dokunuşun için ağlıyor... tatlım. Ama sen

kendine dokunmak istemiyorsan buraya gel de ben seni yalayayım. Haykırana kadar seni yalayayım.”

Daha son kelime ağzından çıkmadan ona doğru yürümüştü. Paris rahatlıkla iç geçirdi. Neredeyse... yanındaydı... “Biraz daha hayatım. Birazcık daha.”

Kız Paris’in yanına gelemeden, Paris burnunu onun külotuna sokup da dilini sıcak kınına sokmadan, ki üzerine çıkmadan ona orgazm yaşatma niyeti yoktu, yine dondu kaldı.

“Bana *tatlım*, *hayatım* deyip duruyorsun.”

“Çünkü tatlısın. Sana bu şekilde ulaşamam,” dedi, inlememeye çalışarak. “Birazcık daha yaklaş,” diye tekrarladı. “Sana feci derede ihtiyacım var.”

“Adım ne?” Şimdi o kadar nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu.

Paris çenesini sıktı, içini panik kaplamıştı. “İsmin ne önemi var? Beni istiyorsun, ben de seni istiyorum.”

Kadın kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı. “Adımı bile bilmiyorsun ve benimle yatmak istiyorsun?”

“Hayır.”

“Sana güvenmememi söylemişlerdi. Yakınlaşmamamı.”

Paris’in paniği arttı, umudu uçtu gitti. “Tatlım, hadi...”

“Kapa çeneni!” Kaşlarını çatarak şakaklarını ovaladı. “Bana bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, beni *böyle* küçültmen. Şimdi umurumda değil. Ama bir daha sakın, sakın yapma yoksa seni öldürmek için kutuyu beklemem.”

Ayaklarını yere vura vura bölmeli kapıyı açtı ve arkasından gürültülü bir şekilde kapatıp onu içeri hapsetti. Tek başına.

Daha da güçsüzleşecekti. Kahretsin.

Maddox zindana yiyecek tepsisini götürdü. Aeron'un orada bu şekilde tutulmasından nefret ediyordu ama başka bir çözüm yoktu. Aralarında en güçlü iradeye Aeron sahipti. Vahşi ama sadıktı. Lucien kadar kontrollü ama bazen eskiden Maddox'un olduğu kadar fevriydi.

Maddox hatırlayınca güldü. Antrenmanlarından haz alıyorlardı, o ve Aeron, birbirleriyle becerilerini geliştirmek için saatler harcıyorlardı. Maddox iblisinin kontrolünü kaybettiğinde, onu alaşağı etmesine yardım eden Aeron olmuştu. Aeron şu anda sadece bir kabuktu. Vahşi, zalim, nefret dolu.

Aeron özgür kalırsa tanrıların emrettiği gibi dört masum kadını öldürecek. Ve o kadınları öldürürse asla iyileşemezdi. Başından beri, Aeron masumların hayatlarını almanın onu sınırın eşiğine getireceğini biliyordu.

Maddox bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Şiddet iblisi bedenine girdiği saniyeler içinde Pandora'yı öldürmüştü. Sayısız yüzyıllarını bunun bedelini ödemek için geçirmişti, onu öldürdüğü gecedan itibaren her gece ölmüştü, korkunç bir şekilde midesinden her gece altı kez bıçaklanarak ölmüştü. Ama zavallı Pandora'nın tersine, *Maddox* ertesi sabaha tekrar öleceğini bilerek uyanıyordu.

Ancak Ashlyn sonunda yaşamak için ona bir neden vererek onu birçok açıdan kurtarmıştı. Şimdi değerli kadını onun çocuğunu taşıyordu.

Her zaman olduğu gibi, bu düşünce onun kalbinin kabarmasına, midesinin içinde köpüren hastalığın tükenmesine neden olmuştu. Nasıl bir baba olacaktı? Bebeği şimdiden seviyordu, onu ölümüne koruyacağını biliyordu ve böyle bir şeyin olmaması için savaşması gerekiyordu.

Aynı aile duygusunu Aeron'ın da tatmasını isterdi. Sevgi, bağışlanma. Özgürlük. Ancak adamın gözünü kan bürümüştü. Savaşçılar, arkadaşları ve kardeşleri arasında güvenilmezdi, hele ki bir insan dışisinin yanında. Bu yüzden onu evcilleştirmek için nasıl bir kadın bulacağını bilmiyordu.

Zindanın merdivenlerini inerken başını yana eğdi. Parmaklıklar her zamanki gibi sarsılmıyordu. Haftalar içinde ilk kez, lanetler yankılanmıyordu. Ortalık ürkütücü bir şekilde sessizdi. Tepsiyi yere koydu ve ileri atıldı.

Aeron'ın hücreesine vardığında Maddox saf korku dalgası hissetti. Boş parmaklıklar açılmıştı.

Aeron gitmişti.

Arkadaşları aşırı sessiz, uğursuz görünümlü, boydan boya yosun kaplı Roma tapınağında Adı Anılamaz Olanlar hakkında ipuçları ararlarken Reyes muhafız olarak hareket ediyordu. Lucien ve diğerleri antik nesneleri nerede arayacaklarını bildiğinden Sabın'ın ekibi Titanlar hakkında bilgi arayışındaydılar. Onların zayıflıkları. Onların düşmanları.

Tapınak denizin altında gömülmüş olmasına rağmen, insan kemiklerinden oluşan ve geriye kalan duvarlarda kan lekesi vardı. Şimdiye kadar savaşçılar hiçbir şey bulamamışlardı. Kendilerini kesmeleri ve sunağa kan damlatmaları bir işe yaramamıştı. Reyes altın çağ boyunca bu tapınakta olanları yüzüncü kez merak ediyordu. Bazen esen meltemde çılgınlık duyduğuna yemin edebilirdi.

Lucien kısa bir süre önce görünmüştü, Reyes'ın hiç görmediği kadar rahat ve tatminkâr görünüyordu. Mutlu bile görünüyor diyebilirdi. Bu değişimin nedeni neydi? Bu her ne idiyse Reyes kıskanmıştı. Kıskançlık ve onun adına memnuniyet. Lucien'in usandırıcı mutlu

kanı bile sonuç getirmemişti. Ne bir görüntü ne de ipucu vardı. Reyes tüm bu boşuna çabalardan, bu çaresizlikten ve başarısızlıktan yorulmuştu.

Bu sabah, tapınak haberleri tüm dünyada televizyon kanallarında patlamıştı. Artık neden saklanmadıkları konusunda emin değildi. Sadece yakında insanların, Avcıların, turistlerin, hazine avcılarının ve eşit derecede araştırmacıların geleceğini biliyordu. Zaman hiç olmadığı kadar değerliydi.

“Kahretsin,” diye gürledi Reyes. Acıya ihtiyacının olduğuna karar verdi, yoksa dağılacak ve birini öldürecekti. Bir ölümlüyü, bir savaşıyı. Fark etmezdi. Onun yanından uzun adımlarla geçerken Sabine “Yakınlarda olacağım,” dedi, “Bana ihtiyacın olursa seslen.”

Sabin onu durdurmaya çalışmadı. Artık bunu yapmayacak kadar akıllanmıştı.

Reyes tapınağı çevreleyen ormana ulaştığı an hançerini kınından çıkardı. En yakındaki kanıyor gibi görünen dallarından sarkan kırmızı yapraklı ağaca yaslandı ve koluna X işareti kazıdı. Keskin dilimlerle, kanla, gerçek kanla, öfkesinin bir kısmı dindi.

Danika seni şimdi görseydi...

Homurtuyla güldü. Danika ondan nefret ediyordu. Onu bu şekilde görmesiyle zaten kopuk olan duygularını derinleştirmesi zor olurdu.

Cebinde, cep telefonu titredi ve öfkeyle iç geçirdi. Telefonu birkaç hafta önce Sabin almıştı. Reyes bundan hoşlandığından emin değildi, bir adamın başkalarıyla temasta iken bile her şeyden bağımsız olmaya ihtiyacı vardı ama yine de telefonu kabul etti. Sadece bir şey olursa diye.

Homurdanarak onu cebinden çıkardı ve kaydırarak açtı. “Ne?”

Maddox, selam sabah etmeden “Aeron kaçtı,” dedi.

Reyes'in içindeki her şey inkâr ederek haykırdı. Protesto etti. Öfkeyle ve daha da çok umutsuzlukla. Bugünün geleceğini biliyordu. Ama bu kadar yakın olacağını beklemiyordu. *Ona duyduğun sevgiyi yutup onu zincirlemeliydin.* “Ne kadar uzun?”

“Onu son görmemden bu yana on iki saat geçti.”

Gazap olarak Aeron nereye saklanmış olursa olsun Danika'yı bulabilirdi. Onun kokusunu takip edecek ve ona çabucak ulaşmak için kanatlarını kullanacaktı. “Onu bulacağım,” dedi Reyes.

Telefonu kapatmadan önce Maddox ekledi, “Torin Aeron'ın yemeklerine bir tür izleme şeyi koydurtmuştu, sadece tedbir olsun diye. İhtiyacın olan koordinatları e-postayla telefonuna göndereceğim. Önce seni aradım, bilmeni istedim çünkü... biliyorsun işte. Sadece arkadaşımızı geri getir. Canlı olarak.”

Reyes yanıt vermedi. Veremezdi. Bunda başarısız olursa, Danika ölecekti.

Çoktan ölmemişse.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

William ertesi sabah kahvaltıda Anya'nın boynunu görünce "Güzel nişan," dedi.

Kızarma, kızarma. Ancak yanakları yanıyordu. Kahrolası Lucien ve harika ağzı. Lucien'in harika ağzından bahsedince, bu sabah onu anahtarla ilgili ağzından laf almak için kullanmıştı.

Anahtarı ikisini de yok etmeden almanın bir yolunu aradığını, böylece tanrıyı Anya'nın peşinden alıkoymak istediğini biliyordu. Onu sorguladıktan hemen sonra meme uçlarını emmeye başlamıştı ve onun durmasını istememişti. Anahtarın tıpkı iblisinin onun nasıl bir parçası olmuşsa onun bedenine, kendine, ruhuna işlenmiş olduğunu söyleyerek buna son vermişti. Bu yüzden onu veren zayıflamıştı; kendilerinden bir parça vermişlerdi. Lucien'in gözlerinde hayal kırıklığı görmüştü ve bu, Anya'nın içine dokunmuştu. Onun gibiler kendilerinden bir parçayı kaybetme tehlikesini anlardı.

İç geçirdi. Tam şimdi, o, Lucien ve William küçük yuvarlak bir masada oturuyorlardı; yumurta, jambon ve bol bol krep vardı. Yemeğin kendisi mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı.

Beyaz kaşmir giysisini giyindikten sonra, Atlanta'daki sevdiği bir restorana ısınlanmış, ziyafet siparişi vermiş ve geri ısınlanmıştı.

Ve evet, bunu kendi pişirmiş gibi yapmıştı. Savaşçı da olsalar çabası için ona teşekkür etmek zorundaydılar. Ama yemeği hazırlamak zorunda olduğunu düşünmüşler ve teşekkür bile etmemişlerdi. Alçaklar.

İkisinin arasına oturdu. Lucien haşın gözünü William'dan ayırmıyordu, seks bombası Anya'ya ne zaman yaklaşırsa Lucien hırıliyordu. Sahipleniciliği aşırı sevimliydi. Şüphesiz tüm geceyi onun kollarında geçirmişti, ayrılamamıştı. Arzulandığını hissettirmişti. Ve tabi bir de güvenliydi. Daha önce hiçbir adamla bir gece geçirmemişti ve yoğun fiziksel hazzın zirvesinde güvenlik hissini sevimli olduğunu ve bağımlılık yaratacağını bilmemişti.

“Sana dedim ki ellerini...” Lucien durdu, bedeninin kasıldığını hissetmişti.

Anya ona döndü. İki gözü de mavi olmuştu. Onun kolunu yakaladı.

“Gitmeliyim,” dedi.

“Beni de alıyorsun. Unuttun mu?”

Başını salladı Lucien. “Sen burada kalacaksın.”

“Görünmez olup kendini zorla takip ettirme.”

“Daha önceden olduğu gibi. Bunu nasıl yaptığını daha anlamadım.”

Omzunu silkti. “Ben Anarşiyim unuttun mu? Doğanın kanunlarına ya da başka bir şeye itaat etmem.”

“Siz çocuklar ne konuşuyorsunuz?” diye sordu William.

Anya onu görmezden geldi. Çünkü bir: William'ın bundan nefret edeceğini ve büyük olasılıkla kapris yapabileceğini biliyordu. İki: başını ona çevirdiği an Lucien'in anında ortadan kaybolacağını biliyordu. “Beni bırakırsan ben de gittiğin süreyi Willi'nin dizinde geçiririm.”

William sırtıttı, merakını unutmuştu. “Onu bırak, adamım. Onunla ekstra özel ilgilenirim.”

Lucien öfkeli bir gürlemeyle dişlerini gösterdi ama parmaklarını Anya'nın kılere geçirdi. "Tamam. Gidelim."

Anya'yı da yanına alarak görünmez oldular. Ruh dünyasına girdiler, her şey parlak renk ve ışık kolajı oluşturdu. Kötü bir şekilde yanmış, hâlâ dumanı tüten bir dükkâna çabucak süzülerek gittiler... Anya etrafındaki kırmızı beyaz sivri uçları ve meyilli çatıları olan binalara bakınca burasının Shanghai olduğunu anladı. Neredeyse sokakta satılan yiyeceklerin kokusunu alabiliyordu.

Karbonlaşmış zeminde uzanan birkaç beden vardı. Anya'yı hiç bırakmadan en yakındakinin yanına gitti ve elini adamın göğsüne daldırdı. Güçlkle nefes alan ruh ortaya çıktı, Ölüm'ün tutuşuyla mücadele etti.

Üçü bir sonraki an cehennemin kapılarında durdular. Sıcaklık neredeyse derisini kemiklerinden sıyracaktı. Anya ürperdi. Bağırışlar, işkence çeken ağılamalar. Kronos amacına ulaşmış olsaydı ve Anya ölseydi gideceği yer burası mıydı? Bunun düşüncesi bile onu hasta etti.

Lucien dişlerinin arasından "Yangını kasıtlı çıkarmış," dedi.

Şu anda bu seninle ilgili değil. Lucien'le ilgili. Onun elini bıraktı ve Lucien'in arkasında hareket etti, kollarını beline sarıp ona yalnız olmadığını hatırlatarak rahatlatmak istedi. Lucien gergindi ama yavaş yavaş gevşedi.

İki büyük kaya parçası açıldı, geniş bir uçurum ortaya çıktı. Birçok iskeletimsi kol uzandı ve Lucien dövünen ruhu onlara attı. Kötücül bir kahkaha patlak verdi, ardından rahatsız edici çığlıklar takip etti.

Gün içinde birçok kereler Lucien bu korkunç manzaraya şahit oluyordu. Anya kulağını öpüyor, dikkatini alevlerden çekiyordu. "Çok insan ölüyor. Her dakika. Her saat. Neden hepsine eşlik etmek zorunda değilsin?"

“Bazıları Dünya’da gezinmek için kalır, bazıları yeniden doğar ve yeniden başlama şansı kazanırlar. Sanırım bazılarına da melekler eşlik ediyor.”

Ah. Anya bunu bilmeliydi. Yıllar önce, birkaç meleğe rastlamıştı. Birazcık mağrur olsalar da güzel yaratıklardı. “Senin eşlik ettiklerin en şanslı olan ruhlar. Diğerleri için hazır mısın?”

Lucien başını salladı ve sonra biraz daha gergin göründü.

Diğer iki insan iyi küçük çocuklar olmalıydı çünkü cennete gittiler. Her zamanki gibi, inci kapılar karşısında Anya’nın nutku tutuldu. Mücevherlerle parlıyordu ve güç vızıltısı hipnotize ediciydi. Ötelerinde yatıştırıcı sesleriyle bir şekilde her duyuyu keyiflendiren bir melek korusu sevindirmişti. Vay be.

Ölecek olsam buraya gelmek isterim.

Ne zaman iyi oldun ki?

İyiyim. Bazen.

“Teşekkürler Anya. Benimle geldiğin için. Beni rahatlattığın için.”

“Benim için bir zevkti.” O ve Lucien William’ın mutfağında ortaya çıktılar. Seks bombası hâlâ masada oturuyordu. Ama Anya’nın bakışı sevgilisinin üzerindeydi. Lucien gözlerinde ateşle onu izliyordu. Ateş, saygı ve takdir.

“Nereye gittiniz çocuklar?” diye sordu William.

“Hiçbir yere.” Anya William’a odaklanmıştı. Lucien’in Anya’ya bakışı ise onu koltuğunda kıvrandırıyor. “E sabah sabah kadınların nerede?”

“Uyuyorlar. Vampirlerin güzellik uykusuna ihtiyaçları var.”

Lucien’in gözleri büyüdü. Daha önce hiçbir tanesi denk gelmemiş olmalıydı.

“Vampirler mi yoksa vampırlar mı?” William’ı baştan aşağı süzdü Anya ama adam umursamadı. Siyah ipek pantolonunu giyinmişti. “Vamp olduklarını sanıyorum. Isırılmış gibi görünmüyorsun, en azından azı dişleri olan biri tarafından değil.”

Anya’nın boynuna sırtarak bakarak “Ah, ısırıldım ama görebileceğin yerde değil. Senin tersine,” diye ekledi.

Lucien meyve suyunu içiyor olmalıydı ki meyve suyu boğazına kaçtı. Anya sırtarak sırtına vurdu. “Sanırım onu şoke ettin.”

William, Lucien’i inceleyerek “Mümkün değil,” dedi. “Tavşanlar gibi seviştiğinizi duyabildik. Dehşet afalladım ama söylemem gerek; bu küçük tanrıçayı yalvartmak güzeldi.”

Lucien öksürükleri geçince “Teşekkürler,” dedi. Ama ses tonunda uyarı vardı.

“Ben küçük *değilim*, seni pis erkek fahişe!”

William göz kırparak dirseklerini masanın üzerine koydu. “Eneler oluyor? Biliyorsun ziyaretlerini severim Anya ama neden buradasın ve neden ölüm iblisi tarafından kovalanıyorsun?”

Yanıt vermek için ağzını açtı ama Lucien onu susturmak için elini koluna koydu. Anya ona bakınca Lucien başını salladı.

“Sırlardan bahsetmeyeceğim Çiçek.”

“Ah, sırlar. Anlatsana,” diye el çırpı William.

Anlatmak isterdi, bunu reddedemezdi. Kimsenin sırrını tutamazdı. Aksi takdirde eğlencesi nerede kalırdı? Yine de sessiz kaldı. Lucien için her şeyi yapardı. Bu noktada, yaramaz yanının bile Lucien’i etkilemek istemesine şaşırmamıştı.

“Senden sadece birkaç bir şey almamız lazım,” dedi Lucien.

“Ne gibi?”

“Aslında,” dedi Anya, “Kuzey Kutbu dairesinde tur rehberimiz olmana ihtiyacımız var.”

“Anya,” diye uyardı Lucien.

“Söylemem lazım. O kadar yakın yaşıyor ki orada çok zaman geçiriyor. Araziyi biliyor. Ayrıca sırrımızı açıklamadım, değil mi?”

William “Neden Kuzey Kutbu’na gitmek istiyorsunuz?” diye irkilerek sordu. “Orası bir cadının şeyinden daha soğuktur. Bunu iyi biliyorum!”

Anya “Tatildeyim ve birkaç buzul görmek istiyorum,” diye hop-paca yanıtladı.

“Sen buzdan nefret edersin. Zamanının çoğunu Havai’de geçirirsin.”

“Rehbersiz gayet iyi idare ederiz,” diye lafa girdi Lucien. “Kıyafet, battaniye ve kar ayakkabılarıyla.”

“Seni Kuzey Kutbu’na götürmüyorum,” dedi William başını sallayarak. “Daha oradan yeni döndüm ve cidden biraz dinlenmeye, rahatlamaya ihtiyacım var.”

Lucien öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. “O zaman hemfikiriz. Anya ve ben tek gideceğiz.”

“Kahretsin ki öyle.” Anya elini masanın üzerine indirdi, tabaklar tangırdadı. “Willie biz nereye gitmek istersek bize rehberlik edecek ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapacak. Bu bize zaman kazandıracak, o iyi bir asker ve kim-olduğunu-bilirsinle bir savaş patlak verirse işe yarar. Hydra...” diye ekledi dramatik bir şekilde.

“Hydra’yla mı savaşmak istiyorsunuz?” William’ın rengi attı. “O fahişenin yanına yaklaşmayacağım. Birkaç yıldır onu görmüyorum ve bu da tercih ettiğim bir şey.”

“Becermediğin bir kadın olacağını düşünmemiştim hiç.” Anya krepten bir parça aldı. Ağzına götürürken “Hatta *senin* bir kadınla karşılaşp da onu becermeyeceğini hiç düşünmemiştim. Ve bundan bahsetmişken tam olarak Hydra ile nerede *karşılaştın*? Ve nasıl kurtulabildin?” diye sordu.

“Onu iki kez gördüm, her ikisinde de buzun üzerinde farklı yerlerdeydi. Ondan canlı olarak kurtulabildim çünkü benim muhteşem güzel sıfatıma kıyamadı. Gerçi paçayı kıl payı kurtardım,” diye mırıldandı William.

“Bu güzel,” dedi Lucien başını sallayarak.

Onun Hydra’yı görmesine güzel dediğini anlamıştı. Muhtemelen William’ın ondan kaçmasından memnun olmamıştı. Anya kendi heyecanını saklayamadı. Ama sorularla işi bitmemişti. “Peki, neden oraya gidiyorsun?” diye sordu. “Hiç bahsetmedin.”

“Bir kere evime oldukça yakın bir yer. Ölümlüler sinsî bir saldırı için oraya saklanmaya çalışıyorlar. İlk başta Hydra için mi benim için mi geldiklerinden emin değildim, ikimizin de ortak düşmanları var ve bir süre sonra umurumda da olmadı. Oraya sinsice sızan kimse peşine düşüyorum.”

“Düşmanlar kim?” diye merakını sesli dile getirdi Anya.

“Benim, hımmm, evli tutkulu hanımefendilerle küçük sorunlarım var,” dedi William, “ve eşleri de benim ölümümden başka bir şey istemiyor.”

“Anya’dan uzak duracaksın,” diye gürledi Lucien.

Anya sırtarak ne tatlı, şeker bir adam diye düşündü ve Lucien’in elini okşadı. Lucien masanın altına uzandı ve sert bir şekilde Anya’nın dizini sıktı, bu bir sus emriydi. Anya susmadı. William’a “Son kez senden nazıkçe, bizi götürmeni istiyorum,” dedi.

Gözlerini yuvarlayarak, boş tabağını itti, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Saçlarını kalın tutamlar halinde boncuklarla örmüştü. Kulaklarının arkasına atmıştı, her hareket ettiğinde renkli boncuklar birbirine çarpıp ses çıkarıyordu. “Üzgünüm ama yanıtlım hayır.”

“Tamam o zaman.” Anya da arkasına yaslandı. Bu odayı hep beğenmişti. Kubbeli tavanlar, granit bir tezgâh, modern cihazlar, duvar kancalarından sarkan meyve sepetleri. Anya’nın onunla işi bitince bir öfke kriziyle bu güzelliği yok eder miydi? “Belki kitabını aldığımı söylemek için iyi bir zamandır şimdi.”

William donakaldı, üzerine yırtıcı bir hayvanın sessizliği çökmüştü. “Olamaz. Almış olamazsın. Kahvaltıya inmeden önce gördüm onu.” Gözlerinde bir şiddet vardı.

Lucien Anya’yı çekip dizine oturttu. Anya boynunun kıvrımına başını koydu. İhtiyacı olan şey korunmak değildi ama bu hareketten hoşlanmıştı. “Bir daha düşün,” dedi.

“Anya,” diye patladı William. “Sende değil. *Bende*. Onu bu sabah gördüm *ben*.”

“Ses tonuna dikkat et,” diye sinirle karşılık verdi Lucien.

“Sahtesini gördün,” diye açıkladı Anya.

“Yalan söylüyorsun.” Savaşçı ona doğru eğildi, gözbebekleri irislerini yuttu.

Lucien anında ayağa fırladı, Anya’yı arkasına aldı. *Benim küçük sevgilim*.

“Ses tonuna dikkat etmeni söylemiştim.”

William masadan fırlayarak kalktı, sandalyesi arkaya savruldu ve tezgâha çarptı. *Küt*. “Eğer gerçekten yerinde değilse...” Öfkeden kıpkırmızı bir suratla mutfaktan çıktı.

“Kahretsin. Gerçekten de odayı mahvetmeden çıktı. Hadi gel. Bunu kaçırmak istemeyiz.” Anya parmaklarını Lucien’inkilere geçirdi, temas eder etmez elektrik akımıyla nefesi kesildi.

Şimdi bu yaramaz parmakların ona yapabileceklerini biliyordu...

Titreyerek onu William’ın peşinden sürükledi, savaştının geçtiği aynı yolu izledi. Hol titreşen altın renkli ampullerle iyi aydınlatılmıştı. Renkli dantel demetleri lambaları sarmıştı, bu da gökkuşağı renklerini yansıtıyordu. Vampirlerin işi miydi? Savaşçıyı eve bağlamaya mı çalışıyorlardı?

Her zamanki gibi duvarlarda resim ya da silahlar yoktu. Vampirleri ayarttığı son geceden sonra William’ın onları kaldırdığına dair on Amerikan dolarına bahse girerdi. Anya’nın hırsızlık eğilimine aşınaydı ama değerli kitabını saklamak için çok geç kalmıştı. Aptal adam uzun bir süre önce kilitli bir kasada kitabı korumak için cadılarından birine büyü yaptırtmıştı. Anya da anahtarla büyüü ortadan kaldırmıştı.

“Bahsettiğin bu kitap neyin nesi?” diye sordu Lucien, hızını koruyarak. “Ve onu neden çaldın?”

“Tanrılar tarafından yazdırılan antik kehanetler kitabı. Ve evet. Onu aldım. William akıllı olmalıydı ve yüzyıllar önce onu incelemeliydi ama kaderine daha fazla zarar vermekten korktu.” Anya köşeyi döndü. Merdivenler uzaktan görüldü. Kahretsin burası gerçekten çok büyüktü. Burada yürümeye alışık değildi. Genellikle ışınlanırdı.

“Bak, kehanetlerden biri William’la ilgili. Hafızam yanılmıyorsa onun hapisshanede olduğu zamanlarda yazılmış. Bir kadınla ilgili. Tabi ki, her zaman bir kadın söz konusudur. Ancak kitap şifreli, bilmeceerden oluşuyor. Kitabın bir yerinde onu çözen bir anahtar var ve kendisini koruyor.”

“Anya! Ne cüretle bunu yapabildin?” diye bağırdı William. Öfkesi duvarlarda yankılandı.

“Sanırım sahte olanı buldu.”

“Sana zarar vermeye çalışacak mı?”

Sırıttı. Kötücül bir ses tonuyla “Onun *kıymetlisine* sahipken yapmaz,” dedi.

Lucien sadece başını salladı.

Birlikte köşeyi döndüler, aniden çalışma odasına çıktılar. William Anya’nın yaptığı sahte kitabı elinde tutuyordu. Onu burada ilk ziyaret ettiğinde, kavga çıkarmaya çalışmıştı, kavga etmeye *ihtiyacı vardı*. Ölümlü arkadaşlarından biri ölmüştü ve düzensizlik ihtiyacı tavan yapmıştı. William bir savaşçıdan çok bir sevgili olduğunu iddia ederek onu ikna etmeye çalışmaktan yılmıştı. Ona seks teklif etmişti. Anya ise bunun yerine cam eşyalar fırlatıp sağı solu kırıp dökmekle meşgul olmuştu.

Sonra Anya cezbedici kasada kitabın yerini fark etmişti. Kan kırmızısı yakutlar kapağına ve sırtına kakılmıştı. Bir sirenin şarkısı gibi Anya’ya seslenmişlerdi. Kitabın William için anlamını bilince onu çalması daha da tatlı olmuştu, bunu itiraf etmeye utanıyordu. Yine de şu anda birazcık utanmış olduğunu bilmesinin William’ı teselli edeceğini sanmıyordu.

“Kitabın kapağı aynı görünüyor ama sayfaları boş,” diye gürledi.

Anya kollarını yana açtı. “Üzgünüm. Kendimi tutamadım.”

“Seni uzun süre önce birileri alaşağı etmeliydi.”

“Sanki bunun bir faydası olurdu,” diye mırıldandı Anya.

“Senden neden hoşlanıyorum? Neden senin her seferinde dönmene izin veriyorum? Sen ve senin kahrolası anahtarın beladan başka bir şey değil. Kitabı bana geri ver, Anya!”

Lucien, ellerini açarak “Nasıl oluyor da ben daha önce hiç duymamışken herkes anahtarı biliyor?” diye şikâyet etti.

William Lucien’a kötücül bir sırıtışla “Neden anahtarı ondan almıyorsun?” diye önerdi.

“Kapa çeneni Willie!” Anya ayağını yere vurdu ve elini saçında gezdirdi. “O çoktan biliyor.”

“Her şeyi mi?”

“Evet.” *Sayılır.*

William sırıttı. “Yalancı. Lucy,” dedi boş kitabı yere fırlatarak ve ellerini birbirine vurarak. “Eğer anahtarı birine verecek olursa kendi anılarını da vereceğini biliyor musun? Onunla ilgili her şeyi bileceksin. Her günahını, her suçunu, dokunduğu her adamı. Daha da iyisi, her gün her saniye nerede olduğunu bileceksin. Senden asla saklanamayacak.”

Lucien ona ihtiyatlı bir bakış attı. “Gerçekten mi?”

Anya istemeden başını salladı. “Hepsi anahtarın büyüünün parçası.”

“Sana anahtarı kim verdi?” diye sordu Lucien. “Neden biri böyle bir yük yükledi sana?”

William onun yerine yanıt verdi. “Tanrılar ona sonunda muhafız kaptanlarını öldürdüğü için ceza vermeye karar verince anahtarı sevgili babası verdi. Yoksa onu ölümsüz seks kölesi yapacaklardı. Çok uygun bir ceza, sence de öyle değil mi? Tartarus lanetini ve bunun ona ne yapacağını da biliyordu tabi. Bu yüzden hayatında ilk kez kurtarıcıyı oynamak için adım attı.

“Ölümsüz hapisanesinin nasıl düştüğünü sanıyorsun? Sonunda Titanlar nasıl kaçabildi? İçinde sakladığı anahtar olmadan

hem Tartarus'un kendisi hem de hapishanesi zayıfladı. Sonunda ikisi birlikte dağıldı.”

Doğru, hepsi doğru. Anahtarı içine kabul ettiğinde babasının bazı anıları ona geçmişti ve kendini onun dolandığı yerlerde buldu. Şimdi bile, onu düşündüğü anda nerede olduğunu biliyordu.

Bu şekilde Kronos'un onu hapsettiğini bilmişti.

Bir daha asla gitmemek üzere yemin ettiği yere, Olimpos'a geri dönmüştü. Evet, suçluluktan, babasının onun için her şeyden vazgeçmesi yüzünden. Sevgisi de etkendi çünkü anılarında Tartarus'un, ta ki Themis gerçeği ortaya çıkarana kadar, onun varlığını bilmediğini öğrenmişti. Ondan sonra, Anya'nın hayatının bir parçası olmak istemişti ama ihanet ettiği karısını daha fazla mahvetmeden ya da birlikte paylaştıkları aptalca bir geceden sonra acı çeken sevgilisini aşagılamadan nasıl yapacağını bilmiyordu.

Aias ona saldırdığında Tartarus orada olmadığı için kendi kalbini söküp atmak istemişti. Ve Anya hapse girdiğinde, ona fazladan battaniye, yiyecek vererek koruduğunu farz etmişti, ta ki Anya'nın cezası kesilip de onun yaşamıyla kendi yaşamı arasında seçim yapmak zorunda kalana kadar.

Bu anıları bir kenara atarak Lucien'a odaklandı. Lucien'in yüz ifadesi hâlâ boştu, yine okunamıyordu ve bundan nefret ediyordu. Aklından ne türlü düşünceler geçiyordu?

William yaptığı işten tatmin olmuş gibi ellerini birbirine çarptı. “Rehber mi istiyorsun? Bir rehberin var. Kitabımı daha sonra geri alırım.”

Anya başını salladı, olması gerektiği gibi kendinden gurur duymuyordu.

“Hadi o zaman, ikiniz de gelin. Hazırlanalım. Başlamak için can atıyorum. Yapıp da kurtulalım.” William ıslık çalarak büyük adımlarla odadan çıktı.

Anya bunun aldatıcı bir sakinlik olduğunu biliyordu. Siniri tepesinde Lucien’in omzuna küçük bir yumruk attı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Farklı gözlerinde bir umutsuzluk parıltısı belirdi. “Ne kadar uzun ya da zor olursa olsun sana zarar vermeden o anahtarı almanın bir yolunu bulamayacağım, değil mi?”

Yutkundu. “Hayır.”

“Ve Kronos bunu almayı başarırsa bir daha asla ondan saklanamayacaksınız.”

“Doğru,” dedi, ayaklarına bakarak. Kahretsin. Bunu bırakmalıydı! Kalın kirpik kalkanının arasından Lucien’a baktı. Aralarındaki mesafeyi kapatırken içine bir kuşku düştü. “Bu, aramızdaki şeyi değiştirir mi? Bizden vazgeçmene neden olur mu?”

Geçen gece ona büyük haz yaşatan elleriyle Anya’nın çenesini tuttu ve başını kaldırdı. “Anla artık. Buradayım. Seninim. Senden vazgeçmiyorum.”

Ah, bu adam... Dudakları nazikçe buluştu, yumuşak, yumuşacık bir öpücük kondurdu ama Anya bununla tatmin olmadı. Bundan daha azıyla asla yetinmeyebilirdi, bu savaşçının sunabileceğinden daha aşağısını kabul edemezdi.

“Daha sert,” diye emretti.

Dilleri birbirine dolandı, döndü, resmen birbirlerini içtiler. Kronos’la anahtar konusunda pazarlık yapma şansının kalmadığından emindi ama hâlâ Anya’yı istiyordu. Onun lanetini de kaldıramazdı ama hâlâ onu istiyordu. Anya aşırı mutlu, aşırı rahatlamıştı. Lucien’in büyüünün etkisindeydi. *Lucien benim.*

Eğer bir kadın onu ondan almaya kalkarsa, bir kalkarsa, Anya o fahişeyi öldüreceğini bilecek kadar kendini iyi tanıyordu. Soğukkanlılıkla. Acı verici bir şekilde. Anya şu anda onsuz bir hayat düşünemiyordu. Onu ilk gördüğü ana kadar gerçekten yaşadığını düşünmüyordu. *Evet, o benim.* Elini onun ipeksi saçında gezdirdi ve ereksiyonuna süründü. *Benim.*

Daha düşünceleri netleşmeden gümbürtülü bir kahkaha sesi çınladı.

Anya'nın içindeki her şey aniden allak bullak oldu. Kalbi deli gibi atarken sinir sistemi altüst oldu. Avuçlarında boncuk boncuk ter birikti. Kendini Lucien'dan geri çekemedi ama öpüşmeye son verdi ve gözlerini kocaman açarak ona bakakaldı. *Hayır. Şimdi değil.*

Lucien kaskatı kesilmişti. Sadece bir kez Yunanistan'da rast geldiği öfke kıvılcımlarıyla gözlerinin kısıldığını gördü. Hiç bu kadar kızgın birini görmemişti. Etrafındaki herkesi mutlu bir şekilde öldürecekmiş gibi görünüyordu. Anya hariç. Kolları hâlâ nazıkçe onun beline dolanmıştı.

"Kronos," dedi dişlerini sıkarak. Kimse, bu kadar korkunç bir sese sahip değildi.

Ağzı kurumuştı, başını salladı. "Ne istiyorsun Yüce Olan?"

Kronos yine kahkaha attı. "Tam şu anda sana diz çöktürecek en iyi yolu keşfettiğimi bilmeni istedim Anarşi."

Lucien ürperdi. "Kralım, o..."

"Sessizlik Ölüm. Bir kez daha işini yapamadın ve ben artık beklemeyeceğim. Öldür onu. Tam şu anda."

Lucien'in bakışları Anya'ya kaydı. Bedeni taş gibi oldu. Sıcaklık yaymıyordu, yerini buz soğukluğunda kararlılık aldı.

Ölmek istemiyordu ama onun yüzünden Lucien'in cezalandırılmasını da istemiyordu. Ondan uzak kalsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Evet, hiçbiri. Öpmeseydi, dokunmasaydı... sevmeseydi?

Hayır, onu sevemezdi. Aşk onu yok edecekti, sanki yine hapis-teymiş gibi kesinkes kendini kafese kapatacaktı. *Anahtarı Kronos'a ver gitsin.*

Veremem. Her şeyini kaybederdi. Bağımsızlığını, güçlerini, anılarını. Kendi lanetini bile unutabilir, başka biriyle yatabilir ve kendini sonsuza kadar o adama istemeden bağlayabilirdi. Ne yapacaktı?

Lucien çenesini kaldırıp gururla "Onu incitemem," dedi. Yine de sesi işkence çekiyormuş gibi geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Korunma için Yunanların bir zamanlar sana güvenmiş olmalarına inanmakta zorlanıyorum." Gergin bir duraklama oldu. "Beni duydun. Anahtarı almadığım her gün daha da zayıflayacaksın."

"Ne?" diye soluğu kesildi Anya'nın.

"İlk başta, bir savaşçının arkadaşlarına duyduğu sevginin onu eyleme sevk edeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi biliyorum. Bu kadar zamandır itilmeye ihtiyacı olan senmişsin Anya."

Anya içine korku akarken düzgün bir yanıt için çabaladı. "Kronos..."

"Onunla nasıl olduğunu gördüm. Senin için sadece bir oyuncakmış numarası yaptın ama o senin için önemli. Ve şimdi senin için en değerli olan şeyi seçmek zorundasın, o ya da anahtar." Kronos zafere çoktan ulaşmış gibi kahkaha attı. "Saatin işlediğini duyabiliyor musun? Ben duyabiliyorum."

Ve sonra sadece sessizlik oldu.

Kronos'un gittiğini biliyordu çünkü her geldiğinde yanında getirdiği belli belirsiz güç uğultusu gitmişti. Nefes alışını düzensizdi ve içine zar zor hava çekebiliyordu. Lucien'ı kaybetmek mi? Hayır!

“Tek kelime etme,” diye gürledi Lucien. Anya'ya bakmayı reddetti. “O antik nesneleri bulmak hiç olmadığı kadar önemli. Onlar gücünün kaynağı ve onları kullanabiliriz. Planladığımız gibi lazım olanları toplayalım ve yola çıkalım.”

“Ama...”

Uzun adımlarla uzaklaştı, onu çalışma odasında tek başına bıraktı.

Ne halt edecekti Anya?

ON ALTINCI BÖLÜM

Ne halt yiyecekti Lucien?

Anyay'ı seviyordu. Bunu şimdi itiraf ediyordu. Bunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu, artık reddedemezdi. Onu seviyordu. Onu öldürememişti ve Anya'nın Kronos'a mecbur olma düşüncesine katlanamıyordu, Kronos her kaçışında onu bulabilecekti. Anya'nın zayıflamasına ya da güçsüzleşmesine dayanamazdı. Hele ki şu anda kendi hayatından bile daha değerliydi.

Çalmaktan zevk alıyordu, sık sık yalan söylüyordu, pişmanlık duymadan öldürebilirdi, kellesine ödöl konmuştu, onunla sevişemiyordu ama yine de ona Mariah'dan daha çok değer veriyordu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama Anya onun diğer yarısıydı, daha iyi olan yarısı. Kendini bütün hissetmesini sağlıyor, bir iblisten çok bir erkek gibi hissettiriyordu. Çekici bir erkek, daha aşağısı değil.

Ona yaşamak için bir neden vermişti, onu öptüğünde acısını, geçmişini, güvensizliklerini silip götürmüştü. Espri anlayışı onu keyiflendiriyordu, hareketleri onu şaşırtıyordu. Sadece varlığını hissetmek şu ana kadar başka bir kadınla yatmaktan çok daha fazla zevk vermişti.

Şu anda onu kurtarmanın bir tek yolunun olduğunu biliyordu. Mümkün olan en kısa zamanda antik nesnelerden birini bul ve Kronos'un anahtarı istediğinden daha fazla istemesi için dua et. Seve seve Anya'nın hayatı karşılığında nesneyi kabul etsin, Pandora'nın kutusunun canı cehenneme.

Lucien'in Anya'nın anahtardan vazgeçmesine izin vermesinin bir yolu yoktu, bu kadarından emindi. Güçlerini, anılarını, o kadar değer verdiği özgürlüğünü kaybedecekti. Ya hayatı? Işınlanma yeteneği olmadan, her türlü saldırıya karşı savunmasız olacaktı. Çaresiz olacaktı. Tuzağa düşürülecekti. Bir adam içine girerek onu bağlamaya karar verirse ortadan kaybolamayacak ya da özgürlüğü için dövüşemeyecekti.

Gürleyerek Lucien yumruğunu geçen geceki yatak odasının duvarına geçirdi. Anya'yla paylaştığı odanın duvarına. Güzel, parlak, ateşli Anya. Duvar çatladı; elindeki yarıktan kan damladı.

Anya yaralarını aşıp da içindeki adamı gören tek kadındı. Varlığıyla tüm dünyayı fethedebilirmiş gibi hissediyordu ve bu duygunun sona ermesini istemiyordu. Onu kollarına almak hayatının en yüce deneyimi olmuştu. Başka hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı. Başka hiçbir şey bunun yanına bile yaklaşamazdı.

Lucien zonklayan eliyle yüzünü sıvazladı. Zonklama mı? Evet. Hemen iyileşmemişti, kesik kalmıştı. Parmak boğumlarında mavi mor çürükler oluşuyordu.

Zayıflayacaksın, diye uyarmıştı Kronos.

Ümitsizce güldü. Ne yaptığının, hangi yolu seçtiğinin önemi yoktu, *zayıflayacaktı.*

Anya hafifçe "Onu bulacağız," dedi.

Lucien hızla döndü. Anya beyazlara bürünmüş kapı pervazına yaslanmıştı. Kalın, beyaz kürk bir palto, sıkı beyaz pantolon. Beyaz

kürk çizmeler muhteşem dizlerine kadar çıkmıştı. Solgun saçları omuzlarına, oradan da göğsüne inmişti. Lucien'in kalbi bir an durdu.

Elinde beyaz bir kıyafet destesi tutuyordu. "Kronos'un dün yanıma geldiğini zaten biliyorsun. Şey, haklıydın. Beni tehdit etti ve bu yüzden sana kötü davrandım. Şeyi... bilmeni istemedim. Sana... ben..." Yutkundu.

"Seni seviyorum Anya," dedi boğuk bir sesle. "Seni seviyorum ve seni incitemem, incitmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Anya'nın ağzı açık kaldı, kıyafetler kolundan düştü. "Lucien. Ben... ben..."

"Karşılık vermek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istedim Anya. Sen vahşi ve özgürsün ve bir adamı sevme düşüncesi seni korkutuyor."

Anya ayaklarına bakıyordu. İlk kez, bunun için kendini paylamamıştı. Bundan memnundu. Onunlayken yaptığı herhangi bir şeyde rahat olmasını istiyordu, bunda bile.

"Sana karşı asla bir başkasına hissedemeyeceğim şeyleri hissediyorum," dedi sessiz bir şekilde, "ve seninleyken çok mutluyum. Benden kurtulmak için tüm gücünle uğraşırken başka neden seninle kalmaya çalıştım ki? Ama sevmek..." Yine yutkundu, başını salladı. "Tüm hayatımı erkekleri belli bir mesafede tutmak için harcadım. Bir şekilde sen kanıma girmeyi başardın ama seni *sevemem*." Son sözünü işkenceyle söylemişti.

"Biliyorum." Onu sevdiğini itiraf ederse özgürlüğünden vazgeçmiş olacağını hissedecekti. Bunu ondan isteyemezdi. Şimdi değil.

"Uzun süredir kendi başıyaydım," dedi umutsuz bir kahkahayla, "ve ikimiz de ne kadar zamanımın kaldığını biliyoruz. Kendimi bir başkasının himayesine sokamam."

"Biliyorum," dedi yine.

“Ben sadece... senin incinmeni istemediğimi biliyorum. Benim... benim düşünmeye ihtiyacım var.”

Kronos’a göre, Lucien’in çok zamanı yoktu. *Yakında. Zaman işliyor.* Lucien ne kadar zamanını alırsa alsın Hydra’yı arayacaktı. Onu bulmakta başarısız olursa, antik nesneyi kazanmakta başarısız olursa, o zaman kaderine karşı koyamayacağını anladı. Dürüst olmak gerekirse bunu çoktan kabul etmişti. Anya’yı incitemezdi ve Kronos’un anahtarı almasına izin veremezdi. Güvenliğini sağlamak için ölmek zorunda kalacaksa o zaman ölürdü.

Kendi hayatını seve seve onun için verecek kadar Anya’yı seviyordu. Tereddüt etmeden, istisnasız.

Hayatını Mariah için verememişti ama istemişti. Bütün bu uzun yüzyıllar boyunca dilemişti. Şimdiye kadar. Şimdi hayatta kaldığına memnundu. Anya için yaşamıştı ve onun için ölecekti. Artık geçmiş için pişmanlık duymuyordu, sahip olmadığı bir şeyi arzulamakla başka bir milenyum daha geçirmeyecekti.

Birlikte oldukları sürece Anya’dan keyif alacaktı.

“Neden bu kadar suçlu hissediyorum kendimi?” diye fısıldadı Anya. Sesinde utanç saklıydı. “Sanki Kronos’a anahtarı versem daha iyi olacakmış gibi?”

Sadece tek bir yanıt vardı: Anya, onu gerçekten seviyordu. Lucien’in kalbi sevinç ve gururla doldu. Kelimelere dökmemiş olsa bile onu sevdiğini bilmek Lucien’a yetmişti. “Anahtarı ona vermeyeceksin. Bana söz ver. Onu asla vermeyeceğine söz ver.”

Anya’nın gözleri doldu. Sessizlik içinde dakikalar geçti.

“Bana söz ver, Anya. Kafam rahat etsin bari.”

Sonunda “Söz veriyorum,” dedi. Sonra acı bir kahkaha attı. “Harika. Şimdi kendimi daha da suçlu hissediyorum.”

Lucien uzandı ve parmaklarının arasından ipeksi saç tutamlarını geçirdi. “Bu şekilde hissetmemelisin.”

“Peki nasıl hissetmeliyim?” diye burnunu çekti Anya.

Nazik bir şekilde saçından çekerek “Buraya gel,” dedi.

Yavaş yavaş Lucien’in yanına gelirken sulu gözleri Lucien’in eline takıldı. Bileğini yakaladı, avucunu çevirdi ve kaşlarını çattı. “İncinmişsin.”

“Bir şey değil, ufak bir çizik.”

Onu dudaklarına götürdü ve doğrudan yaraya yumuşak bir öpücük kondurdu. “Zavallı bebeğim. İncinmiş olmandan hoşlanmıyorum.”

Elektrik akımı Lucien’in koluna çıktı, ateşli ve aç. *Ah, evet bu kadını seviyordu.* Parmak ucuyla karaltıların izinden gitti ve sonra bakışları birbirine kilitlendi. “Böyle muamele göreceksen seve seve parçalara ayrılabilirim.”

“Sence bunu yapabilir mi? Güçsüzleşeceğini düşünüyor musun?” diye fısıldadı Anya kesik kesik, ki ikisi de yanıtı gayet iyi biliyordu. “Çok güçlüsün. Çok canlısın.”

“İyi olacağım,” diye yalan söyledi.

“Belki, bilmiyorum ama Kronos’la konuşmalı ya da buna benzer bir şey yapmalıyım.”

Katı bir şekilde başını salladı Lucien. “Bunu da yapmayacaksın. Kronos durumu daha kötü hale getirebilir.”

Anya’nın güzel yüzünün her noktasına hüznün oturmuştu ama sessiz kaldı.

“Sana söyledim. Antik nesnelerden birini bulacağız.”

William, sinirli bir şekilde “Çocuklar, geliyor musunuz?” diye seslendi.

“Bir dakika!” Anya başını Lucien’den çevirmeden seslendi. “Giyinmen lazım. Buzlu dondurmaya dönmeni istemeyiz, hele şimdi, değil mi?”

“Bir daha olmamalı, doğru.” Bir kalp atımlık zamanı onun yüzünü inceleyerek geçirdi. Varlığı her hücrelerine işledi. Bu sırada Anya onun yanağını okşuyordu, açıkça o da odadan ayrılmak istemiyordu.

“Teçhizatını yerde takayım,” dedi Anya.

Lucien kıkırdadı. “Biliyorum. Her şeyi yere düşürdüğünü gördüm.” Onu yumuşak bir şekilde öptü. “Seninle aşağıda görüşürüz.”

“Çiçek ben...”

“Daha fazla konuşma hayatım. Bunun işe yaraması için bir yol bulacağız.”

Sonunda bir damla gözyaşı düşüp yanağından aşağı süzüldü. “Hayatım. Bana hayatım dedin.” Ona yanıt fırsatı vermeden gözden kayboldu.

Ama Lucien onun hemen çıkıp gittiğini düşünmedi çünkü hâlâ çilek kokusunu alabiliyor, onun yakıcı bakışını hissedebiliyordu. Sonra kalbinin üzerindeki deri sızladı, sanki Anya X çizmişti.

Somurtkan William Lucien’in onu ışınlamasını reddetti. Bunun yerine dağın buzla buluştuğu, birçok insanın öldüğü, unutulduğu, tek kaldığı yere Grönland’e gitmek için bir helikopter buldu. Uçan ölüm tuzağı daha uzağa gidemedi ve Lucien buna memnun oldu. Dışarı çıkmak istiyordu. Hava çok soğuktu, motor öksürüp duruyor, donma korkusu saçıyordu.

Yere çakılmadan ışınlanabilirdi, böylece kaza düşüncesi daha fazla canını sıkmazdı. Asıl canını sıkan kontrolün onda olmamasıydı. Asıl canını sıkan Anya’nın onu eğilmiş, kusarken görebilecek olmasıydı.

Nihayet dışarı çıktığında, neredeyse karla kaplı yeri öpecekti.

Yiyecek ve su dolu sırt çantalarıyla üç ATV onları bekliyordu. William her ihtiyacı görmüştü ama Lucien ona güvenmiyordu. Sürekli Anya'yla savaşı arasında durarak tetikte kaldı.

Araçlara çıktılar. Lucien'in kontrol eksikliği duygusunun yerini soğuk ve kasvet duygusu almıştı. Kar okyanusu etraflarını sarmıştı. Güzel, son derece hoş ama ölümcül. İblis Pandora'nın kutusundayken böyle mi hissetmişti? Engin bir beyazlık yerine başka hiçbir şeyin olmadığı sonsuz karanlık?

Anya, arkasındaki sırt çantasına bakınca "Bu şeyleri ihtiyacımız olan yere ıslayabiliriz," diye yakındı. Sıcak nefesi yüzünü örten bir sise dönüşüyordu. "Bu yükü neden taşımak zorunda olduğumuzu anlayamıyorum ve her tümsekte kışımıza çarpacaklar."

"Katılıyorum," dedi Lucien.

"Ben katılmıyorum ama," diye çıkıştı William. "Sizin bana ihtiyacınız olduğuna göre bana uymak zorundasınız, benim yolum bu ve başka yolu yok."

Anya hareket çekti. Lucien keyifle ona sırtıttı. Onu yatak odasında kalbi kırık bir şekilde bırakan kadından çok daha iyiydi.

Rüzgar buz gibiydi, o kadar keskindi ki üzerine giydiği termal giysiyi geçip içine işlemişti. Kanının buz tuttuğunu hissedebiliyordu, sanki doğrudan damarlarına biri buz üflüyordu.

William'a "En yüksek tepeye tırmanmamız lazım," dedi. Evden ayrılmadan önce sesli mesajlarını kontrol etmişti. Torin'in aramasını kaçırmamasına şaşmamıştı; o ve Anya... oynasırken aramıştı. Savaşçı bir mesaj bırakmıştı, o ve Ashlyn'in alanı araştırdığını ama Hydra'nın ya da başka bir canavarın görüntüsüyle ilgili son zamanlara ait dokümanlar bulamadıklarını söylemişti. Görünüşe göre çok az insan oraya çıkmıştı. Torin'in tavsiyesine göre bakılacak en iyi yer bölgenin

en tehlikeli alanıydı. Daha az trafiğin olduğu yer canavarın saklanmak için daha cazip bulacağı bir yer olacaktı.

“O zaman orası,” dedi William, tam yukarıyı işaret ederek. “Ve beni arkada bırakarak ışınlanmaya kalkmayın. Yol boyunca... istenmeyen misafirlerim için bıraktığım küçük hediyeler yüzünden yukarıya bensiz ulaşamazsınız.” Durdu. Başını yana eğdi. “Aslında aklınızdan ışınlanmayı hepten çıkarın. Belki daha önce söylemiş olmalıydım ama beni geriyorsunuz. Hiçbir yere ışınlanamam ben.”

“İşinlanamayacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Lucien.

“Sadece inan. Beni ışınlamaya kalkmak işin içindeki herkese zarar verir. Hera’nın dünyasını sarsma hatası yaptım, bu yüzden Zeus hiçbir tanrıçanın beni güvenli bir yere ışınlayamayacağından emin oldu. Kıskanç kocalar çok sersem oluyor. Sonra da Hera benim diğer tanrıçaların da dünyalarını sarstığımı keşfetti ve bundan sonra bildiğim şey kodeste Anya’ya eşlik ettiğimdi. Bazı kadınlar değerinden daha fazla soruna yol açıyorlar.” William başına kaskını geçirdi ve diğerlerinin de aynısını yapmalarını işaret etti.

Lucien Anya’ninkini aldı ve başına geçirmeden önce onu dikkatli bir şekilde inceledi. Kaskı başına geçirmeden Anya ona gizli bir gülücük attı. Lucien kendisinininkini başına geçirirken burun delikleri, ciğerleri ve göğsü sızladı. Anya’nın çatırtılı nefes alışını aniden kulaklarına doldu. Bunun yana monte edilen kulaklık olduğunu, böylece hareket halindeyken iletişim kurabileceklerini anladı. İnsan teknolojisi büyük nimetti.

“Bu eğlenceli,” dedi Anya.

Kulağında mırılyormuş gibiydi ve buzu çözerek kanı anında ısındı.

William motoru hareket ettirdi ve ileri atıldı. Lucien ve Anya da birkaç metre mesafeyle arkasından gittiler.

“Şimdi üç gün önce bir grup adamın buraya girdiğini söylemek için iyi bir zaman olabilir,” dedi William kulaklıktan. “Şüphesiz beni arıyorlardı.”

Lucien savaşçının hazla sırtıttığını bilmesi için yüzünü görmesine gerek yoktu. “Nereden biliyorsun?”

“Onlar insan. İnsan kadınlara bulaşmam.”

“Avcı olabilirler mi?” diye sordu Anya. Maskenin arkasından, Lucien Anya’nın gözlerinin merakla parladığını görebiliyordu.

“Büyük olasılıkla,” dedi Lucien. Yine de bu riski neden almışlardı? Tapınakta ölümleriyle buluşmadan önce Avcılar başarısızlıklarından şikâyet etmişlerdi.

Belki de Kronos savaşçıların öğrendiklerini bir şekilde onlara anlatarak bilgi veriyordur diye düşündü. Öfkeyle gözlerini kısıtı. Mantıklı geliyordu ve savaşçılar için iyiye işaret değildi.

“Neredeler şu anda?” diye sordu.

“Belki ölmüşlerdir.” William omuzlarını silkti. “Belki dağdadırlar.”

“Kıskanç kocalar yüzünden buraya kamera koydurtmuşundur diye düşünmüştüm,” dedi Anya. “Sen daha iyi bilirsin.”

“Belki de kameralarımı etkisiz hale getirmişlerdir.”

Belki, belki, belki.

Anya yana eğildi, Lucien ona uzandı ama Anya dengesini korudu, bir avuç kar aldı ve onu savaşçıya fırlatarak sırtından çiviledi. “Tavırların berbat. Bu şekilde kitabını zor alırsın.”

William neredeyse sanki bunu hak ettiğini düşünmüş gibi misilleme yapmadan motorunu çalıştırmaya devam etti. Zincirler ve tekerlekler karı ve buzu dövüyor, onları etrafa savurup görüşü bulandırıyordu. Bir yırtıcı gibi her an bir saldırı bekliyormuşçasına kaskatı duruyordu.

Kesinlikle bir şeyler yolunda gitmiyordu. Lucien ne olabileceğini ancak tahmin edebilirdi. Ne yazık ki tahminlerinin hiçbirini iyimser değildi.

İçindeki acele etme duygusunu hesaba katarsa zaman çok ağır geçiyordu. Acillik ve acı. Anya'nın kalçası deli gibi ağrıyordu. Aynen düşündüğü gibi, dört çekerine bağlanan ağır çanta ona çarpıp duruyordu. Bundan nefret ediyordu. En iyi hareketin hangisi olduğunu bilmemekten, tüm durumu okuyamamaktan nefret ediyordu. Tüm bildiği başına gelen en iyi şeyin Lucien olduğuydu, William kesinlikle bir şeyler saklıyordu ve Anya sefil durumdaydı.

Ve eğer... Lucien güçsüzleşmeye *başladıysa, benim yüzümden*, diye suçluluk hissederek düşündü, Hydra'yı bulsalar bile onunla dövüşemezdi, onu daha büyük bir tehlikeye atmıştı. O kadar çok eğer vardı ki. Ama Anya Lucien'in incinme düşüncesine tahammül edemiyordu. Lucien onu seviyordu. Utanmadan, tereddüt etmeden bunu itiraf etmişti. Aynen bunu kastetmişti. İtirafında Anya'nın hem bedenini hem ruhunu ısıtan şefkat ve sevinç vardı. Lucien onu olması gerektiği gibi değil, olduğu gibi seviyordu.

Hydra'yı bulmak zorundaydılar, başka çareleri yoktu. Antik nesneleri daha önce kendi hayatına karşılık kullanmayı düşünmüştü. Şimdi ise bunu Lucien'a yapamayacağını biliyordu. Bunun yerine *onun* hayatına karşılık pazarlıkta kullanacaktı.

Kronos tabi ki onu avlayacaktı çünkü onu öldürmedikçe, ki bu da kötü bir fikir değildi, anahtarı arzulamaktan hiç vazgeçemeyecekti. Dudaklarını birbirine bastırarak deneyebileceğini düşündü. Bir kralı Anarşiden daha iyi kim öldürebilirdi?

Lucien düşündüklerini bilse küplere binerdi. Kendini riske atmasını istemezdi, bunu onun için yapması da bir şeyi değiştiremezdi. *Onlar*

için. Ama onun yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmesini izlemektense öfkelenmesini tercih ederdi.

Bu kulağa aşk gibi geliyor.

Düşünce yayılıp derinleşmeden aklından sildi. Onu sevdiğini itiraf etseydi, onunla yatmamaya daha fazla direnemezdi. Zaten pes etmeye çoktan yaklaşmıştı. Sonuçlarının önemi yoktu. Yine de teslim olursa ve Lucien *ölürse*, sonsuz kedere boğulacak ve ölü bir adama bağlanmış olacaktı. Anahtar bile bu bağı koparamazdı.

Bulantıyla midesi kasıldı. Bedeni uyuştı. *Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Asla. O ölmeyecek. Böyle düşünme. Onu kurtarmak için gücün dâhilinde her şeyi yapacaksın.* Yine de her hâlükârdâ sonsuz kedere boğulacağını düşündü.

Uzanıp elini tutmak istedi. Aracından onunkine atlamak ve dizine tünemek istedi. Kollarının onu sarmasını, onu sımsıkı tutmasını istedi. Ama atlamadı. Şimdi sırası değildi. Çok yüksek risk vardı.

Daha sonra, diye kendine söz verdi.

Karda ilerlemeye devam ederlerken herhangi bir insan istilası izine rastlamadı. Ne ayak izi, ne tekerlek izi vardı. Belki de Avcılar çoktan geri dönmüşlerdi. Bir kız her hâlükârdâ umut edebilirdi. Onların Lucien'in yanına yaklaşmalarını istemiyordu.

"Yukarı çıkıyoruz," diye uyardı William aniden. "Beni izleyin ve yoldan çıkmayın."

O ve Lucien yavaşladılar, düz bir çizgide savaşıcıyı arkada bıraktılar. Ortada Anya durdu, Lucien arkayı seçti. Koruyucusu.

"Nasıl biliyorsun?" diye sordu Anya.

"Onları oraya ben koydum," diye mırıldandı. "Bir adam kendini korumak zorunda, hele ki arkasında sinsice yaklaşacak ölümsüzler varsa."

Belki de Avcılar geri dönmemişlerdi. Belki de öldürölmüşlerdi.
“Bizi orada bekleyen başka hazinelerin de var mı?”

“Ah, evet,” dedi ama ayrıntılara girmedii.

“Ne gibi?” diye sordu Lucien.

Anya sesindeki gerilimi duyabiliyordu. *Benim için endişeleniyor, şekerim.* Yine üzerine atlamak istedi.

“Bombalar, zehirli meyveler, buz mağaralar,” dedi William. “Bilirsin tüm aksiyon filmi zımbırtıları işte.”

“Güzel,” dedi Anya. Ama aklına yeni bir düşünce gelince gülümsemesi soldu. *Ya Avcılar bize tuzak kurdularsa?*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dağın ortasında üç gün sonra Avcılara rastladılar.

Lucien bundan mutlu olmalıydı. O sanrılı bağınazları öldürmekten daha fazla hoşlandığı bir şey yoktu. İyi bir kavgadan çok Anya'dan hoşlanıyordu. Ama bu kez mutlu değildi. Hiçbir anlamda heyecanlı değildi.

Zayıftı ve giderek daha da güçsüzleşiyordu.

Şu anda bir fareyle dövüşüp kazanabileceğinden bile emin değildi, kaldı ki kararlı bir Avcıyla hiç dövüşemezdi.

Bunun olacağını biliyordu ama bu kadar çabuk olmasını beklememişti. Günler bu kadar aldatıcı, geceler de bu kadar soğuk olmasaydı, belki biraz daha güçlü kalabilirdi. Ama araçlarını terk etmişlerdi, yokuşlar çok dikti. Şimdi sivri buzlara güveniyorlardı, bir seferde saatlerce tırmanıyor ve sadece gerektiğinde dinleniyorlardı. Günde bir öğün yemek yiyorlardı. Gerçekten daha fazlasına ihtiyaçları yoktu. Zar zor ısıtılan konserve çorbayla idare ediyorlardı. Anya ısınlabilirdi ama Lucien onu yalnız bırakmak istemediğini düşünüyordu.

Her gece o, Anya ve William kamp kurmak için durdular. Anya sihirle ateş yaktı ve üçü ısınmak için bir çadıra sokuldu. Lucien hiç uyumuyor, Anya'yı korumak için uyanık kalıyor, birlikte oldukları

her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ölümlülük sinsi bir şekilde üzerine çökerken tek bir saniyeyi kaçırmak istemiyordu. Onu sarmayı, onun çilekli kokusunun onu sarmasına bayılıyordu.

Lucien sırt çantasını bile zor taşıyordu. Sürekli soğuktan ürperiyordu ve birkaç kez yüzüstü yere bile kapaklanmıştı.

Şu anda olduğu gibi.

Anya onu sabit tutmak için aniden ona sarıldı. Anya “Yukarı çıktığımız anda her şey yoluna girecek,” dedi. “Göreceksin.”

Lucien utancından yerin dibine girdiğini hissetti. O kadar güçsüzdür ki artık ışınlanamıyordu bile. İblis onu birkaç kez ruhlar dünyasına çekmeye çalışmıştı ama başarısız olmuştu ve başında sürekli yaygara koparıyordu, bilincinin kapılarını tırmalıyor, onu delirtiyordu.

Ölüm onu bırakıp tek başına seyahat edemezdi. Çünkü adam ve iblis birbirlerine bağlıydılar ve birbirlerinden ayrı hayatta kalamazlardı. Aslında Ölüm hayatta kalabilirdi ama mutlu bir şekilde kalamazdı ve korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı. Lucien’in Kronos’a anlatmaya çalıştığı gibi.

Lucien’in botunun ucu bir buz kütesine çarptı ve yine tökezledi. Anya’nın tutuşu sıkılaştı ve kendini doğrultabildi. Kahretsin Kronos abartmamıştı. Bu hızla giderse Lucien bir hafta içinde ölürdü.

“Belki de onu bırakmalı ve yalnız devam etmeliyiz,” diye önerdi William.

“Hayır!” Anya’yla bir ağızdan bağırılmışlardı. Anya’nın onsuz devam etmesini istemiyordu. Hâlâ William’a güvenmiyordu.

“Bizi yavaşlatıyorsun Ölüm,” dedi William açıkça. “Kan emicilerime ve kitabıma kavuşmaya hazırım.”

Ölüm, demişti savaşı. Ne Anya ne de kendisi William’a ölüm iblisi tarafından ele geçirildiğini söylemişti, Anya söylememişti. O zaman bunu ona kim söylemişti?

Anya “Onu rahat bırak” diye lafı çarptı. Durdu, William’ı da durması için zorladı. Dik dik bakarak savaşıya uzun bir nutuk çekti.

Lucien Anya’nın ona dinlenmesi için süre vermek amacıyla bunu yaptığını düşündü. Nefes almaya çalışarak dağ kenarının buzlu duvarına elini yasladı. Zayıflığından nefret etmesinin en büyük sebebi bu kadını koruyamamasıydı.

Ayak izleri gördü, kaşlarını çattı.

Tüm bedeni gerildi. “Anya sessiz ol.”

Anya yüzünü ona döndü, hızla, gözlerinde şaşkın bir karaltı belirdi. Günlerdir onunla bu şekilde konuşmamıştı. Ona nazik olmaktan, ona değerli hazinesi gibi davranmaktan başka türlü davranmamıştı. Olduğu hali buydu. Ama onun güvenliği duygularından önce geliyordu.

“Bana söylediğin...”

“Avcılar,” dedi yeri işaret ederek. Belinden hançerini çıkardı.

Hem o hem de William yanına gelip aşağı baktılar.

“İzler bu duvarda bitiyor.” Anya kaşlarını çattı ve buza bastırdı. “İleri giden başka iz yok. Tuhaf. Hatta imkânsız.”

William kaşları çatık “Bu kadar ilerlemiş olamazlar,” dedi.

Lucien bu kez botundan başka bir hançer çıkardı. Çok ağırırış gibi neredeyse düşürüyordu.

“İçeri giren bir kapı” olmalı diye mırıldandı Anya, eğilip eldivenli elleriyle olukları yokladı.

Lucien onun tehlikeden kaçmak yerine ortasına atlamayı düşünmesini seviyordu. Aynı zaman korkutuyordu da. Bu kadın şımartılası

bir kadındı. Tapılası. Korunası. Hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamalıydı; her ne isterse ona seve seve verilmiş olmalıydı.

“Buldu!” Sırtıarak solda ortada kristal bir kayaya bastırdı ve duvar açıldı, karartılmış bir antre ortaya çıktı.

“Benim bilğim olmadan bu nasıl mümkün olur?” dedi William başını sallayarak. “İnsanların bu daireye geldiklerini biliyordum ama ölümlerini izliyordum. Öyle değil mi? Her iki şekilde de kendileri için nasıl kahrolası bir kamp yapmış olabilirler?” Gümüş üç sivri uçlu bıçağı paltosunun kollarından kaydırarak çıkardı ve onları öfkeli bir şekilde kavradı. “Kaç tane olduklarını bilmiyorum ama hepsini öldüreceğim. İyi niyetli değiller, beni dışarı çıkarmak için para ödenmiş olabilir.”

“Gaddarlık için birazcık geç oldu,” dedi Anya. “Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu itiraf etmelisin ve kitabını çalmasaydım bunu yapmamış olacaktın. Bana güllerle teşekkür edebilirsin.”

William homurtuyla güldü. “Her neyse.”

Anya kaygılı bakışını: Lucien’a çevirdi. “Sen neden burada beklemiyorsun Çiçek? İçeri başka kimsenin girmedikten emin olursun. Kısa bir süre sonra burada oluruz ve...”

Hırıltıyla gürledi Lucien, utancı daha da artmıştı. Yeteneğine bu kadar az inancı vardı... Hayır, bunun doğru olmadığını biliyordu. Anya onun için endişeleniyordu. Güçsüzlüğünü anlamıştı ve daha fazla incinmesini istemiyordu.

Dermansız olduğunu biliyordu ama onun başına bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğini anlamasını istiyordu. Bedeninin durumu ne olursa olsun.

Ona göstermek zorundaydı.

“İçeri giriyorum,” dedi kararlı bir şekilde.

“Lucien, sen...”

“İyi. İyiyim.” Başından beyaz kasketini sıyırdı ve yere fırlattı. Duyuşuna ya da görüşüne engel olacak hiçbir şey istemiyordu. Kontrolü ele alarak “William’ın önderliğinde içeri gireceğiz,” dedi. “Ve sen ortada, ben de arkada olacağız.” Böylece Anya önden ve arkadan korumada olacaktı.

Anya bir an için tartışacak gibi göründü. Sonra dudaklarını büzerek başını salladı. “Pekâlâ.”

“Silahın var mı?” diye sordu Lucien.

“Sadece birkaç hançer.” Lucien gururla üçünü çoktan sıkıca elinde tuttuğunu fark etti. Onları aldığını bile görmemişti.

“Güzel. Güzel.”

William, sabırsızca “Gidelim,” dedi. “Burada ne kadar zaman harcarsak onlara hazırlanmaları için o kadar zaman vermiş oluruz.” Onların yanından geçti ve karanlık antreye girdi, vücudunun her hattından kararlılık okunuyordu.

Anya Lucien’in dudağına hızlı bir öpücük kondurdu ve ileri atıldı. Lucien da hemen dibindeydi. Gözleri çabucak alıştı ve buzlu duvarların loş bir etki vermesi için çamurla boyanmış olduğunu gördü. Su damlası yoktu, sadece aşırı soğuktu, su yere düşmeden havada buza dönüşürdü ama rüzgârın buz gibi ışığını duyuyordu.

Rüzgâr mı? Kulaklarını dikti. Hayır, rüzgâr olmadığına karar verdi. Konuşma sesleriydi.

“Bulmaya yaklaşmadık bile ve günlerdir arıyoruz,” dedi bir erkek sesi.

“Yaşlı adam onun burada olduğunu söyledi.”

Yaşlı adam... mitoloji uzmanı mı?

“Yaklaştık. Hissediyorum.” Bir başka ses. Bu daha kaba, daha kararlı bir sestti.

Yani en az üç Avcı vardı.

“Pes edemeyiz.” Dördüncü ve şimdiye kadar içlerindeki en öfkeli olandı. “İblisler yok edilmeli. Budapeşte’deki insanlara yaptıklarına bakın. Salgın hastalık en çok bizimkileri öldürmekle birlikte yüzlerce insanı öldürdü.”

“Diğerleri esirden herhangi bir şey öğrenebilmişler mi?”

Esir? Kaşlarını çatı. Kimi ele geçirmişlerdi? Bir Lordu mu? Yoksa başka insanları mı?

“Lanet olası tek bir kelime bile öğrenememişler.”

Sesler daha da yakınlaşıyordu. Daha yükseliyordu. Çamur incelcikçe ortalık biraz daha aydınlanıyordu. Hançerlerini daha sıkı kavradı.

“Kahretsin!” diye bağırdı biri. “Ya Hydra sadece bir mitse? Ya o aptal relik aslında yoksa? Ya dışarıda bir şey yoksa ve kahrolası bu yere bir hiç için gelmişsek?”

“Böyle konuşma.”

William köşede durdu ve elini kaldırdı. Anya da durdu ve Lucien neredeyse ona kayarak çarpacaktı, botları buzda kaymış ve koordinasyonu bozulmuştu. Anya arkasına uzandı, onu dik ve yerinde tutmak için tabi ki kesmeden bıçakları ona bastırarak ellerini sessizce Lucien’in kalçalarına koydu.

Lucien’in utançtan yanakları kızardı. Tahrik olması da şaşırtıcı değildi. Anya ona ne zaman dokunsa, nerede olurlarsa olsunlar, ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olurlarsa olsun, o elektrikli karınca-lanmaları hissediyordu. Ilıklığı hissetti. Canlandığını hissetti.

“Baskı Kafesi burada,” dedi bir başka ses. “Olmak zorunda.”

Baskı Kafesi. Bu kelimeler zihninde yankılandı, hemen ardından bir başkası geldi: *esir etmek*. Yıkıntılarda, insan mitoloji uzmanı bu kafesin içine kimi koyarsa hapsolacağını söylemişti.

Anya omzunun üzerinden ona heyecanlı bir bakış attı. *Yaklaştık*, diye ağzını oynattı.

Lucien başını salladı ve kaşlarını çatan William’a baktı.

Avcılardan biri “Mitoloji uzmanlarının inancına göre o dört antik nesne olmadan kutuya yaklaşamayız,” dedi. “Bu da o lanet olası kafesi alana kadar bu kutup dairesini terk edemeyeceğimiz anlamına gelir.”

William bir parmağını kaldırdı.

Lucien bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, “dur” ya da “üç deyince saldır.” Hep savaşçı arkadaşlarıyla dövüşmüştü ve o kadar uzun zamandır birlikteydiler ki genellikle birbirlerinin niyetlerini sezebiliyorlardı.

Ölümsüz ikinci parmağını kaldırıncı Lucien yanıtını aldı. Görünüşe bakılırsa, William insanların kendi “bölgesini” istila etmesinden hoşlanmamıştı. Lucien derin bir nefes aldı, Anya arkasındaydı, Lucien zar zor sabit durabiliyordu. Onu arkasında tutmaya kalksa Anya gücenirdi. Bundan da öte, aslında kendini her türlü şeye karşı savunabilirdi. Bunu çok kereler ispatlamıştı.

İçindeki asker ve kahrolası içindeki iblis, ikisi de gururlanarak Anya’nın becerisini kabul etmişti. Ama içindeki âşık korkmadan edemiyordu.

Üç.

William bıçakları havada ileri atıldı. Anya tam arkasındaydı. Anya arkasından fırlayınca neredeyse Lucien’in dizlerinin bağı çözüldü. Anya kendi başının çaresine bakabilirdi evet ama Lucien hâlâ onun erkeğiydi ve elinden geleni yapacaktı.

William'dan sağır edici bir kükreme çıktı ve Avcılar ayağa sıçradılar. Merkezde, buz çatladı. Onları fark ettiklerinde bir bağırış, korku çılgılığı ve öfke sesi geldi. İleri atıldıklarında Lucien onların sekiz kişi olduklarını fark etti.

William çabucak üçünü art arda bıçakladı; akıcı, ölümcül bir dansla bıçakları ileri, zarafetle yana fırlatıyordu. Anya ikisini hakladı, önce ışınlanarak birinin boğazını kesti, sonra da daha ne olduğunu anlayamadan ışınlanarak diğerininkini.

Bir kurşun Lucien'in omzunu tenini delecek kadar yakından sıyırdı. Alan kısıtlıydı ve Lucien tek çıkışı kapamıştı. İkisi ona doğru koşarken soluk soluğa "İblis" dediler, onu biçip kaçmaya niyetlenmişlerdi, Lucien etrafında döndü bıçakladı, döndü ve bıçakladı. İki Avcı da yere kapaklandı, etrafları kırmızı kan gölü oldu.

Biri başka bir atış yapmayı başardı ve bu kez tenini sıyırmadan Lucien'in karnına girdi. Acıya rağmen Lucien düşmeden yerinde kaldı. Anya için.

Odanın ortasında çatırdayan ve muazzam bir sıcaklık yayan bir ateş parıltısı oldu. Avcılardan biri yanan bir kütüğü yakalayıp Anya'ya fırlattı. Anya hemen yolundan çekildi ama alev paltosuna sıçramıştı bile, yanan kumaş muhtemelen hassas tenini kabartmıştı.

Anya öfkeyle bağırdı.

Lucien'in görüşü kan kırmızısı oldu yine, aklında tek bir kelime vardı: *Öldür*. İleri atıldı, artık karnındaki acıyı hissetmiyordu. *Öldür. Öldür!* Bir sonraki an adamın boynu elinde kalmıştı, insanın ona vurması ya da alevlerin kıyafetlerini, etini yalaması umurunda değildi.

Tüm gücüyle çevirdi.

Kemikler çatırdadı ve adam sessizliğe gömüldü. Çatırdayan tahta Avcının gevşeyen elinden anında düştü, ateş hâlâ Lucien'i yalıyordu.

Adamı tekrar tekrar öldürmek istedi. Bedeni yere fırlattı ve hançerini adamın kalbine tekrar tekrar soktu.

“Benim,” diye gürledi. “Benim olana dokunma.”

Daha. Daha çok öldür. Solda duran Avcılara döndü, orada duran Avcı olmadığını gördü. Ölmüştü, hepsi. Bakışı William’a kayarken nefes nefeseydi, baştan aşağı William kan olmuştu ve bedenlerden birine eğilmiş üzerini arıyordu. *Öldür, öldür, öldür.*

“Lucien yanıyorsun!”

Anya’nın sesi zihnine girdi, ölüm deliliğini kırdı ve kendine geldi. Anya iyiydi. Zarar görmemişti. Canlıydı. Yumuşak eller omzuna dokununca, onu okşayınca rahat bir nefes aldı. “Buradayım, bebeğim. Buradayım.”

Lucien’in dizleri çözüldü, güçsüzlük aniden yine onu ele geçirmişti. Yere düştü ve soğuk her yerini sızlattı.

“İyi olacaksın sevgilim,” diye rahatlatmaya devam etti Anya. “İyi olacaksın. Söyle. İyi olacağını söyle.”

“Tamam.” İçindeki tüm yolların yandığını hissediyordu. Daha önce, Mariah için duyduğu kederden kendini yaktığı zaman da böyle hissetmişti. O zaman ağlamıştı, şimdi gülümsüyordu. Anya onunlaydı. Gözünün önünde karanlık bir inip bir kalkıyordu, kırmızı görüntü tamamen gitmişti.

“Lucien.”

Anya. Tatlı Anya’sı. Anya’nın yanındayken öfkesinden korkmasına gerek olmadığını anladı. Onunlayken öfkesinden rahatlıkla kurtulabiliyordu. Onun yanındayken iblisi her zaman yatıştırabiliyordu. Tehlikeli düşünceleri hiçbir şeydi ve bunu ondan başkası başaramamıştı.

“Gözlerini kapat bebeğim. Her şeyin icabına bakacağım.”

Göz kapakları itaat etti. *Uyanık kal. Anya'yı William'la yalnız bırakma.*

“Uyu.”

Bir kez daha itaat etti.

Anya Lucien uyurken gözünü ondan ayırmadı.

William umursamaz bir şekilde omuz silkerek “Geceyi hayatta atlamayacak gibi,” dedi. Avcıların bedenlerini ararken hiç durmadı. Ne aradığını Anya bilmiyordu.

Neredeyse onun yanına ısınlanacak ve onu bıçaklayacaktı. Lucien’in yanında olma ihtiyacı yüzünden yerinde kaldı ve William’ın hayatı kurtuldu. “Böyle konuşma. O iyi olacak.”

“Onun nesi var? Ölümsüz değil miydi? Ona her baktığımda daha da güçsüzleşiyor.”

“Lanet olası Kronos onu lanetledi.” *Bu noktaya gelmesine izin verdiğim için yavaş ve acı dolu bir ölümü hak ediyorum. Ben hak ediyorum, Lucien değil.* Onu böyle görmekten nefret ediyordu.

“Neden?”

“Kronos piçin teki. Bu yüzden.”

William bir uyuyan Lucien’a bir Anya’ya baktı. “Senin yerinde olsaydım Koca Adam’a gider ve yalvarırdım. Aksi takdirde adamın sonsuza dek boku yemiş olacak.”

“Sana böyle konuşmamı söylemiştim,” diye lafı yapıştırdı. Lucien’a baktı, onu korumak için nasıl ortaya atıldığını hatırladı. Sadece Anya yandığı için. Tenine bile değmeyen bir alev için. Bir an kalbi durdu. Onun için patlamıştı ve bundan dolayı acı çekmesine izin veriyordu.

Zar zor nefes alıyordu, teni kavrulmuştu. *Nasıl bir kadını ben?* Adi. Bu adama ve onun değerli sevgisine değmem. Ama böyleyken bile onsuz yaşayamazdı.

Onu seviyordu.

İşte. Sonunda itiraf etmişti. Onun için her şeydi ve onsuz tek bir an bile hayal edemiyordu. Onsuz geçen tek bir anı hayal etmek *istemiyordu*. O sevinçti ve tutkuydu. Karmaşık ve onurluydu, tatlı ve şefkatliydi ve daha önce eksik olan parçasıydı.

Orada o an anahtarı Kronos'a verirdi ama böyle yaparsa Lucien'i kaybedeceğini biliyordu. Onu hatırlamayacaktı ve onun hatırasına *ihtiyacı* vardı. Lucien anahtardan daha çok onun parçasıydı.

Onunla sevişecekti. İsteyerek. Tereddüt etmeden. Bunu anlayınca gözleri açıldı. Evet. Kesinlikle yapacağı şey buydu. Belki ona bağlanarak ona *kendi* gücünden verecekti, beden ve ruh birbirine karışacaktı. En küçük şans bile lanetinin korkusunu gölgelemişti.

Tam şu anda Lucien kanla ve yaralarla kaplı, derisi siyahlaşmış bir halde bilinçsizdi. Avcılardan biri ön kolunu kesmeyi başarmış ve onu karnından vurmuştu. İki yara da iyileşmiyordu. İkisinden de yere kan damlıyordu.

"Onu senin evine götüreceğim," dedi William'a. "Yaralarına bakılana kadar Hydra beklemek zorunda."

"Kahretsin, hayır." Savaşçı ayağa fırladı, kaşlarını çatmıştı. "Artık evimde istenmiyorsun."

"İyi, o zaman oraya ışınlanmanın bir yolunu bulup beni oradan def etmek zorundasın çünkü iznin olsun olmasın ben gidiyorum."

"Bunu sana ödetirim!"

Lucien'in yanına uzanarak "Kitabının kimde olduğunu unutma, onu güzel cızır cızır yanan ateşe atmaktan çekinmem," diye uyardı. Mümkün olduğunca onu yanında tutarak kollarını ona doladı.

"Sanki unutmuşum gibi," diye homurdandı William. "Pekâlâ. Evime gidin. Vampirler onun yaralarına bakar bakmaz ondan akşam yemeği yaparlar. Ya da belki siz gidince Hydra'yı bulurum. Belki ona sizi yiyip kemiklerinizi tükürmesi için rüşvet veririm."

"Sadece bu yüzden sana geri vermeden önce kitabından on sayfa koparacağım." Anya hâlâ uyuyan Lucien'i birkaç gün önce paylaştıkları ılık yatak odasına ışınladı, onu sırtüstü yatırdı, yaralı bedeninden kıyafetleri keserek çıkarmaya başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paris ses yalıtımlı beyaz duvara baktı, görüşü de zihni de bulanıktı. Soyulduğunu ve başka bir masaya bağlandığını biliyordu. Günlerdir seks yapmıyordu. Dürtülmüş ve tahrik edilmişti. Avcılar tahrik olması ve iblisin nasıl işlediğini görmek için ona bir sarışın bile göndermişlerdi ama Paris sertleşememişti.

Daha önce bir kez böyle bir şey olmuştu.

Çok uzun zaman önce, iblis tarafından ele geçirildikten hemen sonra, umutsuzluk aşamasındaydı. Bu güçsüzlük aşamasına gelmişti. Herhangi bir ölümlü kadına yaklaşmak için aşırı vahşiydi, onu becermek isteyecek ilk insanı kabul etmeye zorlanmıştı.

Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Bir erkek Avcının ona güç vermesini istemiyordu. Tüm düşünebildiği çilli kumraldı. Sienna. Sonunda adını hatırlamıştı ve şimdi her hücreğine işlemiş gibiydi. Asıl ona sahip olmazsa ölmek isterdi. Bir şekilde, bir yolla ve sebeple –her ne idiye anlamıyordu ya da belki anlamak *istemiyordu*– iblisi büyülemişti.

Kimsenin yapamadığı bir şeydi.

Niçin? Küçük Sienna ona yalan söylemiş ve ihanet etmişti, onu ilaçla uyutmuş ve hapsetmişti ama hâlâ onu becermek istiyordu. Onun için, sadece onun için ıslanmasını istiyordu. İsminin dudaklarından inleyerek dökülmesini ve aldığı hazzın yüzüne hâkim olmasını istiyordu.

Hemen ardından, istediği her şeyi yapacak kadar şehvetten gözünü döndürerek iblisin onu köle etmesini istedi. Nereye giderse onun peşinden gelmesini istedi. Hatta bir daha dokunması için yalvarmasını. Tabi ki onu reddedecekti, onunla bir daha birlikte olamayacaktı. Ve bu yüzden arzularından dolayı acı çekecekti. Paris ise gülecekti.

Belki onun gözünün önünde başka bir kadını becerecekti.

Bunun düşüncesi bile sırtmasına neden oldu. Paris kendi acı çekerken onun da acı çekmesini istiyordu. Hiçbir kadını bu kadar istememiş, hiçbir kadından bu kadar nefret etmemişti ve her iki duygusu da ses yalıtımlı odanın içinde her dakika büyüyordu.

Bu hayali gerçeğe dönüştürmek için tüm yapması gereken Avcıları onu içeri göndermeleri için ikna etmektir. Ama nasıl? Yanıt uzağında gibi görünüyordu.

“Şimdi onunla ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu biri.

Paris gözlerini kapadı, gözkapakları o kadar ağırdı ki artık onları açamıyordu. Odada bir doktor bölüğü vardı ama gelen gideni umursayamayacak bir noktaya gelmişti.

“Bu noktada birkaç güne kadar ölür. Bu yüzden artık bize bir faydası yok ve iblis ondan kurtulup dünyada terör estirir. *Bu* hata daha önce bir kez yapıldı. Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz. Şehvetin neden olacağı felaketlerden bahsetmiyorum bile. Tecavüzler, dünyanın her yerindeki evliliklerin sona ermesi, cinsel yollarla bulaşan hastalıklarda artışlar, ergenlerde hamilelik.”

“Ne olursa olsun iblisini zapt etmenin bir yolunu bulana kadar onu hayatta tutmak zorundayız.”

Bir duraksama oldu. Sonra iç geçiriş. “Sienna onun konuştuğu tek kişi ve uzaktan tepki verdiği.”

Sienna’nın görüntüsü zihninde belirdi. Mat saçlar, düz hatlar. Solgun, çilli bir ten. Bedeni o kadar inceydi ki neredeyse göğüsleri yoktu. Yine de erkekliği hareketlendi, günlerdir ilk kez yaşam belirtisi göstermişti. Narin eller... yumuşak dudaklar... Paris’in bedeninde.

“Bunu gördünüz mü?” dedi adamlardan biri. “*Sienna*.”

Erkekliği yine hareket etti.

“Gidip getirin onu. Şimdi.”

“Emin misin? O...”

“Getirin.”

Ayak sesleri aniden yankılandı. Bir kapı açıldı.

Sienna’yı ona mı getireceklerdi? Emecek miydi yoksa bedenine girmesine izin mi vereceklerdi? Her iki şekilde de... neredeyse gülümsemişti. Bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Ona istediğini, hediye paketiyle sunuyorlardı. Belki de zihinlerine yansıtma yeteneğini kullanmıştı da haberi mi yoktu? Belki de ona duyduğu arzu *bu* kadar güçlüydü.

Bunu gerçekten kabul mü edecek yoksa ret mi edecekti?

Hayır, reddetmeyecek diye düşündü, heyecanı yorgunluğunu bastırdı. Reddetmesine izin vermeyecekti. Ne yapması gerekiyorsa yapacak, ne söylemesi gerekirse söyleyecek, Sienna’ya sahip olacaktı.

Daha sonra onu da yanına alarak kaçacaktı. Şu ana kadar, intikam peşinde olan biri olmamıştı. Kadınları severdi. Onlar hayat damarıydı. Ama Sienna bir istisnaydı. Onu... Zihnine karanlık çöktü, düşünceleri yarıda kaldı.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü sonraki bildiği şey ılık parmak uçlarının göğsünde gezindiği, ona hoş hisler verdiğiydi.

“Selam Paris,” dediğini duydu ve kelimeler günlerdir umduğundan daha fazla haz, daha fazla güç verdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey gözlerini araladığında, Sienna’nın ela gözlerinde belirsizlikle üzerine eğildiği. Gözlüklerini çıkarmıştı. Oda karartılmıştı, her zamanki kadar parlak değildi, etrafında gölgeler oluşturmuştu.

Ama üzerinde hâlâ aynı kıyafetlerin olduğunu görebiliyordu: salaş, zevksiz kıyafetleri. Saçlarını yine sıkı bir topuzla toplamıştı. Sienna titreyerek elini ondan çekince Paris’in istifade etmek istediği bir zaaf göstermişti.

Belirgin bir gerginlikle parmaklarını büktü.

“Bana haz vermeye geldin, değil mi?” diye alay etti Paris, kendini tutamamıştı.

Yanakları pembeleşti, uzağa baktı. “Başkasını istersen gidebilirim.”

“Gidersin,” dedi. Sienna’nın nefesi boğazında kaldı. Kelimelerinin onu incittiğini umdu. Uzun, çok uzun bir süre incinmiş olmasını umdu. “Bu, seni onların fahişesi yapar, değil mi? Arkadaşların için, meselen için, hatta para için bir adamı becermek çünkü eminim ki sen onların kadrosundasın.” *Kapa çeneni. Onu uzaklaştırma.*

Gözünü tekrar Paris’e diktiğinde dudakları inceldi ve yüzünde gördüğü her neydiye zaten solgun yüzünü iyice soldürmüştü. Bir kez daha bakışlarını indirdi. Bununla birlikte bir kez daha geri adım atmaya başladı. “Sana çekilmemiş olsaydım gelmezdim.”

“Bir Avcı bir savaşçıya çekildi. Ne kadar üzücü.”

Ağır bir duraksama oldu.

Lanet olası çeneni kapa adamım. O gitmeden. Onun bedenine ihtiyacın var, öfkesine değil, henüz değil. Kendini zorlayarak “Özür dilerim,” dedi. “Sienna.”

Şokla ağzı açık kaldı, nutku tutuldu, ona bakakaldı. “Adımı biliyorsun.”

“Tabi ki. Senin gibi ben de sana çekildim. Her şeye rağmen.” Üzücü ama bu bir yalan değildi. Aptal iblis.

Yönünü değiştirip ona yaklaşıırken titriyordu. Ela gözlerinde sanki ilk kez onu orada görmüş gibi gerçek bir arzu vardı. Paris erkekliğinin sertleştiğini, onun için kalktığını hissedebiliyordu. Hâlâ biraz intikam almak istiyordu ama bunu tutmaya çalıştı. Durum tehlikeliydi ama Sienna’nın bunun için uğraşmasını istedi.

Yatağına ulaştı, durdu ve dudaklarını yaladı.

Çatlak bir sesle “Beni çöz,” dedi.

Yumuşak bir şekilde “Çözmemem söylendi,” diye yanıtladı.

“Bizi izliyorlar mı?”

Başını hayır anlamında salladı. “Kameraları kapamalarını söyledim, kabul ettiler.”

Ne kadar saf diye düşündü yine. Neredeyse gözlerini yuvarladı. Avcıların isteyerek onun gibileri izleme fırsatından kendilerini alıkoymaları mümkün değildi. İzliyorlardı. Sienna’nın ona haz vermesini izlemeleri düşüncesinden hoşlanmadı ama uzlaşacaktı.

“Çöz o zaman beni. Nasılsa bilemezler.”

“Ben... yapamam.”

Yine de denemeye değirdi. “Ne bekliyorsun Sienna? Kafede başladığımız şeyi bitirelim.”

Reyes'in Aeron'ın yerini ona postalamasına ihtiyacı kalmamıştı. Bedenlerle iz bırakmıştı. Ölüm ve yıkım Gazap'a gittiği her yerde eşlik ederdi ve bu Reyes'ı üzdü çünkü Aeron'ın aklı başında olsaydı, kendinden iğrendirmeyeceğini biliyordu.

Kendimle olduğu gibi.

Reyes iblisini memnun etmek için yapmak zorunda kaldığı şeylerden nefret ederek yıllarca ahlaki çöküşün eşiğinde oldu. Masumları öldürerek, onlara işkence ederek, şehirleri bütünüyle yok ederek. Bir kardeş gibi sevdiği arkadaşını takip etmesi en kötüsüydü. İçindeki iblisi kontrol etmesini ona öğreten adamı. Çünkü... Reyes öfkesini yuttu. Çünkü saplantılı savaşçıyı öldürmeye karar vermişti.

Belli belirsiz, *Bir insandan çok iblisim, bunu düşünemediğime göre*, diye düşündü ama düşüncesini değiştirmede. Bu noktaya geleceğini biliyordu, eninde sonunda Aeron'la Danika arasında seçim yapacaktı. Hep arkadaşını seçeceğini düşünmüştü. Şimdi ise verdiği karara bakınca bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Danika'nın incinebileceği düşüncesine katlanamıyordu. O, hiç dokunmamış olmasına rağmen ona dünyada haz veren tek varlıktı. Onu hak etmiyordu, muhtemelen onu istemiyordu da ama yine de onu kurtaracaktı.

Çabuk ol. Onu bul, ona ulaş.

Nasıl? Neredeyse çılgık atacaktı. Reyes Birleşik Devletler'deydi, daha net olması gerekirse New York'taydı. Aeron'ın sinyali telefonunda ötüyordu, sanki savaşçı başının üzerinde uçuyordu. Ama Reyes onu ne görmüş ne de duymuştu. Kanat sesi, hayvani bir gürleme yoktu.

Tüm gün, haber istasyonları açıklanamayan sıkıcı hikâyeler ve vahşi ölümler, bir insana ait olmayan pençe ve dişlerle tahrip edilmiş beden haberleri vermişti. Şimdi Reyes kalabalık bir caddede idi,

arkasından arabalar korna çalıyordu, insanlar anında kaldırımlara akın ettiler.

Aeron onu çoktan bulmuş muydu yoksa? Bir aydır süren kana susamışlığını dindirerek nihayet huzur içinde uyuyor muydu?

Reyes bir ölümlüyü yakalayıp sarsma, sorgulama, gürlleme isteğine zar zor dayanabildi.

Nihayet gece gökyüzünden önüne pat diye bir beden düştü. Bir adam. Bir insan. Kan içinde. Ölü. Birkaç insan soluğunu tuttu. Bazıları çığlık attı. Kasları gerilmiş bir şekilde Reyes bakışını yukarı kaldırdı. Nihayet Aeron'ı görebilmişti, dalga geçer gibi ona sırtıyordu, belli bir binaya doğru öfkeli bir şekilde kanat çırpmaya başladı.

Reyes gözlerini arkadaşına, hedefine kilitledi ve hemen harekete geçti.

Öldürmek için gerekene sahip miyim?

Danika oyuk, çentikli banyo aynasında kendine bakıyordu. Kendisini daha önce ressam, çoğunlukla güzel şeyleri resmeden biri olarak görürdü. Baktığı her şey sanatı için bir besin olmuştu. İnsanlar: bir bileğin dönüşü, bir sırtın şık bir oyugu. Hayvanlar: oynaklıkları ve zarafetleri. Çiçekler: hassas taç yaprakları ve şehvetli renkleri.

Şimdi ise kendini bir savaşçı olarak görüyordu. Sağ kalan biri.

Bir (yutkundu) katil.

Olmak zorundaydı.

Sadece bir ay önce Budapeşte'de tatildayken onu öldürmek isteyen altı cüsseli dev tarafından kaçırılmış ve rehin alınmıştı. Gerçi öldürmemişlerdi. Onu incitmemişlerdi bile ama kendini hiç o kadar çaresiz, kontrolsüz ve umutsuz hissetmemişti. Ve bir daha bu şekilde hissetmeyi reddetmişti.

Bir daha asla.

O devler bir kez daha peşine düşeceklerdi, bunu biliyordu. Bu yüzden birkaç günde bir yerini değiştiriyordu. Nerede kalırsa kalsın onu yumruk yumruğa dövüşmek için eğitecek birini bulmuştu. Bıçaklarla, silahlarla, eline alabileceği her türlü şeyle de eğitim almıştı.

Bugün en yeni eğitmeni onu kışının üzerine oturtmuştu ve ölüm yaşam durumunda hayatta kalması için gereken katil içgüdüsünden yoksun olduğunu söylemişti.

Şu anda birkaç damla sıcak gözyaşı yanaklarından süzülürken yumruğunu cama geçirdi. Sarsıldı ama kırılmadı. *Bu kadar mı güçsüzüm?* Belki de eğitmen haklıydı. Ve adam yarısı kadarını bile bilmiyordu. Onu kaçıranlardan biri, Reyes hâlâ rüyalarına musallat oluyordu. Onu incitmek istememişti, esmer, şehvetli bir adamdı. Onu öpmek istemişti, nihayet tadını bilmişti, nihayet güçlü kollarının onu sarmaladığını hissetmişti.

Her gece rüyasında onu görüyordu.

“Ben hasta bir kadınıym.”

Ayağını vura vura kiraladığı küçücük yatak odasına geçti, kendini yatağın üzerine attı ve kullan-at cep telefonunu aldı. Bir zamanlar hoş, ortalama orta sınıf dairesinde, mutlu ve rahat bir şekilde yaşıyordu. Şimdi ise barakalardan motellere, mukavva kutulardan arabalara, sürekli arkasını kollayarak sefil, korkmuş bir şekilde hareket ediyordu.

Biraz rahatlamak, huzur gibi *bir şey* için annesinin telefonunu çevirdi. Tüm ailesi saklanıyordu, dört kadın da adamların arayışını zorlaştırmak için ayrılmışlardı ama yeni numaralarını arkadaşlarına bırakmışlar ve her gün konuşacaklarından emin olmuşlardı.

Üçüncü çalışta annesi yanıt verdi. “Ne oldu?” diye sordu hızlı.

“Büyükannen... o... o... ah, tanrım, bebeğim.”

Ölmüştü. Büyükannesi ölmüştü. “Öldürüldü mü?” diyebilirdi sonunda.

“Bilmiyorum. Onu bulamıyorum, ondan haber alamadım. En iyi ihtimalle ortadan kayboldu. Senin için çok endişelendim.” Annesi iç çekiyor, hıçkırıyordu.

Danika ayakta olsaydı, yere çöküverirdi. Öfkesi tepesine çıktı, gözünü neredeyse kan bürüdü. Öfke ve garip bir hissizlik, sanki bir rüyanın ortasındaymış da sadece uyanması gerekiyormuş gibi. Uyan ki her şey yoluna girsin.

“Saklanmak zorundasın bebeğim. Lütfen. Seni de kaybedemem.”

Diğer odada bir cam kapandı.

Danika soluğunu tuttu. Uyuşturucu, öfkesini bastırdı. Kalbi bir an durdu ve acı verecek şekilde sıkıştı.

“Ne oldu?” diye ısrarla sordu annesi.

“Sanırım beni buldular,” diye fısıldadı titreyen bir sesle. “Saklan anne. Neredeysen kaç ve saklan. Seni seviyorum.” Korkusunun neden olduğu felç hissiyle mücadele ederken telefonu düşürdü ve kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerine kalktı. Ah tanrım. Büyükannesi büyük ihtimalle ölmüştü ve şimdi kendisi de bulunmuştu. Silahsız. *Bunun olacağını biliyordun. Düşün, düşün!* Bacakları titriyor, midesi köpürüyordu, hızla banyoya geçti ve lavaboda sakladığı jileti aldı.

Açık kapıda uzun, kaslı bir adamın holde dolandığını gördü, kanatları bir yazı tahtasının üzerindeki parmaklar gibi duvarı kazıyordu. Neredeyse Danika olduğu yere çökecekti. Aeron. Aeron onu bulmuştu. Onu gayet iyi hatırlıyordu. Vahşi dövmeleleri, delici bakışı. Reyes onun rüyalarına nasıl musallat oluyorsa, Aeron da kabusları oluyordu. Bir insan değildi, ejderha mitlerindeki gibi uçabiliyordu, herhangi bir savaşçı efsanesindekiler kadar vahşi ve öldürücüydü.

Aeron banyo kapısının önünde durdu, havayı kokladı. Yüzüne kan sıçramıştı ve elleri lekeliydi. Büyükannesininki miydi?

Bir şeyler yap! Danika ona doğru atılıp jileti boğazına sallayınca şoke oldu. *Katil içgüdüğü yoktu ha?* Aeron'un boğazını yırttı. Onu öldürmekte başarısız olursa, annesine ve kız kardeşine saldırmakta serbest kalacaktı ve buna izin veremezdi. *Temas.* Yaradan anında taze kan fışkırdı.

Yere düşmedi. Kahrolası düşmedi!

Ona döndü, boynunu tutup gürledi. Gözleri kırmızı ateşle parlıyordu ve dişleri uzamıştı ve ağzını açıp kapıyordu.

Üzerinden kan damlayan jileti yukarı kaldırmıştı. “Daha ister misin? Piç!” diye bağırdı. “Gel de al!”

“Öldür,” diye gürledi. Onun saçını yakaladı, kızı ileri fırlattı.

Danika'nın burnu onun göğsüne çarptı. Çığlığı boğazında kaldı ama çabucak sustu. *Dövüşün ilk kuralı: sakın kal.*

Bacaklarının gevşemesine izin verdi ve Aeron saçını bıraktı, elinde birkaç tel kalmıştı. Danika sırtüstü yuvarlandı, bedenini eğdi ve ayaklarını hızla midesine vurdu. Aeron tıslayarak geri tökezledi ve sehpa çarptı. Ahşap ve cam çatladı. Düştü.

Her zaman boğaza saldır, diyordu zihnindeki eğitmen. *Onu çaresiz bırakmanın en iyi yolu.* Gözlerini çizgi halinde kıstı. Danika dizlerinin üzerine dikildi, aralarındaki mesafeyi kapadı. Boğazında tam kestiği yere yumruk atarak yarayı daha da açtı.

İçinde öfke umutsuz bir dereceye çıkmıştı ve onu yine yumrukladı.

Keskin dişleriyle ona gürledi, neredeyse ateş saçıyordu. “Öldür, öldür, öldür, öldür.”

“Seni piç.” Yüzünün altında bir şeyin dış hatlarını görebiliyordu. Bir şey... tehlikeli, kötücül. Bir iskelet, bir iblis. Karanlığın ve nefretin kemikten maskesi ona hırladı.

Onu yine yumruklamaya çalıştı ama Aeron onun elini yakaladı ve sıktı. Hafif bir sıkış olmasına rağmen birkaç kemiğinin çatırdadığını hissetti. İstemedен acı dolu bir çığlık attı.

Ve sonra gözünün ucuyla Reyes’ın kapıdan hızla odaya girişini gördü. Koyu renk saç, koyu teni, koyu öfkeli gözleriyle bulanık bir görüntüydü. Bıçaklarını kaldırmıştı, soluk soluğaydı, terliyordu.

“Reyes!” diye bağırdı Danika, Aeron ayağa kalkmış onu sırtına alırken, bu arada elini sıkmaya da devam ediyordu. Bir parçası rahatlıkla kendini bırakmak istedi. Bir parçası da ondan kaçmak.

Ona güvenemezsin. Senin kaçırılmana yardım etti.

Reyes onu görmüş ve donmuştu. “Danika.” Neredeyse Danika’nın kesileceği türden bir huşuyla adını solumuştu.

Anneni düşün. Kardeşini düşün. Kamburunu çıkardı ve Aeron’ın çenesine tekme attı. Sonunda Aeron elini bıraktı. Tanrım, acımıştı. Neredeyse parmaklarını hissetmiyordu; onları hareket ettiremiyordu, eklem yerleri teninin altında golf topları oturtulmuşçasına çoktan şişmişti.

Aeron elinin tersiyle ona vurdu, Danika yana uçtu, tüm bedeni acıyla titriyordu. Dişeri birbirine vurdu, bilinci bir gidip bir geldi. Reyes bağırdı ve saldırdı. İki adam yanında yumak halinde birbirlerine girdiler. Aeron pençeleri ve dişleriyle saldırırken Reyes ise hançerleriyle saldırdı. Gürlediler, lanet ettiler ve hırladılar.

Danika gözlerini kırpıştırarak kendini toplama çabasıyla ayağa kalktı, sallanıyordu, neredeyse kusacaktı.

“Kaç,” diye bağırdı Reyes ona.

İleri tökezledi Danika, koridorun dışına ulaştığında anca hız kazanabilmişti. Neden Reyes ona yardım ediyordu, bilmiyordu. Orada ölür müydü?

Koşarken gözyaşları gözlerini yakıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucien'in teninin kavrulmamış yerleri maviye ya da kırmızıya dönmüştü. Soğuktan titriyordu.

Anya ocakta ateşin yanmasını emretti. Anında alevler çatırdayarak kütüklere sıçradı. Sıcaklık dalgaları geniş odayı yavaş yavaş sardı ancak Lucien'in titremesi artmış gibi görünüyordu. *Panikleme. Sakin kal.* En azından vampirler ortaya çıkmamıştı.

Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Hapiste değildi ve gözü dönmüş Aias üzerinde değildi.

Anya çabucak soyundu, sivri botlarını çıkardı ve Lucien'in hırpalanmış bedenine çıktı, onu ısıtmak için ellerini üzerinde gezdirdi. Kurşun yarasına rastlayınca boğazı sıkılmış gibi hissetti. Onun orada olduğunu biliyordu, sadece şu ana kadar iyileşmesini umut etmişti. Kronos ve *kendi* yüzünden iyileşememişti.

Yataktan aşağı indi, tişörtünü çıkardı ve onu ikiye böldü, yatağın üzerine geri çıktı ve Lucien'in yanına zıpladı. "Hadi Çiçek. Benim için ısın."

Yanıt vermedi.

Kararmış bir buz kütesiydi. Onun yanında olmakla bile meme uçları taş gibi sertleşmişti ve tüyleri ürpermişti. Bu kez bunlar tahrik semptomları değildi. Sıcaklığı sabitlemek için örtüyü üzerlerine çekti. Sonraki saati sadece onun dikkatini dağıtmak ve onu rahatlatmak çabasıyla onunla konuşarak geçirdi.

“İyileşmen lazım. Sensiz hayat kesinlikle çok sıkıcı olur. Ve be-beğim ben sıkılınca da kötü şeyler olur. Sana bir ergen gibi giyinip birkaç ay liseye gittiğimi söylemiş miydin? Uzun zamandır süren can sıkıntısından sonra aklıma bu fikir gelince hemen atladım. Yemek kavgaları, kız kavgaları, balo gecesinde yangın söndürme sistemini açmak.”

Durdu, bir tepki bekledi. Hiçbir şey yoktu.

“Tabi her zaman yaramaz değildim,” diye devam etti. “Benimle gurur duyardın. Aptal bir İskoçyalı bastığı yere tapan sevimli küçük bir öğrenciyi hamile bırakmış, sonra da ona sürtük, şıllık demişti, bilirsin işte önüne gelenle yatan erkeklerin kadınlara söylemeyi sevdiği türden hakaretler etmişti. Kimseye lanet etmeyeceğime dair yemin etmiştim. Lanetler ikimizin de bildiği gibi berbat şeyler. Ama kendimi tutamadım; onu feci bir ereksiyonla lanetledim. Yaptığı hiçbir şey işe yaramadı.”

Nihayet Lucien’in bedeni gevşemeye başladı, titremesi yavaşladı ve ağzından bir... kıkırdama çıktı?

Bundan cesaret alarak anlatmaya devam etti Anya. “Bir keresinde de maskeli bir baloya katıldım ve bir şeytan gibi giyindim. Büyük bir işmiş gibi gelmiyor kulağa ama yıl bin sekiz yüz on dokuzdu ve ben oldukça heyecan yaratmıştım, anlatayım. Baron’dan bana ruhunu satmasını istediğimde beni tereyağı bıçağıyla bıçaklamaya kalktı.”

Lucien inledi. “Anya.”

Şükürler olsun. “Her şey yoluna girecek bebeğim. Buradayım, buradayım.” Islak şakağından öptü.

Lucien’in gözkapakları aralandı. “Anya?”

“Tam buradayım sevgilim.” Çenesini öptü, elleriyle onu ovalamaya devam ediyordu. Ancak tek amacı onu ısıtmak değildi. Onda arzu uyandırmaya ihtiyacı vardı, çünkü yapmak üzere olduğu şey için Lucien’in yardımını gerekiyordu.

“Neredeyiz?” Odayı süzdü, gözleri donuktu.

Anya onun düşünmesini istemiyordu. Çevresiyle ilgili, mağarada olanlarla ilgili, gelecekle ilgili hiçbir şey düşünmemeliydi. Lucien aşırı gururluydu ve yeterince aklı başında olursa Anya’yı def edebilirdi. Kendini ona bağlaması yerine sonsuza dek özgürlüğüne sahip olmasını tercih ederdi, bu ona ihtiyacı olan gücü verebilecek olsa bile.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı doğrudan kulağına Anya. Ilık nefesi okşar gibiydi. “Seni çok seviyorum. Ve neredeyse seni kaybediyordum... buna katlanamıyorum.”

“Anya, bunları senden duyacağımı asla düşünmemiştim.” Kollarını Anya’ya doladı, mümkün olduğunca onu yakınına çekti. Başı hasar görmüş tenine sürtününce Lucien inledi.

“Özür dilerim.” Anya yana hareket etti. “Çok özür dilerim.”

“Bir daha söyle.”

İstediği şeyin ne olduğunu biliyordu. “Seni seviyorum Lucien ve seninle olmak istiyorum. Her türlü.” Dirseğinin üzerinde kalktı ve ona baktı. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Hâlâ güçsüz olmasına rağmen, Anya baldırlarında onun erkekliğinin şiştiğini, kalınlaştığını, uzadığını hissetti. Lucien anlamıştı. “Anya...”

Dudakları birleşti, itiraz etmesine fırsat vermedi. Dili Lucien'inkini okşadı, onun erkeksiliğini içine çekti. "Mmm," diye inledi. Gl parmaklarıyla erkekliliğini kavradı, onu da okşadı.

Lucien inledi.

"Acıttım mı?"

"Harika." Lucien Anya'nın kalçalarını yakaladı ve onu üzerine aldı, Anya'nın enerjisinin bir kısmı ona aktı. Baş döndürücü gl ko-kuları sardı odayı. Sonra Lucien aniden durdu. Parmakları Anya'nın kalçalarında mengene gibi durdu. "Hayır, Anya. Bunu yapamayız."

"Yapabiliriz. Yapacağız." Parmaklarıyla erkekliliğinin başını ace-mice okşadı ve Lucien bu hisle sarsıldı. "yle ya da böyle, seni içime alacağım. Bu gece."

Dişlerini ortaya çıkararak daha fazla dokunması için kalçasını kaldırdı. "Olmaz. Senin için kötü olur."

"Benim için neyin doğru neyin yanlış olduğuna kendim karar vereceğim." Kulak memesini ısırp çekiştirdi. "Beni yalvartma. İime derin, sert ve ateşli girişini hissetmem için beni yalvartma. Lütfen yapma..."

"Anya!" diye kükredi. Elini saına doladı ve başka bir yakıcı öpücükle onu kendine çekti. "Yalvartma. Durma."

Dilleri dövüştü, dişleri birbirine sürtündü ve Anya Lucien'a sürtündü, hayatında ilk kez içine girilme düşüncesi karşısında tamamen endişeden uzaktı. Bunu istiyordu. lesiye.

Kalbi bu ihtiyaçla kt küt atıyordu. Sadece bu adam için atıyordu. İçinde fena bir açlık vardı, şehvetli ve vahşiydi, neredeyse kaotikti, kesinlikle enfesti. "Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

"Evet, evet. Evet!" Kelimelerinin arasında, Anya'nın dudaklarını vahşi bir şekilde ısırdı. "Sonuna kadar gitmeyeceğiz."

Oturmaya çalıştı ama Anya onu aşağı çekti. “Evet, sonuna kadar gideceğiz. Her şeyi benim yapmama izin ver, sevgilim. Sadece sen gücünü geri kazanmaya odaklan.”

Lucien’in gözleri parladı. “Tüm düşünebildiğim sensin. Meme ucunu ağzımda istiyorum.”

“O zaman al.” Üste çıktı ve ona istediği şeyi verdi. Lucien emdi, kabarık ucuna ateşli diliyle vurdu. Anya onun emişini bacaklarının arasında hissetti, sıvı bir ateş gibi orada nem havuzunun oluştuğunu hissetti.

“Tadına bakayım.” Parmaklarını Anya’nın bacaklarının arasına kaydırıp ve Anya titredi. “Tam buraya.”

Şişen klitorisinin daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı, bu yüzden yukarı doğru çıkıp Lucien’in başının üzerine geldi. Lucien diliyle onu yaladı ve Anya ona doğru vücudunu kaldırdı. Vücudundaki her sinir ucu hazzı tattı. Damarlarındaki her kan damlası şakıdı.

“İleri yaslan hayatım. Parmağımı içeri sokmak istiyorum ama yapmayacağım. Ben...”

“Yapacaksın.”

Durdu, onu sıkıca kavradı. “Bana emin olduğunu bir daha söyle. Bundan dönüş yok.”

“Eminim,” dedi emrine itaat ederken, istediği şeyi Anya da istiyordu. Kalçasını kaldırdı, dirseklerini yatak başlığına koydu ve Lucien parmaklarını olduğu gibi içine daldırdı. Lanetinin gücünü hiç hissetmedi ama neredeyse gelmişti. Haykırdı. Bir erkeğin bu şekilde parçası olması, böylesi küçük bir şekilde bile, ağzıyla onu emmesi daha önce hiç yaşamadığı en erotik histi. “Ah tanrılarım.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Bayıldım.”

“Daha?”

“Ah, lütfen.”

Esneterek bir parmağını daha soktu. Klitorisinde dili hiç durmuyordu. Çöküş. İhtişam. Anya'nın kalçası ahenkle kıvranıyordu. Ölüm tehlikesi olsa bile şu anda duramazdı. Lucien daha önce de ona haz yaşatmıştı ama bu, ah bu...

“Lucien, Lucien,” diye mırıldandı. Başını arkaya atmıştı, saçları sırtını gıdıklıyordu. “Seni seviyorum. Çok seviyorum.”

“Beni alabilir misin? Tamamen?”

“Evet. Lütfen.” Mutlulukla soludu. Etrafında şimşekler çakıyordu.

“İçinde olmam lazım.” Sesi boğuk, pürüzlüydü. “Sonuna kadar.” Onu aşağı çekti ve altına aldı. Lucien onu sabit tutarak sıkıca kavradı. Anya ona baktı, solgun saç etraflarında perde olmuştu.

“Sen benimsin,” dedi ona bakarak, bakışları birbirine kilitlendi. Anya'nın yanağını okşadı.

“Her zaman.”

“Seni seviyorum.”

“Seni çok seviyorum.” Lucien ona o kadar güzel bakıyordu ki. Savaştan kalan kesikleri ve yaraları hâlâ duruyordu, hâlâ biraz güçsüzdü ama arzuyla dolmuştu. Onun için.

“Bunu istediğinden emin misin?”

“Her şeyden çok.” Ve öyleydi. Şimdi ve sonsuza dek bu adama aitti.

“Benimsin,” dedi yine ve tamamen içine girdi.

Aralarında beyaz bir ışık patlaması oldu, güçlü, neredeyse yoğunluğuyla kör edici. Anya lanetinin etkisi açığa çıkınca haykırdı, bu sese Lucien'in gürlemesi karıştı. Ruhunun bir parçası içinin derinlerinden koptu ve Lucien'in bir parçasıyla... yer değiştirdi?

Evet, evet, Lucien. Tehlikeli, yabani. Harika, büyüleyici. Zihninin içinde mırlıyordu. Bacaklarının arasında keskin bir acı vardı, geldiği gibi çabucak gitmişti. Sonra Lucien daha derine girdi, çok derine. Anya üzerine bindi. İlk başta yavaşça. Her yeni hissin tadını çıkararak. Sonra daha hızlı... hızlı...

Lucien boğuk bir sesle “İyi mi?” diyebilirdi.

“Durma. Durma!”

“Asla.”

Ellerini birbirlerine geçirdiler ve Anya başının üzerine koydu, ona doğru eğildi ve nefesini içine çekti, onu biraz daha parçası yaptı. Onu her parçası yaptı. Seks hayal ettiğinden, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı çünkü bunu Lucien’le yapıyordu.

Beklediğime memnunum. Çok memnunum.

Kendini ona vermek bir lanet değil, bir lütuftu.

“Beklemeye değdi,” dedi Anya, dilini onun ağzının derinliklerine soktu.

Vücutlarının alt kısımlarıyla dilleri senkronize bir biçimde hareket ediyordu. İçinde yoğun, yanıcı bir şekilde haz oluştu. O kadar büyük, kalın ve sertti ki. Lucien onundu.

Neredeyse geliyordu. İyi, çok iyi. Her zaman hasretini duyduğu dünyadaki cennet parçası. Tamamen dolmuştu, artık boşluk yoktu. Lucien içinde sallanırken içindeki bir parça kendinden daha büyüktü. “Lucien,” diye çılgık attı, aniden orgazm olmuştu.

Hayatının en yoğun orgazmını yaşayarak içindeki her şey dağıldı. Kasları enfes şekilde kasılıp erkekliğini sarmalayarak tir tir titredi.

Ve iç duvarları resmen onu sağdı, Lucien geldi, sıcak sıcak içine püskürdü. “Anya,” diye kükredi. “Anyam.” Lucien kalçasını kaldırdı, gidebileceği kadar derine ve yükseğe çıktı.

Anya o anda bir orgazm daha yaşıdı, tutuşıtu. Sonsuz gibi gelen saniyeler içinde bilincini kaybetti; tatmin, zafer ve sevince boğuldu. Lucien onundu, gerçekten onundu ve Anya onundu.

Birbirlerine bağlanmışlardı ve Anya buna memnundu.

Spazmları azaldı, Lucien'in üzerine çöktü, aklından geçen tek bir düşünce vardı: teni artık siyah mavi değildi, bronz ve sağlıklıydı.

Uyuyakaldığında Anya sırtıyordu.

Birkaç saatliğine Lucien'in de içi geçti, bir uyuyup bir uyandı. Uykusunu almış, tatmin olmuştu, Ölüm onu ruhlar âlemine çağırıldığında bile Anya yanından uzaklaşmamıştı. Lucien Anya'yı yanına çekip ona sarıldı. Lucien'in dayanak noktası olarak kendi ayaklarının üzerinde durmayı başarmış olmasına rağmen Anya uyanmadı. Belki de binlerce yıldır ilk kez gerçekten dinlendiğini düşündü. Saldırılma, esir edilme ya da tecavüz edilme korkusu olmadan sonunda uykunun tadını çıkarabilmişti.

Şu anda sırtüstü yataktaydılar ve ellerinden biri Anya'nın göğsünün, diğeri ise karnının üzerindeydi. Lucien hayatında ilk kez huzurlu ve tamamen hoşnuttu. Burada sonsuza kadar kalmak istedi. Onu sonsuza kadar *tutmak*. Onu korumak ama ikisini de yapamazdı.

Diğer savaşçılarla temasa geçmeyi planladı, onlara Anya'dan bahsedecek ve zamanında Tecrit Kafesi'ni bulmakta başarısız olursa Anya'ya göz kulak olmalarını söyleyecekti. Bu kelimeden ne kadar nefret ediyordu. *Başarısız olmak*. Kronos'un hâlâ onun üzerinde gücü olduğu anlamına geliyordu. Öleceği anlamına geliyordu. Anya'nın onun için sonsuza kadar acı çekmesini istememesine rağmen bu hazırlandığı ve yapmaya istekli olduğu bir şeydi.

"Dağa geri dönmeliyiz," dedi, kelimeleri odada yankılandı.

Anya inleyip göz kapakları yavaşça aralanırken Lucien'in göğsü sıkıştı. "Hemen olmasın," diye homurdandı, sesi uykulu ve seksiydi.

"Gitmeliyiz. Orada William'ın neler yaptığını bilemeyiz. Onun kitabına sahipsin. Sana zarar vermenin yollarını arıyor olabilir."

Uyku sarhoşu darmadağın bir şekilde doğruldu. İpeksi saçları çıplak omuzlarına düşmüştü. Tanrılar, onu seviyordu. Onun iyiliği için, onu uzaklaştırmış olmalıydı. O sıkı, ateşli kına girmemiş olmalıydı. Ama bundan pişman olamazdı. Kendini ona tamamen özgürce vermişti.

"Haklısın, ne yaptığını bilemeyiz." Anya tatmin olmuş bir kedi gibi gerindi. Kalın örtülerin altına gömüldüklerinden tenleri terden parlıyordu. Anya ona doğru kaydı. Boğuk bir sesle "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi. Kurşun fırlayıp çıktı ve delik kapandı." Lucien onun yanağını okşadı. "Sevginin ve bedeninin sundukları için teşekkürler."

"Ah, ne zaman istersen."

"Üzgün müsün?" Ya kendini iblise de bağlamışsa? Bu düşünce onu korkuttu.

"Ah, kesinlikle hayır!" Yüzüstü yattı, kollarını kapadı ve yanağını bileğine yasladı. Gözlerini Lucien'a dikti, gözlerinin mavi derinliklerinde Lucien'in gördüğünden çok daha fazla aşkla bakıyordu. "Ben acayip mutluyum. Kesinlikle, tamamen, inanılmaz şekilde dünyanın kralıyım heyecanını yaşıyorum. Ama senin ne düşündüğünü biliyorum. Endişelenme. İblisin beni alamaz. Kötü çocuklar için bir şeyim var. Bir raunt daha yapamayacağımızdan emin misin? Üçlü deneyebiliriz. Sen, ben ve iblisin."

Lucien onu hak etmek için ne yapmıştı. "Eminim."

Suratını asarak giyinmek için yataktan çıktı. "Neyse bundan sonra en az günde iki kez yapmamız lazım."

“Hayır. Buna katılmıyorum. Günde dört kez yapmamız lazım.”

Yumuşak bir kıkırdama çıktı.

Büyülenmiş bir şekilde doğruldu. “Tecrit Kafesini hiç gördün mü?”

Pantolonu çekiştirirken, kesinlikle o güzel bacaklarını kapatmak bir suçtu, “Hayır, ama tarih derslerimi doğru dürüst hatırlıyorsam, Kronos ona demirci Hephaistos’a kendi için yaptırmıştı çünkü yaklaşan devrim dedikodularını duymuştu ve savaş planlarında zorlayıp içine koyduğu varlıklardan gerçekleri duymak vardı,” dedi.

Söylediklerini düşünürken Lucien kaşlarını çatı. “Böyle bir nesne Pandora’nın kutusunu aramada nasıl yardım edecek ki?”

“Şey, içine kim hapsedilirse sahibinin emrine uymaya zorlanır. Sadece içine birini düşürmemizi ve onlardan bize bir şeyler söylemelerini umabiliriz. Belki Hydra’nın kendisini.”

Lucien bir an için düşündü, iyice kaşları çatılmıştı. “Eğer içine sen hapsedilirsen ve sahibin sana kendini öldürmeni emrederse...”

“Her şeyden önce kimse beni bir şeyin içine hapsedemez çünkü benim...” Rengi soldu, gözlerine suçluluk doldu.

Lucien anahtardan vazgeçmediği için Anya’nın kendisini suçlu hissetmesini istememişti. “Anya.”

“Evet,” diye ekledi daha az coşkuyla. “Anahtarsız evet, kendimi öldürmeye zorlanırım, eylemi durduramam.”

Lucien’in elleri örtülerin üzerinde yumruk oldu. Bu kafes kulağa hoş gelmiyordu. Kronos’un gücünü yeniden kazanmasından daha da az memnun olurdu. O zaman Anya’nın hayatı için pazarlık edeceği başka ne vardı?

Anya ona gülümsedi, biraz üzülmüştü, sanki Lucien’in içindeki karmaşayı hissetmişti. Evet, *Lucien* Anya’nın hissedebildiğini anladı

Çünkü geçen geceki kadar sağlıklı grnmediğiyle ilgili Anya'nın içsel korkusunu aniden hissedebilmişti.

Birbirlerine bağlanmaları hislerini anlamalarını da sağlıyor olmalıydı. Uğraşsa onun zihnini bile okuyabileceğini düşündü.

Sahte bir neşeyle, tam ışınlanmadan “Hadi halledelim, seksi,” dedi.

Lucien gerildi. “Anya?” Nereye gitmişti? Ve *neden* gitmişti? “Anya!”

Tam onu izlemeye hazırlanmıştı ki Anya yeniden belirdi. Elinde bir yığın kıyafet vardı, onları Lucien'a attı. “William'ın silahları nerede sakladığınızı biliyorum. Birkaç tane ister misin?”

Lucien rahatladı ve başını salladı.

Anya ona şaşkınlıkla göz kırptı. “Gerçekten mi? alacağız.” Lucien'ın ağzının kenarları gülümseyecek gibi kıvrıldı. “Fark ettim de o kadar umurumda olmaz.”

“Ha şöyle iek!” Ona bir daha sırtıttı, tüm üzüntü izleri silinmişti ve Lucien bir kez daha dünyayı fethetmiş gibi hissetti. “Yanlış eğitiminin hoş bir şekilde ilerleme kaydettiğini söylemeliyim.”

“nk eğitmenim güçlü ve cesur bir kadın, onu memnun etmek için her şeyi yaparım.” Lucien çabucak giyindi ve onun yanında durdu, en küçük mesafeden bile nefret ediyordu. “O benim her şeyim ve onun mutluluğu benim mutluluğum,” dedi Lucien.

Yüz ifadesi aniden ciddileşen Anya parmak uçlarında yükseldi ve onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Endişelenme sevgilim. Her şey gerçekten yoluna girecek.”

Böyle si bir güvence Lucien'ı korkuttu çünkü bu, Anya'nın bir şey planladığı anlamına geliyordu. Onu kurtarmak için bir şeyi garantiydi. Aptalca ve düşüncesiz bir şey; anahtarı vermek gibi. O zaman Lucien gibi o da gszleşecekti. Glerini kaybedecek, savunmasız olacak, tuzağa düşecekti. Neredeyse onun zihnine girecekti, onun

düşüncelerini hissedecekti ama durdu. Kendini ona isteyerek vermişti ve bu yüzden Anya'ya ihanet etmeyecekti. Lanetin gerektirdiği gibi onu kontrol etmeye çalışmayacaktı.

Omuzlarından yakalayarak ve sarsarak “Anya,” dedi “Bana söz verdin asla...”

Aşırı parlak gülümsemesiyle “Hadi gidip o silahları alalım,” diye lafın arasında girdi. Bir an sonra da gözden kayboldu. Lucien’a boş hava dışında bir şey kalmadı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anya Lucien’a William’ın silahları nerede sakladığını gösterdi ve birlikte bir pala, balta ve birkaç hançeri aldılar. Bu sırada Anya Lucien’a anahtardan bir daha bahsetme şansı tanımamacasına sürekli çene çalıyordu. İşleri bittiğinde, Anya savaşıyı bıraktığı o mağarada cisimleşti, Lucien da hemen dibindeydi.

Termal paltosunu giyinmesine rağmen buz gibi hava anında Anya’ya nüfuz etti. Kahretsin ki ılıkliğa alışmıştı; artık bedeni buz gibi soğuğa hazırlıklı değildi. Ürperdi, gözleri Lucien’ın üzerindeydi. Rengi daha iyiydi ve yalpalamadan ayakta durabiliyordu. Ama gözlerinin altında morluklar ve ağzının kenarında stres çizgileri vardı.

Hâlâ güçlü bir şekilde hareket etmiyordu ve bu Anya’yı endişelendiriyordu. Dahası Lucien öleceğini düşünüyordu. Daha önce, bu düşüncenin zihninde yankısını *duymuştu*. Acınası bir insan gibi neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

“Mağara boş,” dedi Lucien, şoku netti.

Sadece boş değil, temizdi de, sanki daha önce orada kimse bulunmamış gibi. Sanki dövüş ve ölüm orada olmamış gibi. İçine korku düştü, zaten hassas olan duygularla karıştı. “Sence William nerede?”

“Ya evin yolunu tutmuştur ya da yukarı çıkıyordur.”

“Yukarıda mı değil mi bakalım, olur mu?” Anya cebine tıktığı maskesini çıkardı ve yüzüne geçirdi, sonra dağın zirvesine ısınlandılar, ısı ve ışıktaki ani değişikliğin olmasıyla afalladı. Mağara soğuktu, ama bu... bu acı vericiydi. Buz ve don burnuna ve akciğerlerine işledi, kanı karlanmıştı. Rüzgâr resmen küçük bıçaklar gibi keserek kırbaçlıyordu. Altın ay ışığı çetin zirveleri hafiften altın rengine boyamıştı.

Lucien’in... henüz gelmediğini fark etti.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. William’ın da izine rastlamadı. Tam mağaraya ısınlanacaktı ki Lucien sonunda ortaya çıktı. Maskesini takıyordu ama onun çok yorgun olduğunu hissedebiliyordu.

Kahretsin. Ona kesin bir şekilde “Bundan sonra ısınlanmayacaksınız,” dedi. Anya’nın ona verebildiği bir damla enerjiyi de tüketmişti.

“Yapılması gereken neyse onu yapacağım,” diye yanıtladı, ses tonu Anya’nınki kadar netti.

“Lanet olsun Lucien!” Dünyadaki her şeyden daha önemliydi. Kronos’a o anda anahtarı sunmalıydı, erkeğini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı ama o piçe güvenmiyordu. Anahtara sahip olunca Kronos onu bu kadar beklettiği için Lucien’i öldürebilirdi.

Anya bu konuyu ele alırken dikkatli olmak zorundaydı.

Yeni planı basitti: kafesi bul, sonra bir şekilde hem onu hem Lucien’i sakla. Lucien onu istiyordu ve bu yüzden onu elde edecekti. Bu kadar basitti. Takas olarak kafesi Kronos’a vermeyecekti. Kutuyu bulup Lucien’i incitebilecekken olmaz. Hayır, bunun yerine anahtarı takas edecekti, tıpkı yaşlı abazanın istediği gibi. Başka yolu yoktu.

Sadece zaman meselesiydi.

Ani ağrıyı geçiştirmek için kendi karnını ovaladı.

Lucien onu düşüncelerinden çekerek “Hâlâ William’ı görmüyorum,” dedi.

“Buradayım,” diye gürledi bir ses.

Anya döndü ve William’ın bir kenara çakılmış gümüş uçlu bir çiviye tutunmuş yukarı çıkmış olduğunu gördü. Karın içinde kaybolacak şekilde tüm yüzünü saran beyaz bir maske takmıştı. Gözleri hariç. Okyanus kadar derin maviyle, parıl parıl parlıyordu.

Pat diye “Biraz yardım,” dedi.

Lucien eğilerek bileğini yakaladı. Belki Anya biraz kötü düşünmüştü ama Lucien’i düşme riskine atmaktansa William’ın düşmesini tercih ederdi. Anya sevgilisinin arkasına gitti ve bileğinden tuttu, böylelikle Lucien’i sabitlemişti. Birlikte William’ın kaslı bedenini yüzeye çektiler.

Savaşçı ayakta durdu, omuzlarından karı silkeledi. Eğildi, ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. “Bunu yapalı yıllar oldu.”

“Işınlanmayı bir daha düşünmelisin,” diye önerdi Anya yardımsever bir şekilde.

Hâlâ çömelmiş halde elini kaldırıp işaret çekti.

Anya kıkırdadı.

Lucien homurtuyla güldü.

“Evin yolunu tutmadığına şaşırdım,” dedi.

“Tabi, kitabımı yırtman ya da yakman için birkaç sebep daha vereyim, öyle mi?” William doğruldu ve parlayan gözü karın derinliğine kayd. Tıpkı ayın oynak sisindeki ısıltı gibi rüzgârla fırıl fırıl dönen bembeyaz kardan başka bir şey görünmüyordu. William dikkatini Lucien’a çevirdi. “Son aldığın yaraları düşünürsek iyi görünüyorsun.”

“Burada bir canavar nasıl saklanabilir?” diye sordu Lucien, iltifatı göz ardı ederek.

“Bir bukalemun olabilir,” diye fikrini sundu Anya. “Kar renginde olabilir ve aslında tam üzerinde olabiliriz.”

Herkes aşığı baktı. Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey olmadı. Bir hayal kırıklığıyla iç geçirdiler.

William Anya'ya odaklandı, ağzını açtı, kapattı. Sırtına samurai stilinde bağladığı silahı görünce kaşlarını çatı. "Güzel kılıç," dedi keyifsizce.

"Teşekkürler."

"Benim favorilerimden biri."

"İyi davranırsan, bir iki yıla kadar geri veririm."

"Ne kadar iyisin."

"Biliyorum. Hydra hakkında konuşuyorduk sanırım."

William durdu, tekrar alanı inceledi. "Pekâlâ. Şimdi nereye?"

İleriye göstererek "Buradan," dedi.

Anya hafiften inledi ama hemen harekete geçti. "Yürüyecek çok mesafemiz olduğunu söyleme. Buharlaşıabilirim."

"Tetikte ol," dedi Lucien ve üçü birkaç saat boyunca yürüdüler de yürüdüler.

Anya ilk başta kendini bir soda şişesindeki buz parçaları gibi hissetti. Sonra tüm bedeni uyuştı. Bu bir şeyleri daha kolay hale getirmeliydi ama getirmedi. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmek binlerce kiloluk kütükleri hareket ettirmek gibiydi.

"Senden neden hoşlandığımı hatırlat bana," dedi William, sessizliği bozarak. "Ardından getirdiğin sorunlara rağmen zaman zaman seni evime neden kabul ettiğimi de hatırlat. Çünkü şu anda hatırlayamıyorum."

"Kabul ediyorsun çünkü gittiği her yere olduğu gibi sana gelirken de heyecan ve tutku getiriyor," diye yanıt verdi Lucien.

Ah, Anya içten içe eridi, ani bir sıcaklık vücudundaki uyuşuklukla savaştı. Lucien'a sırtarak onun omzunu okşadı. İyi duruyordu. Bacakları kurşun ağırlığında olmasına ve Ölüm'ün kafasının içinde

yaygara koparmasına rağmen bu kez tökezlememişti. Ölüm bir yandan ruhları toplamayı isterken diğer yandan Anya'yla kalmak istiyordu.

Onu bu kadar kolay okuyabilmenin hem fena hem de hoş olduğuna karar verdi Anya. Onun tatlı küçük iblisinin Anya için mırladığını, hatta ondan hoşlandığını bilmek harikaydı. Bir fiyatına iki yaramaz çocuk. Bundan daha iyisi olamazdı. Yine de, Lucien'in acı çekmesinden nefret ediyordu. *Yakında, diye yemin etti. Yakında sona erecek.*

Lucien uzandı ve onun elini sıktı, sanki Kronos'la temas planını sezmiş gibi. Tamam. Belki de birbirlerini okumak o kadar da hoş değildi. Eğer onu durdurmaya çalışırsa ne yapacaktı?

Anya, Lucien'in dikkatini dağıtmaya çalışarak "Hydra'nın neye benzediğini bilen var mı?" diye sordu. "İyi bir dövüşçü mü?"

"Yenilemez ve başını her kestiğinde yerine yenisi çıkıyor." William iç geçirdi, biraz kederlenmişti. "Gerçekten böyle bir yaratığı yenebileceğini düşünüyor musun Anya? Tamam güçlüsün ama o kadar da değil."

Lucien'in botundaki çivilerden biri kırılmayı reddeden buzlu bir kayaya çarptı ve tökezledi. Yine gücünü yitiriyordu, bir dakika önce kendi başına kalkabiliyordu. Anya William'ın bir savaşçıdan daha zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu, bu yüzden yardım etmek için uzanmak yerine ellerinin yerinde kalması için kendini zorladı.

William Lucien'a "Şimdi neyin var?" diye sordu. "Anya mı çok yordu seni yoksa?"

Anya William'ın koluna dokundu. "Onun hakkında böyle konuşma. *O beni yordu.*"

"Aman," diye yakındı William. "Bu acıdı. Düşündüğünden daha güçlüsün, o ne yumruktu öyle."

"Şişt, koca bebek. *O kadar güçlü olmadığımı sanıyordum.*"

William hiç de susmayarak “Evet?” diye ısrarla Lucien’a sordu. Anya bunu sırf inadına yaptığını biliyordu. “Neyin var?”

Lucien omzunu silktilti. “Düşman benim zayıfladığımı anlarsa beni küçümseyecektir.”

William birkaç saniye boyunca düşündü, sonra başını salladı. “Doğru. Ama etrafta düşman falan göremiyorum.”

“Göreceğiz,” dedi Lucien.

Anya gururlandığını hissetti. *İşte benim oğlum.*

Bir başka rüzgâr dalgası tenlerini kesti. Lucien William’a “Avcıların bedenlerine ne yaptın?” diye sordu.

“İcaplarına baktım,” dedi, samimi bir yanıtı. “Önemli olan da bu.”

Anya onlarla dövüşüp onları öldürmekten zevk almıştı. Lucien’i incitip onu kesinlikle öldürmeyi ummuşlardı, Lucien’a zarar vermeye yeltenen kimse şimdi onun da düşmanıydı. Tereddütsüz öldürürdü. Pişmanlık duymadan. Merhamet etmeden.

“Neden uğraştın ki böyle bir şey için?” Buz yığınları Lucien’in botunun ayak parmağı kısmına vurdu ve bacağına battı.

William maskesini çıkarıp da dudaklarında oluşan buz tabakasını ovalarken hafiften tereddüt etti. Yüzünü ağzından çıkan nefesin sisi kaplıyordu. “Onları biri bulursa, katillerini araştırmak için sürü halinde insan akını olur.”

“Akıllıca,” dedi Anya. “Tanrılarım, lanet olası Hydra nerede? Ayak izlerini bile görmüyorum ve cidden sinirlenmeye başladım, ya yanlış yeri seçtim ya da o Kutuplardan taşındı. Bu gerçekten beni büyük bir sersem yapar ve sokaktaki ünüme cidden zarar verir.”

Lucien maskesini çıkardı, onunkini de çıkardı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, bunun yeterli olmadığına karar verip uzun bir ikinci öpücük daha kondurdu ve diliyle dudaklarının ke-

narlarından geçti. Lucien'in şehvetli kokusu burnuna doldu, Anya'nın başı tutkuyla döndü. "Sen bir sersem değilsin."

"Öğk." William kusacakmış gibi davrandı. "Bu iğrençti." Sonra Anya'ya baktı. "Bağlandın, değil mi? Lanetine teslim oldun. Onun için. *Neden?*"

"Aşk iğrenç değil, sana söyleyebileceğim tek şey bu." Pişmanlıkla Lucien'dan geri çekildi, maskesini düzeltti ve William'ın koluna geçirdi. "Sıran gelene kadar bekle de gör. Umarım ruh eşin seni delirtir ve seninle hiçbir şey yapmak istemez."

"O kadar şanslı olabilirim."

"Göreceğiz," dedi gizemli bir şekilde.

William bakakaldı, gözleri soğuktan koruyucu şeffaf lenslere rağmen resmen parlıyordu. "Ne biliyorsun? Bir şey mi duydun? Ne duydun Anya?"

Anya içinden gülümseyerek onunla bu şekilde dalga geçmek hoş değil diye düşündü. Başının üzerindeki kehanet yüzünden William aşkı görmezden geliyordu. Hiçbir zaman kehanetin ne olduğunu ona tam söylememişti ve Anya da antik şiirlerden ve uğursuz uyarılardan oluşan şifreli kitabı çözecek sabra sahip olmamıştı.

"Bir şey duymadım," diye itiraf etti. Bir hafta önce olsaydı, yalan söyler ve bir şeyler bildiğini söylerdi. Bilgi vermesi için onu yalvartırdı ve bu Anya'yı keyiflendirirdi.

Lucien'in onun üzerinde olumsuz bir etkisi olmalıydı. Bir sonrakinde de çalmayı bırakırdı herhalde. Ağzının kenarlarında bir sırıtış belirdi. Muhtemelen çalmayla uğraşamayacak kadar seksle meşgul olacaktı. E, bu da adil bir takas olurdu.

"İğrençsin." William iç geçirdi ve tekrar harekete geçti.

Yorgun olmasına ve yorgunluğunun daha da artmasına rağmen Anya onun arkasında hızını korumayı başardı. Çok geçmeden yoluna

çıkan her buz bloğunda tökezliyordu. “Daha ne kadar arayacağız?” diye inledi. “Pes etmek istediğimden falan değil de. İstemiyorum. İstemeyeceğim. Sadece meraktan.”

Lucien sıcaklık ve sevgi sunarak kollarını ona doladı. Ayakları ağrıyordu, acı soğuğu yemişti ve evet bir parçası bu gecenin bitmesini böylelikle onunla yalnız kalmayı, ona haz vermeyi ve sonra Kronos’un üstesinden gelmenin en iyi yolunu düşünmeyi istiyordu. Ama Lucien bu kadar yakınındayken, hangi davranışın ne kadar kötü olduğunun önemi yoktu. Sadece o aptal kafesi bulmak önemliydi.

Aniden William ayağını yere çarptı. Sadece yanına bakınca Anya onun ne yaptığını ve artık orada olmadığını fark etti. O ve Lucien geri dönmeden önce birbirlerine tedbirli bir bakış attılar.

“Bu lanet olası da neydi?” dedi soluk soluğa William. Rengi atmıştı.

“Nerede?” Anya etrafını inceledi, her yer birbirinin aynıydı, geldikleri yola benziyordu, hiçbir şey görünmüyordu. “Bir şey görmüyorum.”

“Orada,” dedi Lucien, sesinde heyecan vardı. İşaret etti.

Anya işaret ettiği yere baktı. İlk başta sadece dans eden karın şeritlerini gördü. Sonra amber ay ışığı beyaz kar tanelerini parlatırken, kemerli bir şeyin... girişin parlayan hatlarını fark etti. Bir şekilde hava orada berrak, çağlayan su gibi daha yoğundu.

Haykırarak kollarını Lucien’a doladı. “Buraya kadar. Öyle olmalı! Buranın nereye çıktığını düşünüyorsun?”

“Belki de hiçbir yere,” dedi Lucien.

William’ın başı arkaya düştü ve yıldızsız geceye baktı. Dua mı ediyordu? “Belki de geri dönmeliyiz.”

“Kahretsin hayır,” dedi Anya, Lucien’ı bırakıp ileri adım attı. “Ya önden git ya da yolu aç, William. O şeyin içine giriyoruz.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Paris Sienna'nın gerçekten soyunduğunu görünce şok olmuştu. Erkekliğinin kanla ve şehvetle dolması için tüm gereken buydu: onun çıplak bedenini görmek. Çok zayıf olduğunu, göğüslerinin çok ufak olduğunu düşündü. Ama şimdiye dek gördüğü en hoş meme uçlarına sahipti. Pembe, olgun, emilmek için yapılmış.

Masanın üzerine çıkıp da Paris'in üzerine oturunca daha da şaşırdı. Ön sevişme olmadan, sıcak kını onu olduğu gibi içine alırken şişmiş erkekliğine kaydığında bile şaşkındı.

Ve yine de bir kadın asla bu kadar ıslanmamıştı ya da onun sunacaklarına bu kadar açık değildi. Erkekliğinin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken Paris gürlledi, gürlledi de gürlledi. Zincirlerinden nefret ediyordu çünkü göğüslerine dokunamıyordu. Zincirlerinden nefret ediyordu çünkü klitorisini okşayamıyordu.

En çok da o düz küçük yüzü kendine çekip dişleriyle ve diliyle morartıcı, cezalandırıcı bir öpücük veremediği için nefret etmişti.

Şu anda fark etmez diye karanlık bir şekilde düşündü. Nasılsa çok geçmeden onu cezalandırabilecekti.

Çabucak indi, onu şaşırtan bir hiddetle patlayarak. Paris de öyle. Birkaç dakika içinde iliğine kadar orgazm olmuştu. Hiç bu

kadar çabuk gelmemiştir. *Takma*, dedi kendine, çünkü onu ele geçiren bu insanlardan hiçbiri Sienna'nın iç duvarlarının vuruşunu bilemezdi, gücünün geri geldiğini hissetmişti. Gücünün daha da arttığını hissediyordu.

Şu anda Sienna göğsünün üzerine çökmüştü, nefes nefeseydi, tatmin olmuş, sessiz, bedeni terle kayganlaşmıştı. *Yap hadi. Zamanı.* Gözleri kısıldı, güçlü bir çekişle bileklerindeki ve ayak bileklerindeki zincirler kırıldı, serbest kaldı. Tüm başarısız mücadelelerden sonra bunun ne kadar kolay olduğunu görünce etkilenmişti.

Klink sesiyle, Sienna hızla doğruldu. Saçları açılmıştı ve kahverenginin vahşi bukleleri yüzünü çevrelemişti. Gözleri büyüktü ve hassastı, teni gül pembesiydi. Üzerinden atlayamadan, Paris onu belinden yakaladı ve masadan aşağı indi, onu kolunun altında tutuyordu.

Anında bir alarm tiz bir şekilde çalmaya başladı.

Evet, Avcılar izliyor olmalıydı. Eğildi ve Sienna'nın gömleğini kapıp onu başından geçirdi. "Giyin."

"Paris," diye soludu, tutuşuna karşı mücadele ediyordu. "Bunu yapma. Lütfen." Sesi onu ilaçla uyutan duygusuz hain gibi gelmiyordu. Sesi az önce hayatının en iyi orgazmını yaşamış ve sevgilisinin hayatından korkan bir kadın gibi geliyordu.

Ne kadar iyi bir aktristi.

"Çeneni kapatsan iyi edersin kadın." Hücrenin kapısına giderken bir şeyler giyinmekle uğraşmadı. "Seni *incitirim*. Hem de seve seve."

"Eğer kaçmaya çalışırsan, iblisini salıvereceklerini unutup seni öldürebilirler!"

"Sanki çok da umurunda. Denesinler bir." Bunu yapmalarını umut etti. Sienna'yı incitemezdi, henüz, ama *birilerini* incitmeye ve

içindeki gerilimin bir kısmını salmaya ihtiyacı vardı. Bir Avcıdan daha iyi ne olabilirdi?

Tavandan bir tür yangın alarmına benzer bir şeyden bir şeyler çıkmaya başladı, hücreyi sisle doldurdu. Bu Paris'i etkilemedi, sadece gözlerini biraz yakmıştı. Ama Sienna öğürmeye başladı. "Kapıyı nasıl açarım?"

Çabucak şifreyi söyledi. Paris numaraları duvardaki küçük, parlak kutuya neredeyse yumruklayarak girdi ve kapı aralandı. Işıklar gölgeleri yutarak aniden yandı.

Paris elindekini sıkı tutmaya devam ederek koridora adım attı. Kırmızı kadife duvarlarla çevriliydi, mermer podyumlarda çıplak beyaz heykeller yükseliyordu.

Bir katedral mi? Cidden?

Nerede olduğunu düşünecek zamanı yoktu. Avcı akını silahlarını ateşleyerek hızla ona doğru geliyordu. *Pat. Vin.* Öyle ya artık onu hayatta tutmaya niyetleri yoktu. Susturucu kullandıklarını fark etti. Muhtemelen ses seviyesi konusunda endişeliydiler, bu da oldukça kalabalık bir alanda oldukları, kalabalığı çekmekten korktukları anlamına geliyordu.

İçindeki iblis koptu ve öfkeyle homurdandı, çabucak ve kolayca onu ateş hattından ileri itti. Sienna yanına sıçradı. Bir kez daha nefesini tuttu. Ama bu kadarla kaldı. Çıkardığı tek sestti. Daha iyisi, onunla mücadele etmeyi bırakmıştı.

Paris hızla ileri giderek iki Avcının karnına tekme indirdi ve onları Bakire Meryem heykeline uçurdu. Heykel temelinden sarsıldı ve Avcılardan biri yarı otomatik tabancasını düşürdü. Paris onu boş eliyle kaptı ve hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ederek ateş etmeye başladı.

Bir köşeyi döndü, daha fazla Avcı buldu ve ateş etmeye devam etti. Daha fazla tabanca onu hedef almıştı ama Paris kaçınabildi. Sadece üç tanesi onu sıyrabilmişti. Kurşunları bitince tabancayı bir kenara attı ve bir başkasını aldı. Ölü bedenlerle aynı şekilde hole dizilmişlerdi. Bir başka köşeyi uçarak döndü ve Sienna'nın göğüsleri tenine değdi. Bir an... yok yok... hissetmiş olamazdı. Daha onunla yeni birlikte olmuştu. Tekrar *sertleşemezdi*. Ondandır kaynaklı olamazdı. Ama kan erkekliğine dolmaya ve onu sertleştirmeye başlamıştı.

Binlerce yıldır aynı kadına iki kez hiç arzu duymamıştı. Bu dürtüye teslim olsa ne olacağından emin değildi. İçindeki iblis delirir miydi? *Paris* mi delirirdi?

Bir yol ayrımına geldiğinde Sienna'ya "Hangi yoldan?" diye ısrarla sordu.

"Sol," dedi soluk soluğa.

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum."

Sola döndü ve tam sürat koştu. Uzakta yüksek çift kapı hayal meyal belirdi. Kapıdan üç Avcı hızla çıkmış geliyordu. Silahlarını Paris'e doğrultmuşlardı. Ateş etmeye çalıştı Paris ama son kurşunununu kullanmıştı.

Eğilip kaçarken "Dayan," diye bağırdı Sienna'ya.

Sienna dinledi, bacaklarını Paris'e doladı. Paris yere çarptı ve kız sıçradı. Birlikte Avcılara doğru yuvarlandılar, onları bowling topunun karşısına çıkan labutlar gibi devirdiler.

Adamlar alaşağı edilirken Paris bir başka silahı arakladı ve onları başlarından vurdu. Kan ve beyinleri her yana saçıldı. Sienna inledi ama konuşmadı. Paris onun en vahşi yanına tanıklık ettiği için suçluluk hissediyordu ama çabucak bu hissi bastırdı. Sienna'nın onun hakkında ne düşündüğü artık umurunda değildi.

Kapıdan zorla dışarı süzöldü ve kendini dışarıda buldu. Ilık gece havası tatlı, masumdu. Etrafına bakarken hâlâ Yunanistan’da ve gerçekten bir katedralin içinde olduğunu fark etti. İnsanlar onun kan lekeli çıplaklığına bakıp arbedeyle ilgili mırıldanırlarken basamaklarda duruyorlardı.

Uzaktan bir sirenin bağırmasını duyabiliyordu.

Adımları hızlandı, binanın yanına, oradan da karanlık bir sokağa girdi. Sienna inledi ve bu acı dolu bir sestti. Bakışını ona çevirdi. Bir oyuncak bebek gibi kendini bırakmıştı.

“Bana bak.”

Başını yavaşça çevirdi ve gözlerinin dökölmemiş göz yaşlarıyla dolduğunu gördü, yüz hatları acıyla parlamıştı. Kalçasından akan ılık bir şeyin farkına vardı ve kaşlarını çatı.

Yalnız olduklarından emin olduktan sonra onu indirdi ve onu inceledi. Kollarını tişörtünden geçirebilmişti, tişört baldırlarına kadar iniyordu.

Paris’in göğsü sıkıştı. Oluk oluk kanıyordu, gömleği midesine yapışmıştı, kocaman kan kırmızısı bir leke oluşmuştu.

Vurulmuştu.

“Sienna,” dedi, anlamadığı bir şekilde üzölmüştü. Umurunda olmamalıydı. Onu cezalandırmak istemişti. Onu incitmek istemişti.

“Paris,” diye soludu. “Seni... öldürmeliydim.”

Sanki bu sözler onun son gücünü de almış gibi başı yana düştü. Paris kollarını ona doladı ve sıkıca kendine çekti. Bir kalp atışından sonra hemen öldü.

Lucien Anya'nın kolunu yakaladı ve yoğun, alacalı yoldan geçmeden onu durdurdu. Anya meraklı bir şekilde ona baktı ve Lucien başını salladı.

Sadece bir tür tuzağa adım atıyorlarsa diye William'a "Önce sen," dedi.

İlk başta savaşı bir tepki vermedi. Ama sonra gözleri kısıldı ve omzunu silktilti. "Pekâlâ. Önce ben girerim." Başka bir şey söylemeden, William parlayan yoldan onları geçirdi.

Sanki dağda hiç olmamış gibi gözden kaybolmuştu.

Bu bir *kayıp* idi. Lucien bir anlık sevinç duydu. Ne de olsa Tecrit Kafesini bulabilirlerdi. Bu düşünceyle birlikte aklına başka bir şey gelince keyfi huzursuzluğa dönüştü. Kafesi almak için güçlü Hydra ile dövüşmek zorunda kalabilirlerdi. Böyle olmasını ummuştu ama bu olasılık hiç bu kadar olası görünmemişti.

Lucien Anya'ya "Benden sonra," dedi ve Anya'ya itiraz etme hakkı tanımadan ileri adım attı. "Dövüşmeye hazır ol." Titreyen ve oldukça güçsüz olan iki eline de hançer aldı, ne olursa olsun pes edemezdi.

Aralıktan geçmek beklediği gibi olmadı. Kuru ve hava kadar hafifti. Havada kalma anı, baş dönmesi falan olmadı. Bir dakika önce kar ve buzla çevriliydi, bir sonraki an cenneteydi.

Yüzüne ılık hava vuruyor, ısıtıyor, buzı eritiyor, terletiyordu.

Anya arkadan "Vay be," diye soluğunu tuttu. William'dan çaldığı kılıcı sıkı sıkı tutarak onun arkasından geliyordu. "Bu şey gibi, harika. Bu dağların tepesinde gerçekten böyle bir yer olduğunu kim düşünürdü?"

William... neredeydi? Lucien adaya bakındı. Gür zümrüt ağaçlar, her renkte açan çiçekler vardı. Hindistan cevizlerinin ve ananasların aroması havaya karışmıştı, neredeyse uyuşturucu gibiydi. Kesinlikle

teskin ediciydi. Aldatıcıydı. Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı, kasları kendine özgü bir şekilde gevşemişti.

Bir şey yapıyorsun. Ne? Yanıt; William, aniden hatırladı. Çimler Lucien'in dizlerine çıkıyordu. Hâlâ onu ezen güçsüzlükle dövüşerek aramaya devam etti. Orada! William uzakta, solda dev gümüş bir kaya parçasına yaslanmıştı.

Paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini çıkarmıştı. Elinde silahı yoktu ama kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kayıtsız görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen yüzünde kararlılık vardı.

Lucien da kendi maskesini, paltosunu çıkardı ve onları bir kenara attı, onu engelleyecek bir yük taşımak istemiyordu. Kronos'un laneti yüzünden yeterince yavaştı zaten.

Anya vücuduna yapışan beyaz tişörtünü ve kalçasının kıvrımının altına düşen şortunu çıkardı. Durumuna rağmen Lucien anında onun için sertleşmişti.

"Balayımızı yapmamız gereken yer burası," dedi Anya. Kahkaha atarak ileri doğru atladı ve çiçeklerin arasında dans etti, onların yumuşak yaprakları *Lucien'in* istediği gibi tenini okşuyordu. "Canavarımızın herhangi bir işaretini görmüyorum. Siz? Ya da umurunuzda mı? Şimdiye kadar hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!"

"Hayır, onu görmüyorum." Anya'yı izleyerek Lucien dudaklarının sırtışa meylettiğini hissetti. *Anya büyüleyici*, diye düşündü. *O benim.* Ve kafesi alabilirlerse, yaşayabilir ve Anya'yı yanında tutabilirdi.

Anya aniden durdu, nefesini tutup işaret etti. "Lucien, bak bak bak!" dedi heyecanla. "Tecrit Kafesi."

Lucien Anya'nın önünde uzanan kristal nehre baktı. Yeterince kesin, diğer taraftaki kayanın üzerine konulmuş, oldukça sıradan görünümlü bir kafes vardı. Lucien tanrısal bir relik için oldukça sıradanmış diye düşünmeden edemedi. Ama o cilalı parmaklıklar

bir insanı alacak kadar uzun ve insanın içine uzanıp da diğer tarafa dokunamayacağı kadar genişti. Pandora'nın kutusunu öğrenmek için oraya kimi tıkması gerekiyor, diye düşündü. Anya Hydra'yı düşünmüştü.

Anya, Lucien'in düşüncelerini dillendirerek "Düşündüğüm kadar görkemli değil," diye fikrini beyan etti.

"Hayır."

"Hydra onu alacağımız için bize *teşekkür* etmeli."

Hydra. Bu konuda endişelenmeliydi. Değil mi? Lucien, bedenini savaşa hazırlamaya çalışarak "Dikkatli ol," dedi. "Canavar yanında olmalı."

Kaygısız bir şekilde William öne adım attı, bu sırada yoluna çıkan uzun otları yoluyordu. "Seni buraya getirirsem bana kitabımı geri vereceğine söz vermiştin," dedi Anya'ya. "Ve gördüğün gibi seni buraya getirdim."

"Evet. Söz verdim ve evet, sen de sözünü yerine getirdin. Geri döner dönmez kitabını alacaksın. Sözüm söz."

Lucien'in bir an başı döndü. Derin bir nefes aldı ama bu, başını daha da döndürdü. Nefes almayı bırakmayı düşündüğü an çok geç kalmıştı. Neredeyse hiçbir şey yapamayacak duruma gelmişti. Nesi vardı?

William'in "Üzgünüm," dediğini duydu ve sonra bir kılıç Lucien'i ikiye böldü, teninden, organlardan ve hatta kemikten, her temas eden yer yanıyordu, savaşçı dönerken daha derin kesti. "Bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum."

Normalde olduğu gibi olsaydı Lucien saldırının nereden geldiğini görür ve ışınlanırdı. İyileşirdi. Ama şimdi hareket edemiyordu. Hareket etmek umurunda değildi. Sahip olduğu azıcık enerjinin de kuruduğunu hissetti.

Sonra dizleri pes etti ve yere çöktü. William bir tür güç mü kullanıyordu?

Anya.

Onun çılgınlığını duydu, öfke ve kızgınlık, nefret ve korku dolu canhıraş bir çılgınlıktı. Aniden Lucien'in ilgisini uyandırdı.

“Seni piç!”

“Siz toplanırken Kronos geldi,” diye bağırdı William. “Kafes bulunduktan sonra ikinizi öldürmezsem beni öldürmekle tehdit etti. Bunu yapmak istemedim ama siz zorladınız. Üzgünüm. Gerçekten. İnanmak zorundasın...”

“Seni geberteceğim hain!”

Kılıcı Lucien'in bedeninden çekti. Ama Lucien'in gözlerini görününü iyice sınırlayan örümcek ağları bulandırdı. Yine de elinde kılıçla Anya'yı görebiliyordu, karanlık bir fırtına güzel yüzünü örtmüştü. William'ın Anya'yla kararlı, azimli bir şekilde yüzleştiğini gördü.

Ölümüne savaşacaklardı.

“Hayır,” diye bağırdı zorla. Bunun olmasına izin veremezdi. Onun savaşçıyla savaşmasına izin veremezdi. “Hayır!”

“Dinlen bebeğim ve iyileş,” dedi öksürerek. Anya'nın sesi rahatlamış geldi, Lucien'i sarmaladı. Onun çoktan öldüğünü düşünmüştü. “Sana yaptığı şey yüzünden William'ı cezalandıracağım.”

“Sana zarar vermek istemiyorum,” diye başladı William.

Lucien başı dönerek, *Tıpkı benim de ona söylediğim gibi*, diye düşündü.

“Kronos istediği için yapmak zorundasın. Doğru mu? Bakıyorum da hâlâ kendi çıkarını düşünüyorsun. Ama endişelenmiyorum. Ölü bir adam kimseye zarar veremez.” Çoktan William'ın ölümünün tadını alıyormuş gibi dudaklarını yaladı. “Kronos'un senden ne istediğini

bana söylemen gerekirdi.” Yırtıcı bir hayvan gibi onun etrafında döndü. “Onu durdurmak için bir şeyler düşünebilirdik.”

“Onu durdurmanın bir yolu olsaydı, bunu şimdi de yapabilirdin.”

“Bunu nasıl yapabildin? Nasıl, lanet olasıca? Onu seviyorum.”

“Biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm.”

Lucien ayağa kalkmaya çalıştı, bedeninin kan içinde olmasına rağmen, gücü daha da azalıyordu. *Sen bir savaşıyorsun. Savaşçı gibi davran. Anya için.* Sahip olduğunu bilmediği bir kaynaktan güç alarak, Anya’nınkini olduğunu anladı, en sonunda ayağa kalkabildi.

Kimse onu fark etmemişti. Anya kılıcını kaldırdı.

William da kendininkini.

Sudan sağır edici bir çığlık yükseldi. Anya döndü, dikkati dağılmıştı. O sırada William başını ona çevirerek ileri atıldı.

Çın.

Anya hamlesine karşılık verdi ve ikisi saldırı ve geri çekilmeden oluşan ölümcül dansa başladılar, kılıçlar sürekli birbirlerine vuruyordu. Bu sırada, yarısı kadın, yarısı yılan iki başlı bir yaratık nehirden yükseldi. Başının etrafında daha küçük yılanlar sürünerek hareket ediyor, tıslıyor, ağızları birbirine çarpıyordu. Hydra’nın kendisi de dâhil hepsinin küçük hançerlere benzeyen uzun, keskin dişleri vardı.

Bir eliyle karnını tutup diğeriyle kendi hançerlerinden birini alan Lucien sendeleyerek canavarla savaşmak için ileri atıldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Anya içindeki öfkeyle William’la dövüştü. Ne cüretle Lucien’a saldırmıştı! Ne cüretle sevdiği adamı incitmişti! Lucien’ın düşüşünü görünce, karnının kana bulandığını görünce, bir parçası tutulmuş ve ölmüştü.

Onsuz yaşayamam. Onsuz yaşamayacağım.

“İkimizi birden yenemezsin,” diye soludu William.

“İzle de gör.” Eğildi ve kılıcını savurarak baldırına sapladı.

Teni yırtılıp da pantolonu kan içinde kalınca William uludu.

“Ayrıca,” dedi. Onun kayaya sırtını vermesine izin verdi, sonra dönmeden tepeye zıpladı. Dengesini anca bulup pozisyonlarını değiştirmek için havada dönerek aşağı sıçradı. Yere çarpınca kısa bir süre sıkıştı ve William kılıcını ona doğru savurdu ama Anya onu kısıtırarak kayaya yapıştırdı.

O korkunç gürlemelerden biri daha duyuldu.

Bakmak istedi ama bakamadı. William usta bir dövüşçüydü ve herhangi bir dikkat dağınıklığını kendi lehine kullanırdı. Yine. *Lucien’a güven. O da bir savaşçı.* Evet, iligine kadar savaşçı. Onun

savaşçısı. Ölümdü o; Hydra'yı yenebilirdi, ne kadar zayıf ya da incinmiş olduğunun önemi yoktu. *Lütfen onun yenmesine izin ver.*

William soluk soluğa, kılıcı onun elinden almaya çalışarak “Anya,” dedi.

Anya kolayca atlattı, William'ın hareketleri hiç olmadığı kadar yavaştı. Güzel. Yoruluyordu. Muhtemelen her an aptalca bir şey yapabilirdi. Şimdi mesela, William kılıcını alttan savurdu ve Anya kılıcın üzerinden atlayabildi ve William'ın avucuna tekme savurdu. William'ın parmakları açıldı ve kılıç yere çarptı.

Anya yavaşça sırtıttı, bıçağını boğazına dayadı. “Bana bulaşmamalıydın.” Gözünün ucuyla Lucien'in canavara yaklaşıp bıçağını kaldırdığını gördü. Hydra'nın başlarından biri onu ısırma için eğildi ama Lucien yana sekti, düşerken başlardan birini doğradı.

Hydra'nın başlarından biri yere yuvarlandı.

Canavar tısladı ve boş, kanlı delikten hemen bir başka baş çıktı. Daha da kötüsü yerdeki baş da ölmemişti. Lucien'in etrafında dönerek onu baldırından ısırma kalktı.

William, yana dönüp Anya'nın bacağına doğru hamlede bulunarak “Kaçalım, sen ve ben,” diye inledi. “Akşam yemeği olmadan.”

Döndü ve *-sona erdir, bitir-* çizmesinden bir başka hançeri çıkardı. Ona fırlattı, bu sırada bile kılıcını savuruyordu.

Kılıcın keskin ucu omzuna girip onu geriye doğru çivilediği sırada William kılıcını yeniden almak üzereydi. Anya yavaşlamadı, döne... döne... tıpkı Lucien'a yaptığı gibi onu karnından bıçaklamaya devam etti.

William şoke olmuştu. Aşağı baktı ve acı dolu bir nefes verdi. “Sen... kazandın.”

“Her zaman.” Gürleyerek, daha sert savurdu, kılıcı sırtındaki yere geri soktu ve savaşçıyı olduğu yerde bırakıp kayalığa doğru gitti.

Yüzü acıyla parlayan William “Anya,” diye inledi.

“Ne kadar şanslı olduğunu anlamışsındır umarım. Başını bedenden koparmayacağım ya da kalbini sökmeyeceğim. Bugünlük. Bu yaran iyileşecek ve senin için tekrar geleceğim ve tekrar tekrar ta ki yeterince acı çektiğini düşününceye kadar. *Sonra* da seni öldüreceğim.” Sonra da ona arkasını döndü, Lucien’a yardım etmek için Hydra’ya doğru koşturdu. William’ın yenik düşmesi rahat hissettirmemişti, şimdiye kadar onu gerçekten seviyordu. Ama Lucien tehlikedeydi ve her şeyden önemli olan oydu.

Yolda botundan sonuncu hançeri de çıkardı. Lucien’in karnını tuttuğunu, hâlâ yarasından kan sızdığını gördü. Yuvarlanan başı yok edebilmişti ve bir tanesini daha kesmişti, şimdi de saldırmak için o yuvarlanıyordu. Çoktan yerine yenisi çıkmıştı ve çarpışmaya geliyordu. Yine de Lucien hâlâ ayaktaıdı. Hâlâ savaşıyordu. Daha güçlü bir sahne hiç görmemişti. Güçsüz mü? Hayır, bu adam inanılmaz derecede güçlüydü.

Bu şekilde yaralanan Anya olsaydı düşer ve olduğu yerde kalırdı. Ona çoktan âşık olmamış olsaydı, o anda ona kalbini verirdi. Lucien nefesi tükenene kadar koruyacak ve savunacaktı. *Ölürken.* Hayır. Ah, hayır.

Kalbi hızla çarparak, Lucien’in yanına ulaştı ve yuvarlanan yılanın başını doğradı. “Onu nasıl öldüreceğiz?”

“Gözüne odaklan.” Lucien kılıcını Hydra’ya savurdu, Hydra ise kuyruğuyla ona vurdu. Yere yuvarlandı ama tekrar ayaklarının üzerinde doğruldu. “Başları yok etmenin tek yolunun bu olduğunu fark ettim.”

Anya yuvarlanan başın üzerine atladı, saçındaki küçük yılan baldırından ısırdı. Her ısırık cehennem ateşi gibi yakıyordu ama geri çekilmedi. Göz deliklerinden birine bıçağını sapladı. Anında, baş devrildi ve gevşmeden önce küçük yılanlar katılaştı.

Ayakta dururken bacaklarından aşağı kan aktı. Hydra Lucien'le savaşıyordu, uzun boynunu Lucien'in bacaklarının altından hızla geçirdi. Lucien'in ciğerlerindeki hava boşalarak bedeni tekrar yere çarptı ve Lucien inledi.

"Lucien!" Anya onun yanına ışınlandı ve çömeldi.

"İyiyim," dedi ayaklarının üzerinde doğrulurken. Sendeledi.

Anya'nın dikkati dağılınca Hydra dişlerini Anya'nın kollarına geçirdi. Anya çığlık attı, acı neredeyse kör ediciydi. Siyah yıldızlar görüşünü bulandırdı ve kanı ateşle tutuştu. Zehir mi? Yılan zehri mi?

Güçlü kal. Ama bacakları titriyordu, yorgunluktan bitmişti, ağırlığını taşıyamadı. Ve Lucien oradaydı, tam yanında, gözünden bıçakladı. Yaratık yere düşüp ölmeden kulak zarlarını tırmalayan korkunç tiz bir sesle çığlık attı.

Tıpkı öncesi gibi, başka bir baş çabucak yerinde çıktı.

Anya titredi, kendini sabit tutmak için her şeyi göze almıştı. Sanki yorgunluğu sert yumruklar atıyordu.

"Uyanık kal, tatlım." Lucien onu ısıtıp güçlendirerek kulağına fısıldadı. "Bir fikrim var ama sensiz yapamam. Başını koparmam lazım, dikkatini dağıtınca onu dağlamam lazım. Bunu yapabilir misin?"

"Lucien... Evet. Evet, bunu yapabilirim." *Lucien için, her şeyi.* Anya sırtını dikleştirdi ve omuzlarını kaldırdı. Görüşü yavaşça alıp verdiği nefesle netleşti ve Lucien'in her iki gözünün mavi olduğunu gördü. Lucien onu öptü ve sonra bedeni hafif bir ışıkla eterik hale geçti. Geri döndü.

Kaşlarını çattı. “Bedenimi alacak kadar güçlü değilim. Ruhumla hareket etmek zorundayım.”

Bilinçsiz bedeni çöktü ama ona bağlı olduğu için Anya ruhunun çıktığını gördü. Onu ruhsal formunda göremeyen ve tabi hareketsiz bedeninin çoktan öldüğünü düşünen ve tüm kötülüğünü Anya'ya odaklayabileceğini sanan yaratığa doğru süzülerek hareket etti. Anya kendini ileri yürümeye zorladı.

O fahişe benim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lucien ruhuyla yaratığın sırtına oturdu. Yaratık ona dikkat etmiyordu, sadece Anya'ya odaklanmıştı. Kan, kesik ve yara içindeydi Anya ve savaşı kazanmak için her türlü şeyi yapmaya istekli bir Amazon savaşçısına benziyordu.

Hydra'nın bedenine hayalet eliyle uzandı ve onun ruhunu yakaladı. Hydra Lucien'in sinmesine neden olarak gürlledi. Bedeninin içinde olsaydı bu ses kulaklarının kanamasına neden olurdu. Panikle Anya'ya atıldı ama Lucien tekrar onun ruhuna uzandı, onu yerinde tuttu.

Anya'nın bedeni canlı olduğundan onu incitmek için ne yapacağını biliyordu. Yine tiz bir çığlık attı ama bir yere bağlanmış gibi yerinde kaldı. Anya yükseğe, daha yükseğe sıçradı ve çabucak yaratığın başlarından birini kopardı. Baş yere yuvarlanırken, Hydra çığlık atıyordu. Bu sırada Anya'nın avucunda alevler belirdi. Başka bir baş oluşmadan başın olduğu yere alev attı.

Turuncu altın renkli alevler teni eritti, cızırdattı, onu yok etti ve yarayı dağladı. Hydra kasılıp öfkeyle sarsıldı. Şu anda öfkeliydi, Anya'yı yutmak için gücünün son damlasını da kullandı. Kadını uzağa çekilip de kılıcını savururken Lucien sıkıca tutmaya devam etti.

İkinci baş düştü. Anya başka bir ateş daha yarattı ve yarayı yaktı, bu arada yılanlardan iki tanesi kolunu ısırmıştı. Korkuyla eğildi ama alevleri koruyabildi. Yaratık kükrerken gevşedi ve suya düştü. Son gürleme sesi sonunda, şükürler olsun ki bitene kadar yankılanmaya devam etti.

Bir an için Lucien havada asılı kaldı, şaşkınlık içindeydi. Başarmışlardı. Kazanmışlardı!

Anya yere düştü, soluk soluğaydı ama sırtıyordu. Lucien yerdeki bedenine süzölerek gitti ve bedenine girmeye çalıştı ama sanki bir kalkan ruhunu bedeninden ayırmış gibiydi. Kaşlarını çattı. Yine denedi. Yine başarısız oldu.

Neden giremiyordu?

Aşırı zayıfsın. Aklına birden dank etti. Zayıftı, evet ama girebilmeliydi yine de. Eğer yapamazsa... şimdi kaşlarını çatarak, bedenine kaymak için son bir kez daha denedi. Hiçbir şey olmadı.

Sadece havada süzöllebiliyordu, güçsüzdü. Anya'ya baktı. Vücudunu otlar çevrelemışti, Anya dizlerinin üzerine düştü.

"Buraya geri gel," dedi, ruhuna bakarak. Ona yorgun bir gülüş attı. "Yaralarını iyileştireceğim."

Yine denedi. Denedi. En azından bir kere daha ona dokunmak *zorundaydı*, binlerce yıldır hiç yaşamadığı mutluluğı onun sayesinde birkaç haftada yaşamıştı. Ama olduğı yerde kalmıştı.

"Lucien," diye gürledi ve sesinde kaygı vardı. "Bu komik değıl. Bedenine gir!"

"Giremiyorum."

Herhangi bir tepki vermeden önce bir dakika geçti. Anya başını şiddetle salladı. Yüzü panikle ve inanmazlıkla yanıyordu. "Girebilirsin."

“Anya...” En iyi yolu buydu. Bunu günler öncesinden biliyordu, şimdi de biliyordu. Bedeni ölecekti ve Kronos Anya’ya bir şey yapamazdı. Anya özgür olacaktı, anahtar sadece ve sadece onun olacaktı.

Bir kez daha başını sallayarak “Pes etme,” dedi. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi. “Denemeye devam et.”

“Anya.”

“Ölmeyeceksin. Beni duyuyor musun?” Ona bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ölmeyeceksin,” diyebilirdi, sesi kırıgın geliyordu. “İzin vermeyeceğim. Bana yardım et William!” diye bağırdı, adama olan öfkesini tamamen unutmuştu ama savaşçı kendinden geçmişti. Kalbini tekrar çalıştırmaya çalışarak Lucien’in göğsüne vurmaya başladı.

“Anya. Lütfen.” Onu bu şekilde görmek Lucien’i paramparça ediyordu. Ona doğru süzülerek gitti ve elini saçından geçirmeye çalıştı ama hissettiği tek şey havanın ılıkılığı oldu. “Seni seviyorum.”

Bu sırada, Ölüm Hydra’dan daha fazla öfke ve acıyla gürlledi. Lucien aniden yanıyormuş gibi hissetti, içi harlı ateşe atılan çıraya dönüşmüştü sanki. O da güremeye başladı. Çok fazla acı vardı. Ortadan ayrılıyordu.

Adamın ve iblisin ayrıldığını fark etti, çekilip koparılıyordu.

Anya, Lucien’in bedenine müdahale etmeyi bırakarak “Lucien. Sorun ne?” diye bağırdı. “İyi olacaksın. Kronos’a anahtarı vereceğim. İyi olacaksın,” diye tekrarladı.

Lucien yanıt vermek istedi, Kronos’tan uzak kalmasını söylemek istedi ama yanma artıyordu ve kelimeler boğazında eridi. O ve Ölüm tamamen ayrılırsa, Lucien gerçekten ölürdü. Tıpkı Baden gibi. Değil mi?

“Her şeyin icabına bakacağım.” Anya gözden kayboldu. Lucien paniklemeden, Anya bedeninin yanındaki kanlı çimenliğe geri döndü.

Gözleri parlak havuzlar gibiydi. “Sana ne olduğunu söyle. Yardım etmeme izin ver.”

Acıyla savaşıyor, Ölüm’e tutunmaya çalışarak yine ona uzandı. Bir kez daha parmaklarını boş yere uzattı. Anya ağlıyordu artık ve bu görüntü Lucien’in içini acıttı. Sonunda “Seni seviyorum,” diyebildi.

“Kronos,” diye bağırdı Anya.

“Dur.” Lucien iki büklüm oldu. Ölüm her an özgür kalabilirdi. O kadar yılını iblissiz bir yaşam dileyerek harcamıştı, komik ancak şimdi ikisi de geriye kalan enerjileriyle birbirlerine tutunmaya çalışıyorlardı.

“Kronos!”

Lucien konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir ses gelmedi. Ölüm’le olan son bağı da koptu ve ondan sonrası karardı.

Anya Lucien’in ruhunun yok olduğu an kustu. Midesinde ne varsa çıkardı, tekrar Kronos’a seslendi. “Pazarlık etmeye hazırım. Beni duyuyor musun? Hazırım.”

Her zamanki gibi, kör edici bir ışık çakmasıyla göründü. Işığa karşı gözlerini kırptırdı ve titreyen bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Lucien’in ruhu gitmişti. Gitmişti! Ölümün iskelet görüntüsünün ondan ayrıldığını görmüştü, bağırarak o da yok olmuştu. *Lütfen, çok geç kalmış olmayayım.*

Gözlerini kapattı ve zamanı geri çevirmeye çalıştı ama başarısız oldu. Bunu daha önce Maddox ve Ashlyn için yapmıştı. Neden şimdi yapamıyordu? Neden?

“Dinliyorum,” dedi Kronos ve onun kendisine doğru kayarak geldiğini hissetti, beyaz cüppesi gür çimlere sürtünüyordu.

Anya bakışlarını kaldırıp ona baktı, gözyaşları görüntüyü bulandırıyor. “Anahtar senindir. Lucien’i hayata döndürürsen ve biz ikimizi yalnız bırakırsan sana isteyerek vereceğim.”

“Kafesi de istiyorum. Onu nerede sakladınız?”

İçindeki öfke kriziyle dövüşerek, kayıp ve panik duygusuyla başını salladı Anya. “Alamazsın. O Lucien’a ait. Sadece anahtarı alabilirsin.”

“Sevgilinin yaşamasını istiyor musun?”

“Eğer ölürse anahtarı asla alamayacaksın!” Gözyaşları boşalıyordu, ellerini Lucien’in başının altına soktu ve kaldırdı. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. *Seni seviyorum. Her şeyi daha iyi bir hale getirmek için yapacağım.* Lütfen, lütfen, lütfen, her şeyi daha iyi hale getirebileyim.

Kronos zalimce “Aradan ne kadar zaman geçerse onu geri getirmem o kadar zor olur,” dedi. “O kadar güçsüz ki, Lucien’in hayatını sürdürsün diye onu geri getirmem ve iblisle birleştirmem için çok çaba gerektiriyor. Anahtarsız, onları yine seve seve ayırırım.”

Lucien’in gerçekten kurtarılabileceği umudunun içinde kabarmasına rağmen, kısılmış gözleriyle Kronos’a baktı. “Bunu kabul etmiyorum. Anahtara sahip olabilirsin. Kafes Lucien’a ait. Bana bir seçenek sunmuştun, ya anahtar ya Lucien diye. Şimdi ben de sana aynı seçeneği sunuyorum. Adil olan bu. Bu hak olan. Ve bu konuda fikrim değişmeyecek.”

Kronos Anya’nın delici bakışını kaşlarını çatarak karşıladı. Zihninden nelerin geçtiğini bilmiyordu. Sonra kararlılığını sezmiş gibi başını salladı. Ya da baştan beri böyle olacağını biliyordu da sadece şansını denemişti. “Pekâlâ.”

“Anlaşma yapıldı o zaman. Anahtara karşılık Lucien’in hayatı.” Korkunç bir kumar oynuyordu, nefret ettiği bir yaratıkla ki o da ondan nefret ediyordu muhtemelen. “Bundan sonra kafesi bizden almaya

kalkarsan her yerdeki ölümsüzler senin alçaklığını öğrenecek. Karanlığın Efendileri sana dönecekler ve Yunanları serbest bırakabilecek her şeyi yapacaklar. Sen sadece itibar peşindeyken bir savaş çıkacak. Kendinin dokunulmaz ve güçlü olduğunu düşündüğünü biliyorum ama biliyor musun? Bir kere yenildin. Bir daha yenilebilirsin.”

Kronos kollarını havaya kaldırırken sessizdi. Bir saniye sonra, Lucien’in Budapeşte’deki odasına gittiler. Lucien yatakta uzanıyordu. Anya dövmeli göğsünün iniş çıkışını görebiliyordu. Çıplaktı ve yaraları yok olmuştu. Teni sağlıklı ve bronzdu, iblisin içinde güvenli bir şekilde konuşlandığını algılayabiliyordu.

Kronos yatağın yanında durdu.

Tek kelime etmeden Anya Havai’deki evinin yakınındaki bir adada annesinin ve babasının saklandığı yere ışınlandı. Dysnomia kafesin önünde duruyordu, kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Affedersin anne ama artık bunu gözetmene gerek yok.”

Güzel Dysnomia aniden ortaya çıkması karşısında soluğunu tutmuştu, koyu renk saçları omuzlarının üzerine düşmüştü. Anya olduğunu anladığında gülümsedi. “Selam canım.”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Titanlar peşinizdeyken sizden uzak kalacağıma yemin ettiğinden bu yana, bir günde iki ziyaret oldu. Ama hâlâ güvendesiniz, bu yüzden üzülme, tamam mı?” Anya onun yumuşak yanağına öpücük kondurdu. “Babama selam söyle, tekrar geleceğim. Söz,” dedi ve antik nesneyi alarak Lucien’a geri ışınlandı.

Kronos bıraktığı yerde duruyordu.

Tecrit Kafesini karşı duvara bıraktı. İtiraf etmeliydi ki Kronos’un onu almaya çalışmak yerine sadece kaşını kaldırması onu şaşırtmıştı.

“Ben pazarlıktaki sözümü tuttum,” dedi ona.

Şimdi sıra Anya'daydı. Aniden gerilen Anya uyuyan Lucien'i öptü ve kendini kafesin içine ışınladı. Parmaklıkları tutarak "Hı zırım," dedi.

Kronos kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kilitli mi kalmak istiyorsun? Anahtarsız kaçamayacaksın ve odaya kım adım atarsa sana istediğini yaptırabilecek."

"Biliyorum." Ama anahtar bedenini terk ettiğinde bir şekilde Lucien'le ilgili anılarını kaybederse, kafesin içinde olduğundan ara larındaki bağdan dolayı ikisini de inciterek ondan kaçamayacaktı. Kafesteyken Lucien'in onun kalbini kazanmak için zamanı olacaktı. "Onu seviyorum."

Kronos kafa karışıklığıyla sakallarını sıvazladı. "Şaşırtıcı. Ve senin gibi birinden beklenmeyecek bir şey."

"Aynen senin gibi" bakışını attı. Lucien'i sevmek yaptığı en iyi şeydi ve onun için *her şeyi* yapardı. "Bitirelim artık." Yutkundü, nefes verdi, sonra da gerekli kelimeleri mırıldandı. "Ben, çağlardır Anarşi olarak tanınan Anya, özgürce tanrıların kralı Kronos'a Her Şeyi Açan Anahtarı veriyorum. Bunu isteyerek ve herhangi bir zorlama olmadan yapıyorum."

Umutla mırıldanan Kronos çok kereler Lucien'in ölümlere yaptığı gibi içine eliyle uzandı. Göğsü yandı... yandı... elini geri çektiğinde keskin bir acı patlaması oldu ve sonra parlak amber bir ışık avucunda attı. Anya'nın dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöktü. Kronos gözlerini kapatarak ışığı kalbine yerleştirdi.

Tatminkâr gülüşü tüm dünyası kararmadan önce Anya'nın gördüğü son şeydi.

"Çıkar beni!"

Lucien kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Dört gündür Anya Tecrit Kafesinde kilitliydi. Bağlarına rağmen onun kim olduğunu bilmiyordu. Sadece anahtarı bedenine kabul etmeden *önceki* anılarını hatırlıyordu. Sürekli olarak onu serbest bırakmasını istiyordu. Ama Lucien bırakmadı. Bırakamazdı. O zaman Anya giderdi, hatta onu öldürmeye bile çalışabilirdi.

Sık sık bununla ilgili tehdit savuruyordu. Yine de duygularını hâlâ hissedebiliyordu ve bu yüzden bunu kastettiğini biliyordu. O da hâlâ Lucien'in duygularını hissedebiliyordu ve onu neden sevdiğini her gün soruyordu. Bunu sanki yabancılarımı gibi hep kafası karışık bir şekilde soruyordu. Anya kesinlikle *ona* iğrenerek bakıyordu.

Zincirlenmiş, aç bir hayvan gibi yatak odasında volta attı. Onun için anahtardan vazgeçmişti. Bu yaptığından nefret etmişti ve aynı zamanda onu hem dövmek hem de kucaklamak istiyordu. Anılarını kaybetmişti ama en azından gücünü kaybetmemişti. Bağlarından dolayı böyle olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti. Bir kez ona gücünü vermişti. Şimdi ise Lucien bu iyiliğinin karşılığını ödeyecekti.

Keşke kendini hatırlatabilseydi.

“Beni çıkar buradan!” diye bağırdı ona. “Beni tutma hakkın yok. Haberim olmadan beni Tartarus’tan nasıl çıkardın?”

Lucien durdu ve ona baktı, göğsü sıkışıyordu. Onun için vazgeçtiği şeyden nefret ediyordu. Dahası onun acı çekmesinden nefret ediyordu. “Anya. Biz birbirimize bağlandık. Neden beni hatırlamıyorsun?”

“Piç.” Parmaklıklardan uzanıp onun göğsünü tırmaladı, kan çıktı. “Yanıma gel de acıyı hisset. Anladın mı? Kaptan senden daha iriydi ve göz kırpmadan onu öldürdüm.”

Lucien parmaklıkların önünde yere çöktü, son birkaç gün akıldan geçti. Yatağında uyandığında, tekrar hayata döndüğünde, bir kez daha Ölümle birleştğinde, çok mutlu olmuştu. Sonra Anya’yı

kafeste uyurken görmüştü. *Sonra* Anya uyanmış ve ona bir yabancı gibi bakmıştı. Ona lanet etmişti. Ondan nefret etmişti.

Hiçbir şey mi doğru gitmemiştii?

Tüm savaşçılarının üzerine cenaze kasveti çökmüştü sanki. Paris'in Yunanistan'dan boş bir kabuk gibi döndüğünü öğrenmişti. Paris bu konuda konuşmayı reddetdiğinden kimse ne olduğunu bilmiyordu. Savaşçı yakında planlandığı gibi Birleşik Devletler'e gidecekti ama Paris konusunda diğerlerine endişelenmemelerini söylediği için *ken-dini* suçlu hissetmekten alıkoyamıyordu. Gecikmesine, tekin olmayan bakışlarına bakılırsa kesinlikle bir şeyler yanlış gitmişti.

Aeron ve Reyes Birleşik Devletler'deydi, kimse onlarla konuşmamıştı ve onlara ne olduğunu bilmiyordu. Bu, Danika ve ailesinin başına ne geldiğini de kimsenin bilmediği anlamına geliyordu. Lucien iç geçirdi. Diğer savaşçılar hâlâ Hydra'ların diğer işaretlerini arıyorlardı. Şimdiye kadar şansları yaver gitmemiştii.

Lucien orada onlarla arıyor olmalıydı. En azından, Paris'e her ne olmuşsa iyileşmesine yardım etmesi gerekiyordu. Her zaman böyle olurdu. Bir şeyler olmuştu, Lucien elinden geldiğince bunu onarmıştı. Ama Anya'yı bırakamadı. Bırakamazdı. O, onun hayatıydı.

Ne yazık ki, onu iyileştirememiş görünüyordu.

Ne Maddox'u ne de Ashlyn'i hatırlıyordu, çift onlara yaptığı şey için her gün teşekkür etmeye geliyordu. Dinliyordu, bir an için yumuşamış görünüyordu ama yine de anıları dönmemiştii. Ona sevdiği lolipoları bile boşuna vermişti. Daha ne yapabilirdi?

"Seni seviyorum," dedi ona.

"İyi ama ben senden nefret ediyorum. Bırak beni!" Parmaklıkları büyük bir gürültüyle salladı.

Lucien başını ellerinin arasına aldı. "Ne yaparsam yapayım beni hatırlamayacaksın, değil mi?"

“Git kendini becer.” Yumruğunu parmaklıklara geçirdi ve Lucien’in kafasına yumruk attı. “Senin esirin olmayacağım. Beni duyuyor musun? Kimsenin kölesi değilim.”

Büyük bir üzüntüyle, tekrar ölmeyi dileyerek ayağa kalktı ve kapıyı açtı.

İlk başta, Anya orada öylece ona bakarak durdu. “Neden bu kadar üzgünsün? Neden beni serbest bırakıyorsun?”

“Seni hapsolmuş görmeye dayanamıyorum.”

“Neden?” Yanıtını beklemeden başını salladı ve aralarında mümkün olduğunca mesafe bırakarak kafesten çıktı ve gözlerini kısarak ona baktı. “Benim neyim var? Gitme düşüncesi neden içimi acıtıyor?”

Gözyaşları Lucien’in yanaklarından süzüldü, onları sildi. Hiç umudu yoktu. Henüz. “Ben senin eşimim.”

“Benim eşim yok.” Ona doğru yürüdü, kristal gözlerinde öfke vardı. Giderken komodine bıraktığı hançerlerden birini arakladı. “Beni hapsetmenin bedelini ödeyeceksin.”

Onu bu şekilde görünce aklına bir anısı geldi. Anya bir seferinde tam olarak onun önünde böyle durmuş kafesle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Kafesin içinde kim durursa, sahibi ne emrederse aynen onu yapacağından bahsetmişti.

Kendini öldürmeni istese bile mi? diye sormuştu.

Evet, diye yanıt vermişti Anya.

Gerçekten bu kadar basitti. Anya kaşlarını çatarak ona atıldı. Onu incitmemeye çalışarak günlerdir ilk kez umutla bıçağı elinden düşürdü ve onu yakalayıp kafese ışınladı, sonra da Anya daha ne olup bittiğini anlamadan kendini dışarı ışınladı.

Kapıyı kilitlerken Anya çığlık attı. “Seni bunun için öldüreceğim! Ne tür bir sadistliğin peşindesin?” Bakışı dövmesine kaydı, kırmızı

ve siyah atıyordu. Onu hipnotize etmişti sanki, Anya gözlerini kırptırdı, öfkesinin bir kısmını kaybetmişti. “Hoş.”

Belki de hatırlamıştı. Umudu yoğunlaşarak parmaklıkları tuttu ve ona baktı. “Otur Anya.”

Kalçasının üzerine oturdu ve ona baktı, gözlerinde güvenmişlik vardı. İşe yarıyordu. Bağırarak için ağzını açmıştı ama Lucien “Sessiz ol Anya,” dedi.

Anya dudaklarını birbirine bastırdı. Güvenmişliği öfkeye dönüşmüştü.

Bu başarısız olursa...

“Beni hatırla Anya. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırla. Sana hatırlamanı emrediyorum.”

Anya gözlerini sınıksıkı kapattı ve nefesini tuttu. Yüz hatları acı çekiyormuş gibi çarpıldı. Sırtüstü düştü, bir top gibi kıvrıldı, şakaklarını sıkıca kavradı.

“Anya!” diye bağırıldı Lucien, kaygıyla, kapıları sonuna kadar açtı ve yanına çöktü.

Kıvrandığı andan itibaren uzun bir süre geçti, inledi, lanetler savurdu, başını tırmaladı. Lucien onu tuttu, teskin edici bir şeyler mırıldandı. *Ona ne yaptım?* Bu kadın onun için her şeyinden vazgeçmişti.

Sonunda, nihayet, sakinleşti. Alnından ter damlıyordu. Gözlerinin altında yarım halkalar oluşmuştu.

“Üzgünüm, tatlım. Seni serbest bırakacağım ama seni unutmamı bekleme. Biz bağlandık. Peşinde olacağım, seni kazanmak ve kendime âşık etmek için her şeyi yapacağım. Bu yüzden beni bol bol görmeye hazırlan. Seni serbest bırakacak kadar çok seviyorum.”

“Sanki beni bırakmana izin vereceğim. Sen benimsin. Ben de seni seviyorum Çiçek.” Koyu kirpiklerini kırıştırdı, gözleri aniden sevgiyle parladı. “Hayatta olmana o kadar sevindim ki.”

Hayretle birlikte mutluluk Lucien’i sarstı, onu göğsüne bastırırken titriyordu. “Anya, tatlı Anya.”

“Seni çok seviyorum,” dedi.

Lucien onun çilek kokusunu içine çekerek başını boynuna gömdü. “Şükürler olsun Anya. Bana yabancıymışım gibi her baktığında içten içe ölüyordum.”

Anya yüzünü öptü ve ısırıldı, ellerini saçına doladı. “Seni kaybettiğimi sanmıştım.”

“Benim için her şeyden vazgeçtin.”

“Çünkü hayatımdaki en önemli şey sensin.”

Onu sıkıca kucakladı ve kollarında onunla yatağa ısınlandı. Bir şekilde, bir yolla güçlerini kazanmanın yolunu bulacaktı. Belki onu kafesin içine tekrar koyacak ve o güçleri kazanmasını emredecekti. Eğer olmazsa... “Hayatımın geri kalanında bunu senin için telafi edeceğim.”

Anya sırtarak bacaklarını onun beline doladı. “Benim planım hep buydu. Şimdi neler oldu, anlat bakalım.”

Lucien da sırttı. Asla, tüm hayatında, bu kadar mutlu olmamıştı. Arkadaşlarıyla ilgili bildiklerini ona anlattı. “William dağdan kaçtı ve iyileşti. Bizi buraya kadar takip etti ve kitabını istiyor. Kalenin içine girmesine izin vermedim ama beni her gün arıyor.”

Anya’nın gözleri kısıldı. “Ah, ona söz verdiğim gibi kitabını vereceğim. Sonra. Önce birkaç sayfasını yırtabilirim, kazalar olur.”

“Defalarca kez özür diledi ve üzüntüsü içten görünüyor. Çoğunlukla sadece gitmesini istedim. Ama seninle konuşana kadar gitmeyecek.”

“Daha sonra. Şu anda benimle sevişeceksin.”

Lucien nefis kıvrımlarının ve kremamsı teninin tadını çıkarak onu yavaşça soyarken kocaman sırıttı. “Benimle evleneceksin, değil mi?”

“Ah, evet.”

“Güzel. Balayımız için harika bir yer biliyorum.”

“Neredeyse öldüğün cennet mi?” Anya ellerini umutsuz bir şekilde kıyafetinin üzerinde gezdiriyordu.

“Hayır. Cennet tam burada.” İki parmağını içine kaydırdı.

Anya inleyerek kalçalarını kaldırdı. “O zaman nereye?”

“Bulacak üç antik nesne daha var. Savaşçıların çoğu onları aramaya çıktılar. Reyes hariç. O, Aeron ve Danika’nın peşine gitti. Başka bir hazine avına daha var mısınız?”

“Her zaman.” Onun üzerine yuvarlandı ve erkekliğinin üzerine oturdu. İkisi de baş döndürücü bir hazla inlediler. “Ama ihtiyacım olan hazineyi çoktan buldum. Ve hazinelerden bahsetmişken kafesle ne yapacağız?”

“Onu koru. Şimdi beni hatırlıyorsun, içinde yapmak istediğim birkaç şey daha var.”

“Mmm, benim de. Ve belki *babamın* da hafızasını geri kazanmasını deneyip yardımcı olabiliriz. O kadar katlandıkları şeyden sonra o ve annem biraz mutluluğu hak ediyor.”

“Asil bir düşünce.”

“Yeterince konuştuk. Benimle ilgili başka planların da olsa gerek...”

Lucien ikisini de hazzın doruğuna ulaştırmak için çalışırken mutlu bir şekilde sırıtıyordu.

Karanlığın Efendileri

Karakterler ve Terimler Sözlüğü

Aeron – Gazapın Muhafızı

Her Şeyi Gören Göz – Cenneti ve Cehennemi görme gücü veren tanrısal antik nesne

Amun – Sırların Muhafızı

Any – (Küçük) Anarşi Tanrıçası

Ashlyn Darrow – Olağanüstü yeteneğe sahip insan kadın

Baden – Kuşkunun Muhafızı (öldü)

Tecrit Kafesi – İçine kim kısırılırsa esir etme gücü veren tanrısal antik nesne

Cameo – Sefaletin Muhafızı; tek kadın savaşçı

Görünmezlik Pelerini – Giyeni izleyen gözlerden koruma gücüne sahip tanrısal antik nesne

Kronos – Titanların Kralı

Danika Ford – İnsan kadın, Titanların hedefi

Dean Stefano – Avcı, Galen'in sağ kolu

dimOuniak – Pandora’nın kutusu

Dr. Frederick McIntosh – Dünya Parapsikoloji Enstitüsü’nün Başkan Yardımcısı

Dysnomia – Yunan, Kanunsuzluk Tanrıçası

Galen – Umudun Muhafızı

Gideon – Yalanların Muhafızı

Gilly – İnsan Kadın, Danika’nın arkadaşı

Ginger Ford – Danika’nın Kız Kardeşi

Yunanlar – Olimpos’un eski hükümdarları, şimdi Tartarus’ta hapisler

Hera – Yunanların kraliçesi

Avcılar – Yer Altı Dünyasının Ölümlü Düşmanları

Hydra – Çok başlı, zehirli, kesici dişleri olan yılan

Kane – Felaketin Muhafızı

Legion – Dalkavuk iblis, Aeron’un arkadaşı

Yer Altı Dünyasının Efendileri – Yunan tanrılarının sürgün edilmiş savaşçıları; şimdi içlerinde iblisleri taşıyorlar

Lucien – Ölümün muhafızı, Budapeşte’deki savaşçıların lideri

Maddox – Şiddetin Muhafızı

Malory Ford – Danika'nın büyükannesi

Pandora – Ölümsüz savaşçı, dimOuniak'ın muhafızıydı (öldü)

Budama Asası – Tanrısal antik nesne, gücü bilinmiyor

Paris – Hafifmeşreplikin Muhafızı

Sabin – Şüphenin Muhafızı; Yunan savaşçıların lideri

Sienna Blackstone – Kadın Avcı

Strider – Yenilginin Muhafızı

Tartarus – Yunan, Hapis Tanrısı; aynı zamanda Olimpos Dağı'ndaki ölümsüz hapisane

Themis – Titan, Adalet Tanrıçası

Tinka Ford – Danika'nın annesi

Titanlar – Olimpos'un şu andaki yöneticileri

Torin – Hastalığın Muhafızı

William – Ölümsüz, Anya'nın arkadaşı

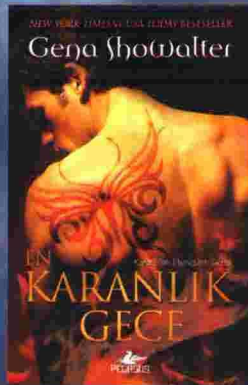
Zeus – Yunanların Kralı

BİRCOK ERKEĞİ BAŞTAN ÇIKARDI... FAKAT HİÇBİR ZAMAN ARADIĞINI BULAMADI. BUGÜNE KADAR...

Asırlardır hayatta olmasına rağmen Anya, anarşi tanrıçası, bugüne dek tutku denilen şeyi tatmamıştır. Lucien'la karşılaşana dek... Lucien, ruhları öteki âleme taşıyan bir savaşçıdır ve daha ilk görüşte Anya'nın dikkatini çekmiştir. Lucien'in büyüüne kapılan Anya, onu elde etmek için artık her şeyi göze almıştır.

Fakat Kronos, Yeraltı Dünyasının Efendisi Lucien'in Anya'yı tutsak etmesini emretmiştir. Şimdi Lucien ve Anya içlerinde birbirlerine karşı güçlü bir arzu taşıırken onları kontrol eden bu güçlere karşı da savaşmak zorundadır.

*Sonsuza dek lanetlenmiş, karşı konulamaz bir şekilde baştan çıkarıcı ve kesinlikle çok ateşli savaşçılar...
Karanlığın Efendileri.*

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5289-75-1

